

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΟΞΑ νύχη ο Κύριος. Ούτε κοινωνικό, ούτε ερωτικό είναι το σημερινό δογμα. Άλλα γιατί μιλούμε για δογμα; Δεν πρόκειται καν για δογμα. Η ψυχανάλυση, που κάνει μόνιμ' απάνω της μία κοπέλλα.

Ευχαραστημένη από την εξωτερική της εμφάνιση. Πάντα, φυσικά, πάσχει από το καλό το καλύτερο. Όταν όμως σκέπτεται, ότι υπάρχει και το χειρότερο... Δεν άνθκει στις καλλονές. Στις νόστιμες τοποθετεί τον έναν της.

Η χροστή μετοχή. Όλα της μέτρια. Η ομορφιά, το αναστήμα, τα οικονομικά. Μέτριες ακόμη κι οι αξιώσεις της από τη ζωή. Δεν πηγαίνει για βασιλόπουλα. Ένας έρωτας, ένας σύζυγος, ένα σπίτι, ένα παιδί, μία κάποια κομμική υπόσταση... Τα βρίσκει πολλά.

Άλλες επιτρέπουν στη φαντασία τους ταξίδια στο διάστημα. Τα δικά της στερά, σε τέτοιες σκέψεις δεν άντεχουν. Ούτε το σκέπτεται. Ίσως, στο βάθος, και να μη το θέλη. Άσχημα τάχα τα περνά κι' έτσι που ζή; Την έχουν και πως την έχουν στο σπίτι. Η χαϊδεμένη τους. Η αδινάμια του μπαμπά, ή λατοεία της μαμάς. Και τόσο βολικό απέναντί της. Ίσως, επειδή της έχουν επιποσύνη, ίσως για να μη την κακομαρτίσουν, σε τίποτα δεν την περιορίζουν. Έλευθερη στις κινήσεις. Το χαρτίλικό της δεν της λείπει.

Επιστρέφει άογα και κανένας δεν περιμένει πίσω από την πορτα για να της πη με αδοσρότητα: «Πού ήσουν παλιοκόροτος, τέτοια ώρα;». Έλευθερη στις εκδρομές. Ταξιδεύει στο εξωτερικό, ταξιδεύει στο εσωτερικό.

Ακόος της ο κόσμος. Δεν είναι, μ' ελπε, η καλλονή. Άλλα η καλλονή είναι τάχα, που έχει τον κύριο λόγο στους ερωτικούς δρόμους; Πλούσιοι, πτώχευαν και πέναντι, που λένε και στην εγκλησία. Ποσες φορές, που μένουν αζήτητες, κι' ούτε φλέτ ζήνουν, ούτε σε γάμο τίς έπαινουν. Τόσο έχει ζήνησι του φαινομένου. Τόσο έχει ζήνησι του φαινομένου. Τόσο έχει ζήνησι του φαινομένου. Τόσο έχει ζήνησι του φαινομένου.

Αν και η ζωή, που μας δίνεται άφορη. Δεν πρόκειται για

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν στο κύριο θέμα.

δα πρέπει να είναι το πρώτο χάρισμα του συζύγου της. Όσα ελαττώματα κι' αν έχει, θα του τα συχωρέσει.

Άλλα βιαζόμαστε πολύ. Μπήκαμε σ' ένα κεφάλαιο, στο κεφάλαιο του γάμου, που βρίσκεται έξω από το κύριο θέμα της επιστολής της. Δύο λόγοι, την παρακινούν να γράψει. Ο ένας για να μας επιδείξει το πλήθος των κατακτήσεων της και να μας πη αυτό που συχνά κι' εμείς επαναλαμβάνουμε, ότι η απόλυτη ομορφιά δεν παίζει μεγάλο ρόλο στην ερωτική μοίρα των ανθρώπων.

Κάτι πιο σημαντικό ακόμα γι' αυτήν, θέλει να παρουσιάσει στην επιστολή: την ιδιουσυγκρασία της. Την κρίνει η ίδια, περιεργη. Δεν αποκλείει και το άλλο, να είναι άρροσστημένη. Θα μάς τα πη όμως, χωρίς συστολή, δίχως υπονοούμενα, με ρεαλισμό, σά να κάνει εκθεσι λατρική. Φυσικά, δε θα την ακολουθήσουμε κι' εμείς στην παρουσίαση της περιπτώσεώς της.

Διαφορετικά εκφράζεσαι, όταν απευθύνεσαι σ' έναν και χωρίς υπογραφή, και διαφορετικά όταν απευθύνεσαι σε πολλούς και με την υπογραφή σου. Χρειάζεται κάποιος λεκτικός μαγνέας, για να καλύπτει τα γυνά.

Η μετάδοσι του προλόγου της δεν παρουσιάζει δυσχέρειες. Άναφύρεται στην πρώτη και αθώωτη φάσι του ερωτικού σπόρο. Φιλική συνάντησι, που λένε και στα ποσοφαιρικά γηπεδά. Παιχνίδι χωρίς τους χαμένους και τους κερδισμένους το φλέτ.

Η χαρι όμως και το ιδιαίτερο γνώρισμα του φλέτ είναι η συντομία. Η πεθαίνει χωρίς ν' αφήνει δονηρά ιχνη, ή προχωρεί και δημιουργεί καταστάσεις. Άδτες οι καταστάσεις αποτελούν την κυρία υπόθεσι του ερωτικού έργου.

Δε σταματά στο στάδιο του φλέτ η επιστολογράφος. Δραστήρια, καθώς είναι, πολλά μεν από τα φλέτ της τ' αφήνει και ξεθυμαίνουν. Ποσα όμως άλλα, στα οποία δίνει συνέχεια...

Δεν κάνει τη σιγανοπαδιά. Τίποτα δε θα μάς κούνη. Πρόσθια — άναγνώρισε — δέχεται προσκλήσεις για την πέρα από το φλέτ συνέγεια. Συχνά, τη συνέγεια την προκαλεί η ίδια. Η συνέγεια όμως δεν άποκτά περιεχόμενο. Κι' εδω είναι, που τα μπερδεύει και βόισκεται σε άδυναμία να εξηγήση το μυστήριο.

Μυστήριο, πράγματι, αυτό που της συμβαίνει. Θα μπορούσαμε να πουμε, ότι η μεν σάος είναι πρόθυμος, το δε πνεύμα άσθενές. Στις άλλες, το άδύνατο σημείο είναι, ότι έχουν την ικανότητα να συγκρατηθούν. Η δική της άδυναμία είναι ότι, ενώ ξεκινά αποφασισμένα με μη συγκρατηθή, νοιώθει να επιδρούν άπάνω της δυνάμεις ασύλληπτες, που παραλύουν τη θέλησή της.

Προετοιμασμένη ψυχικά, ξεκινά για μία συνάντησι. Αποφασισμένη για όλα. Πλάσμα κοκτέτικο, καθώς είναι, χρησιμοποιεί όλα τα μέσα, που διαθέτει από τη φύσι της, για να θριαμβεύη στον ερωτικό στίβο. Έκτος δε από τα φυσικά χαρίσματα και τα άλλα, τα βοηθητικά, που είναι όμως άπαράτητα, για να συμπληρώσουν τα

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

δώρα της φύσεως. Το κομωτήριο, ή μαδίστα, το άρωμα. Ίδιως αυτό, που είναι το πιο πικάντικο ορεκτικό. Μακρές ώρες έμπρός στον καθρέφτη. Έπιμελημένο μακιγιάρισμα. Προσοχή στον τόνο και στην άρμονία των χρωμάτων. Προσοχή στο σύνολο και στη λεπτομέρεια, στα έξωτερικά και στα έσωτερικά. Καμιά παραλείπει.

Σεζίνημα για προμερία. Με τη συγκίνηση, την άνηγνία, το τράς, που έχει κάθε προμερία. Έλπίδες για το θρίαμβο, φόβοι για το ναυάγιο. Οι πολλές προμερίες δε την σκληραγώγησαν άρκετά, ώστε να χάση τις ευαισθησίες της. Σαν άρχαία κινείται πάντα.

Κουρίσσια, που πορτογαίνει από το συνεργείο, κόπτερο στο παρθενικό του ταξίδι. Ξεκινά από το σπίτι της σύμφωνα προς το προκαθορισμένο πρόγραμμα. Φθάνει άποφασιστική, χωρίς διαταγμούς, δίχως ένδοξιαμούς. Πατά το κουδούνι του ρετιρέ ή του ύπογειου, που καθιερώθηκαν στην Άθηνά να είναι οι βωμοί της Αφροδίτης. Προχωρεί στο διαμέρισμα.

— Έπλ τέλους! — άναφωνεί έκείνος που την υποδέχεται. Έλγε άμφιβολίες αν θα πραγματοποιήσει την ύπόσχεσί της. Άλλά να που δεν τον γέλασε. Άκριβής στην ώρα της. Και τί έμφωδωτική, τί μεθυστική εμφάνισι!

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

— Έπλ τέλους! — άναφωνεί έκείνος που την υποδέχεται. Έλγε άμφιβολίες αν θα πραγματοποιήσει την ύπόσχεσί της. Άλλά να που δεν τον γέλασε. Άκριβής στην ώρα της. Και τί έμφωδωτική, τί μεθυστική εμφάνισι!

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

— Έπλ τέλους! — άναφωνεί έκείνος που την υποδέχεται. Έλγε άμφιβολίες αν θα πραγματοποιήσει την ύπόσχεσί της. Άλλά να που δεν τον γέλασε. Άκριβής στην ώρα της. Και τί έμφωδωτική, τί μεθυστική εμφάνισι!

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

Τό εισαγωγικό ταίγιο, το ούτι-σκι. Θα προτιμούσε ο κύριος να λείπουν αυτά όλα και να προχωρούσαν, χωρίς πρόλογο, στο κύριο θέμα. Πρέπει όμως, για την τάξι, να τηρούνται και μερικοί τύποι.

ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962 — ΕΤΟΣ ΚΔ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1229, ΔΡΑΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Έξυπτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα της εποχής

ΜΑΓΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

ΕΝΑΣ φόνος, που άφναι ή γρήγορα θα γινόταν, με τον δράστη αυτό ή με κάποιο άλλο, με το όμμα αυτό ή με κάποιο άλλο: Στό Μαζάμι των Ήνωμένων Πολιτειών — μεταδωσανε — ένα ειδησεογραφικά πρακτορεία — ο Ρόμπερτ Ντέμς, 35 ετών, σκότωσε την Ίνές Ντέμς, 41 ετών, επειδή αυτής ήταν ο μόνος πρόπος, για να την άναγκάση να ένο καταλείψει το τηλέφωνό του!

Η Ίνές είχε μπη στο μαγαζί του, για να κάνει ένα τηλεφωνηματάκι. Μά το τηλεφωνηματάκι τραβούσε σε μάκρος και ο καταστηματοάρχης άρχισε να εκδηλώνει την δυσοφία του. Ευγενικά στην άρχή, έπιασκι. Κότερα έπειτα, της έληψε να τελειώσει. Απτόητη, η Ίνές εξακολούθωσε να φλυαρή.

Σε μία στιγμή, έκείνος κτύπησε το ρολόι του. Διαπίστωσε, τότε, πως η πελάτισσά του τηλεφωνούσε επί μία ώρα και 4 λεπτά ακριβώς. Ένα κύμα θυμού τον συνεπήρε. Άνοιξε το συρτάρι του ταιμίου του, έβγαλε άπό μέσα ένα περιστρόφο, την σημάδισε. Ένας πυροβολισμός... κι' η φωνή της Ίνές Ντέμς έφανε για πάντα ν' ακούγεται. Στο 65ο λεπτό, το τηλέφωνο άηλξε, με το πιο βίαιο και πιο τραγικό, που θα μπορούσε να έχει ένα τηλέφωνο, τέλος.

Υποστηρίξα άλλοτε, από αυτή την στήλη, πως άποτελεί πολύ κακή συνηθία ν' άναζητούμε, άκόμη και εκεί όπου δεν υπάρχουν, άπαρτυρικά στα έγκληματα. Όμως, αν σε μία και μόνη περίπτωση, επιβάλλεται να παραδεχτούμε την ύπαρξι έλαφρυγού, ν' άνευρίσουμε των έγκλημάτων, όχι, βέβαια, με συμπάθεια, αλλά με κατανόησι, κι' έπειτα, αυτή είναι η μόνη περίπτωση, όπου φόνος της Ίνές Ντέμς άπό τον Ντέμς!

Χωρίς άμφιβολία, άρκετες φορές ο καταστηματοάρχης του Μαζάμι δε είχε φθάσει ως το κατάφωτο φόνου, θα είχε σκεφθ ν' άρπάξει το περιστρόφο από το συρτάρι και θα είχε συγκαταστή, άναγκασμένος με τις πελάτισσες, που έμπαιναν για ένα τηλεφωνηματάκι και φλυαρούσαν άσταμάτητα, άκατάχαρα μπροστά στο άκουστικό. Άρκετες φορές, πριν η Ίνές Ντέμς τηλεφώνη για όλες, θα είχε έκκερθεί τον δολοφόνο της ή έκρηλατική τηλεφωνική φλυαρία των γυναικών, το άκατανόητο πάθος τους να μιλούν άπό το τηλέφωνο με τις άρες, ή ανιμωτική τους προσκόλλησι στη μαγική συσκευή του Άλε. Έξάφνης Γκράχαμ Μπέλ.

Ένας καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

Κι' ο καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

Κι' ο καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

Κι' ο καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

Κι' ο καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

Κι' ο καταστηματοάρχης, που διαθέτει τηλεφώνον δια το κοινό, έχει άπειρες ευκαιρίες να διαπιστώσει το σκοτεινό πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο, όφισται άδύνατα σκεδόν το μαρτύριο της ψυχής, έπιμονής, διαπεραστικής φωνής, που λέει και λέει χωρίς σταματημό, που πηδίζει, μ' έκνευριστική άσυνέπεια, άπό το ένα θέμα στο άλλο, που άσφαιριολογεί και άσφαιριολογεί άκούρυστα και που, αν άναλογηται κανείς όσα έλπε, διαπιστώνει με τράφο πως δεν είναι τίποτα, πως όσα έλπε ήταν άστοχευα διαμορφώσι της στιγμής, κουβέντες χωρίς ίχνος συνοχής, πράγματα που ήταν έντελώς περιτό να λεχθούν.

χωρίς να λένε τίποτα, που φλυαρούν άφην της φλυαρίας, που δεν παρτούν άπό τα χέρια τους το τηλέφωνο, όχι επειδή είναι άνάγκη να πουν κάτι, μά επειδή είναι άνίκανες ν' άποσπαστούν άπό το θέλητρο της μαγικής συσκευής, που τις έξουσιάζει. Άσπου έρχεται η μοιραία στιγμή, για να τευνθθούν στο έπακρο τα νεύρα του κατόχου του τηλεφώνου και να πάρη στα χέρια του το περιστρόφο — όταν έχει περιστρόφο.

Ευτυχώς, όλοι όσοι έχουν «τηλέφωνον δια το κοινό» δεν έχουν και περιστρόφο. Άλλοιώς, δε θ' άποτελούσε περίπτωση μοναδική — για την ώρα... — ο φόνος της Ίνές Ντέμς άπό τον Ρόμπερτ Ντέμς. Πολλά μα, γαζιά, σ' όλες τις χώρες του κόσμου, θα είχαν στραφή με πτώματα γυναικών!

Γιατί, άμας, αυτό το πάθος του γυναικείου φύλου για το τηλέφωνο; Ποό άραγε να όφείλεται; Πιστεύω πως ευκολότερα ή άνθρωπότητα θα φτάση στον Άρη παρά θα μπόρσει να δώση άπάντησι σ' αυτό το έρώτημα.

Η συνθησμένη, ή πρόχειρη έξηγησι πως οι γυναίκες έχουν μία γενική κλίσι στη φλυαρία, που έκδηλώνεται και στο τηλέφωνο, είναι άδυσδιάλυτο άδύνατο. Υπάρχουν φήμες γυναικών στον κόσμο, όπως άπάρχουν και φήμες άνδρες, χωρίς αυτό να σημαίνει πως το γυναικείο φύλο είναι ασθιτά πιο φλυαρό άπό το άνδρικό. Μόνο στο τηλέφωνο ή διαφορά άνάμεσα στα δύο φύλα εύρίσκεται και καθολικεύεται. Έκεί μόνον παρουσιάζεται το σκεπτικό, το άεξήγητο φαινόμενο γυναικών, που είναι λιγύλογες, βουδές σχεδόν, στην άμεση, την προσωπική έπαφή, να μεταδίδουν σε τέλεια όμιλητικότητα, μόλις πιάσουν στα χέρια τους την μαγική συσκευή.

Για τον άνδρα, το τηλέφωνο διαπεί τον όρθόδοξο προσομοί του: Τό χρησιμοποιεί για μία βιαστική συνέντησι, για το κλείσιμο ενός ραντεβού, περιορίζει την συνδιάλεξι του σά άλγα και άπαρταπτα.

Η γυναικα, άντίθετα, άπολαμβάνει το τηλέφωνο, όπως άπολαμβάνει κανείς την γρανίτα του. Τό τραβάει όσο γίνεται πιο πολύ, το πλουτίζει με άπειρες παρεμβάσεις, που την κάνουν συχνά να έξασή την άρχική άφορησι του τηλεφωνηματός, γοντζώνεται από άκουστικό, σά να έκπέμπεται άπό εκεί μία μαγνητική δύναμι, που την αλχηματίζει.

Άκόμη κι' όταν είναι ροδερά άβολες οι συνθήκες ενός τηλεφωνηματός, όταν συνοδεύεται από άποχρεωτική όρθοστασία κοντά στον πάγκο ενός καταστηματού ή άπό το ούρλιασμα των πρόλλεψ και τους λοιπούς θορύβους του δρόμου, ούτε ή άπόλαυσι της μείωνεται, ούτε το κομμάτι γιο της χάνεται. Στο τηλέφωνο θά τα πη όλα, στο τηλέφωνο θά έξομολογήθη το οικγενειακό βάσανό της, στο τηλέφωνο θά έκχυσι τρυφερότητι αλθιρικό της άδελφίδος, στο τηλέφωνο θά διατυπώση τις παρατηρήσεις της για την μεταβολή του καιρού.

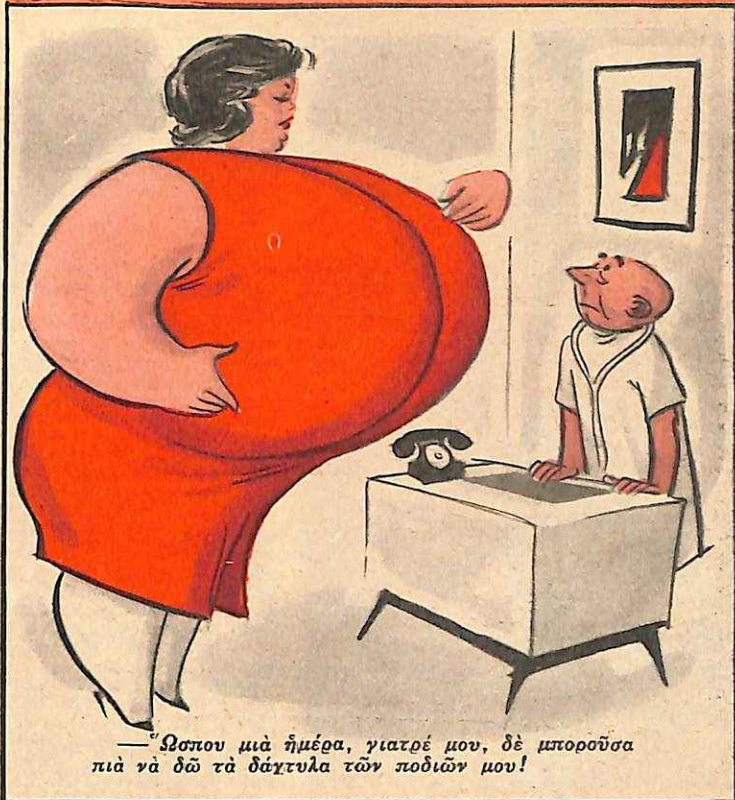
Λογικά, θα έπρεπε να την άπωθθ, να της φέρη πλθθ ή συμβατική άσθθ συνδιάλεξι, που δεν την ζωντανεύει ή παρούσα του άλλου προσώπου. Κι' όμως, συμβαίνει το άνωσδιάλυτο άντίθετο: Άν βρισκόταν κοντά σ' έκείνον ή σ' έκείνην, όπου τηλεφωνεί, πθανό να μην εύρισκε να πη όστε λέει. Γιατί, όσα λέει, δεν τά λέει σ' έκείνον ή σ' έκείνην; Τά λέει στο τηλέφωνο, στη μαγική συσκευή, που έχει γίνει το ανιμωτικό κι' άνευρημένο πάθος σχεδόν των γυναικών!

Λογικά, θα έπρεπε να την άπωθθ, να της φέρη πλθθ ή συμβατική άσθθ συνδιάλεξι, που δεν την ζωντανεύει ή παρούσα του άλλου προσώπου. Κι' όμως, συμβαίνει το άνωσδιάλυτο άντίθετο: Άν βρισκόταν κοντά σ' έκείνον ή σ' έκείνην, όπου τηλεφωνεί, πθανό να μην εύρισκε να πη όστε λέει. Γιατί, όσα λέει, δεν τά λέει σ' έκείνον ή σ' έκείνην; Τά λέει στο τηλέφωνο, στη μαγική συσκευή, που έχει γίνει το ανιμωτικό κι' άνευρημένο πάθος σχεδόν των γυναικών!

Λογικά, θα έπρεπε να την άπωθθ, να της φέρη πλθθ ή συμβατική άσθθ συνδιάλεξι, που δεν την ζωντανεύει ή παρούσα του άλλου προσώπου. Κι' όμως, συμβαίνει το άνωσδιάλυτο άντίθετο: Άν βρισκόταν κοντά σ' έκείνον ή σ' έκείνην, όπου τηλεφωνεί, πθανό να μην εύρισκε να πη όστε λέει. Γιατί, όσα λέει, δεν τά λέει σ' έκείνον ή σ' έκείνην; Τά λέει στο τηλέφωνο, στη μαγική συσκευή, που έχει γίνει το ανιμωτικό κι' άνευρημένο πάθος σχεδόν των γυναικών!

Λογικά, θα έπρεπε να την άπωθθ, να της φέρη πλθθ ή συμβατική άσθθ συνδιάλεξι, που δεν την ζωντανεύει ή παρούσα του άλλου προσώπου. Κι' όμως, συμβαίνει το άνωσδιάλυτο άντίθετο: Άν βρισκόταν κοντά σ' έκείνον ή σ' έκείνην, όπου τηλεφωνεί, πθανό να μην εύρισκε να πη όστε λέει. Γιατί, όσα λέει, δεν τά λέει σ' έκείνον ή σ' έκείνην; Τά λέει στο τηλέφωνο, στη μαγική συσκευή, που έχει γίνει το ανιμωτικό κι' άνευρημένο πάθος σχεδόν των γυναικών!

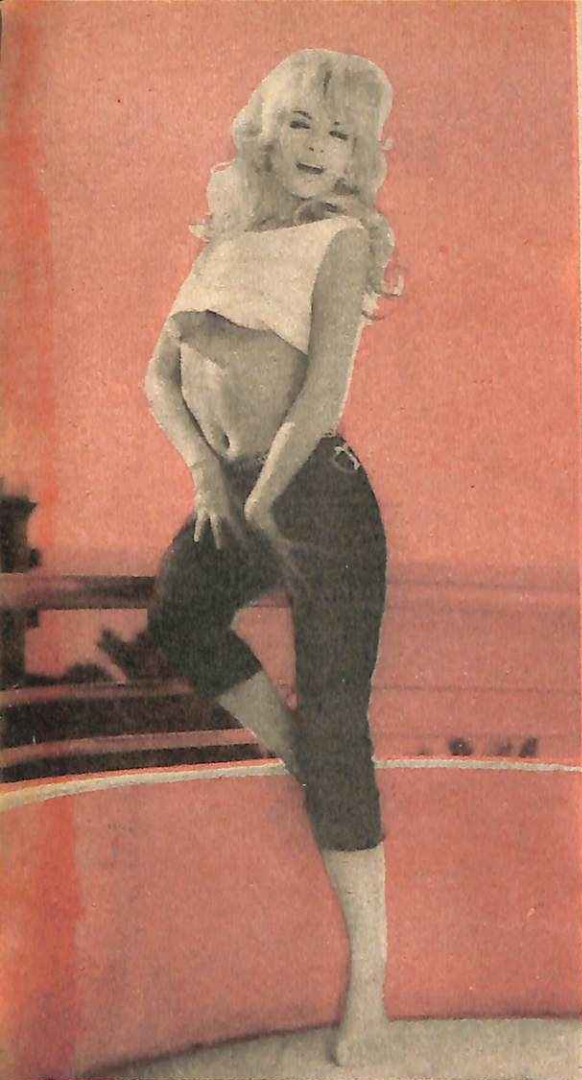
Λογικά, θα έπρεπε να την άπωθθ, να της φέρη πλθθ ή συμβατική άσθθ συνδιάλεξι, που δεν την ζωντανεύει ή παρούσα του άλλου προσώπου. Κι' όμως, συμβαίνει το άνωσδιάλυτο άντίθετο: Άν βρισκόταν κοντά σ' έκείνον ή σ' έκείνην, όπου τηλεφωνεί, πθανό να μην εύρισκε να πη όστε λέει. Γιατί, όσα λέει, δεν τά λέει σ' έκείνον ή σ' έκείνην; Τά λέει στο τηλέφωνο, στη μαγική συσκευή, που έχει γίνει το ανιμωτικό κι' άνευρημένο πάθος σχεδόν των γυναικών!

— Όσπου μία ήμερα, γιατρέ μου, δε μπορούσα πιά να δώ τα δάχτυλα των ποδιών μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΙΤΑ ΚΑΝΤΙΛΛΑΚ	ΣΕΛ. 4
Μία άποκλειστική και άποκαλυπτική συνέντευξι με τη Γαλλίδα ποιήν «Βασίλισσα» του στρίπ-τζή.	
ΕΝΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ 124 ΧΡΟΝΩΝ!...	» 7
Αποκαλύπτει το μυστικό της μακροζωίας του.	
ΤΟ «ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ» ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΖΙΝΟ!...	» 10
Ήταν το καταφύγιο των όνειρων της αυτοκρατορίας της Αυστοίας Έλισάβετ.	
Η ΜΗΤΡΟΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΙΑ	» 12
Γιατί δεν πρέπει να φοδούνται οι μέλλουσες μητέρες.	
ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ	» 14
Πώς θα το προετοιμάσετε για να τις άντιμετωπίση.	
ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ	» 21
Πώς μπορείτε να καταπλήξετε τους φίλους σας.	
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ	» 24
Τό μαγιό και το νεκολετέ σόρεμα άπαιτούν άρμονία της γραμμής του στήθους.	
Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ	» 36
Τά σώζει άπό την άναμία και τη διανοητική καθυστέρησι.	
ΟΧΙ ΠΙΑ ΒΙΑΙΕΣ ΑΠΙΣΧΝΑΝΤΙΚΕΣ ΔΙΑΙΤΕΣ	» 37
Άπλά μέσα για ν' άποφύγετε το πάθος.	
ΠΟΣΟ ΝΕΡΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΜΕ	» 37
Ή έλλειψι του μαραινεί την έυδερμίδα.	
ΓΙΑΤΡΕ, ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ: ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΩ ΘΑΛΑΣΣΑ	» 39
Ή βΟΥΝΟ;	
Πώς πρέπει να γίνονται οι όυνητες διακοπές.	
ΡΙΤΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ — ΚΑΙΤΗ ΖΙΡΑ	» 40
Ή προήν... καπνεογότρια και ή τραγουδίστρια ζωγράφος.	
ΒΙΚΥ ΤΖΙΝΙΕΡΗ	» 41
Άπό την όπερα στην έυθεωόησι.	
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ	» 44
Χοήσιμες και πρακτικές ύποδείξεις για τα μαγιό.	
ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟ	» 46
Οι γυναίκες είναι πιο έμφορεπες άπό τους άνδρες.	
ΟΙ «ΒΡΟΧΟΠΟΙΟΙ» ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΦΕΡΑΝΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ	» 54
Και οι κινηματογραφιστάι ζημιώθηκαν άρκετές γι-λιάδες λίρες.	
Η ΚΑΚΗ ΑΚΟΗ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ	» 55
Πότε πρέπει να συμβουλευόσθε το γιατρό.	
ΤΟ ΕΡΚΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ «ΓΚΟΓΚΑ»	» 57
Χοήσιμες και πρακτικές ύποδείξεις για τα μαγιό.	
κατηγορεί τους άστρονομικούς και τη διεθνήσι του έξωδογίου.	
ΙΣΙΑ, ΚΛΟΣ ΚΑΙ ΦΑΡΔΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ	» 60
Μοντέλλα χωρίς μανίνα.—Για την άνανέωσι της γμονατορήσις.—Η μόδα στα γούματα.—Συνδυασμοί γούματων.—Σταμπάτες μουνσελίνες.—Μία νέα έπείσογασια βαμβακερών ύφασμάτων.—Η παιδική μόδα.	
ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΣΤΑ 70 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ	» 68
Τό όνιμο είδύλλιο του καίσιου Πολ Γρέττυ με τη νεαρή ρομική σύμβολό του Ρουτίνα Λάπ.	
Η ΘΕΤΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΙΖ ΤΑΙΝΛΟΡ	» 79
Κινούνέει να έαναγορηόση στο όργανοστροφείο.	
ΠΟΙΟ ΖΩΟ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;	» 80
Και πως πρέπει να προπονήθετε τα κατοικίδια ζώα.	

Η Άθινα φιλοξενεί εδώ και λίγες μέρες μια γοητευτική Γαλλίδα, η οποία αν και τώρα μόλις έκανε το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο και στο τραγούδι, φέρει ένα πολύ γνωστό όνομα. Πρόκειται για τη Ρίτα Καντίλλακ της οποίας το όνομα είναι, μαζί με εκείνο της Λιλή Σαίν Σιρ, συνυφασμένα με την Ιστορία του στρίπ-τίζ.

Την συναντήσαμε στο ξενοδοχείο της, τη μεθεπομένη της αφίξεώς της εδώ και όπως ήταν φυσικό την ρωτήσαμε πρώτα-πρώτα πώς της φάνηκε η Άθινα, που επισκέπτεται για πρώτη φορά.

— Πολύς κόσμος, πολλός θόρυβος, πολλή ζέση... Αυτή είναι η πρώτη εντύπωσή από την Άθινα την οποία δε γνώρισα ακόμη καλά, γιατί οι προετοιμασίες για την εμφάνισή μου στο νυχτερινό κέντρο, στο οποίο τραγουδω, δε μου άφησαν μέχρι στιγμής ούτε πέντε λεπτά ελεύθερα. Πάντως, όμοιολογώ, πως την φανταζόμουν διαφορετική την Άθινα σας: Πιο ήσυχη, πιο μικρή, πιο δροσερή!

— Δηλαδή δε σας άρεσει;

— Πολύ. Πάρα πολύ και κάθε μέρα, που περνά με γοητεύει περισσότερο! Κι' ακόμη, όπως μου λένε, δεν είδα σχεδόν τίποτα, ούτε τις θαυμάσιες πλάζ της. Έκανα μόνο ένα μπάνιο στην πισίνα του κολυμβητηρίου και το μπάνιο αυτό μ' έδωσε σε κάποιες δύσκολη θέση, γιατί ήμουν η μόνη γυναίκα ανάμεσα σε πολλούς άντρες!

— Ποιος είναι ο τύπος ανδρός που προτιμάτε;

— Που αντιπροσωπεύει το Ιδανικό σας; — Αλλάζω, έχετε, πολύ συχνά γούστα. Πιστεύω για μια στιγμή πως μ' αρέσουν οι μελαχροίνοι με τα ανοιχτοχρώμα φτωινά μάτια και ενώ είμαι βεβαία πως αυτός είναι ο τύπος ανδρός που προτιμώ, ξαφνικά βλέπω ένα άραιο ξανθό με σκούρα μάτια, που με ξετρελαίνει...

— Ποια η γνώμη σας για το γάμο; — Πολύ κακή. Προτιμώ την ελευθερία, που μου επιτρέπει να κάνω ό,τι θέλω, χωρίς να δίνω λογαριασμό σε κανένα. Πολλές συνάδελφές μου στο στρίπ-τίζ έπωφελήθηκαν των προτάσεων, που τους έδιναν, για να κάνουν ένα πλούσιο γάμο και ν' αποσυρθούν από τη δουλειά, η οποία δε μπορεί βέβαια να συμβαδίση με τα καθήκοντα της συζύγου και μητέρας. Εγώ όμως είχα από πολύ μικρή ένα όνειρο: να γίνω μια διάσημη καλλιτέχνις του χορού ή του τραγουδιού, του θεάτρου ή του κινηματογράφου και κατάλαβα πως η δημοσιότητα, που μου εξασφάλιζε το στρίπ-τίζ, θα με βοηθούσε για να επιτύχω αυτό το σκοπό μου.

— Αν σήμερα η Ρίτα Καντίλλακ έξη στραφή με επιτυχία προς τον κινηματογράφο, (γύρισε πέντε φιλμ μέσα σ' ένα χρόνο) και προς το τραγούδι, το όνομά της είναι συνυφασμένο με την Ιστορία του παρισινού στρίπ-τίζ, του οποίου υπήρξε πριν από λίγα χρόνια η «βασιλίσα». Της ζητούμε λοιπόν να μας μιλήσει για τις πρώτες της εμφανίσεις και μαθαίνουμε έτσι ενδιαφέροντα πράγματα τόσο για την ίδια, όσο και για την Ιστορία του στρίπ-τίζ.

— Το στρίπ-τίζ πρωτοεμφανίστηκε στο Παρίσι το 1953 και γνώρισε αμέσως τόσο επιτυχία, ώστε έγινε μέχρι το 1958 ένα αντιπροσωπευτικό κομμάτι της παριζιάνικης ζωής.

— Όπως το ρόκ, μας ήρθε κι' αυτό από την Αμερική, όπου το λανσάρησε η περίφημη Λιλή Σαίν-Σιρ. Όταν το 1953 ο κ. Μπερνάρντεν άνοιξε στο Παρίσι, στη λεωφόρο Γεωργίου V ένα νυχτερινό κέντρο τύπου ταβέρνας του Φαρ Γουέστ και με την επωνυμία «Το τρελλό άλογο», αποφάσισε να προσφέρει στους θεατές καθαρά αμερικανικά νούμερα, απ' αυτά που αρέσουν στους κάου-μπόις. Ένα από τα νούμερα αυτά ήταν και το «μάδμα» μιας χορεύτριας, που κυκλοφορούσε χορεύοντας πολύ κοντά στους θεατές. Άγνωστη ακόμη στο Παρίσι η άτραξιόν αυτή σημείωνε μεγάλη επιτυχία στην Αμερική. Το γδύσιμο αυτό της καλλιτέχνιδος από τους θεατές, που της άφαιρούσαν το ένα ούγκο ύστερα από το άλλο και κατόπιν το ένα εσώρουχο ύστερα από το άλλο ένθουσιάζει τους Παρισινούς κι' έγινε αμέσως πολύ της μόδας.

— Η ιδέα του Μπερνάρντεν γνώρισε ένα ανέλπιστο θρίαμβο και το «Τρελλό άλογο» έγινε μέσα σε λίγες βδομάδες ο παρισινός ναός του στρίπ-τίζ, προκαλώντας μια σωστή επανάσταση στη νυχτερινή ζωή του Παρισιού.

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΣΤΡΙΠ — ΤΗΖ

— Πρέπει να σας πω ότι εδώ και μερικά χρόνια το στρίπ-τίζ δεν έχει πια την εκπληκτική επιτυχία, που γνώρισε στα πρώτα χρόνια της εμφανίσεώς του. Έχασε πολύ. Ήταν στην αρχή μια «χρυσότοκος δρυίς» πάνω στην οποία έπεσαν όλοι, για να μπορέσουν να της πάρουν ένα χρυσό αυγό... Κάθε νυχτερινό κέντρο, κάθε βαριετέ, κάθε είδους θέατρο θέλησε να συμπεριλάβει στο πρόγραμμά του το απαραίτητο στρίπ-τίζ. Σκεφτήτε ότι εδώ και τέσσερα χρόνια υπάρχουν στο Πα-

Άνω: Η Ρίτα Καντίλλακ στην ταράτσα του ξενοδοχείου της. Κάτω: Η Ρίτα μπροστά στο μικρόφωνο του κέντρου, στο οποίο εμφανίζεται σαν τραγουδίστρια.

ΡΙΤΑ

‘Αποκλειστική κι’ αποκαλυπτική

ρίσι διάφορες αίθουσες, που κάθε άλλο παρά «κέντρα» μπορούν να χαρακτηριστούν και όπου εκτελούνται συνεχώς στρίπ-τίζ από τις 10 το πρωί μέχρι τις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

— Έτσι το στρίπ, ή υπ' όρ. 1 άτραξιόν του κοινού, πριν από πέντε μόλις χρόνια, ξεπεσε οτά μάτια του, με τις καταχρήσεις στις όποιες κατέφυγε. Τον ίδιο δρόμο ακολούθησαν και οι άμοιβες.

— Στίς «Φολι Μπερζέρ», όπου εμφανιζόμουν το 1954 κέρδιζα 29.800 φράγκα το μήνα. Κατά τη «βασιλεία» μου στο «Τρελλό άλογο» η άμοιβή μου έφτασε τις 40 και 60 χιλιάδες τη βραδιά, για τρεις εμφανίσεις διαρκείας 7 λεπτών η καθεμία.

— Πολλοί πίστευαν πως με τέτοιες άμοιβές θα θησαύριζα γρήγορα, έχοντων όμως τόσο δαπανηρή είναι η ζωή μιας καλλιτέχνιδος και πως τέτοιες άμοιβές δεν κρατούν πολύ. Έτσι δεν έγινα εκατομμυριούχος όπως νομίζουν μερικά και εξακολουθώ πάντα να εργαζόμαι για να ζήσω.

— Στραφήκατε μήπως προς το στρίπ-τίζ έπειδή σας εξασφάλιζε πολλά και εύκολα κέρδη;

— Πολλοί μου έκαναν μέχρι σήμερα αυτό το ερώτημα. Μάθετε λοιπόν πως δεν το διάλεξα εγώ. Άλλος με διάλεξε: ο κ. Μπερνάρντεν, ο διευθυντής του κέντρου «Τρελλό άλογο», ο οποίος ύστερα από την επιτυχία της ιδέας του άρχισε να ζητά κοπέλλες με τις οποίες θα μπορούσε να τροφοδοτήσει το θέαμά του.

— Με είδε, έντελώς τυχαία, στις «Φολι-Μπερζέρ» και μου πρότεινε να εργαστώ στο κέντρο του... Δέχτηκα χωρίς να πολυσκεφτώ και χωρίς καλό· καλά να ξέρω τι έπρόκειτο να κάνω. Ήμουν τότε μόλις 18 χρόνων και γεμάτη όνειρα.

ΣΤΡΙΠ—ΤΗΖ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

— Άσφαλώς χρειάζονται αρκετά προσόντα για να γίνει μια νέα «βασιλίσα» του στρίπ-τίζ. Μας λέτε ποιά είναι τα απολύτως απαραίτητα;

— Σπουδαίο ρόλο παίζει πριν απ' όλα η σωματική διάπλαση. Ένα τέλειο σώμα με άψογες καμπυλότητες είναι απαραίτητο. Ύστερα η επιτυχία εξαρτάται από την πρωτοτυπία με την οποία εκτελείται το νούμερο, από τη χάρι της καλλιτέχνιδος και από το προσωπικό της ταλέντο. Βέβαια δε φτάνει να βγάλεις το φόρεμά σου για ν' αρέσεις. Έμένα προσωπικά με βοηθήσαν πολύ οι χορευτικές μου ικανότητες, γιατί πρέπει η κάθε καλλιτέχνις να προσφέρει κάτι καινούργιο. Το στρίπ-τίζ είναι κάτι που ποτέ δεν τυποποιήθηκε.

— Αντίθετα ο κ. Μπερνάρντεν ήθελε τις καλλιτέχνιδες έντελώς διαφορετικές τη μία από την άλλη, για να υπάρχει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αντίθεση.

— Όσο για την ηλικία, δεν υπάρχουν όρια, αρκεί το σώμα να παραμένει καλλιγράμμο. Εγώ όμως νομίζω πως το στρίπ είναι κατάλληλο μόνο για πολύ νέες κοπέλλες. Πιστεύω επίσης πως η καριέρα μιας νέας στον τομέα αυτό δε μπορεί να διαρκέσει, γιατί μοιραία ύστερα από μερικά χρόνια το σώμα, που γνώρισε τόσο επιτυχία χάνει τη φρεσκάδα του και πρέπει η κάτοχός του να εγκαταλείψει τη «δουλειά» στην κατάλληλη στιγμή, ώστε το κοινό να διατηρήσει την καλή εντύπωση που είχε σχηματίσει γι' αυτήν.

— Εγώ προσωπικά όμολογώ πως έστω κι' αν δεν επέτυχνα στον κινηματογράφο και στο τραγούδι, θα εγκατέλειπα όπωσδήποτε το στρίπ-τίζ, γιατί ποτέ δε θα μπορούσα να φτάσω πιο ψηλά από το σημείο στο οποίο έφτασα.

— Και τί θα κάνατε τότε;

— Έχω ασχοληθί με τη μόδα κι' έχω σχεδιάσει πολλές από τις τουαλέτες μου, που όπως διαπίστωσα, άρεσαν πολύ στο κοινό. Ίσως, λοιπόν, να ανοίγα ένα οίκο μόδας ή να εφτιαχνα κοστούμια, για το θέατρο και τον κινηματογράφο.

ΣΤΡΙΠ — ΤΗΖ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Είναι όριστική η απόφασί σας να μη ξανακάνετε στίπ-τίζ;

— Μπροστά στο κοινό ναί. Άν όμως αυτό το απαιτήση ένας καλός κινηματογραφικός ρόλος, όπως συμβαίνει στο φιλμ «Οι άνικανοποίητοι» τότε δε θα διστάσω να δεχτώ.

— Πώς το βλέπετε το στρίπ-τίζ, τώρα που το εγκαταλείψατε;

— Του οφείλω πολλά. Μου εξασφάλισε μια αυτοπεποίθησι, που νομίζω πως τίποτα άλλο δε μπορεί να εξασφάλιση σε μια καλλιτέχνιδα. Στο

ΚΑΝΤΙΠΛΑΚ

συνέντευξι με την Γαλλίδα πρώην «βασιλίσα του στρίπ — τήζ»

στρίπ δε βασίζεται κανείς παρά στον εαυτό του και μόνο. Έκεί η καλλιτέχνις είναι μόνη, ολομόναχη μπροστά στο κοινό και αυτό απαιτεί θάρρος και έντατική προετοιμασία, που δεν απαιτείται πουθενά αλλού. Χωρίς να θέλω να περιαιολογήσω νομίζω πως σήμερα το στρίπ-τίζ δε μπορεί να εξασφαλίση πια μια επιτυχία σαν αυτή, που γνώρισα εγώ. Ακόμη και οι άμοιβές έχουν ξεπέσει και δεν υπερβαίνουν σε καμμία περίπτωση τις 10.000 φράγκα τη βραδιά. Πως μπορούσε να γίνει διαφορετικά σε μια εποχή, που υπάρχουν ακόμη και ερασιτέχνες του στρίπ-τίζ, οι οποίες προσφέρουντα έντελως δωρεάν;

— Τί έχετε να πείτε για τις συναδέλφους σας;

— Είναι πολύ περιορισμένος ο αριθμός των κοριτσιών, που έκαναν καριέρα στο στρίπ-τίζ. Νομίζω πως στην εποχή μου ο αριθμός εκείνων, που έγιναν πραγματικές ρεντέτες του στρίπ-τίζ ξεπερνά τις δέκα. Οι άλλες παντρεύτηκαν, άνοιξαν διάφορες μπουτίκ ή ινστιτούτα καλλονής και μερικές τέλος έδωσαν τα χρήματα, που κέρδισαν με το «γδύσιμο» για να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους, που ήταν να ντυθούν κομψά και πανάκριβα σε μεγάλους οίκους μόδας.

— Πρέπει να σας όμολογήσω πως όπως διαπίστωσα, οι κοπέλλες, που έκαναν στρίπ-τίζ μαζί με μένα ξόδεψαν τα χρήματα με την ίδια ευκολία με την οποία τα κέρδιζαν. Πολλές από τις νέες αυτές αλληλοεμισούντο και το έξεδήλωναν αυτό με μικροκακίες. Θυμάμαι ότι πολλά σλίπ, άνοιξαν μέσα στην πίστα έπειδή είχαν δηλωθή καταλλήλως, από αντίζηλεις οτά παρασκηνία. Άλλες πάλι βρήκαν την τελευταία στιγμή το τακούνι τους σπασμένο και μερικές το ακριβό τους γουναρικό κομμένο με ξυράφι.

— Εκείνο, που μου έκανε μεγάλη εντύπωσι ήταν η έλλειψη ανθρωπισμού σε μερικές από τις συναδέλφους μου. Πολλές απ' αυτές έδειχναν μια

αφάνταστη σκληρότητα. Για να σας δώσω ένα παράδειγμα θα σας μιλήσω για την Ντοντό του Αμβούργου, τη Γερμανίδα «βασιλίσα» του στρίπ-τίζ, η οποία μόλις πληροφορήθηκε το θάνατο του συζύγου της, από τον οποίο είχε χωρίσει πριν λίγο καιρό, σκέφτηκε αμέσως να εκμεταλλευθή το γεγονός παρουσιάζοντας ένα καινούργιο νούμερο «Η χήρα», στο οποίο εμφανιζόταν, μαυροφορεμένη και σκεπασμένη με μαύρα βέλα, για ν' απαλλαγί σιγά-σιγά απ' αυτά κλαίγοντας με λυγμούς, που φυσικά ήταν ψεύτικοι.

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΧΥΝΗ

— Δε μας λέτε πως κατορθώνετε να διατηρήτε πάντα μια κομψή και λεπτή σιλουέττα; Εί, ναι, ασφαλώς κάτι, που πολλές άναγνώστριές μας θα ήθελαν να μάθουν.

— Δεν κάνω απολύτως τίποτα, τουλάχιστον τώρα. Αντιθέτως μάλιστα τρώω πολύ και ό,τι δήποτε, γιατί έχασα τελευταία όκτώ κιλά, τα οποία θέλω να ξανακερδίσω.

— Χάσατε όκτώ κιλά χωρίς να το επιδιώξετε;

— Ναί... Ίσως έπειδή ήμουν έρωτευμένη: Στην αρχή της καριέρας μου, όταν πρωτοεμφανίστηκα στο στρίπ-τίζ, ήμουν μόλις, η κούρασι, μπουλή από σήμερα. Ο χορός όμως, η κούρασι, τα ξενύχτια μ' έκαναν να χάνω συνεχώς βάρος.

— Και η περίμετρος του στήθους; — Αυτή έμεινε, ευτυχώς, αμετάβλητη. Ήταν και παραμένει 0.93. Το βάρος μου μόνο έχει πέσει σήμερα στα 53 κιλά.

ΟΙ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΤΗΣ

— Θα μας επιτρέψετε τώρα μερικές έρωτήσεις, για να μάθουμε τις προτιμήσεις σας. Και πρώτα, ποιά είναι το άρωμα που προτιμάτε;

Η Ρίτα Καντίλλακ, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο της φιλμ «Οι άνικανοποίητοι».

Μια τελευταία φωτογραφία της πρώην «βασιλίσσας του στρίπ-τίζ».

- Τό «Φάμ» (Γυναίκα) του Ροσά.
- Αγαπάτε τα ζώα;
- Πολύ. Έχω στο Παρίσι ένα τεράστιο λυκόσκυλο, που το λατρεύω.
- Ποιά είναι το αγαπημένο σας ποτό;
- Η βότκα. Ίσως αυτό να πρέπει ν' αποδοθεί στη μακρινή ρωσική καταγωγή μου.
- Σας αρέσουν τα κοσμήματα;
- Όχι. Τρελαίνομαι όμως για γουναρικά.
- Ποιά μουσική προτιμάτε;
- Την τζάζ. Έχω ακούσει μόνο ένα ελληνικό τραγούδι: «Τα παιδιά του Πειραιά». Μου άρεσε όμως πάρα πολύ.
- Ποιά κινηματογραφικά άστέρια προτιμάτε;
- Ο Μάρλον Μπράντο μ' αρέσει τόσο για το παίξιμό του, όσο και σαν άντρας. Από τις γυναίκες θαμιάζω τη Μαίρυλιν Μονρόε, την Άννυ Ζιραντό και τη Ζάν Μορσώ.
- Με ποιών θα θέλατε να γυρίσετε ένα φιλμ;
- Το όνειρό μου είναι να παίξω σ' ένα μεγάλο μουσικοχορευτικό φιλμ, που θα γυριστή στα αμερικανικά στούντιο και στο οποίο θα πρωταγωνιστή ο Φράνκ Σινάτρα.
- Ποιά ελάττωμα θεωρείτε άσυγχώρητο στον άντρα;

— Τόσο για τον άντρα, όσο και για τη γυναίκα δεν υπάρχει, νομίζω, μεγαλύτερο και χειρότερο ελάττωμα από την αστάθεια.

— Και ό έρωτας τί ρόλο έπαιξε στη ζωή σας; — Πολύ περιορισμένο, κι' ως σας φαίνεται αυτό άπίστευτο. Έπί χρόνια το 24ωρό μου κυλούσε ως έξης: Ξυπνούσα στις 12 (μεσημέρι) ύστερα από ύπνο 4—5 ωρών και αφιέρωνα όλο μου το απόγευμα σε μαθήματα ιθυσίας και τραγουδιού. Από τις 8 ως τις 12 (μεσάνυχτα) βρισκόμουν στις «Φολι Μπερζέρ» και από τις 12.30 μέχρι τις 3—3½ το πρωί στο «Τρελλό Άλογο». Ύστερα από την κούρασι αυτή τί δε ρεζι μπορούσα να έχω για έρωτοδουλειές; Έκείνοι, που μ' έβλεπαν να γελά και να προσπαθώ με κάθε τρόπο να σκορπίσω το κέφι γύρω μου δε μπορούσαν ποτέ να πιστέψουν πως, όχι μόνο εγώ μ' και πολλές άλλες κοπέλλες, σαν κι' εμένα, ζούσαμε στην ιδιαιτική μας ζωή, σαν καλό γρής!

— Ο κ. Ράπτης, το καλλιτεχνικό γραφείο του οποίου έφερε τη Ρίτα στην Άθινα, είχε φτάσει ποια νευρικήτητα, έπειδή του καθυστέρούσαμε την καλλιτέχνιδα, που χρειαζόταν, για μια «ρεπετισιόν». Του την παραχωρήσαμε, λοιπόν, μια και είχε άλλωστε εκπληρωθή η άποστολή μας.

Δ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ἡ αὐτοκρατεία Ἐλισάβετ.

Ένα χρόνο αργότερα, έλαψτε
κάποιο απ' τὸ ἐγχειρίδιο ἐνὸς ἀναρ-
χικοῦ. Τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ εἶχε
τεμαχίσει μίαν ζωὴν, ποὺ εἶχε
λύσει πᾶν ὄνειρον, ἕνα ὄνειρον πο-
λύμορφο, συχνὰ ἀντιφατικὸ καὶ
πάντοτε ἀσύλληπτο.

μεταλυσμένοι, η μητέρα της Ελε-
νη πήρε μαζί της και την μικρό-
τερη κόρη της Έλισάβετ. Ό-
σοι αγχώδες-Ιουδαίοι, πολίς την εί-
δε, την αγάπησε τόσο παρὰ φόρα
που δήλωσε στη μητέρα του, ότι
δὲ θύλατο παρά μόνο αυτή.

«Εἶσι ἀποφασίστηναι οἱ γαμοί
τους, πού έγιναν σὲ λίγο.

A black and white photograph of a large, multi-story building, likely a school or institutional structure, situated on a hillside. The building has a flat roof and numerous windows. It is surrounded by dense trees and foliage, with a large tree in the foreground on the left.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΥΜΦΟΡΕΣ

A sepia-toned photograph of a classical building's interior courtyard. On the left, a large column stands next to a balcony with a decorative railing. In the center, a statue of a winged figure is mounted on the wall. To the right, another column is visible. The background shows a dark, hilly landscape.

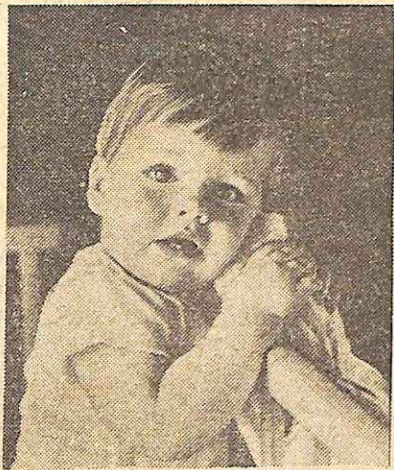
ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΖΙΝΟ

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΑΧΙΛΛΕΙΟ»

λιον, πρὸς τὴ θάλασσα, φαντάζει
 μιὰ μαρμαρωμένη μορφή: ἡ «Πέ-
 ριν», ἡ νεράιδα τοῦ φωτός.
 Προστὰ ἐπίσης σὲ κάθε κολώ-
 να τοῦ περιστύλιου στέκονται μαρ-
 μαρένιες Μούσες, σὲ φυσικὸ μέγε-
 θος, μὲ ἀοχηγρὸ τὸν Ἀπόλλωνα.
 Κοντὰ στὸν Ἀπόλλωνα, βοίσκει-
 ται ἓνα ὄφαιο ἀγάλμα, ἡ «Τρίτη
 Χορεύτρια», καθὼς καὶ ἡ «Ἀφρο-
 δίτη ἡ νικήτρια».
 Ἀρχαῖα καὶ λυχνίες, δουλεμένες
 μὲ μεγάλη τέχνη, μ' ἀνάγλυφα
 δελφίνια καὶ τρίτωνες, μὲ γλόυ-

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ
ΕΛΙΣΑΒΕΤ

12

‘Η χαρά που δίνει ένα ήμορφο παιδί είναι άπειρη. αλλά και ο φόβος του τοκετού είναι μεγάλος στη μέλλουσα μητέρα...

Η ΜΗΤΡΟΤΗΣ δέν είναι άρρώστεια!

Γιατί δέν πρέπει να φοβούνται οι μέλλουσες μητέρες

ΑΝ συζητήσετε με μία γυναίκα, που πρόκειται να αποκτήσει παιδί, θα ανακαλύψετε ότι η ημέρα του τοκετού αναμένεται με μεγάλη χαρά, αλλά και με εξ ίσου μεγάλη αγωνία.

«Ελπίζουμε ότι όλα θα πάνε καλά, ελπίζουμε ότι δε θα συμβεί τίποτα» επαναλαμβάνουν συχνά οι μέλλουσες μητέρες. Και αυτή η αγωνία που παρακολουθεί την γυναίκα σε ολοκληρή σχεδόν την περίοδο της εγκυμοσύνης και αυξάνεται περισσότερο κατά την διάρκεια του τοκετού προκύπτει μια ένταση όχι μόνο ψυχική, αλλά και μυϊκή, που μπορεί να δυσχεράνει την κανονική έκδοσι του ιδιού του τοκετού.

Αυτή η ένταση, που μπορούμε να ονομάσουμε φόβο και που δεν υπάρχει μόνο στον πρώτο τοκετό αλλά πάντοτε, όλες τις φορές που μία γυναίκα πρόκειται να αποκτήσει ένα παιδί, έχει δυο αιτίες εξαιρετικές.

Υπάρχει ένας φόβος του τοκετού ψυχικής προέλευσης, που σχηματίζεται στο υποσυνείδητο με την πεποίθηση ότι ο τοκετός είναι ένας κίνδυνος, μία σοβαρή απειλή για την ίδια τη ζωή. Και αυτό είναι ένα θέμα εξαιρετικά περίπλοκο, που είναι δύσκολο να εξηγηθεί ή φysis του.

Ο άλλος φόβος είναι συνδεδεμένος με αιτίες, ως τις ονομάσουμε έτσι, εξωτερικές, ζένες δηλαδή προς τη γυναίκα και οι οποίες συνήθως προέρχονται από το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει αυτή, κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης της. Είναι φανερό ότι όταν και οι δυο αυτές αιτίες συνυπάρχουν, ο φόβος του τοκετού γίνεται πραγματικά κάτι το βασανιστικό (όπως δυστυχώς συμβαίνει συνήθως).

Αν, αντίθετα, οι αιτίες που ονομάσαμε «εξωτερικές» είναι δυνατόν να αποφευχθούν τότε δημιουργείται στη γυναίκα μία ηρεμία και μία γαλήνη, που καταρβώνει να επιβληθεί και να στήσει ακόμη και τις αγωνίες, που προέρχονται από το υποσυνείδητο.

Αρχίζουμε σημειώνοντας πριν απ’ όλα ότι ο τοκετός δεν είναι μία ασθένεια. Άρρωστη είναι μία γυναίκα στείρα, μία γυναίκα δηλαδή η οποία δε μπορεί να συλλάβει και επομένως δε μπορεί να φέρει στον κόσμο παιδιά.

Αντίθετα (από γυναικολογικής απόψεως) μία γυναίκα είναι υγιής έφ’ όσον έχει τη δυνατότητα να τεκνοποιήσει.

Ωστόσο, πολλές γυναίκες φτάνουν στο σημείο να πιστεύουν τον εαυτό τους «άρρωστο» καθ’ όλη τη διάρκεια της κύησης. Είναι σε να θέλουν ακούσια (ή εκούσια) να δραματοποιήσουν μία κατάσταση, που κάθε άλλο παρά δραματική είναι.

Πρόκειται, αντίθετα για ένα επεισόδιο πολύ ενδιαφέρον, το πιο ενδιαφέρον και το πιο θαυμάσιο, που μπορεί μία γυναίκα να ζήσει. ‘Η τεκνοποίηση είναι το βιολογικό πεπρωμένο της γυναίκας και γι’ αυτό ακριβώς δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί σαν ένα επεισόδιο δραματικό και

ούτε — όπωςδήποτε — μία άρρώστια, έφ’ όσον αυτή η ίδια αποδεικνύει την υγεία και την κανονικότητα της γυναίκας. Ο τοκετός είναι ένα γεγονός φυσιολογικό της ίδιας κατηγορίας με την αναπνοή και την πέψη. Παρομοιάζοντάς τον με μία ασθένεια είναι λογικό να δημιουργηθεί στην ψυχή της γυναίκας, που ετοιμάζεται να αντιμετωπίσει αυτή τη δοκιμασία, μία συγκίνηση και μία ταρσχή όμοια μ’ εκείνη που αισθάνεται ένας άνθρωπος, όταν γνωρίζει ότι έχει π.χ. πλευρίτιδα και «ελπίζει» να θεραπευθεί.

Και λέω «ελπίζει», γιατί ακόμη και οι άμαθεϊς ξέρουν ότι μία πλευρίτιδα είναι δυνατό καμιά φορά να πάρει κακό δρόμο και να μεταβληθεί σε μορφή πνευμονικής φυματίωσης με όλες τις πιθανές περιπλοκές.

Μ’ ένα ακριβώς ανάλογο τρόπο το περιβάλλον, δηλαδή «οι άλλοι» (συγγενείς, φίλοι, γνωστοί) επιδρά πάνω στη γυναίκα, που περιμένει παιδί δημιουργώντας της ένα αίσθημα αποφασιστικά αρνητικό, που αυξάνει τις αγωνίες, τις αμφιβολίες και τους φόβους της.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρηση, που πρέπει να κάνουμε επιμένοντας πάντοτε στην επίδραση του περιβάλλοντος, που τόσο καταστροφικά αποτελέσματα μπορεί να έχει πάνω στο ήθικόν της γυναίκας, που περιμένει παιδί, είναι και η εξής:

Εστω και αν παραδεχθούμε ότι η τεκνοποίηση μπορεί να συνεπάγεται κάποιο μικρό κίνδυνο, είναι λογικό ότι ο κίνδυνος αυτός μειώνεται με τις εξελίξεις της ιατρικής επιστήμης.

Θα έλεγε όμως κανείς ότι τα πράγματα βαδίζουν αντίθετα. Έχει παρατηρηθεί δηλαδή ότι σήμερα μία γυναίκα φοβάται περισσότερο τον τοκετό απ’ όσο τον φοβόταν η γιαγιά της ή η γιαγιά της γιαγιάς της. Και όμως τότε δεν υπήρχαν τόσες ιατρικές και χειρουργικές δυνατότητες, ούτε τα σημερινά αντιβιοτικά. Δεν υπήρχαν οι σουλφαιμίδες και οι πενικιλίνες για να ανακόψουν άμεσα κάθε κίνδυνο μόλυνσης. Οι γυναίκες τεκνοποιούσαν στο στίπτι με τη βοήθεια μίας μαμής (πολύ σπάνια και ενός γιατρού) και όλα σταματούσαν εκεί. Σήμερα αντίθετα, μόλις φτάσει η ώρα του τοκετού όλες οι δυνάμεις (τουλάχιστον εκείνες που ζουν σε πόλεις) μεταφέρονται σε μαιευτικές κλινικές ή νοσοκομεία.

Μά η μεταφορά αυτή δεν οφείλεται τόσο σε ζητήματα υγιεινής και ανέσεως. Ο συλλογισμός που οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γνωστοί, αναφέρουν στη μέλλουσα μητέρα είναι περίπου ο εξής.

«Πήγαμε στην κλινική, γιατί αν σου συμβεί κάτι, θα μπορούσαν να σε βοηθήσουν καλύτερα».

Αν και αυτό είναι αλήθεια από λογικής απόψεως, μέσα στη ψυχή της γυναίκας, που πρόκειται να γίνει μητέρα μεταφράζεται σε μία αίσια, που τη σπρώχνει σε νέες αγωνίες και σε καινούργιους φόβους.

Ακόμη και σ’ αυτή την περίπτωση δηλαδή, οι φροντίδες του περιβάλλοντος αποδεικνύονται επιζήμιες για τη μέλλουσα μητέρα, γιατί συμβάλλουν στην ανασταστική της ψυχικής γαλήνης της.

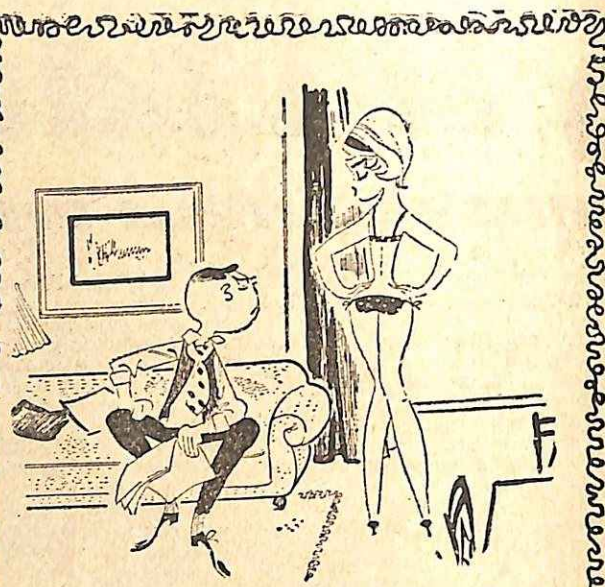
Εκείνη η παραίτηση «Πρέπει να πάς στο νοσοκομείο, γιατί έχει ό,τι και να σου συμβεί, μπορούν να σε βοηθήσουν καλύτερα» παίρνει στην ευαίσθητη και ανήσυχη ψυχή της γυναίκας τη μορφή μίας απειλής. Έτσι ακόμη και ένας γεγονός τόσο καθυσταλτικό, όπως ένας τοκετός σε νοσοκομείο με άριστη ιατρική παρακολούθηση και υγιεινή περιποίηση, καταλήγει να μεταμορφώνεται σε μία αγωνιώδη αναμονή για κάτι που είναι πιθανόν να πάει και κακά.

Χρειάζεται, λοιπόν, τα άτομα του περιβάλλοντος να είναι ιδιαίτερα προσεκτικά, όταν μιλούν με τη μέλλουσα μητέρα, για να μην της δημιουργούν αναστασχές, που θα μπορούσε να έχουν σ’ αυτήν σοβαρή ψυχολογική επίδραση.

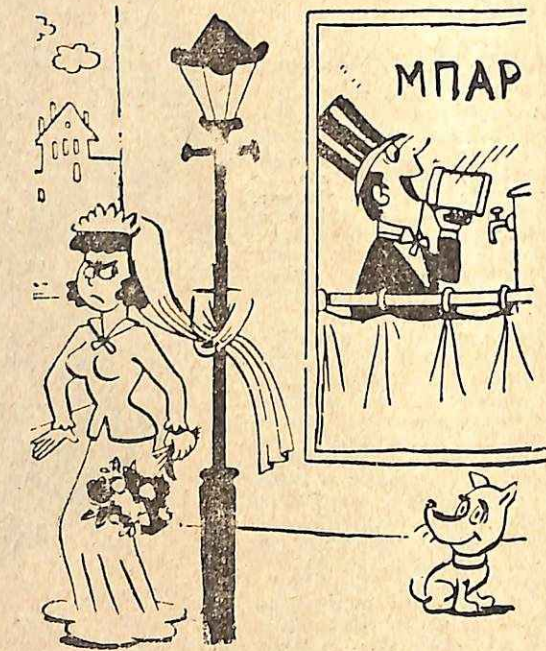
Εκκινώντας από την θεωρία ότι τόσο η εγκυμοσύνη, όσο και ο τοκετός είναι φαινόμενα φυσιολογικά, θα πρέπει να προσπαθούν να δημιουργήσουν γύρω της μία ατμόσφαιρα ήσυχης και γαλήνης.

Δεν πρέπει για κανένα λόγο, να επεμβαίνουν με συμβουλές, με περιορισμούς ή — ακόμη χειρότερα — με εξηγήσεις. Μόνο ο γιατρός που παρακολουθεί τη γυναίκα κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης είναι σε θέση να κάνει κάτι τέτοιο.

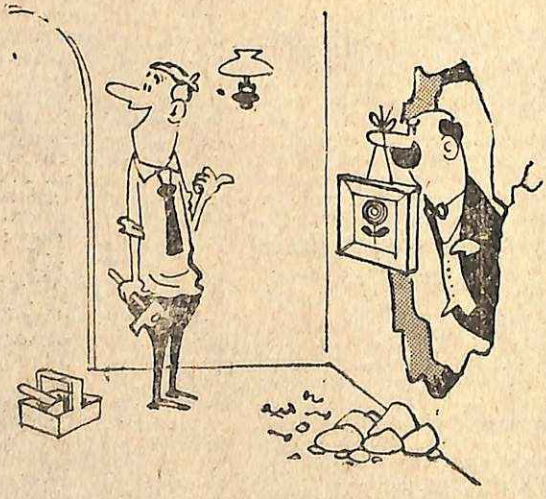
Και μόνο έτσι, ζώντας σ’ ένα περιβάλλον ήσυχου και γαλήνιου μία μέλλουσα μητέρα θα κατορθώσει να αντιμετωπίσει τη μεγάλη δοκιμασία με εμπιστοσύνη,

— Μην δοχίσης από τώρα τη ζήλεια σου, Πέτρο... Τι θα κάνεις τότε, όταν το φορέσω στη Βουλγαμένη;...

Χωρίς λόγια.

— Έν τάξει, γυναίκα, το κρέμασα το κάδρο!

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Η ΠΑΤΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΩΣ

‘Η Σπηλιά του ‘Αγίου ‘Ιωάννου
και το ‘Ασκληπιείο

ΜΕΤΑ τη Ρόδο, τα δύο περισσότερο τουριστικά νησιά της Δωδεκανήσου είναι η Πάτμος και η Κως. ‘Ας επισκεφθούμε το πρώτο από αυτά, που βρίσκεται σε απόσταση λίγων μιλίων από την ‘Ηκάρια και τη Σάμο.

‘Η φήμη της Πάτμου αρχίζει με τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, όταν ο θεόπνευστος ‘Απόστολος του χριστιανισμού, ‘Ιωάννης ο Εβανγγελιστής, έμπνευστηκε και έγραψε εκεί την «Αποκάλυψη». Από τότε το μικρό αυτό νησί, που ήταν τόπος πολιτικών εξορίσεων στα ρωμαϊκά χρόνια, μπηκε στην πρώτη γραμμή της εκκλησιαστικής ιστορίας. Και συνεχίζει έκτοτε τη θρησκευτική παράδοση με το περίφημο μοναστήρι του ‘Αγίου ‘Ιωάννη και την Πατριάρχη Σχολή.

Από το λιμάνι της Σκάλας, που το πλαισιώνουν γραφικά χαμηλά βουνά, πηγαίνουν στην πρωτεύουσα της Πάτμου, που βρίσκεται σε απόσταση μισής ώρας με τα πόδια. ‘Η πολιτεία είναι χτισμένη σε μία μαγευτική θέση, απ’ όπου βλέπεις κανείς τα γύρω νησιά να καθορρίζονται, με τις λευκές σιλουέτες τους, υπά γαλανά νερά του Αιγαίου.

Στα μισά του δρόμου, που φέρνει από τη Σκάλα στην Πάτμο, ξεκινά το μονοπάτι, που οδηγεί στη σπηλιά του ‘Αγίου ‘Ιωάννη. Υπάρχει ακόμη στη σπηλιά η βαθεία αγκυρά από την οποία, καθώς νάφει, η παράδοση, άντηχάσε η θεία φωνή, που υπαγόρευσε στον αγαπημένο μαθητή του Χριστού την ‘Αποκάλυψη. Ο ‘Ιωάννης βρισκόταν εξοριστός στην Πάτμο από την Ερσσο, επί αυτοκράτορα Διοκλητιανού, κι’ εκεί πιθανολογείται ότι έγραψε έκτος από την ‘Αποκάλυψη και το κατά ‘Ιωάννη Ευαγγέλιο.

Πιο πέρα από τη σπηλιά είναι το περίφημο μοναστήρι της Πάτμου που προβάλλει από μακριά σε μεσαιωνικό φρούριο με τους πανύψηλους τοίχους του. ‘Η ιστορία του αρχίζει από τον 11ο αιώνα όταν ένας μοναχός, ο Χριστόδουλος από τη Βιθυνία, ζήτησε από τον αυτοκράτορα ‘Αλέξιο να του παραχωρήσει την ακατοίκητη Πάτμο, για να τη χρησιμοποιήσει σαν καταφύγιο των μοναχών, που εγκατέλειπαν τα μοναστήρια της Μικράς ‘Ασίας, φεύγοντας τις επιδρομές των Τούρκων. Ο ‘Αλέξιος με ένα χρυσόβουλο το 1088, που σώζεται ακόμη, παρικήρην, στο Χριστόδουλο την Πάτμο «ως δώρον αναφάρετον φροντιστήριον μαθητών, ίνα απερισπάτως προσομιλή τω Θεώ και ποιείται τας υπέρ του κράτους θερμότερας εχάς».

Από την εποχή εκείνη ο Χριστόδουλος ίδρυσε το μεγαλόφωνο μοναστήρι του Θεολόγου, σε μία άωρα ισοπέδια της Πάτμου επάνω από τα ερείπια του ναού της ‘Αρτέμιδος.

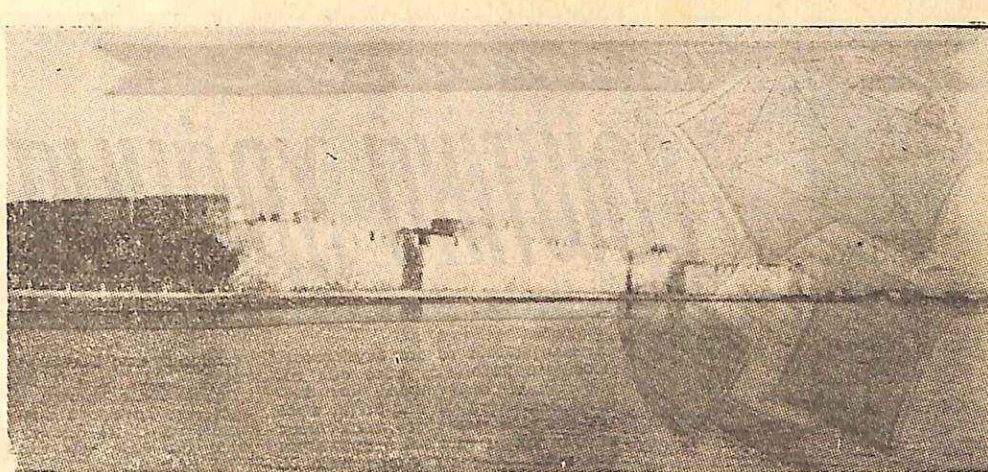
Στην άρχη έμειναν στην Πάτμο μόνο καλόγηροι, κάτι ανάλογο με το ‘Αγιον Όρος. Κατόπιν όμως εγκαταστάθηκαν στο νησί μερικές οικογένειες, μακριά από το μοναστήρι, που αποτέλεσαν τη φύτρα του σημερινού πληθυσμού του.

Στο μοναστήρι βρίσκεται και η περίφημη βιβλιοθήκη «Ψυχής Ιατρείον», όπως γράφει μία επιγραφή στην είσοδό της. ‘Η βιβλιοθήκη περιλαμβάνει επάνω από πέντε χιλιάδες τόμους, κώδικες και σπουδαία έγγραφα της εποχής του Βυζαντίου, της Φραγκοκρατίας και της Τουρκοκρατίας.

Άλλοτε περιλάμβανε πολύ περισσότερους. Δυστυχώς δεν έλειψε και από το μοναστήρι αυτό η λεηλασία των αρχαιοκαπήλων. Πολλοί κώδικες μεγάλης αξίας και κειμήλια φυλαχθέντα στο εξωτερικό σε παλαιότερα χρόνια.

Έκτος από τη βιβλιοθήκη, ανυπολόγιστης αξίας είναι και οι θησαυροί που περικλείει η Μοστή του Θεολόγου, με τις θαυμάσιες βυζαντινές εικόνες, τα καλοδοιμένα ευλόγητα εικονοστάσια, τις πολύτιμες καντήλες και μανουάλια, τους βαρύτιμους σταυρούς, τις αδαμαντοκόλλητες πατερίτσες και μίτρες και τα πολλά άφιεράματα και δώρα μεγάλων τιτλώνων της πολιτείας και της εκκλησίας, που επί αιώνες τα έστελναν στο ξακουσμένο μοναστήρι.

Μαζί με το μοναστήρι της, η Πάτμος είχε να επιδείξει τους δυο περασμένους αιώνες και την περίφημη Πατριάρχη Σχολή. Την είχε ίδρύσει γύρω στα 1713 κοντά στη σπηλιά της ‘Αποκάλυψης ο λόγιος Πάτριος Ιεροδίακονος Μακάριος Καλογεράς. Την έπροέκισε ένας πλούσιος και φι-

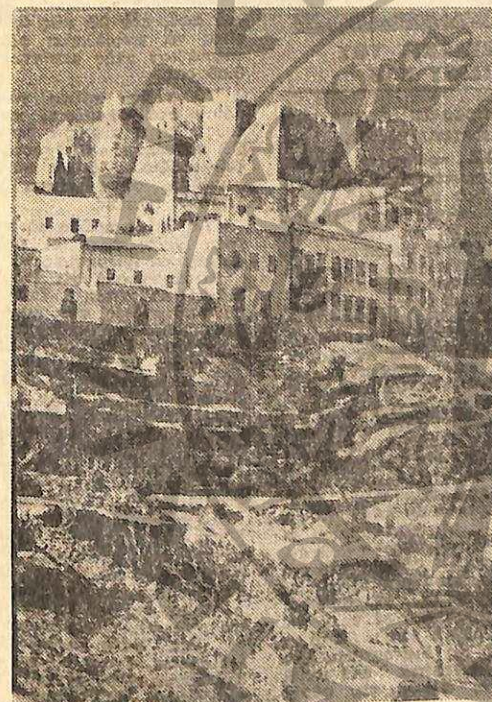

Το κάστρο των ‘Ιπποτών στην Κω.

λόμους ‘Ελληνες από την Καστοριά, έγκατεστημένοι στην Κωνσταντινούπολη, ο Μανωλάκης. Πολλοί ήταν κατόπιν οι ευεργέτες και ωρητές της σχολής, που επί δύο αιώνες ήταν ο μεγαλύτερος φωτοδότης της ελληνικής και χριστιανικής σοφίας. Από τα θρανία της βγήκαν διακεκριμένοι Πατριάρχες, σπουδαίοι ιερωμένοι και έδοχοι ‘Ελληνες, ανάμεσα στους οποίους ξεχωρίστη θέσι παίρνει ο Πάτριος απόστολος της Φιλικής ‘Εταιρείας ‘Εμμανουήλ Ξάνθος. Και ήταν φυσικό η πατρίδα του Ξάνθου να επαναστατήσει από τις πρώτες στον ‘Αγώνα του 21 και να προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στο αγωνιζόμενο ‘Εθνος.

Αν η Πάτμος οφείλει τη φήμη της στον έμπνευσμένο ‘Απόστολο του χριστιανισμού, η Κως είναι επίσης φημισμένη ως πατρίδα ενός μεγάλου της αρχαιότητας, το ‘Ασκληπιείο της Κω, που μας αποκαλύπτει ο ανασκαφές των τελευταίων 50 χρόνων, βρισκόταν το περίφημο Ιατρείο και ιερό της αρχαιότητας, που είχε καταστήσει το νησί πασίγνωστο στο τότε κόσμο. Το Ιατρείο αυτό, που η παράδοση αναφέρει ότι το ίδρυσε ο ιατρός Ποδαλείριος — ο γυιός του ‘Ασκληπιού — μετά τον Τρωικό Πόλεμο, έφτασε στη μεγαλύτερη ακμή του τον 5ον π. Χ. αιώνα, με το μεγάλο δάσκαλο της ιατρικής επιστήμης, τον ‘Ιπποκράτη, που ήταν και αυτός γέννημα της Κω.

Κατά χιλιάδες μαζεύονταν οι άρρωστοι από όλα τα μέρη της ‘Ελλάδας και της ‘Εγγύς Ανατολής για να κάνουν τα ιαματικά λουτρά τους στις περίφημες εγκαταστάσεις του ‘Ασκληπιείου και να εξεταστούν από τους φημισμένους γιατρούς του. Πολλοί πήγαιναν ακόμη για ανάπαυσι και για ν’ απολαύσουν τις φυσικές ομορφιές του νησιού, που είναι το δεύτερο σε έκταση μετά τη Ρόδο στα Δωδεκάνησα, και να δουν τα καλλιτεχνήματα, που κοσμούσαν την Κω και το Α-

Το περίφημο μοναστήρι του ‘Αγίου ‘Ιωάννου στην Πάτμο.

σκληπιείο της, μερικά από τα οποία — όπως η ‘Αναδυομένη ‘Αφροδίτη του ‘Απελλή — ήταν πασίγνωστα στον αρχαίο κόσμο.

Περιζήτητα ήταν τότε και τα κρασιά της Κω. Ο ‘Ιπποκράτης τα συνιστά ως λαμπρά τσιγατικά για τους εξασθενημένους οργανισμούς. «Και πινέτω (δ ασθενής), γράφει ο ‘Ιπποκράτης, οίνον αὐστηρὸν Κῶν», που ήταν ερυθρής περιζήτητος και από τους μπεκρήδες και τους καλοφαγάδες της εποχής. Φημισμένα ήταν ακόμη τα μεταξωτά της Κω, τα υφασμάτια της και τα κοσμήματα, που έφταναν στο πλούσιο αυτό νησί, που ο πληθυσμός του στα χρόνια του Μεγάλου ‘Αλεξάνδρου και των διαδοχών του ξεπερνούσε τις 160 χιλιάδες. Σήμερα μόλις θάβει το δέκατο! Και ήταν τόσο πλούσια η Κω ώστε οι αρχαίοι είχαν κάνει και πλούσια το έλεγε: «δν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκείνον οὐδ’ Αἰγυπτὸς».

Όταν οι Ρωμαίοι υποδούλωναν την ‘Ελλάδα έδωκαν κάποια ανεξαρτησία στην Κω από σεδασμό για το ‘Ασκληπιείο της. Ο σεδασμός τους όμως προς το ιερό δεν τους έμπόδιζε να πάντων από το νησί πολλά από τα άριστοεργήματα της αρχαίας τέχνης, που τότε κοσμούσαν. Και η λεηλασία συνεχίστηκε από τους κατακτητές κατακτητές. Και είδε όχι λίγους η πατρίδα του ‘Ιπποκράτη, όπως και τα άλλα νησιά του Αιγαίου, Σαράκη, Γενούβης, ‘Ιπποκράτης του ‘Αγίου ‘Ιωάννη, Τούρκου και τελευταίοι οι ‘Ιταλοί — μετά το 1912 — έγιναν κύριοι του ωραίου αυτού νησιού, που κράτησε ζωτόσο, ανάμεσα σε τόσους αιώνες, που πέρασαν και σε τόσους κατακτητές, τη φυσική ομορφιά και την ελληνικότητά του. Και σήμερα ο επισκέπτης που φθάνει στην Κω θα βρει την ίδια πλούσια φύση, όπως την έχει εξυμνήσει ο Θεόκριτος στα Βουκολικά του είδύλλια. Θα βρει ακόμη και την πανάρχαια πηγή Βουρίνα, έργο αξιολογώμαστο τριάντα τουλάχιστον αιώνων, που δίνει και τώρα νερό στην πρωτεύουσα της Κω, όπως και στην αρχαιότητα.

‘Αλλά να κι’ ο Ιστορικός πλάτανος του ‘Ιπποκράτη! Ένα πελώριο δέντρο που οι γυρνώμενοι κλάδοι του ακουμπούν σε βωμούς και αρχαίες κολώνες. Κάτω από τον πλάτανο αυτό ο ‘Ιπποκράτης — σύμφωνα με την παράδοση — έδασκε στους μαθητές του την επιστήμη του ‘Ασκληπιού. ‘Αν τώρα, είναι ο ίδιος ο αρχαίος πλάτανος, που ζή και αναβάλλει επί δυομίσυ χιλιάδες χρόνια η κάποιος νεώτερος, που έχει βγει από τη φύτρα του, είναι ζήτημα που θα μπορούσαν ίσως να το λύσουν οι βοτανολόγοι. ‘Οπωσδήποτε ο ποιητής Σούτσος θέλει τον ίδιο να «ζή και να αναβάλλη», τουλάχιστον... «ποιητική άδεια».

«Βίς την γήν του ‘Ιπποκράτους πλάτανος έτών γίλιον κορήας και ναους σκεπάσει δόξα αυτή των έγκοσμιών δεν γνοάσκει, δεν πεθαίνει κολοδοῦται κατ’ αιώνας αλλά ζή και αναβάλλει...»

‘Αφού δροσισθούμε κάτω από τον πλάτανο του ‘Ιπποκράτη ας επισκεφθούμε και τα άλλα αξιοθέατα του ωραίου νησιού: ελληνικές αρχαιότητες, βυζαντινές εκκλησίες, άρειωμένα φράγγικα κάστρα και άλλα ακόμη ιστορικά μνημεία, πλαισιωμένα με μία πλούσια βλάστηση, τρεχούμενα νερά και ιαματικές πηγές, που φέρουν την Κω στην πρώτη γραμμή του τουριστικού ενδιαφέροντος. Σ’ αυτά πρέπει να προσθέσουμε τη φιλοξενία των κατοίκων, με τα πεντακάδρα στίτια στα οποία μένουν το καλοκαίρι πολλοί παραθεριστές, τα καλά ξενοδοχεία με το νεοχριστοτουριστικό, τα έσοχικά κέντρα και τις αμμονιές για θαλάσσια λουτρά, για να έχουμε τα σύγχρονα ενδιαφέροντα της πατρίδας του ‘Ιπποκράτη, που τραβάει και σήμερα, όπως και στα αρχαία χρόνια, τον ελληνικό και το διεθνή τουρισμό.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τα ωραιότερα έρωτικά γράμματα

Η ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΦΟΝ ΧΑΓΚΕ ΣΤΟΝ ΛΙΣΤ

Η Καρλόττα φόν Χάγκε ήταν η ωραιότερη ηθοποιός της Βαυαρίας στο περασμένο αιώνα. Σε μία δεξίωση στο βασιλικό παλάτι γνώρισε τον Λιστ κι' άμέσως τον αγάπησε παράφορα. Την αγάπη της του την εξομολογήθηκε μ' ένα ποίημα, που έγραψε στη γενέταίλα της. Στο ποίημα αυτό έλεγε:

«Ποιητή, μη μου κρύβεις τί είναι ο έρωτας. Ο έρωτας είναι η πνοή της θερμής ψυχής σου. Ποιητή, μάθε μου τί είναι το φίλι. Άκουσε: όσο λιγότερο κρατηθεί το φίλι σου, τόσο θερμότερη θα είναι η αμαρτία σου. Ο Λιστ πήρε μαζί του τη γενέταίλα και έμελοποίησε τους στίχους. Έφτια χρόνια αργότερα, η Καρλόττα έγραψε στον Λιστ ότι της είχε καταστρέψει προκαταβολικά την εντύπωση που θα μπορούσε να της προκαλέσει οποιοσδήποτε άλλος άνδρας, γιατί κανένας δε θα ήταν δυνατόν να συγκριθεί μαζί του.

Άλλ' ο μεγάλος έρωσ του Λιστ ήταν η Ίωάννα-Ελισαβέττα-Καρολίνα, πριγκίπισσα του Σαίν-Βιγγενσταίν, που χάρισε τον άντρα της για να τον παντρευτεί. Άλλ' ο γάμος τους δεν πραγματοποιήθηκε, γιατί ο Πάπας εναντιώθηκε σ' αυτόν. Ο Λιστ της έγραψε σε μία από τις τελευταίες επιστολές του:

«Ο,τι καλό έκανα και σκέφτηκα τώρα και δώδεκα χρόνια, το χρωστάω σε σένα, που τόσο φλογερά επιθυμούσα να νουμάσω με το γλυκό όνομά της σύζυγού, πράγμα που δεν το κατάρθωσα, γιατί εναντιώθηκαν σ' αυτό η κακία του κόσμου κι' οι πιο αξιοθρόνητες στρεφιδιές.

«Δε μπορώ να προσέχω τ' όνομά σου, χωρίς να αισθανώ μία πρησιολα σ' όλο μου το κορμί. Όλες μου τις χάρες τις χρωστάω σε σένα κι' οι λύπες μου στο πρόσωπό σου ζητούν πάντα να θρουν ανακούφιση και περιηγορία. Θέλω να διέθετα απεριόριστη μεγαλοφυΐα, για να ύμνησω σε απαράμιλλους τόνους την υπέρροχη ψυχή σου!

«Άλλοι μόνον, μόλις κατάρθωσα ν' αρθρώσω μερικές σκόρπιες νότες, που κι' αυτές θα τίς πάρη ο άνεμος. Άν, ωστόσο, άπομεινη κάτι από το μουσικό μου έργο, αυτό σας είναι οι σελίδες, στις οποίες η Καρλόττα μου συνέθελε περισσότερο με τις έμπνευσεις της καρδιάς της».

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΝΤΕ ΚΟΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΟΛΟΝ

Ο Πρίγκηπας ντε Κοντί άνηκε στη βασιλική οικογένεια της Γαλλίας. Ήταν εξάδελφος του μεγάλου Κοντέ και υπήρξε άνθρωπος πολεμικής και ικανότητας διπλωμάτης. Είχε έκληξη βασιλιάς της Πολωνίας, αλλά δεν κατόρθωσε ν' ανέβη στον πολωνικό θρόνο. Σε ένα γράμμα του προς την κυρία ντ' Ολόν, που ήταν μία από τις περιφημότερες καλλονές της εποχής της, της λέει:

«Βρίσκομαι σε μεγάλη απελπισία, κυρία. Ελπίζοντας πως οι έρωτικές εξομολογήσεις μοιάζουν μεταξύ τους. Κι' ωστόσο, πόσο διαφέρει το ένα αίσθημα από το άλλο! Νιώθω πως σας αγαπάω περισσότερο από ό,τι όλος ο κόσμος συνηθίζει ν' αγαπάει κι' όμως δε μπορώ να σας το πω παρά μόνον όπως το λέει όλος ο κόσμος. Μην βίνετε, λοιπόν, σημασία στα λόγια μου, που είναι αδύνατα

και που μπορούν να σας ξεγελάσουν. Προσέξτε μόνον, αν αυτό σας ευχαριστεί, τη συμπεριφορά μου απέναντί σας. Αυτή θα σας δείξει, αφού την συνεχίζω από τόσον καιρό, πόσο μεγάλη πρέπει να είναι η αγάπη μου για σας. Σε κερφίτε ακόμη πόσο θα σας λατρεύω, αφού και τώρα σας αγαπάω χωρίς να μ' άναπαύει, την ημέρα που στην αγάπη μου θα προστεθή κι' η ευγνωμοσύνη μου, γιατί θα στερήσετε ν' ανταποκριθώ στο αίσθημά μου».

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΟΛΟΝ ΣΤΟΝ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΝΤΕ ΚΟΝΤΙ

«Αν υπάρχει κάτι που μ' έμποδίζει να σας πιστέψω, όταν μιλάτε γι' αγάπη, αυτό είναι το ότι μιλάτε γι' αυτήν πολύ καλά. Συνήθως τα μεγάλα πάθη κάνουν τον άνθρωπο να σαστίζει. Βλέπω, ωστόσο, ότι γράφετε σαν άνθρωπος με μυαλό και που δεν είναι έρωτευμένος, αλλά που θέλει να κόμη τους άλλους να πιστέψουν πως είναι. Κι' αφού αυτό το πιστεύω εγώ, που πεθαίνω από πόθο για να λέτε αλήθεια, σκεφθίτε ποιά έντύπωση θέκταναν τα λόγια σας σε μία άλλη, που δε ήταν αδιάφορη στην αγάπη σας. Δεν θα διαταζε να

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Πώς θα τ'ε προετοιμάσετε για να τις αντιμετώπισουν

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ, που προηγείται άπο τις εξετάσεις έχει εξαιρετική σημασία για τα παιδιά. Γιατί πρέπει να καταβάλουν μία πολύ μεγάλη προσπάθεια, που άπαιτεί να εργάζονται σε άριστη κατάσταση, τόσο από σωματικής όσο και από πνευματικής άποψης. Δεν είναι άρκετο, λοιπόν, να τα παρακινήτε συνεχώς να διαβάσουν. Πρέπει επίσης να τα προπαρασκευάσετε με τον καλύτερο τρόπο, για να είναι σε θέση ν' ανταποκριθούν στην αυξημένη προσπάθεια που άπαιτείται απ' αυτά.

Συνήθως τα παιδιά παρουσιάζουν κατά την περίοδο αυτή χαλαρότητα της μνήμης και ελάττωσι της προσοχής. Οι γονείς τους φωνάζουν ότι είναι άφορημένα ή τους καταλογίζουν άνηγρία και νωθρότητα. Άλλά δε έκαναν καλύτερα αν έινισχαν τον οργανισμό τους με γλυταμινικό ό. έ.ν, που άποτελεί την τροφή του εγκεφάλου. Η ουσία αυτή έρρισκεται μέσα στον οργανισμό μας και ίδως στα νευρικά κύτταρα. Η χορήγηση της, λοιπόν, άκούη και σε πολύ μεγάλες δόσεις, δεν θάβλαπεί. Ένισχύει, τούτκαντί, τις διανοητικές λειτουργίες και επιτρέπει στο παιδί ν' αντιμετώπιση άφοβα τον φόρτο των μαθημάτων.

Άλλά καμιά ένισχυση των διανοητικών λειτουργιών δε θα είναι άποτελεσματική, αν δεν άναχούσωμε

φαντασθή πως θέλετε να την ξεγελάσετε. Άλλ' εγώ θ' άποφύγω αυτές τις τολμηρές κρίσεις. Δέχομαι, λοιπόν, την προσφορά σας, για να μπορέσω να κρίνω από τη συμπεριφορά σας την αξία των αίσθημάτων σας για μένα».

Ο ΤΑΛΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΠΟΡΓΚΕΖΕ

Ο μεγάλος ήθοποιος Φρανσουά-Ζοζέφ Ταλμά (1763—1826) αγάπησε παράφορα τη μικρότερη άπό τις άδελφές του Ναπολέοντος, την Παυλίνα ή Πολέτ, που, μετά το θάνατο του πρώτου συζύγου της στρατηγού Λεκλέρ, παντρεύτηκε τον Ίταλό πρίγκηπα Κάμιλλο Μπ.ργκέζε και που ο Κανόνας άποθάναισε στο περίφημο ήμίγιοιο άγάλμα του. Άλλά το είδωλό της υπήρξε έφημερο, γιατί η άμορφη Παυλίνα, όπως έγραψε ένας άπό τους βιογράφους της, άλλάσε τους φίλους της όπως και τα έσώρημά της. Σε ένα γράμμα του ο Ταλμά της έκοράφει όλο τον πόνο του, γιατί άπό ένα καρπείο της, όν είχε άπομακρύνει άπό κοντά της: «Υποτάχθηκε στη θέλησή σου, άλλ' η θυσία ήταν για μένα τρομερή... Τα δάκρυα κι' οι λυγμοί με

ταυτόχρονα το σύνολον του οργανισμού. Τα παιδιά, κατά την περίοδο αυτή, άφ' ενός λόγω της γενικής άναταραχής που προκαλεί σ' αυτά η άνοιξις και άφ' έτέρου λόγω της μεγαλύτερης προσπάθειας που καταβάλλουν κατά το τελευταίο τρίμηνο του σχολικού έτους, άδυνατούν και χάνουν το χρώμα τους. Έξαιρετικά άποτελεσματικά για τη γενική τόνωση του οργανισμού είναι τα παρασκευάσματα που περιέχουν γλυκεροφωσφορικά στοιχεία, μεταλλικά άλατα (ασθένσιο, φώσφορο, μαγνήσιο, χαλκό, κοβάλτιο, σίδηρο) και βιταμίνες.

Στην προκειμένη περίπτωση όμως, δεν πρέπει ν' άυτοσχεδιάζετε. Θα συμβουλευθίτε, τούτκαντί, το γιατρό σας, που θα σας υποδείξη ποιά είναι τα κατάλληλα φάρμακα που ταίριαζουν στην περίπτωση του παιδιού σας.

Άλλά δεν πρέπει να βασίζεσθε μόνον στα φάρμακα, που ο ρόλος τους είναι καθαρά υποβοηθητικός. Θα προσέξτε ταυτόχρονα τη διαίτα του παιδιού. Όταν αυτή είναι έπαρκής, τα φάρμακα μπορούν να λείψουν τελείως.

Ας δούμε πρώτα το ποσοτικό μέρος. Πόσες είναι οι θερμίδες που χρειάζεται ημερησίως τα παιδιά σας; Είναι γνωστό ότι ένα άτομο που διάζει καθιστική ζωή χρειάζεται 2000 θερμίδες την ημέρα και ότι ένα άτομο που κινείται μέτρια χρειάζεται 2500 θερμίδες, που σε περίπτωση θωραικής εργασίας μπορούν ν' αυξηθούν σε 3000 ή 3500. Ξέρουμε, άπό τ' άλλο μέρος, ότι 1 γραμμάριο λιπαρών ούσιων (λάδι, βούτυρο, κλπ.) μας δίνει 9 θερμίδες, 1 γραμμάριο υδατανθράκων (ψωμί, ζυμαρικά, ρύζι, πατάτες, ζάχαρη, γλυκά κλπ.) μας δίνει 4,7 θερμίδες και 1 γραμμάριο πρωτεϊνών (κρέας, ψάρια, αυγά, τυρί) μας δίνει 4,2 θερμίδες. Βασίζόμενοι σ' αυτούς τους άριθμούς, μπορούμε να φτιάξουμε το μενού μας, άνάλογα με τις άτομικές προτιμήσεις μας.

Άλλά στο παιδί, που άναπτύσσεται συνεχώς, τα πράγματα δεν είναι τα ίδια. Στην περίπτωση που μας ενδιαφέρει, έχουμε ν' αντιμετώπισουμε την κανονική θέρμη του παιδιού, τον παράγοντα της συνεχούς άναπτύξης και την πρόσθετη κορούσι λόγω της προπαρασκευής των εξετάσεων. Πώς, λοιπόν, θα όπολονίσουμε τις άνάγκες του;

πνίγουν, ενώ άπό μακριά σοβ στέλνω τις πιο έγκάρδιες εύχες για την ύγεια και την ευτυχία σου. Λυπησου με, μεγάλη κι' αιώνια άγαπημένη μου. Όν δεν μού άπαντήσης, η μαύρη άπελπισία θα χωθή μέσα στην ψυχή μου».

Άλλ' η Παυλίνα του άπάντησε. Κι' ο Ταλμά της ξαναγράφει πλημυρισμένος άπό χαρά: «Έλασα σήμερα το γράμμα σου. Άγάπη μου, καμιά λέξη δε θα μπορούσε να περιγράψη τη συγκίνησή και την ταραχή μου, όταν είδα να μού γράφεις πως έκλαψες διαβάζοντας το προηγούμενο γράμμα μου. Γλυκεία μου Πολέτ, ζω μόνον για σένα. Άν πάρης το χέρι σου άπό το δικό μου, θα πεθάνω στη στιγμή».

Ο ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΑ

Ο Σατωμπριάν υπήρξε σ' όλη του τη ζωή ένας αδιόρθωτος γυναικοκατακτητής. Ένας άπό τους τελευταίους έρωτές του ήταν η «Αδέλα». Κάω άπό το ψευδώνυμο αυτό κρύβεται η Λεοντίνη ντε Βιλλέβ. Στο πρώτο άπό τα γράμμάτα της του έγραφε:

«Πολύς γυναικός θα πρέπει να σας έχουν γράψει πριν άπό μένα, άλλά καμιά δεν σας έιπε: Σε σας χρωστάω τα πρώτα σκιρτήματα που έννοιωσα μέσα στην καρδιά μου. Ήμουν μία νέα που ζούσε παρμένη, όταν, μία μέρα, τα έργα σας μού άνοιξαν έναν καινούργιο κόσμο...»

Ο Σατωμπριάν της άπάντησε κι' η άλλη γραφάρια του συνεχίστηκε για δύο περίπου χρόνια. Η Λεοντίνη του ζήτησε να σύναψουν, άλλ' ο Σατωμπριάν δίσταζε. Ήταν τότε 61 χρόνων, ενώ σταζε. Ήταν τότε 20. Η Λεοντίνη μόλις είχε κλείσει τα 20. Ο ποιητής έννοιωσε τүйεις κι' ήθελε να θέση τέρας σ' αυτό το είδωλλο. Συναντήθηκαν άργότερα στο Καρτε. Άλλά το είδωλλό τους παρέμεινε πλατωνικό.

Ο ύπολογισμός γίνεται με βάση την ηλικία. Πολλαπλασιάζουμε την ηλικία επί 100, προσθέτουμε στο γινόμενο τον άριθμό 1000 και το άθροισμα μας δίνει τον άριθμό των θερμίδων που χρειάζεται ημερησίως το παιδί. Σύμφωνα μ' αυτό τον κανόνα, ένα παιδί 13 χρόνων χρειάζεται 13X100=1300+1000=2300 θερμίδες την ημέρα.

Άλλά πως θα σχηματίσετε αυτές τις 2300 θερμίδες; Η καλύτερη κατανόη είναι η ακόλουθη:

1/4 πρωτεϊνές.
3/4 λίπη και υδατανθράκες.
Έτσι, ένα παιδί 10 χρόνων, που χρειάζεται 2000 (10X100 = 1000+1000) θερμίδες την ημέρα, θα πρέπει να προμηθεύεται τις 500 άπό πρωτεϊνούς στοιχεία, δηλαδή άπό κρέας, ψάρια και αυγά (δευτερευόντως και άπό τυρί). Δεδομένου ότι 1 γραμμάριο κρέατος μας δίνει 4 περίπου θερμίδες, το παιδί αυτό χρειάζεται 125 (500:4) γραμμάρια κρέατος την ημέρα.

Μας μένουν άλλες 1500 θερμίδες, που το παιδί θα τις προμηθευθή άπό τα λίπη και τους υδατανθράκες. Η κατανόη έδω θα γίνη ως έξης: 1/4 λίπη και 3/4 υδατανθράκες.

Πρέπει, λοιπόν, να εξασφαλίσουμε στο παιδί 375 (1500:4) θερμίδες άπό λίπη και 1125 θερμίδες άπό υδατανθράκες. Δεδομένου ότι 1 γραμμάριο λιπαρών ούσιων μας δίνει 9 περίπου θερμίδες, μας χρειάζονται 41,6 γραμμάρια λίπος, λάδι ή βούτυρο, για να εξασφαλίσουμε στο παιδί τις 375 θερμίδες που του χρειάζονται.

Ερχόμεθα στους υδατανθράκες, που, όπως είπαμε, μας δίνουν σε κάθε γραμμάριο 4,7 θερμίδες. Μας χρειάζονται, λοιπόν 240 περίπου γραμμάρια υδατανθράκες (ψωμί, ζάχαρη, ζυμαρικά, ρύζι, πατάτες κλπ.) για να εξασφαλίσουμε αυτές τις 1125 θερμίδες.

Έτσι έχουμε για το παιδάκι των 10 χρόνων.

Κατά τον ίδιο τρόπο θα κάμετε τον ύπολογισμό και για ένα μεγαλύτερο ή μικρότερο παιδί.

Αισθηματικό Αθηναϊκό μυθιστόρημα της κας Ίωάννας Αναγνωστόου-Μησκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χάουζερ προσφέρει μία πολυτελή γούνα στη Νιόδη, για να την κατακτήσει, αλλά κι' αυτή τη φορά η νέα άρνιέται τις προτάσεις του και εξομολογείται στο Θέμη την περιπέτεια της και τους φόβους της ότι δε θα της δώση ο Χάουζερ το έραβείο. Στο πάρτυ κατόπιν, που δίνουν στη έίλλα τους τα δυο άδέλφια, ο Άλέξανδρος και η Φαίη Σάνδη, η Νιόδη πηγαίνει με την άδελφή της Μαριλένα, που ξετρελαίνεται κυριολεκτικά το νεαρό Στέλιο Προδίντση, γυιό ενός έφορλιστού. Έκεί η Νιόδη προσέχει ότι η Φαίη της φέρεται με ψυχρότητα και με κάποια κρυφή έχθρα. Όσο για τον Άλέξανδρο, χρορεύει με μία κοπέλλα νύφη, που είναι έρωτευμένη μαζί του. Έκείνος όμως δείχνει πως είναι έρωτευμένος με τη Νιόδη, που δε θέλει να δεχθή άλλα χρημάτα άπό το Θέμη για τα μαθήματά της...

8ον
Γέλασε η κοπέλλα.
— Αυτό το δακτυλίδι σε σκανδαλίζει πάντα...

Δεν πρόφθασε να τελειώσει την κουβέντα της. Βήματα άκουστήκαν κοντά τους και την άλλη στιγμή προχώρησε προς το μέρος τους η Φαίη με τον ώραιο κι' άριστοκρατικό νεαρό που τη χόρευε σχεδόν άποκλειστικά όλο το βράδυ.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Δεν περίμενε να δη τη Νιόδη στη βεράντα η Φαίη. Την πρώτη στιγμή, σαν να ξαφνιάστηκε, έπειτα, πήγε κοντά της. Ο νεαρός της την άκολούθησε κι' η Φαίη έκανε τις συστάσεις:

— Ο κύριος Τροχάτος... η δεσποινίς Μάκετα.

Της έδωσε το χέρι ο νέος και την κτύταξε μ' ένδιαφέρον, όπως κυττάει συνήθως κι' άνδρες μία όμορφη γυναικία.

Μία σιωπηλή γεμάτη άμνηχία δάσταξε ένα δευτερόλεπτο άνάμεσα τους.

Έπειτα, ρώτησε η Φαίη, με το άριστοκρατικό, κρύο της ύφος:

— Τι έτοιμάζετε τώρα; Άκουσα... θα λάβετε μέρος στο διαγωνισμό πιδάνου;

— Ναί... λογαριάζω να λάβω μέρος.

Η Φαίη τράβηξε μία ρουφηξιά άπ' το τσιγάρο της.

Ο Κώστας Τροχάτος, θεώρησε καλό να προσφέρη ένα τσιγάρο και στη Νιόδη.

Ευχαριστώ, έιπε αυτή με το συνηθισμένο της γλυκό, παιδιάτικο χαμόγελο. Δεν καπνίζω.

— Είναι καλό παιδί! πρόφερε η Φαίη, ειρωνικά.

— Όχι γι' αυτό... νά, δε μ' άρέσει.

Ο Θέμης παρακολουθούσε τη συνδιάλεξη με κάποια νευρικήτητα. Άλλάσαν έτσι, στο πόδι, δυο λόγια τυπικά, έπειτα η Νιόδη έκανε δυο βήματα να φύγη άπό τη βεράντα. Τη στενοχωρούσε το ύφος της Φαίης κι' οι περιέργες ματιές που της έρριχνε ο καθολιέρος της. Έκείνη τη στιγμή όμως ήθεο ο Άλέξανδρος με τη Μένια Κιτρίδη. Η πολύφερνη νερά είχε ρίξει στους ώμους της μια γούνινη υπέρτα. Μόλις την άντίκρυσε η Νιόδη, έννοιωσε την καρδιά της να σκιρτά. Ήταν ίδια, άπαράλλαχτη η γούνα που της είχε φορέσει ο μάεστρος, γκρι-άρζαν, άστραφτερή, μαλακία, θαυμάσια. Καθώς ήταν βεργολυγική η Μένια της πήγαινε περιήγεια.

Μόλις την άντίκρυσε η Φαίη έβαλε τις φωνές:

ΠΛΗΤΟΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

— Τί συμβαίνει; Φεύγεις κιόλας, Μένια;
— Ναί... πρέπει όπωσδήποτε να φύγω, άποκρίθηκε η πολύφερνη κοπέλλα.

Το ύφος της ήταν κάπως νευρικό. Τώρα την παρατήρησε με περιέργεια η Νιόδη. Ήταν μία πραγματικά όμορφη κοπέλλα κι' άπό την κορυφή ως τα νύχια άριστοκρατική. Έτσι όπως τις έβλεπε πλάι πλάι, τη Φαίη και τη Μένια, καπλές και τις δυο, λυγρές, ψηλοχτενισμένες, ντυμένες περιήγεια, σίγουρες για τον έαυτό τους, (με τη σιγουριά που δίνει η οικονομική άνεσι) σαν νάνοιωσε για μία στιγμή ένα αίσθημα κατωτερότητας, η Νιόδη, Ήταν πιο κοντή αυτή, άρκετα πιο κοντή και πιο στρουμπουλή.

Δεν είχε αυτή τη γραμμή, δεν είχε αυτό τον άέρα, και προπάντων το ντύσιμό της δε μπορούσε να συγκριθεί με το δικό τους.

— Τί συμβαίνει; Φεύγεις κιόλας, Μένια;
— Ναί... πρέπει όπωσδήποτε να φύγω, άποκρίθηκε η πολύφερνη κοπέλλα.

Το ύφος της ήταν κάπως νευρικό. Τώρα την παρατήρησε με περιέργεια η Νιόδη. Ήταν μία πραγματικά όμορφη κοπέλλα κι' άπό την κορυφή ως τα νύχια άριστοκρατική. Έτσι όπως τις έβλεπε πλάι πλάι, τη Φαίη και τη Μένια, καπλές και τις δυο, λυγρές, ψηλοχτενισμένες, ντυμένες περιήγεια, σίγουρες για τον έαυτό τους, (με τη σιγουριά που δίνει η οικονομική άνεσι) σαν νάνοιωσε για μία στιγμή ένα αίσθημα κατωτερότητας, η Νιόδη, Ήταν πιο κοντή αυτή, άρκετα πιο κοντή και πιο στρουμπουλή.

Δεν είχε αυτή τη γραμμή, δεν είχε αυτό τον άέρα, και προπάντων το ντύσιμό της δε μπορούσε να συγκριθεί με το δικό τους.

Ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΙ' Ο ΤΡΟΧΑΤΟΣ

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντες ακολουθούν...)

Καταλήγουνται οι ξένοι και λυπούνται οι γηγενείς, γιατί βγαίνουν, έν Αθηναίς, μερικοί «διερμηνείς» που τον «Ξένον τον Δία» λημονούν άυτοστίγμει και στο νού τους έχουν μόνον τον «Κερδω τον Έρμη»!

Τους τουρίστες, έν όλίγους, αττοβούλως ξεναγούν και σε ύπόγεια κεντράκια, κά «νιάιτ-κλάμπς» τους οδηγούν, όπου βρίσκονται, στο τέλος, οι τουρίστες οι καυμένοι, με βαρύτατο κεφάλι και με τσέπη... έλαφρομένη.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Μπάζες κάνουν, σαν να λέμε, με τα κουτοπογαλικά τους και θ' άρχίσουνε οι ξένοι να τινάζουν τον γαϊάκ τους, γιατί έρχονται να δούνε τις Άκρόπολεις τά μέρη της Άκρόπολεις καταλήγουν στο... Νταβέλη το λημέρι!

Άλλοι πάλι, έκινάνε με σκοπόν τους είδικόν, για να δούν την χώρα των... μαρμάρων των λευκών

Οι δυο κοπέλλες άρχισαν τις φιλοφρονήσεις. Η Φαίη επαναστατούσε πούφευγε η φίλη της τόσο γρήγορα κι' έρριχνε στον άδελφό της ματιές έρωτηματικές και γεμάτες μομφή. Ματιές, πούλεγαν καθαρά, πως τον καθιστούσε υπεύθυνο πούφευγε έτσι γρήγορα η κοπέλλα. Ο Άλέξανδρος ήταν σοβαρός, κάτι έδειχνε, στη φουσιογνωμία του ότι στενοχωριόταν. Ωστόσο, δικαιολογήθηκε ευγενικά:

— Κι' εγώ της έιπα της Μένιας να μη φύγη άπό τώρα...

— Πρέπει, πρέπει, έιπε εκείνη κοφτά.

Και φίλησε τη Φαίη και στα δυο μάγουλα για να την άποχαιρέτηση.

Ο Θέμης τράβηξε τη Νιόδη άπό το χέρι και της έκανε νόημα ν' άπομακρυνθούν.

Άλλο που δεν ήθελε αυτή. Κάτι της έσφιγγε την καρδιά μπροστά σ' αυτές τις δυο κοπέλλες.

Πήγαν σε μία άλλη βεράντα, στο πίσω μέρος του σπιτιού.

— Όλη η οικογένεια επί σκηνής, πρόφερε ο Θέμης ειρωνικά.

Δεν κατάλαβε η Νιόδη.

— Ποιά οικογένεια;
— Τα δυο ζευγαράκια.

— Μά... είναι άρραβωνιασμένοι;

Γέλασε ο Θέμης.

— Όχι. Άλλά, η Φαίη θ' άρραβωνιόταν όπου και νάναι με τον Κώστα Τροχάτο.

Το αίμα της έδαψε άλικο το πρόσωπο.

Θέμη... Είσαι... είσαι άπαίσιος!

Γέλασε ο νεαρός.

— Πάτησα, μου φαίνεται, στον κάλο σου.

— Δεν είσαι στα καλά σου.

— Έκανε ντ της πίσση το χέρι.

— Νιόδη, με συγχωρείς.

Η κοπέλλα όμως το τράβηξε, πεισμένη.

— Έλα, έλα, έιπε εκείνος χαϊδευτικά. Έτσι το έιπα, για να σε πειράξω. Έκείνο όμως που ήθελα να σου πω, είναι... ότι ο Άλέξανδρος όπωσδήποτε δε πάρη κάποια άπό τον κύκλο του.

Είναι φυσικό. Είδες τη γούνα της Μένιας; Περιουσία όλόκληρη κοστίζει...

— Είναι σαν τη γούνα... άπαράλλαχτη σαν εκείνη τη γούνα, πρόφερε η Νιόδη.

Και στη φωνή της σαν ν' αντιλάλησε μια άνειωτη λύπη.

Την κτύταξε παραξενεμένος.

— Δεν είναι δυνατόν, Νιόδη... Δεν είναι δυνατόν να θέλσες να σου κάνη ένα τέτοιο βαρύτιμο δώρο...

— Κι' όμως... Μου φαίνεται πως ήταν άπαράλλαχτη μία τέτοια γούνα.

Την κτύταξε συλλογισμένος.

— Κι' αν είχες κι' εσύ μία τέτοια γούνα... Θα ήσουν πιο ευτυχισμένη; Πές μου την αλήθεια.

Σκέφθηκε η Νιόδη πριν άπαντήση. Της άρεσε πάντα να λήη την αλήθεια κι' άπέφευγε ν' άπαντήη χωρίς σκέψη.

— Άποψε, ναι, άποκρίθηκε επί τέλους.

— Γιατί ειδικά άπόψε;

— Δεν έξερα... Νά, Θέμη... Άπόψε ίσως να κατάλαβα ότι έ-

χει αξία να βρεθεί κανείς με λεφτά από πρώτα στα νιάτα. Δεν το κατάλαβες ποτέ σου αυτό εσύ, Θέμη;

Δάγκωσε τα χείλη του και της έριξε μια παράξενη ματιά. Κι' αυτός άργησε ν' απαντήσει. Στο τέλος η φωνή του άκουστηκε παρόξενη:

— Άποψε κι' εγώ, ναί... Ναί!...

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΕΝΑΣ

Η Μαριλένα παραληρούσε από τη χαρά της. Ούτε και μπορούσε να κρυφτεί. Μόλις έφτασαν οπότε άρχισε να τα διηγείται όλα:

— Μούκανε εξομολόγησι. 'Ο Στέλιος Προβίντης, ναί... Είναι έκτακτος. Σάν το βασικό του παρामीθιού... Σάν το βασικό του παρामीθιού!...

Η μητέρα της τα είχε χαμένα. 'Ο Περικλής προσπαθούσε να μη δείξη ενθουσιασμό και κάθε τόσο πετούσε, αποδοκιμαστικά τόξα:

— Κουταμάρες! 'Εσύ είσαι ακόμα μικρή. Δεν τελειώσες το Γυμνάσιο... Δεν είναι σωστά αυτά τα πράγματα. Ούτε έπρεπε να του δώσεις το θάρρος να σου κάνει εξομολόγησι.

Η Μαριλένα ξεφώνισε:

— Τον κατέκτησα! Μου είπε ότι δεν βλέπει την ώρα να ξανα-συναντηθούμε. Θα μου τηλεφωνήσει.

— 'Ωραία! Περίφημα! είπε ο Περικλής. Θα πάω εγώ στο τηλέφωνο...

— Μπαμπά! ξεφώνισε με το όρμητικό της ύφος η μικρή. Γιατί μου το λές αυτό; Άσχημο θα είναι να με παντρευτεί ο Στέλιος Προβίντης; Ρώτα τι είναι. 'Όταν πάρης πληροφορίες, είμαι σίγουρη πως θα πετάς στα ούρα κ' εσύ.

Η μητέρα άρχισε να ρωτά τη λεπτομέρεια κι' η κοπελίτσα τους τα διηγήθηκε όλα, μ' όλη της την αθωότητα. 'Ο Στέλιος της είχε πη ότι τον ξετρελλαν, ότι θέλει να την ξαναδύ, ότι θα ζητήσει την άδεια από τους γονείς της να έρθη στο σπίτι να τους επισκεφθεί.

Η Μαριλένα είχε ξετρελλαθεί από τη χαρά της. Κάθε τόσο αγκάλιζε την αδελφούλα της και τη φιλούσε.

— Μαριλένα, αν γίνης εσύ πλούσια... Θα είμαι κι' εγώ τόσο ευτυχισμένη...

— Θα είσαι και συ πλούσια, έλεγε η μικρή.

Η φαντασία τους είχε ανοίξει φτερά. Κι' όταν, με το άγριο τά-

χα, ή μητέρα τις έστειλε να κοιμηθούνε και τους είπε να μη σκέπτονται τίποτ' άλλο, παρά τη δουλειά τους, έδωσαν το φως οι κοπέλλες και στριμωγμένες στο ίδιο κρεβάτι εξακολούθησαν να πλέκουν τ' όνειρο μιάς ανέλπιστας ευτυχίας. 'Ηταν σχεδόν η πρώτη φορά, που άνοιγαν έτσι την καρδιά τους, ή μιά στην άλλη.

— Του είπα, ότι θέλω να γίνω χορεύτρια, ψιθύρισε η Μαριλένα.

— Και δεν έχει αντίρρηση; — Φυσικά, δεν είχε δικαίωμα ναχη αντίρρηση! 'Αλλά μου είπε ότι του άρεσει ο χορός, ότι τον λατρεύει. 'Από αυτό κατάλαβα ότι αν παντρευτούμε... αν με ζήτηση φυσικά, και παντρευτούμε... όχι μόνο δεν θαχη αντίρρηση να γίνω χορεύτρια, αλλά θα με βοηθήση κιόλας. Θα με στείλη στο Λονδίνο. Αυτό θα του το άπαίτησω...

Μιλούσε σε σιγουριά η κοπελίτσα, λες κι' είχε κιόλας γίνει η πρότασι, λες κι' είχαν πη κιόλας το ναί, κι' είχαν φθάσει στις λεπτομέρειες.

— 'Εγώ θα βάλω τα δυνατά μου να πάρω το βραβείο, είπε συνεπαρμένη από ενθουσιασμό, ή Νιόδη.

Την κύτταξε στα μάτια:

— Νιόδη... 'Απόψε θα σε ρωτήσω κάτι: Ποιόν από τους δυο αγαπάς;

Η ερώτηση έσφιξε την καρδιά της μεγάλης.

— Κανέναν! αποκρίθηκε γρήγορα. Κανέναν.

— Αλήθεια μου λές;

— Γιατί να σου πω ψέμματα;

— Μου φαίνεται τόσο άφύσικο! Πρέπει ν' αγαπήσης κάποιον από τους δυο.

— Μου φαίνεται πως τους αγαπώ και τους δυο.

— Μά για σκέψου καλά... Δεν σε πονάει λιγάκι το δοντάκι για το Θέμη;

— Όχι! αποκρίθηκε γρήγορα ή Νιόδη.

Γέλασε ή μικρή.

— Σε τσάκωσα! Τότε αγαπάς τον 'Αλέξανδρο!

— Όχι!

— Νιόδη... 'Εγώ, μου φαίνεται ότι θ' αγαπούσα το Θέμη, στο λέω. 'Ο 'Αλέξανδρος θα ήταν μαλακός για τον τύπο μου.

— 'Αλλά για σένα, νομίζω ότι ο 'Αλέξανδρος είναι ο καλλίτερος.

— Αν αγαπήσης τον ένα... θα είσαι μου φαίνεται, ευτυχισμένη.

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της ή μεγάλη.

— Όχι, Μαριλένα. 'Ετσι είμαι ευτυχισμένη.

— Μά, ως ποτέ;...

— Δεν ξέρω. Είμαι απόλυτα ευτυχισμένη έτσι, στο όρκισμαί... Μόνο, νά, θα ήθελα νάμωσαν λίγο πιο πλούσιοι.

— Είδες τη γούνα της Μένιας Κιτρίδη;

— Σιγαναστέναζε ή Νιόδη.

— Θα ήθελα να είμαι σαν τη Μένια Κιτρίδη ή σαν τη Φαίη.

— Αγκάλιασε ή Μαριλένα μ' ενθουσιασμό την αδελφή της:

— Κάνε μια προσευχή να με ζητήσει έμένα ο Προβίντης και τότε θα πούμε κι' οι δυο μας αντίο φτώχειας.

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

Κατέβαινε ο Θέμης τα σκαλοπατία του κέντρου, με το κεφάλι σκυφτό. "Αν τον έβλεπε κανείς γνωστός του εκείνη την ώρα, θα σχηματίζε την εντύπωσι πως είχε γεράσει χρόνια.

Ο Μπάμπης Λέντης τον υποδέχτηκε μ' ενθουσιασμό.

Δεν ήταν ή ώρα της δουλειάς, το κέντρο ήταν έρημο. 'Ο διευθυντής όμως περίμενε το Θέμη.

— Καλώς τον! Λοιπόν... 'Όλα εν τάξει, ή;

— Ναί, εν τάξει! είπε ο νεαρός με φωνή μουντή.

Ο διευθυντής τον χτύπησε στον ώμο:

— Βλέπεις; Είναι να πάρη κανείς την απόφασι. 'Επειτα οι ευκαιρίες υπάρχουν πάντα.

— Κι' οι τρεις κοπέλλες θάρθουνε απόψε.

— Πρόθυμος;

— Ναί...

— Καλά, Θέμη... Το ήξερα πως θα τα κατάφερνες.

— Έχω ανάγκη από λεφτά, πρόσφερε κοφτά ο νεαρός.

Σούφρωσε τα φρύδια του ο διευθυντής.

— Καλά ντέ! Τα είπαμε, τα συμφωνήσαμε. 'Ασε όμως ναρθούνε πρώτα οι κοπέλλες.

— Δε σου λέω τώρα. Το βράδυ όμως, όταν θάρθουνε...

— Καλά! Είπαμε, τρία χιλιάρικα. 'Ενα για κάθε κοπέλλα.

— Όταν τις δής θα μου δώσεις έξη χιλιάρικα.

— 'Ε, μην είσαι δα κι' αχόρταγος!

— Έχω ανάγκη από λεφτά, πρόσφερε άγρια ο Θέμης. Κι' αυτή τη βρώμικη δουλειά που με βάζεις να κάνω, μη νομίζω πως την κάνω από ευχαρίστησι...

— Πάντως, τα λεφτά τα θέλεις.

— Ναί... 'Οπωσδήποτε!

— Καλά, καλά, μόλις τις δώ, κι' αν είναι όπως τις λές, πρόθυμος...

Βραδάκι φάνηκαν οι κοπέλλες. Μικρές, νιάνιαρα σχεδόν. Δεκάξη χρόνων, το πολύ δεκαεφτά. Μπομπούκια μισανοιγμένα, κορμάκια μόλις σχηματισμένα, αλλά ματιές που πυρπολύναν θαρρείς το κέντρο με το πρώτο.

Ο διευθυντής τις υποδέχτηκε με το μέλι στα χείλη. Θέλησε στην άρχη να τους τα παραστήσει κάπως ανώδυνα τὰ πράγματα. Οι μικρές όμως τον αποστόμωσαν με όλη τους την αναίδεια, με όλο τους τόν κυνισμό:

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

— Δεν είναι ανάγκη να μάς λέτε ψέμματα. Ξέρουμε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται. Κι' ήρθαμε αποφασισμένες.

έρχονται ήμπρεσσάριοι, κι' υπάρχει πιθανότης ν' ανοίξη ή τύχη σας. 'Αλλά, βέβαια, αυτοί οι κύριοι, δεν φέρονται πάντα άψογα...

Κιττάχτηκαν οι μικρές, έπειτα έσκασαν πάλι στα γέλια.

— Αυτό έλειπε, να φέρονται άψογα...

— Από κουβέντα σε κουβέντα κατάλαβε ο Θέμης με τι κορίτσια είχε μπλέξει. Οι μαθητιούλες αυτές, δε διάσασαν να του όμολογήσουν, ότι ήταν συνηθισμένες σε περιπέτειες. 'Η μιά μάλιστα, είχε το θράσος να του όμολογήσει ότι γνώριζε κάποια «κυρία» που είχε σπίτι πολύ άνοιχτό, πολύ ενδιαφέρον. Πήγαινε εκεί τότε-πότε ή μικρή και κάθε της έτίσκειμν στο «ένδιαφέρον σπίτι» της έφερνε αρκετό κέρδος.

Αν και ήταν είκοσιτριών έτών παλληκάρι ο Θέμης, τ' άκουγε πρώτη φορά στη ζωή του αυτά τα πράγματα. 'Ήξερε, βέβαια, ότι υπήρχαν κοπέλλες του άγοραίου έρωτα κι' ή περιέργεια τον ώθησε να γνωρίσει κι' αυτή τη μυστική και ντροπιασμένη πλευρά της ζωής. 'Όταν του είχε υποδείξει όμως ο Μπάμπης Λέντης να δοκιμάσει να προσηλυτισί μαθήτριες, είχε εξαναστή ο Θέμης.

— Μαθήτριες; Δεν κάνω τέτοιες δουλειές εγώ. 'Ανήλικες! Νά βρώ και κανένα μετέλα!

— Αυτές είναι εύκολότερες... Είχε πάρει την απόφασι να δοκιμάσει. 'Η εύκολη επιτυχία του όμως τον παραξένευε και τον ίδιον.

Τα τρία κορίτσια φάνινταν ν' ανυπομονούσαν.

Μπήκαν στα καμαρίνια, μακιγιαρίστηκαν, φόρεσαν φανταχτερά φορέματα που τους έδωσαν στο κέντρο και σε λίγο ο Θέμης έτριβε τα μάτια του. Δεν ήταν πια οι δεκαεξάχρονες μαθητιούλες. 'Ηταν κοπέλλες θαρρείς ώριμες και πεπεισμένες, που μάλλον είχαν να διδάσουν στο έρωτικό πεδίο, παρά να πάρουν μαθήματα.

— Τρία χιλιάρικά απόψε πάντως τον βάραιναν. Βάραιναν την καρδιά του, ενώ με τη λογική τουδιναν χαρά.

— 'Η νύχτα ήταν μυρωμένη. Νύχτα του Μάη, γεμάτη μάγια. Μιά φέτα φεγγαριού σκαρφάλωνε άργά άπ' τον ορίζοντα.

— Σάν τον κλέφτη! Σάν κακοποιό στοιχείο!», συλλογίστηκε ο Θέμης.

Τό λατρευε το φεγγάρι, πάντα. Είχε γράψει και στίχους για τη χλωμή ομορφιά του. 'Απόψε

Την ώρα πουφευγε εκείνο το θρόνυ ο Θέμης, τούδωσε ο διευθυντής τρία χιλιάρικά. 'Ηταν ενθουσιασμένος. Οι τρεις μικρές είχαν κιόλας άρχισει τις γνωριμιές τους με τους πελάτες και δεν άργησαν να εξαφανιστούν στα ιδιαίτερα του κέντρου. Τι θάλεγαν στα σπίτια τους, τι διακιολογία θαδρίσκαν, δεν τόδαζε στο νου του ο Θέμης. 'Αντρας αυτός, ένήλικος πιά, το θεωρούσε απαραίτητο να δικαιολογηται στη μητέρα του όταν έπρόκειτο ν' άργήσει εξαιρετικά.

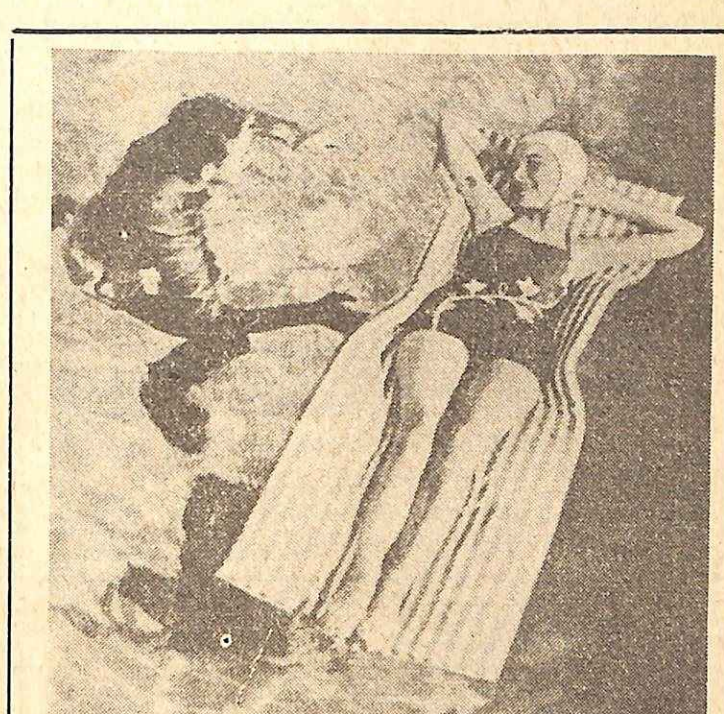
Βγήκε στο δρόμο, διαστικός, μόνος. Απέφευγε τους συναδέλφους του, του κέντρου. Μέσα του γινόταν πάντα κάποια πάλη. Κατέβαινε, κατέβαινε τα σκαλοπατία, είχε φτάσει στο σημείο να περιφρονή τον εαυτό του. Κι' όμως αποφεύγοντας τις φίλεις με τους συναδέλφους του, είχε την εντύπωσι πως κάτι κρατούσε ακόμα αμόλυντο από τον εαυτό του.

Τα τρία χιλιάρικά απόψε πάντως τον βάραιναν. Βάραιναν την καρδιά του, ενώ με τη λογική τουδιναν χαρά.

— 'Η νύχτα ήταν μυρωμένη. Νύχτα του Μάη, γεμάτη μάγια. Μιά φέτα φεγγαριού σκαρφάλωνε άργά άπ' τον ορίζοντα.

— Σάν τον κλέφτη! Σάν κακοποιό στοιχείο!», συλλογίστηκε ο Θέμης.

Τό λατρευε το φεγγάρι, πάντα. Είχε γράψει και στίχους για τη χλωμή ομορφιά του. 'Απόψε

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΛΑΣ

Το νέο αυτό πλαστικό στρώμα από ορθόξανη, που ζυγίζει μόνο 1 κιλό και 150 γραμμάρια, θα ενθουσιάσει όλους τους φίλους της θάλασσας, όπως ενθουσίασε ήδη τους Γάλλους λουμμένους. Το στρώμα αυτό, που εξασφαλίζει ένα αναπαυστικό ξάπλωμα στην ακροθαλασσιά, έχει και μιά άλλη σπουδαία ιδιότητα: 'Επιπλέει στη θάλασσα και επιτρέπει στον κάτοχό του να το πάρη μαζί του και να ξαπλώση πάνω σ' αυτό όταν θα κουρασθή ή θα θελήση να κάνει λίγη ήλιο-θεραπεία μακριά από τα αδιάκριτα μάτια των άλλων λουμμένων. Το στρώμα αυτό είναι αρκετά μαλακό, ώστε σ' μπορεί σε ώρα ανάγκης να κοιμηθή κανείς πάνω σ' αυτό μέσα σ' ένα αυτοκίνητο τύπου στέισιον-βάγκον. Τέλος διπλώνεται, χωρίς να τσαλακώνεται, και καταλαμβάνει τότε ελάχιστο χώρο.

δμως το φεγγάρι του φάνηκε ένοχο, κακό. 'Εσφίξε τις γροθιές του. Δεν του άρεσε να μετανοήσει για κάτι, όταν μιά φορά έπαιρνε την απόφασι να το κάνει. Κι' αυτή τη φορά είχε πάρει όριστικά την απόφασι. Αυτό δεν τον εμπόδιζε να δρίζη τον εαυτό του:

— Είσαι ένας έλευινός, ένας χαμένος άνθρωπος. Γιατί αρχίζεις αυτό το παιχνίδι; Γιατί θέλεις να εκδίασης τη μοίρα, να κερδίσης χρήματα, σάνει και καλά; Τι σε νοιάζει αν υπάρχουν πλούσιοι άνθρωποι στον κόσμο; 'Όσα και να κερδίσης, έτσι, μ' αυτό τον κακό τρόπο, πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι πιο πλούσιοι από σένα. Πάντα θα υπάρχει ο Πέτερ Χάουζερ, που θαχη τη δύναμι κι' από τη θέσι του κι' από τα λεφτά του να επιβάλη την αγάπη του... Πάντα θα υπάρχει ο 'Αλέξανδρος, που θα το θεωρή το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου να ναρίση ένα βαρύτιμο δακτυλίδι. Γιατί παλεύεις και που θέλεις να φθάσης;».

— Έσκυβε το κεφάλι του, τόχωνε στους ώμους του. Σάν να κρύωνε... ένα ρίγος περνούσε στη ρα-

χοκοκκαλιά του. Κι' όμως ο άερας ήταν χλιαρός.

— Δε θα μου την πάρουν! Κανέναν δε θα μου την πάρη. Θα κανέσω. Μ' όποιο μέσον, θα παλέψω!.

Κάθε μέρα που περνούσε, τον έπειθε πιο πολύ, ότι όλα μπορούσε να τ' άνεχθη, εκτός να χάση την Νιόδη.

— Την αγαπώ. Την αγαπώ!...

— Από ποτέ είχε φουντώσει ο έρωτας μέσα στην καρδιά του; Δε θάρεσε να πη! Τον πρώτο καιρό της συνεργασίας τους, θα μπορούσε να πάρη όρκο, ότι την έβλεπε μονάχα σαν μιά εξαιρετική πιανίστα, κι' ότι το παίξιμό της του χαμογελούσε, με το άγνυ, το παιδιότικο χαμόγελό της. 'Η έπιθυμία πουνοιώθε να τη φιλήση, δεν ήταν αγάπη. 'Ηταν καλλιτεχνικός ενθουσιασμός.

Θα ήταν όμως αληθινός ο έρκος του;

— Τώρα, όσο έριχνε τους προβολείς της σκέψης του μέσα στο βάθος της ψυχής του, σάν ν' ανακαλύπτε αλλοιώτικα τα πράγματα.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ

Η GARNIER (Paris) οας καλεί να παρακολουθήσετε ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ εις τα σαλόνια της 'Αντιπροσωπείας, Μητροπόλεως και 'Υπατίας 18, τηλέφ. 233.232, καθ' έκαστην 3-7 μ.μ. και την Τετάρτην 3-10 μ.μ. την εφορμογήν:

1) Του χρωμασαμπουνά COI-FEUR COLOR που κατήργησε τις βαφές.

2) Του Ντεμακιγιάντ που ξεθάφει όλες τις παλιές βαφές με ένα απλό λούσιμο.

3) Την τελευταία δημιουργία της, την MIZ-AN-PAL STOP VENT, που επέδιδεν επί τμήμερον εις την 'Αθηναίην κομμωτίαν εις τα «Αστέρια» ή μεγάλη κομμωτρία των Πορσιάνων CARITA και το συγκρότημά της.

«— 'Ισως να την αγάπησα από την πρώτη στιγμή που την είδα. 'Ισως από την πρώτη στιγμή που μου χαμογέλασε, ή από την πρώτη στιγμή που ακούμπησε τα χέρια της στο πιάνο, κι' άκουσα τους ήχους να μιλάνε σάν με ανθρώπινη φωνή... 'Ισως, πάλι, να την αγάπησα μονάχα από τη στιγμή που είδα τα μάτια του 'Αλέξανδρου στηλωμένα, γεμάτα λατρεία άπάνω της».

Θα μπορούσε να πάρη όρκο πως ο 'Αλέξανδρος την αγάπούσε.

— Έσφιξε τις γροθιές του.

— Δε θα μου την πάρη! Κανέναν δε θα μου την πάρη!...

Πριν λίγο καιρό τον αγαπούσε τον 'Αλέξανδρο, σάν αδελφό του. Ναί, τον αγαπούσε. 'Όταν έπαιζαν μαζί, κι' άκουγε το βιολοντσέλλο να τραγουδά ήχους άποκοσμούς, έωνε στη φαντασία του την ομορφιά της μουσικής με την ομορφιά της μορφής και της ψυχής του 'Αλέξανδρου.

Γύριζε σπίτι του, και δεν ήξερε ποιόν να πρωτομνησθή στη μητέρα του. Τον 'Αλέξανδρο ή τη Νιόδη. Τους έωνε και τους δυο στο θαυμασμό του και στην αγάπη του. Κι' άσφαινα την ημέρα που χάρισε ο 'Αλέξανδρος το δακτυλίδι της κοπέλλας, κατάλαβε με μιάς πως τον μίσησε.

— 'Ισως να τον μισούσα πάντα...».

— Έφθασε το λεωφορείο. 'Ασυνείδητα είχε σηκώσει το γιακά του σακκακιού του. Κρύωνε. Ένοιωθε ένα κρύο στην καρδιά.

Η μητέρα του τον περίμενε όπως πάντα, ξάγρυπνη. Από τον καιρό που είχε πιάσει δουλειά στο νυκτερινό κέντρο ο γιούς της, έπωφελετό της ευκαιρίας ή Χριστίνα Ρισλή, να κάνει νυχτερίνα πλέκοντας. Κουραζόταν πολύ, αλλά κάτι κέρδιζε πάρα πάντα.

<

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ

της ζωής

«ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ»

EKEINH: Φθαρμένη δημοφιλία, πενήντα έπτά χρόνων. Έφρος κουρασμένο, κινήσεις καταπονημένο κορμού, νευρικοί άναστεναγμοί κάθε τόσο.

EKEINOΣ: Έξηνταπεντάτης, ξεροκαυτός, καμπυλωμένος και κατάρτος απ' τον άγχώδη χρόνο.

Η σκηνή σ' ένα μικροαστικό άσημαντο σπίτι. Λίγα φτωχικά έπιπλα, ένα «νοικοκυριό» απ' αυτά που σου φέρνουν πληξη και λύπη. Όταν άνοιξη ή αύλα, συνεχίζουν κουνέντα).

EKEINH: ... Έπ' τέλους, έγινε κι' αυτός ο περίφημος γάμος!

EKEINOΣ: ... Πάλι δυσάρεστημένη!

EKEINH: Έ, τί θέλεις να είμαι; Εύχρηστημένη; Τριάντα έφτά όλόκληρα χρόνια τον περνούμε! Πότε δεν είχες ταχτοποιήσει την «καριέρα» σου, πότε δεν είχες πάρει ακόμα το δίπλωμά σου, για να γίνεις ταχυογράφος, πότε γινότανε πόλεμος, πότε «κατοχή»... Δεν είχες καν το θάρρος να μου πής «φύγε από τη ζωή μου, δε σε θέλω, δε μπορώ να σε φορτωθώ άπ' αυτό μου, Αυτό θά ήταν, τουλάχιστο, τίμο.

EKEINOΣ: Ώστε δε φέρομαι τίμα;

EKEINH: Έσ' πώς το βλέπεις; Νάχες να σέρνεις τυραννικά μια γυναίκα όλόκληρα τριανταεφτά χρόνια...

EKEINOΣ: Μ' έφαγες κι' απ' αυτά τα τριανταεφτά χρόνια...

EKEINH: Μ' έφαγαν αυτά!... Όλόκληρα τριανταεφτά χρόνια... «μνηστή»!... Χά! Χά!... «Αρραβωνιασμένη»! Ώσπον άρχισα να ντυρόμαστε και να λέμε ψέμματα πως ήμαστε παντρεμένοι... Κι' έπρεπε πια να σου πω έξω και πόσ' αγαπάς, αν συμβή τίποτε, δε θάχω ούτε τη σύνταξη σου, για να πάρω την απόφαση να κάνω αυτό το σπουδαίο δραματικό γάμο... (Βουρκώνει).

Όλες οι καμώλες του κόσμου περνούσαν αυτή τη μέρα, σαν την πιο χαρούμενη στιγμή της ζωής. Όνειρεύονταν να βάλουνε πέπλο και λουλούδια λεμονιάς... να μοιράσουνε κουφέλα και σουβλάδες... να γλεντήσουν ύστερα οι συγγενείς κι' οι φίλοι... (Κλαίει)... Νά φύγει υόνο του το αντρόγνυο...

EKEINOΣ: Μά... τί έπαθες;... Έγώ νόμιζα πως άποψε έπρεπε να ήσουν εύχρηστημένη...

EKEINH: ... Εύχρηστημένη;... Αν ήξερα τί μαχαριά στην καρδιά θά νοιώθαι αυτός ο γάμος... που ήτανε σά να κηδενα τα νεύρα μου και τα όνειρά μου... δε θά τ' ήθελα ποτέ!... Μην έσωνα να την πάρω αυτή την περίφημη σύνταξη...

EKEINOΣ: (προσπαθεί ψήχουμα να τ'εστιάσει τη διάθεσι): Μά... θά ήτανε δυνατό να κάναμε τόσο γάμο άνοιχτό;

EKEINH: (θυσμένη): Όχι, βέβαια. Αυτό θά μπορούσε να γίνει έδω και τριανταπέντε χρόνια... 'Αλλά... πώς μπορούσε λυ-

πη όλη αυτή η ιεροτελεστία... Τά «Εγκαταλείπει την μητέρα ατόυ και τον πατέρα και άφοσιώνεται τη γυναίκα ατόυ»... «Δόξη και τιμή στεφάνουσιν ατόυς»... (Κλαίει). Τί τραγικός γάμος!...

EKEINOΣ: (καπνίζει νευρικά. Σουλατοάει)... Θέλεις να μου δώσεις λίγη «ντιτάλιν»;

EKEINH: (μ' αβρόμητο ένδιαφέρον): Ναί. Έχεις πάλι την καρδιά σου; (Τρέχει).

EKEINOΣ: Μία μικρή ταραχή.

EKEINH: (ένω του βάζει τις σταγόνες): Με συγχώρης. Έγω σε σύγχυσ...

EKEINOΣ: Καθόλου. Συγκινήθηκα λίγο... και τάχω με τον έαυτό μου... (Πίνει το φάρμακο)... Έπρεπε νάχω κάνει το γάμο από καιρό. 'Η πίστωση χρόνου, που σου δίνει η ζωή, δεν είναι άρεστη για να κάνω προγραμματισμούς με μαθηματικά. Για να πάρω το δίπλωμα, σκεδόν χρειάζονταν τα μαλλιά σου... για να πάρω μια θέσι, έχες γίνει μεσόκοπος... για να φτιάξω «καριέρα» έχες γεράσει...

Έ, πως μπορείς να περιμένεις και πρό παντός πως μπορεί να σε περνούουν για «απαντητή»; ('Ανάβει τσιγάρο).

EKEINH: (στοργικά και τρυφερά): Μην καπνίζεις. 'Η καρδιά σου...

EKEINOΣ: (τό σβύνει): Έχεις δίκιο. Προέπει, για έξη μήνες, να φυλάω πολύ τον έαυτό μου.

EKEINH: Γιατί γι' έξη μήνες; Στο έλεο ο γιατρός;

EKEINOΣ: Όχι. Ό Νόμος. 'Αν πεθάνω πριν από έξη μήνες, δεν έχεις δικαίωμα συντάξεως.

EKEINH: Τότε να καπνίζεις! 'Αν έσ' πεθάνω, θά πεθάνω κι' έγώ μαζί σου!

EKEINOΣ: Έπρεπε όμως... ότι θέλεις να γίνει ο γάμος γι' αυτή τη σύνταξη.

EKEINH: Κουταμάρες! Ποτέ δεν τό σκέφτηκα. 'Ηθελα να γίνει ο γάμος!... Το ήθελα πολύ!... (Δε μπορεί να βαστήξει τα δάκρυα). Δεν ήξερα πόσο θά με λυπήσει...

EKEINOΣ: ... Κι' έμένα με λύπησε. Χάλασε τη ζωή μας τόσα χρόνια... Τώρα πάει πιά... Το ποτήρι έφτασε στο τέλος...

EKEINH: Μή στενοχωριέσαι...

EKEINOΣ: Πώς να μη στενοχωρηθώ; Το «ποτέ δεν είν' άνότα» δεν παρηγορεί σ' αυτή την περίπτωση. Τα χρόνια τών ανθρώπων είναι μετονημένα. Ποσα μένουν; Δέκα; Είκοσι; Και τί «χρόνια»; Γέριχα και άρρωστα... Με διατεις, σταγόνες και μικροβιολογικά εργαστήρια... 'Η ζωή έφυγε για μας...

(Σιγή).

EKEINH: Έ... άς το πάρουμε απόφασι. 'Ας ήσουμε γλυκά και ήσυχα τό υπόλοιπο που μας μένει...

EKEINOΣ: Μά δεν τά λες έτσι, πάντα. Γυρίζουμε απ' το γάμο, κλαίς, διαμαρτυρούσαι, παραπενοέσαι... και με το δίκιο

σου, δηλαδή... (Πέφτει στην πολυθρόνα)... Δώσε μου λίγη «ντιτάλιν»...

EKEINH: (τρομαγμένα): Αισθάνεσαι άσχημα;

EKEINOΣ: ... Όχι και πολύ καλά...

(Τού δίνει το φάρμακο). **EKEINH:** (μηχανικά): Μή στενοχωριέσαι...

EKEINOΣ: Εύχαριστώ... (Σηκώνεται άμέσως κι' ανάβει τσιγάρο)... Θά κάνω αύριο... μεθαύριο... ένα γλέντι... σ' ένα μεγάλο κέντρο... πολυτελές. Θά καλέσω τους συγγενείς, τους φίλους, τους συναδέλφους... Και θά τους πω πως αυτό είναι το γλέντι του γάμου μου... Θέλω να σε δω χαρούμενη, ζωηρή... όσο μπορείς εύτυχημένη, εκάινο το βράδυ... Θέλω να πούμε κι' έμεις και να μεθύσουμε... Νά γελάσουμε και να χορέψουμε... Δε με νοιάζει για τα έξοδα... Έχωμε κάποιες οικονομίες. (Ξαναπέφτει στην πολυθρόνα). Είμαι λίγο κουρασμένος, μά μην άνησυχής... Κι' έσ' είσαι κουρασμένη... Έχεις και τ' άσθμα...

Και τί χολοκυστίδα...

EKEINH: Δεν έχει σημασία.

EKEINOΣ: Πώς δεν έχει;... Ίσως δε θάπρεπε να κάνω το γλέντι, που θέλω. Γιατί θά στοιχίσει πολύ... Και πρέπει να πας στα λουτρά...

EKEINH: (με χαρούμενο τό στοργασιασμένο πρώην δημοφώνη): Όχι! Νά κάνω το γλέντι!... Αυτό θά με κάνει καλά!

EKEINOΣ: Μπορεί, άγάπη μου... Θά κάνω, λοιπόν, το γλέντι... (Προσπαθεί ν' άνασχηωθεί)... Περίεργο... Αισθάνομαι μία δύσπνοια... μία δυσφορία...

EKEINH: Νά φωνάξω το γιατρό;

EKEINOΣ: Δεν πιστεύω να είναι τόσο άναγκη...

EKEINH: Έσπασα. (Ζυγώνει και του χαιδεύει τρυφερά το μέτωπο). 'Ησυχασε... (Σιγή).

EKEINOΣ: ... 'Αν πεθάνω άπόψε... θά είναι μεγάλη άδίκη... Δεν πιστεύω να το θέλη ο Θεός... (Κουρασμένα)... Γιατί ούτε το γλέντι θά κάνω... ούτε έσ' θά πάρω τη σύνταξη...

EKEINH: (τρομαγμένα)... Δε θά πεθάνω, άγάπη μου...

EKEINOΣ: (σβυσμένα): Μακάρι...

EKEINH: (τορμει όλόκληρη): Πες μου πως αισθάνεσαι;

EKEINOΣ: Δεν ξέρω... 'Αδιάθετος είμαι...

EKEINH: Θεέ μου, έγώ φταίω! Έγώ σε σύγχυσα!...

EKEINOΣ: (της χαιδεύει το χέρι): Όχι άγάπη μου. Θά συνέλθω. Μην άνησυχής.

EKEINH: ... Πώς να φωνάξω γιατρό...

EKEINOΣ: (με λίγη προσπάθεια, σηκώνεται)... Νά! Βλέπεις; Σηνήλα... Δώσε μου λίγο νερό...

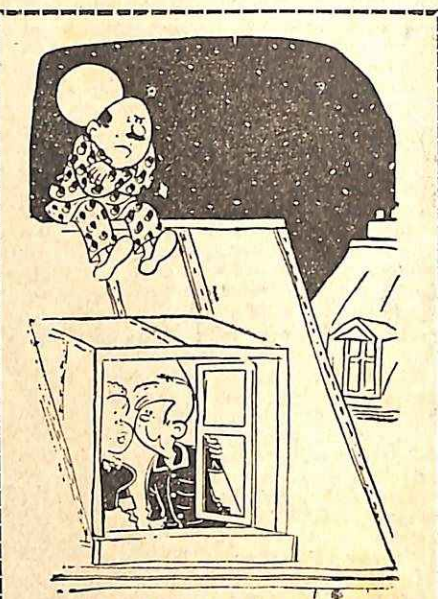
EKEINH: (κάνει το σταγό της): Δόξα σοι ο Θεός!... Ηιέ το νεράκι... Έτσι μαρτύρο...

EKEINOΣ: (ζωηρά): Είμαι πολύ καλά τώρα!... Θά γράψω ποιούς θά καλέσουμε στο γλέντι... (Παίρνει μολύδι και χαρτί). Λέγε μου να γράψω...

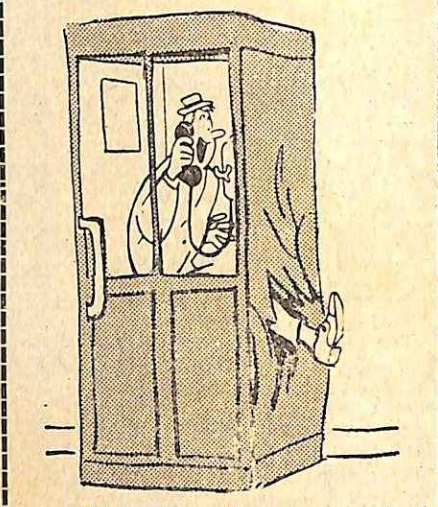
(Στο σημείο αυτό... ο συγγραφέας βρόσκεται σε δύσκολη θέση. Νά τον «αποτώσει» με μια συγκοπή της καρδιάς και να σαρράξεν το θεατή!... Είναι πάντα προτιμότερο το «χατί»-ντα...

γιατί κλείνει πολύ γλυκά η Αδελάη).

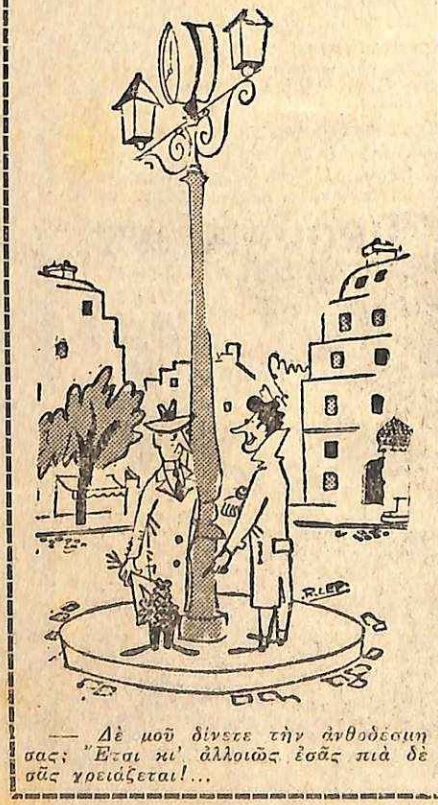
Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΑΝ

— Και ποδ παντός. Μαρία, μην πής λέξι στον πατέρα μου για την έπισκεψί μου αυτή στο δωμάτιό σου!...

— Και την τελευταία στιγμή ο Νεστορίδης μ' ένα καταπληκτικό σουτ πέτυχε ένα τοίτο γκολ!...

— Δε μου δίνετε την ανθοδέση σας; Έτσι κι' αλλιώς έσας πιά δε σας χρειάζεται!...

Πώς μπορείτε να καταπλήξετε τους φίλους σας

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ για τον περίφημο ταχυδακτυλουργό Λουί Κόντ, ότι είχε κάμει άλλοτε το ακόλουθο τέχνασμα:

Ένώ άρχιζε το νούμερό του, τον είδοποίησαν, ότι η γυναίκα του, που βρισκόταν στα παρασκήνια, είχε φέρει στον κόσμο ένα αγοράκι. Ο Κόντ ζήτησε την άδεια από τους θεατές και πήγε να δει το παιδί του. Όταν ξαναγύρισε έπειτα από μερικές στιγμές, συνέχισε το νούμερό του. Έβγαλε το κλάκ, που φορούσε στο κεφάλι και το έκλεισε, για να βεβαιωθούν όλοι, ότι δεν περιείχε τίποτα. Τότερα, το άνοιξε και πάλι κι' άρχισε να βγάινε απ' αυτό περιστερία και διάφορα άλλα αντικείμενα. Στο τέλος, έβγαλε και τό... γεογέννητο βορέφας, που το έδειξε στους θεατές.

Ο καθένας δε μπορεί, βέβαια, να κάμει παρόμοια τέχνασμα. Με λίγη άσχησι, όμως, θά μπορούσατε να κάμει μερικά άλλα και να καταπλήξετε τους θεατές. Σας υποδεικνύουμε παρακάτω μερικά:

1) Το μαγικό γράφιμο

Κρατάτε στο χέρι σας ένα κομμάτι λευκό χαρτί και το δείχνετε σ' όλους, για να βεβαιωθούν, ότι δεν περιέχει τίποτα. 'Ανάβετε κατόπιν ένα σπίρτο και το περνάτε πάνω από το χαρτί. Και άμέσως εμφανίζονται πάνω σ' αυτό διάφοροι μαγικοί χαρακτήρες (είκων 1).

Το τέχνασμα αυτό είναι εύκολότατο. Θά γράψετε προηγουμένως πάνω στο χαρτί μία ή περισσότερες λέξεις μ' ένα σπιντάκι ή μία δοντογλυφίδα, που θά τα βυθίσετε μέσα σε χυμό λεμονιού ή χίτρου. Τα γράμματα είναι άόρατα. Όταν, όμως, περάσετε το άναμμένο σπίρτο πάνω από το χαρτί, εμφανίζονται πολύ καθαρά, λόγω της έξωσής, που αναπτύσσεται. Για να καταπλήξετε τους φίλους σας, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε άλλόζοτους ή μυστηριώδεις χαρακτήρες ή να γράψετε την άπάντησιν σ' ένα πρόβλημα, που άπασχολεί τη συντροφιά σας, κλπ.

2) Το μαγνητισμένο δάχτυλο

Φτιάχνετε έναν κύλινδρο από χαρτί και τον βάζετε πάνω στο τραπέζι. Τρίβετε κατόπιν το δάχτυλό του δεξιού σας χεριού πάνω στο σακκάκι σας και αναγγέλλετε, ότι θά τον μετα-

βάλετε σε μαγνήτη. Και, πραγματικά, ο κύλινδρος του χαρτιού ακολουθεί το δάχτυλό σας προς όλες τις διευθύνσεις (είκων 2).

Το δάχτυλό σας δε μαγνητίζεται, φυσικά, επειδή το τρίβετε πάνω στο σακκάκι σας. Το τέχνασμα αυτό το χρησιμοποιείτε για ν' αποσπάσετε την προσοχή των θεατών. Στην πραγματικότητα, σκνίβετε πάνω από τον κύλινδρο του χαρτιού και φουσκάτε άνάλαφρα προς τη διεύθυνσιν, που ακολουθεί τό... μαγνητισμένο δάχτυλό σας.

3) Ένα μολύδι μέσα σ' ένα κουτί σπέρτα

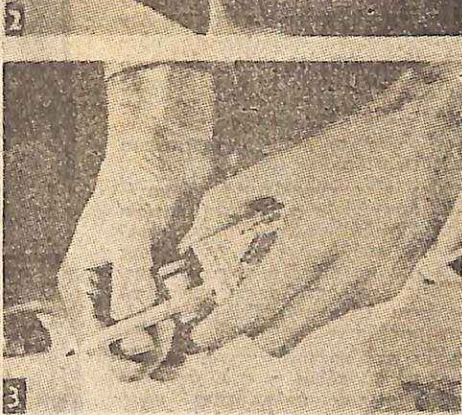
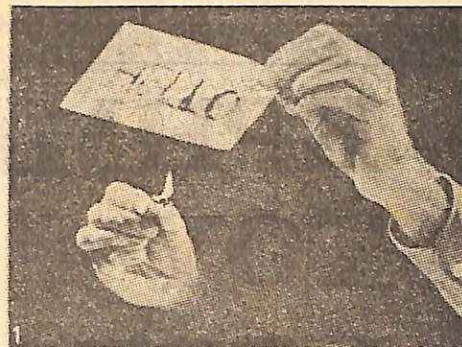
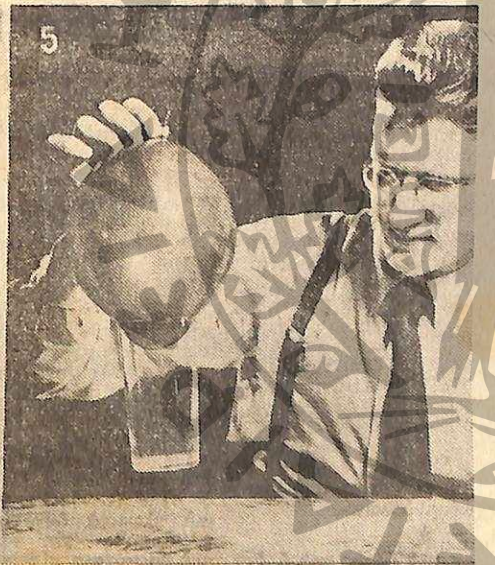
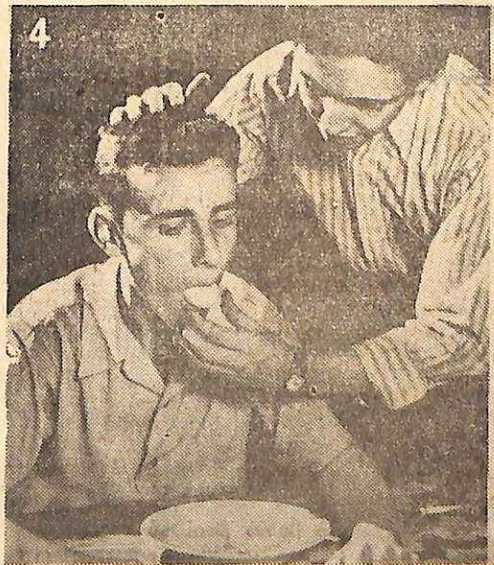
Βγάψτε από την τσέπη σας ένα κουτί σπέρτα, το άνοίγετε και δείχνετε μία πολύ μεγάλη έκπληξη. Έπειτα, άρχίζετε να βγάψετε απ' αυτό ένα μεγάλο μολύδι (είκων 3). 'Αλλά πως ένα μολύδι μπόρεσε να χωρέσει μέσα σ' ένα κουτί σπέρτων;

Το τέχνασμα αυτό άπαιτεί μία μικρή προπαρασκευή. Θά κρύψετε, πρώτα-πρώτα, το μολύδι στο μανίκι σας, με τη μύτη προς τα κάτω. Θά αφαιρέσετε, έξ' άλλου, το πίσω μέρος του κουτιού με τα σπέρτα. Καθώς βγάψετε το κουτί με τα σπέρτα, θά χώσετε από εκεί την άκρη του μολυβιού. Άνοίγετε, τέλος, το κουτί κι' άρχίζετε να τραβάτε έξω το μολύδι. Το κουτί θά το κρατάτε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην αντίληφθί κανείς, ότι το πίσω μέρος του λείπει κι' ότι το μολύδι βγαίνει μέσα από το μανίκι σας.

4) Το «τρύκ» των αυγών

Για το τέχνασμα αυτό σας χρειάζεται ένας βοηθός, που θά τον βάλετε να καθίσει μπροστά σ' ένα τραπέζι, όπου βοίσκεται ένα άδειο πιάτο. Θά αναγγείλετε κατόπιν ότι, κάθε φορά που θά του δίνετε ένα μικρό χτύπημα στην κορυφή του κεφαλιού, θά βγάινε από το στόμα του ένα αυγό. Και, πραγματικά, αυτό γίνεται. Κάθε φορά που τον χτυπάτε στο κεφάλι, βγάινει από το στόμα του ένα αυγό (είκων 4). Με τον τρόπο αυτό, μπορείτε να τον κάμει να βγάλει 10, 20 ή και περισσότερα αυγά. 'Αλλά πως θά ενεργήσετε στην προκειμένη περίπτωση;

Είνας αυτονόητο, ότι πρέπει να έχετε από πριν τα αυγά, που θά βγάλη ο βοηθός σας.

Αυτά τα αυγά θά τα έχετε βράσει σκληρά, γιατί, αν τυχόν σπάσουν, θά προδοήτε. Το ένα απ' αυτά ο βοηθός σας τό βάζει μέσα στο στόμα του. Ένα άλλο το κρύβετε στη φούστα σας, σε τόπο που να μη φαίνεται. Τα υπόλοιπα τα βάζετε σ' ένα σακκουλάκι πίσω από την καρέκλα του βοηθού σας.

Νά τώρα τί θά κάμει: 'Ο βοιήθός βγάινει από το στόμα του μόνο ένα μέρος του αυγού, που έχει μέσα. 'Ο ταχυδακτυλουργός πλησιάζει τότε το χέρι του για να το πάρει. 'Αλλά δεν πάρνει παρά τό... αυγό, που έχει στη φούστα του, ενώ ο βοηθός σπρώχνει και μεσα στο στόμα του το δικό του. 'Ο ταχυδακτυλουργός έπιδεικνύει το αυγό που έβγαλε και το βάζει στο πιάτο. Περνάει ύστερα πίσω από την καρέκλα, χωρίς να πάμει να μιλήσει στους θεατές, για ν' άποσπάσει την προσοχή τους, και παίρνει δεύτερο αυγό από το σακκουλάκι.

Και το τέχνασμα συνεχίζεται, όπως και πριν, ώσπου το πιάτο να γεμίσει με αυγά. Το τελευταίο που θά βγάψετε, θά είναι εκείνο που βοίσκεται μέσα στο στόμα του βοηθού σας.

5) Το πετήρι και το μπαλλόνι

Φαίνεται αδύνατο να προσέσετε να σηκώσετε ένα ποτήρι, παίρνοντας την άκρη ενός μπαλονιού, που βάψετε στο επάνω μέρος. Και όμως...

Στην προκειμένη περίπτωση θά κάμει το έξης: Θ' άναψετε ένα σπιντάκι και θά το άψίστε να πέσει μέσα στο ποτήρι. Ένώ το σπιντό εξακολουθεί να καίγεται, βάψετε στο επάνω μέρος του ποτηριού ένα φουσκωμένο μπαλλόνι. Λόγω του ότι το άναμμένο σπιντό διαχέει τον άέρα του ποτηριού, το κάτω μέρος του μπαλονιού σφηνώνεται μέσα σ' αυτό (είκων 5). Δε χρειάζεται τότε παρά να γεμίσει με άέρα. Το τελευταίο που θά βγάψετε, θά είναι εκείνο που βοίσκεται μέσα στο στόμα του βοηθού σας.

Όπως βλέπετε, όλα αυτά τα κόλπα είναι άπλά και εύκολότατα. Για να τα πετύχετε, όμως, πρέπει να έχετε έτοιμότητα, ψυχραιμία και κάποια δεξιότητα.

ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΉΤΑΝΕ μιά μικρή καλυβούλα από κορμούς δέντρων, μιά άγνοιασμένη και ήλιοδαμένη καλυβούλα. Ένα μικρό ασπασμένο καταφύγιο που είχε σκορπώσει το ληστικό στην κατάφυτη βουνοπλαγιά. Ή κατοικία ενός ερημίτη. Ήταν ένας άνθρωπος με γριζία γενειά και μαλλιά, με βλοσυρό βλέμμα, που βούλιαζε μακριά, στην απεραντισμένη της κοιλάδας. Έχει πάνω δεν ξατάναν ήχο ανθρώπων. Η ζωή δεν κατάφερε να σκορπώσει ούτε σά μακρινός αντίλαλος. Μόνο ο ξέφρενος την άνοιξε, κι' ο βοριάς το χειμώνα, ερχόμενος να κοιβάσθουν στον ερημίτη του βουνού το γέλιο ή αγέροχο μνημείο της φύσεως.

Δεν είχε συναλλαγές με κανένα. Δεν ήθελε να βλέπει κανένα και δεν έβλεπε... Κάποτε κοιτούσε τον δίαυλο των άσπρων και μιά κατωκυρία το γάλα της. Ένας μικρός λαχανόκηπος τα φρέσκα λαχανικά. Για ψωμί μόνο κατέβαινε μιά φορά τη βδομάδα στο κοντινό χωριό, δυό ώρες με τα πόδια - στον ανηφορό τοξεί - που απλωνότανε κάτω από το βουνό. Κι' έχει ο ερημίτης ένα ανταλλάγμα, γιατί λεφτά δεν είχε: Έδινε αυγά ή γάλα, κανένα κοινωτικό ή λάχανο, κανένα σαπουνάκι ή κανένα κομμάτι ψωμί, κι' έπαινε ψωμί. Αν περνούσε αυτά που είχε, έπαινε και κανένα πακέτο τσιγάρα. Και γύριζε πάλι βιαστικός στο ερημικό του, για να παραδοθεί στην άγρια ευτυχία της μοναξιάς του... Για νερό είχε μιά γειτονική δροσοπηγή, που κυλούσε κρύσταλλα ανάμεσα στα βόνα, κοντά στην καλυβούλα του. Η δροσοπηγή γινότανε το χειμώνα καταροάτης και πήδαγε τα άφρισμένα νερά του απάνω από τις πέτρες και τα δέντρα...

Η χειμωνιάτικη άταραχιά του έδινε μιά ιδιαίτερη ήδονη. Ακούγοντας τον άνεμο να βουίζει μέσα στα δέντρα, ή τη βροχή να μαστιγώνει την καλυβούλα του, ο ερημίτης ένοιωσε μιά άγρια ευχαρίστηση. Και, πολλές φορές, αντί να κρυφτεί πίσω από τους τοίχους του και κάτω από τη στέγη του, για να προστατευθεί από την καταιγίδα, έβγαινε στην πόρτα του και είχε την ευτυχία να νοιώθει, ότι ήταν άσχετος της θειάλας! Βασίλειος της ερημίας, δεν ένοιωσε καμιά αναστάτωση, βλέποντας μπροστά στ' μάτια του το βουνό ανασταμένο... Κι' όλες οι άλλες εποχές, δίνανε στον ερημίτη του βουνού τις διαφορές τους: Το φθινόπωρο τον γέμιζε μελαγχολία. Τα πρωτοβόρια ήτανε γι' αυτόν ή εποχή των αναμνήσεων. Μέσα στην γριζία ατμόσφαιρα, ο ερημίτης ένοιωσε, ότι γύριζε πίσω, εκεί που ο έρωτας τον είχε γείσει με άδασταχο πόνο... Την άνοιξη πάλι, ή γλυκεία

"Έβλεπε ο ερημίτης... Έβλεπε χωρίς να τον βλέπουν..."

ανάσχεση της φύσεως, του έδινε κάποια δειλή αισιοδοξία... Το καλοκαίρι δεν ήτανε ποτέ δυνατό κι' ανηφορό είχε πάνω. Γιατί ή κάμα, ανηφορίζοντας προς τα ψηλά, γινότανε δροσιά... Πεφάνη, γινότανε δροσιά... Έβλεπε από τα καταπορόμενα δέντρα, άφηνε την καυτή της πνοή ανάμεσα στα βελόνια των πεύκων, και έφτανε ως τον ερημίτη σά χάδι έλαφρό κι' απαλό... Έτσι περνούσε τη ζωή του. Έπιμονα μόνος κι' άγρια ευτυχισμένος! Εδντισμένος... Δέ ζηταγε μιά ευτυχία από τη ζωή. Ζηταγε μόνο λησμονιά... Κι' ή λησμονιά, όσο περνούσε ο καιρός, έπεφτε απ' αλή κι' εδνγεταίρη πάνω από την πόρνη των αναμνήσεων...

★
Ήθελε όμως μιά μέρα, που ή έ-

ρημιά του ταράχτηκε. Ή παρουσία ενός ξενόγαλου τον άναστασε... Ήτανε δυό νέοι άνθρωποι, που τους είδε να ανηφορίζουνε την πλαγιά. Κούφτηκε άμέσως πίσω από έναν κοντό κορμό κι' από εκεί τους είδε να ερχονται προς την κοντάλνη δροσοπηγή. Έκει δίπλα της κάτσανε και βγάλανε από ένα σακίδιο τα αγαία τους. Φάγανε με όρεξη, ήπιανε και κρασί, που είχανε, σε ένα θερμομό, ήπιανε και νερό από τη δροσοπηγή. Κι' ύστερα έσπλώσανε, βέβαιοι, ότι δεν τους έβλεπε κανείς, κάτω από την πυκνή δροσιά των πεύκων... Τους έβλεπε όμως κάποιος κι' αυτός ήταν ο ερημίτης, που είχε γλυστοήσει πίσω τους και κάτταζε με βλέμμα άπληστο το ερωτικό θέμα, που ξετυλιγότανε, γεμάτο ξεδιάντροπη

ζε σαν τρελλός κι' έτρεξε προς τη δροσοπηγή. Τρομαγμένο το ξενόγαλο να ξεπετάγεται μπροστά του ένας άγριος άνθρωπος, μ' ένα ντουφέκι! Ή κοπέλλα έβγαλε μιά φωνή δυνατή και χούφτησε στην αγκαλιά του άντρα.

Δέ μίλησαν, γιά άρκετή ώρα και τα τρία πρόσωπα. Ο ερημίτης σημάδενε τους δυό ερωτευμένους... Κι' ύστερα ή φωνή του βοδντήξε:

— Γιατί ήρθατε εδώ;... Ποιός σας είπε να έρθετε;...

Δελά άκούστηκε ή φωνή του άντρα:

— Δεν ξέραμε, ότι απαγορεύεται...

— Δεν ξέρατε, ότι εδώ δεν έρχεται μιά κανένα;... Κι' ήρθατε έσεις να ταράξετε την ερημιά μου;...

Καταλάβαινε οι δυό ερωτευμένοι ότι κάποιος δόγμα κρυβότανε πίσω από τις λέξεις του...

Έκανε ένα βήμα ο ερωτευμένος προς τον ερημίτη:

— Δέ φαίνεταιε κακός άνθρωπος... Μόνο δυστυχισμένος...

Κατέβασε την καρδιά του ο ερημίτης:

— Δεν είμαι πιά ούτε δυστυχισμένος... μονομούσις.

Μίλησε τώρα ή κοπέλλα:

— Δέ θα θέλατε να μās μιλήσετε γιά σας;...

— Δεν έχω να σας πω τίποτα!...

— Γιατί δεν προσπαθείτε να έλασώσετε την καρδιά σας;

Έσπρωξε το κεφάλι του και δέ μίλησε... Ο άντρας του έπιασε το χέρι:

— Είσαστε μόνος εδώ πάνω;...

— Έλάτε στο καλδί μου... έπε.

Και προνόησε με το κεφάλι του... Οί δυό ερωτευμένοι τον άκολουθήσανε. Ή άνησινία τους είχε γίνει τώρα περιέργεια...

Η πόρτα της καλυβούλας ήτανε άνοιχτή. Μπήκε ή ερημίτης και πίσω μπήκε και το ξενόγαλο.

Έκατσε σε ένα κορμό από δέντρο, που αναπλήρωνε το σκαμνί, κι' άκούωνε την καρδιά του δίπλα του... Οί δυό ερωτευμένοι κάτσανε δοθεί μπροστά του...

Γιά άρκετή ώρα, κανέναν από τους τρεις δέ μίλησε.

Ήτανε βυθισμένος στις πιχρές σκέψεις του ο ερημίτης κι' έδειχνε, ότι είχε ξεχάσει την παρουσία των δυό ξένων στο καλδί του...

Ή κοπέλλα τον ζύγωσε κι' άκούωνε το χέρι της στον ώμο του:

— Δέ μās μιλάτε;... τον ερωτήσε γλυκά.

Βγήκε από την άπορνήσισ του ο ερημίτης και σηκώθηκε:

— Δεν έχω να σας πω τίποτα... άπορώθηκε. Είχα καιρό να δώ άνθρωπος — και μάλιστα αγκαλιωμένους... Γι' αυτό ένοιωσα κάτι παράξενο... Ήταν όμως περαστικό... Με απλαθάτε...

Μίλησε ο άντρας τώρα:

— Έχετε πονέσει από αγάπη;...

— Έλαψε στα μάτια του ερημίτη ένα δάκρυ.

Δεν το άφηνε όμως να τρέξει... — Έλάτε... του άπορώθηκε. Μή αγγίζετε τίποτα! Γιατί νωτύνει... Έχετε πολύ δόλο να κάνετε...

Και του πήγε ο έρω.

— Κι' άλλη φορά, τους έπε, την ερωτάσατε τόσο μερικά... Αφάστε τις ερωμές γιά τους ερημίτες...

Είλε με φεύγουμε, άνακουφισμένος. Ή ερημιά του γινότανε πάλι ιδιοκτησία του, κτήμα του... Και το βουνό βασίλειό του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γεμάτος αγανάκτηση, πετάχτηκε από πίσω από το δέντρο κι' έτρεξε στην καλυβούλα του, άνοιξε με μιά κλοτσιά δυνατή την πόρτα, κι' άπιαξε την καρδιά του, του κομμάτινε σ' ένα κομμάτι. Βγή-

Μία νέα ανακάλυψις στα πολυτελή Κραγιόν

fashion
Matte

ΚΡΑΓΙΟΝ

Φωτογραφημένα στο Παρίσι από τόν P. Molinard. Καπέλλα του J. Barthel.

... αποκλειστικές MAX FACTOR

Το αούληληπτα όμορφο νέο κραγιόν που κάνει όλη ια
αήλη άπνηρχαιωμένα

ΕΝΝΕΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΚΡΑΓΙΟΝ με την νέα μοντέρνα ζέστη του κρασιού. Χαιρετίστε και σείς την πολυτελή εμφάνισι με τις πλούσιες, ζωηρές αποχρώσεις, μιά επιτυχία στα καλλυντικά, σε χρώματα που είναι συμβολικά των πιο υπέροχων κρασιών και της σαμπάνιας, όλου του κόσμου.

Το ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ του FASHION MATTE σφραγίζει με την απαλήν του υγρότητα και κολακεύει τα χείλη σας. Λεπτό, τέλειο, με γνήσια άφθονη ποσότητα υγροποιών στοιχείων και στοιχείων που ρυθμίζουν την υγρότητα του δέρματος, προστατεύει τα χείλη όσο κανένα άλλο κραγιόν.

Τὸ μαγιὼ καὶ τὸ ντεκολτέ φόρεμα ἀπαιτοῦν ἁρμονία τῆς γραμμῆς τοῦ στήθους. Γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσετε, χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ αἰσιοδοξία

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΣΑΣ;

ΟΙ κανόνες τῆς ὁμορφίᾳς τοῦ 1800 ἔλεγαν, ὅτι ἓνα τέλειο στήθος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸ σχῆμα ἐνὸς κλασικοῦ ποτηριοῦ σαμπάνιας, δηλαδὴ ἐνὸς ἡμισφαρίου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, γιὰ νὰ βροῖσκειται σὲ ὁμονικὴ ἀναλογία μὲ τὸ σῶμα, ἔπρεπε νὰ χωρᾷ μέσα στὴν παλάμη τοῦ χειριοῦ. Αὐτὴ ἡ περιγραφή ἀνταποκρίνεται στὸ στήθος τοῦ κανονικοῦ σχήματος, ποὺ δὲν εἶναι δηλαδὴ οὔτε πολὺ μικρὸ, οὔτε πολὺ μεγάλον.

Ἄν ὅμως σήμερον ζητούσαμε νὰ βροῖμε ὁρισμένους κανόνες γύρω ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ στήθους, θὰ συναντούσαμε πολλές ἐκπλήξεις.

Οἱ Παρισινοὶ ράφτες ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰ μαννικὲν ἐλάχιστο στήθος, ἐνῶ οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ ἀναζητοῦν σὲ ἡθοῖους στήθος πολὺ μεγαλύτερον.

Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῶν προτιμήσεων ἐπιτρῶπει σὲ κάθε γυναικὰ νὰ νοιώσῃ πραγματικὰ τέλεια στὸ εἶδος τῆς.

Δυστυχῶς, ἐκεῖνες ποὺ εἶναι ἀδύνατες, ἐπιθυμοῦν νὰ εἶχαν προκλητικὰ καμπυλότητες, ἐνῶ, ἀντίθετα, οἱ ἐξωμεγ καμπυλότητες μὲ φανερὴ ζήλεια τίς ἀδύνατες.

Μὰ ὅλες θὰ μπορούσαν νὰ γράσουν σ' ἓνα εὐχάριστο μέσον ὁρο, διορθώνοντας τὰ πιθανὰ ἐλαττώματα καὶ βελτιώνοντας με λίγη καλὴ θέλησι τόσο τὸ μέγεθος, ὅσο καὶ τὸ σχῆμα τοῦ στήθους.

Ποῖν ἀπ' ὅλα, λοιπόν, θὰ πρέπει νὰ κυτταχθῇτε προσεχτικὰ στὸν καθρέφτη. Εἰσθε πολὺ ἀδύνατες; Ἦ ἔχετε ἓνα στήθος ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο καὶ βαρὺ; Ἦ διπλοσιτώνετε, ὅτι οἱ ἱστοὶ ἔχουν χαλαρωθῇ; Γιὰ κάθε μιά ἀπὸ ἐσᾶς, ὑπάρχει ἓνα πρόβλημα, ποὺ θὰ γὰς βοηθήσουμε νὰ τὸ λύσετε. Ἐπιτυγχάνοντας ἔτσι μιά αἰσθητὴ βελτίωσι ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ

- Μὴν κάνετε ποτὲ μασάζ στὸ στήθος. Εἶναι ἓνα σημεῖο εὐαίσθητο, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς ἐρεθισμούς.
- Ἀποφύγετε νὰ βάζετε ἀποτριχωτικά γύρω ἀπὸ τὴν θηλή (ράγα), ὅπου τὸ δέρμα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο. Ἄν ὑπάρχουν τρίχες, μπορεῖτε νὰ τίς κόβετε στὴ βάση τους μ' ἓνα ψαλιδάκι.
- Μὴν κοιμάστε ποτὲ μπρούμπα, δηλαδὴ μὲ τὸ πρόσωπο στὸ μαξιλάρι, γιὰτὶ τὸ στήθος πιέζεται καὶ χάνει σιγά-σιγά τὸ σχῆμα του.
- Μὴν πλένετε τὸ στήθος μὲ νερὸ πολὺ ζεστό, ποὺ μαλακώνει τοὺς ἱστούς.
- Προσοχὴ στὶς γρήγορες κοῦρες ἀδυνατίσματος, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνουν νὰ χάσῃ ἀπὸτομα τὸ στήθος τῆ στερεότητά του.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

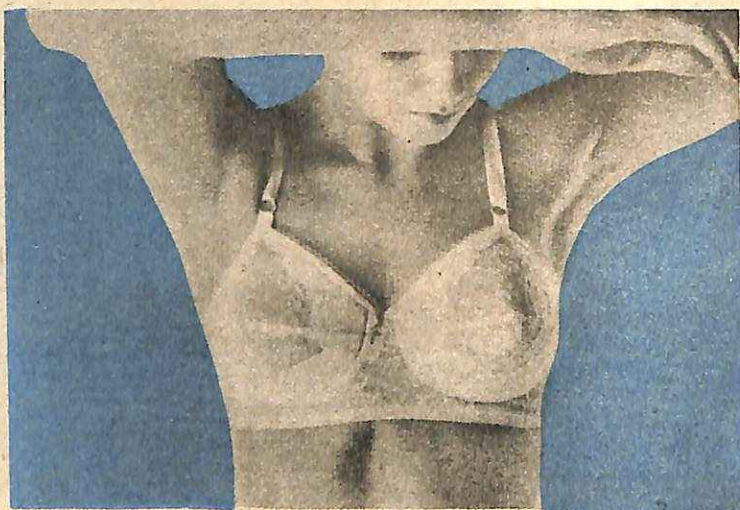
Πολλὲς κοπελλίτσες τῶν δεκατοῦν ἑτῶν νοιώθουν ἀπελπισμένες, βλέποντας, ὅτι οἱ ἄλλες συνονηλικές τους ἔχουν ἀρχίσει νὰ σχηματίζονται, ἐνῶ αὐτὲς ἔξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ἓνα σῶμα ἐντελῶς παιδικόν.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι πρέπει νὰ ἐπιλοθῶν με εὐθυκρισία καὶ με ὑπομονή. Ἡ ἀνάπτυξι μιάς κοπέλλας γίνεται ἀπὸ τὰ δώδεκα ὡς τὰ δεκαεφτά χρόνια τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ρυθμὸ αὐτῆς τῆς ἀναπτύξεως ἔξαρτάται ἀκριβῶς καὶ τὸ μέγεθος τοῦ στήθους.

Υπάρχουν κοπέλλες, ποὺ στὰ δεκατέσσερα χρόνια τους εἶναι πιά σχηματισμένες γυναῖκες καὶ ὑπάρχουν ἄλλες, ποὺ στὰ δεκαεφτά εἶναι ἀκόμη λίγο παιδιά. Οἱ πρώτες δηλαδὴ ἔχουν κιάλα ἓνα στήθος σχηματισμένο, ἐνῶ σὲς δεύτερες τὸ στήθος δὲν ἔχει σχεδὸν καθόλου ἀναπτυχθῇ, παρ' ὅλη τὴν ἡλικία τους.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐφηβείας ἡ μοναδικὴ ἀξιοσημειώσιμη θεραπεία γιὰ ἓνα στήθος, ποὺ δὲν ἀναπτύσσεται κανονικὰ, εἶναι ἡ εἰδικὴ γυμναστική, ποὺ ἐπιδρασεῖ τοὺς θωρακικοὺς μῦς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, ποὺ ὑποστηρίζουν τοὺς ἀδένες τοῦ στήθους. Ἄλλως τε, ἡ γυμναστικὴ κάνει καλὸ σὲ ὅλοκληρο τὸν οργανισμό καὶ ἐπιταχίνει τὴν ἀνάπτυξι ὅλου τοῦ σώματος. Τὰ τυπικὰ σπῶρ, δῶς τὸ κολύμπι καὶ ἡ κωπηλασία εἶναι ἰδιαίτερα εὐεργετικὰ γιὰ τὸ στήθος. Καὶ τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ἐμφανίζονται ὕστερα ἀπὸ τοὺς δύο πρώτους μῆνες.

Μὰ, ἐνῶ οἱ πολὺ ἀδύνατες κοπέλλες χρειάζεται νὰ περιμένουν ἀρεκτὰ γιὰ νὰ φορέσουν στηθόδεσμο, ἐκεῖνες ποὺ σχηματίζονται πρόωρα, πρέπει νὰ ἀρχίσουν νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν γρηγορὰ, ἀποφεύγοντας συγχρόνως νὰ παίζουν

Ἐξαιρετικὴ προσοχὴ χρειάζεται στὴν ἐκλογὴ τοῦ καλοῦ στηθόδεσμου.

παιχνίδια πολὺ βίαια, ποὺ προκαλοῦν συνεχὴ ἀναπηδήματα στὴ μάζα τῶν ἀδένων, με τὸν κίνδυνον νὰ προκαλέσουν τὴ χαλάρωσι τῆς.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΤΕΣ

Ἄν καὶ μετὰ τὰ εἴκοσι χρόνια τὸ στήθος ἔξακολουθῇ νὰ εἶναι πολὺ μικρὸ, δὲ μπορεῖτε νὰ περιμένετε πιά νὰ ἀναπτυχθῇ μόνο του. Μὰ, πρὶν ἀπελπισθῆτε καὶ σκεφθῆτε νὰ καταφύγετε σὲ ὁμονοθεραπείες, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἀναστατώσουν ὅλη τὴν εὐαίσθητη ἰσορροπία τοῦ οργανισμοῦ, τὸ σωστὸ θὰ εἶναι νὰ ἐξετάσετε προσεχτικὰ τὴ σιλουέττα σας. Ἄν εἰσθε πολὺ ἀδύνατες, θὰ εἶναι ἐντελῶς φυσικὸ νὰ ἔχετε καὶ στήθος μικρὸ. Τότε ὅμως εἶναι ἀρεκτὸ νὰ παχύνετε μερικὰ καλὰ, γιὰ νὰ τὸ δῆτε νὰ στοργυλεῖ με τὸν πῶ ἀρμονικὸ τρόπο. Ζητήστε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν γιαιτὸρ σας μιά θεραπεία τονωτικὴ καὶ στὸ διάστημα ἐνός-δύο μηνῶν, ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας θὰ ἔχῃ ἀποκτήσῃ γοητευτικὰ καμπύλες, ἐνῶ τὸ στήθος σας θὰ ἔχῃ κερδίσει σὲ μέγεθος καὶ σὲ στερεότητα.

Ἄν ὅμως τὸ στήθος σας εἶναι μικρὸ, παρ' ὅλο, ποὺ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα σας ἔχει κανονικὸ πάχος, τότε θὰ πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ μιά θεραπεία ἐσωτερικὴ. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ χρειασθῇ σχεδὸν ἓνας μῆνας γιὰ νὰ πετύχετε τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα.

Πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι, ἂν θέλετε νὰ ὑποδοθῆτε τὴν θεραπεία καὶ νὰ ἐπιτυχῶνετε τὰ θετικὰ τῆς ἀποτελέσματα, θὰ πρέπει νὰ ἐκτελεῖτε καὶ με-

ρικὲς ἀπλὲς γυμναστικὰς ἀσκήσεις με τὰ χέρια. Σταθῆτε π. χ. ὀρθίως, φερνοντας τίς γροθιὲς σὲς μασχάλες με τοὺς ἀγκῶνες ἀνασηκωμένους στὸ ὕψος τῶν ὤμων. Με τρεῖς κινήσεις προσπαθήστε νὰ ὠθήσετε τοὺς ἀγκῶνες ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ πίσω. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀναπαυθῆτε λίγο καὶ ὕστερα ἐπαναλάβετε τὴν ἰδίαν ἀσκήσι καὶ τὴ σύντομη παύσι γιὰ ἄλλες δεκαεννιά φορές.

Τίς πρώτες μέρες θὰ νοιώσετε νὰ σᾶς πονοῦν οἱ θωρακικοὺς μῦς. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἐνδεικτὸ, ὅτι ἡ ἀσκήσι ἀρχίζει νὰ γίνεται εὐεργετικὴ. Ἀργότερα, ὁ πόνος θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας θὰ διπλασιασθοῦν.

Μὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἀδύνατες γυναῖκες, ποὺ συμβαίνει νὰ ἔχουν στήθος ἐλαττωματικόν. Μπορεῖ νὰ συμβῇ, ἰδιαίτερα, ὕστερα ἀπὸ γενεαὶ ἐξάντλησι, ἡ μάζα τῶν ἀδένων τοῦ στήθους — δταν εἶναι περιωρισμένη — νὰ χαλαρωθῇ. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ μιά ἐσωτερικὴν θεραπεία. Εἶναι λογικόν, ὅτι, δταν ἀναπτύσσεται σὲ μιά ἐσωτερικὴν κατωρθῶν νὰ γεμίσῃ καλύτερα τὸ δέσμα, ἀποκτώντας σχῆμα στοργυλὸ καὶ ὁμονικόν.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΣΩΜΕΣ

Οἱ ἀδύνατες ἔχουν ἓνα πλεονέκτημα ἀπέναντι σὲς εὐσωμες. Τὸ στήθος τους μένει γιὰ περισσότερον καιρὸ στερεόν, γιὰτὶ ἡ μάζα τῶν ἀδένων δὲ βαραινέται πολὺ.

Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν στήθος μεγάλο, γρηγορὰ πα-

ρατηροῦν μιά «πτῶσι» ἢ ἓνα χαμήλωμα τοῦ στήθους, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ φυσικοῦ βάρους του. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ προσέχουν νὰ μὴν παχύνουν πολὺ, γιὰτὶ τὸ λίπος εἰσχωρεῖ καὶ ἀναμεσα στοὺς ἀδένες τοῦ στήθους, κάνοντάς το νὰ βαραινῇ ἀκόμη περισσότερο καὶ υποδοθῶντας τὴν «πτῶσι».

Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ σκεφθοῦν νὰ ἀδυνατίσουν τοπικὰ, γιὰτὶ τότε, ἀναγκαστικὰ, θὰ προκαλέσουν τὸ λυώσιμο τοῦ λίπους ἀγόμεσα στὸν ἓνα ἀδένα καὶ τὸν ἄλλο, πράγμα ποὺ θ' ἀφαιρέσῃ ἀρεκτὴ στερεότητα ἀπὸ τὸ στήθος, ἐνδυνάμοντας τὴν «πτῶσι». Ἐξαιρετικὰ ἐγδιαφέρουσα ὅμως εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ καλοῦ στηθόδεσμου.

Στὸ ἐμπόριο ὑπάρχουν διάφοροι τύποι, ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ εἰδικευμένες βιομηχανίες καὺ ποὺ κατορθώνουν νὰ συγχρᾶσθουν τὸ στήθος χωρὶς γὰ τὸ πιέζουν καὶ

ραβδώσεις καὺ ποὺ δημιουργοῦνται στὰ σημεῖα, ὅπου οἱ ἱστοὶ ἀρχίζουν νὰ διαστέλλωνται. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀναμνησῆς, θὰ εἶναι ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ κάνετε μιά ἐπάλειψι στὸ στήθος με ἀμυγδαλόλαδο, γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ δέσμα ἐλαστικόν. Μετὰ τὸ δεύτερον μῆνα, θὰ πρέπει νὰ ἀντιζαταστήσετε τὸ συνηθισμένο στηθόδεσμο, υιοθετώντας ἓναν τύπον, ποὺ νὰ προσαρμόζεται στὴ διαρκὴ ἀνάπτυξι τοῦ στήθους. Ἀλλοίμονο ἂν ἔξακολουθήσετε νὰ φορᾶτε ὡς τὸ τέλος στηθόδεσμοις πολὺ στενοῦς!

Μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ, καλὸ εἶναι νὰ φορᾶτε τὸ στηθόδεσμο καὶ στὸ κρεβάτι καθ' ὅλη τὴν περίοδο τοῦ θηλασμοῦ. Ὅταν θὰ παύσετε νὰ θηλάζετε τὸ παιδί, πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε αἰέτως μιά καλὴ ἐποικοδομητικὴ θεραπεία τοῦ στήθους, με εἰδικὰς κορέμες καὶ ὑγρὰ παρασκευάσματα. Σιγά-σιγά τὸ στήθος θὰ ξανα-

Οἱ Παρισινοὶ ράφτες ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰ μαννικὲν ἐλάχιστο στήθος

νὰ τοῦ δίνουν ἓνα σχῆμα ὁμονικὸ καὶ νεανικόν. Ἄν ὅμως τὸ μεγάλο στήθος ἔχῃ χάσει τὴν στερεότητα καὶ τὴν ὁροσίαν του, θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε μιά ἐνισχυτικὴν θεραπεία. Ἐἶναι ἀπλὸν μεσο γιὰ νὰ διατηρησῆτε τὴν στερεότητα τοῦ στήθους, εἶναι τὸ καθήμερινὸ ψυχρὸ ντους.

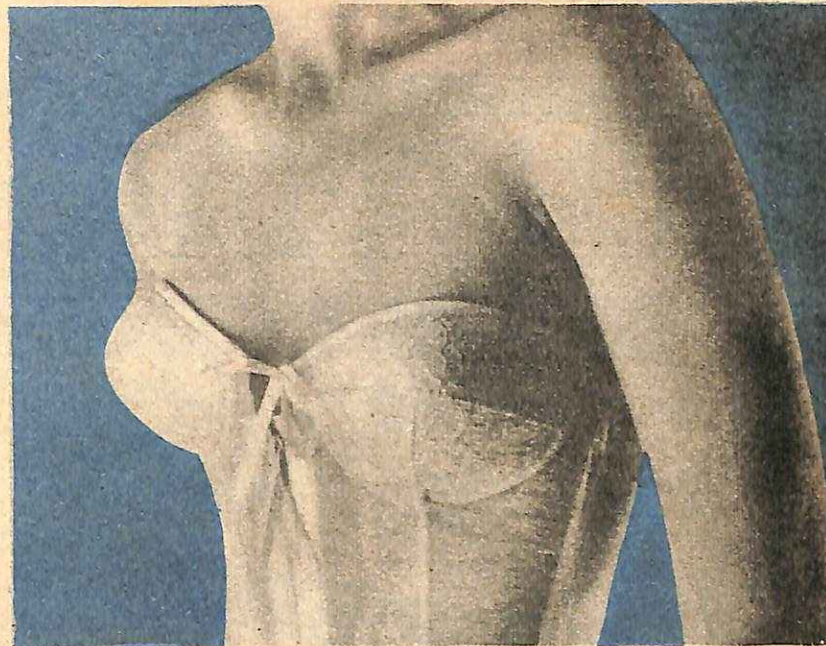
ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἡ θεραπεία τοῦ στήθους σὲ περιπτώσι ἐγκυμοσύνης καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀκριβῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς κύψεως. Ποῖν ἀπ' ὅλα, θὰ πρέπει νὰ ἐμποδίστε νὰ δημιουργηθοῦν ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια, ποὺ μοιάζουν με

πᾶση τὸ παλιὸ του σχῆμα καὶ τὸ παλιὸ του μέγεθος, ὅπως ἀκριβῶς ποῖν ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη. Καὶ τότε φυσικὰ θὰ μπορεῖτε νὰ χορησιμοποιήσετε καὶ πάλι τοὺς κανονικοὺς στηθόδεσμοις σας.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ

Ὅπως εἶδαμε, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ λυθοῦν τὰ διάφορα προβλήματα τοῦ στήθους. Μὰ θὰ πρέπει νὰ διαθεῖτε αἰσιοδοξία καὶ ἐπιμονή. Μ' αὐτὰ τὰ προσόντα θὰ εἰσθε ἔτοιμες, σὲ λίγες ἐβδομάδες, νὰ ἀντιμετωπίζετε χωρὶς φόβον τὰ μεγάλα ντεκολτέ καὶ τὰ μαγιῶ.

Ἄν τὸ στήθος εἶναι μικρὸ, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα ἔχει κανονικὸ πάχος, χρειάζεται μιά θεραπεία ἐσωτερικὴ.

Διορθώστε τίς γάμπες σας

Μερικὲς ἀπλὲς καὶ ἀποτελεσματικὲς συμβουλές

Ἡ ΜΟΔΑ, αὐτὸς ὁ πανίσχυρος καὶ παγκόσμιος δικτάτορας, δὲ μᾶς ρωτᾷ ποτε τί μᾶς πηγαίνει καὶ τί δὲ μᾶς πηγαίνει. ὁταν ἀποφασίζῃ γιὰ λογαριασμό μας — γράφει ἡ Γαλλίδα αἰσθητικὸς Μαρσέλ Ὁκλαίρ. Δὲ μένει, λοιπόν, ἄλλη λύσι, παρὰ νὰ προσαρμόζομαστε ἐμεῖς σὲς ρητὲς διατάξεις τῆς.

Ποῖν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, μᾶς ἀνάγκασε νὰ κοντύνουμε τίς φούστες καὶ ἀπὸ τότε ὅλο καὶ κόβει μερικοὺς λόγους, ὅσπου τι στριφώματα ἔφτασαν στὸ γόνατο. Ἄν δὲν εἰσάστε πολὺ περήφανη γιὰ τίς γάμπες σας, ἴσως νὰ ἐπιμένετε νὰ φορᾶτε ἀκόμα μακρὰ φορέματα. Μὰ τώρα, ποὺ ερχεται τὸ καλοκαίρι, θὰ ἀποτελήτε παρῶντα μ' ἓνα ἐλαφρὸ φουστάνι μὲχοι τὴ μέση τῆς γάμπας. Ἐπομένως, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ κάνετε ὅσο πιὸ ἐλκυστικὰ μπορεῖτε τὰ πόδια σας, ὥστε νὰ μὴ ντροπιάσετε νὰ τὰ δείξετε.

Ἄν ἀκολουθήσετε τίς συμβουλές μας, δὲν ποκνεῖται βέβαια ν' ἀποκτήσετε τίς περφημὲς γάμπες τῆς Μαρλεν Ντῆτριχ, ἀλλὰ ὅπως δῆποτε θὰ ὁμορφύνετε ἀρεκτὰ τίς δικᾶς σας.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἀπαλλάξτε τίς ἀπ' τίς ἀντασθητικὲς τοῖχες μ' ἓνα ἀποψιλωτικὸ ἢ με συχνὸ ἔξοισμα.

Κατόπιν ἀσχοληθῆτε με τὴν ἐπιθεομιδα τους. Μιά μαλακὴ βούτσα, μαῦρο σαποῦνι καὶ λίγη ὑπομονή, εἶναι ὅτι σᾶς χρειάζεται. Ἀπὸ φούρτ τὴ βδομάδα θὰ σαπουνίσετε τὰ πόδια σας με ζεστον νερό καὶ καιρο σαποῦνι καὶ θὰ τὰ τρίβετε καλὰ ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Νὰ ἐπιμένετε περισσότερον στὰ γόνατα, ὅπου τὸ δέσμα εἶναι πάντα πιὸ τοσζῶ.

Αὐτὸ τὸ τακτικὸ βούρτσισμα ἔχει καὶ ἓνα ἄλλο καλὸ ἀποτέλεσμα: Καταπολεμᾷ τὴν κνηταρίδα, τὸ φοβερώτερον ἐχθρὸ τῆς γυναικείας σιλουέττας.

Ἀφοῦ τρίψετε με τὴ βούτσα τίς γάμπες σας, τίς ἐκπλένετε καλὰ, τίς σκουπίζετε καὶ τοὺς κάνετε μιά ἐπάλειψι με κρέμα, ποὺ περιέχει λαυλίνη, ἢ με ἀμυγδαλόλαδο.

Ἄλλοτε πάλι τὸ αἰμοφόρον ἀγγεῖον ἀνακρίνοντα κατὰ ἀπὸ τὸ δέσμα, σάν ἓνα βιολετὶ πλέγμα,

ἀσχημαίνοντας τίς γάμπες, πρὸ παντός τὸ καλοκαίρι, ποὺ δὲ σκεπάζονται ἀπὸ κάλτσες. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι πρέπει νὰ πλένετε κάθε βράδυ τίς γάμπες σας με κρύον νερό, ὕστερα νὰ τίς τρίβετε μ' ἓνα στεγνὸ γάντι τοῦ μπάνου, νὰ τίς βοτᾶτε πάλι στὸ κρύον νερό καὶ τέλος νὰ τίς σκουπίζετε με λαλά.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐπιτρέπει στὰ λεπτὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα νὰ συσπῶνται καὶ νὰ διώχνουν τὸ αἷμα, ποὺ τὰ ἐξογκῶνει.

Μπορεῖτε νὰ πετύχετε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καὶ μ' ἓναν ἄλλον, ἀπλούστερον τρόπο: Τοποθετώντας ἓνα μαξιλάρι στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ σας, ἔτσι ὥστε ὅλη τὴ νύχτα τὰ πόδια σας νὰ βοσκωνται ψηλότερα ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

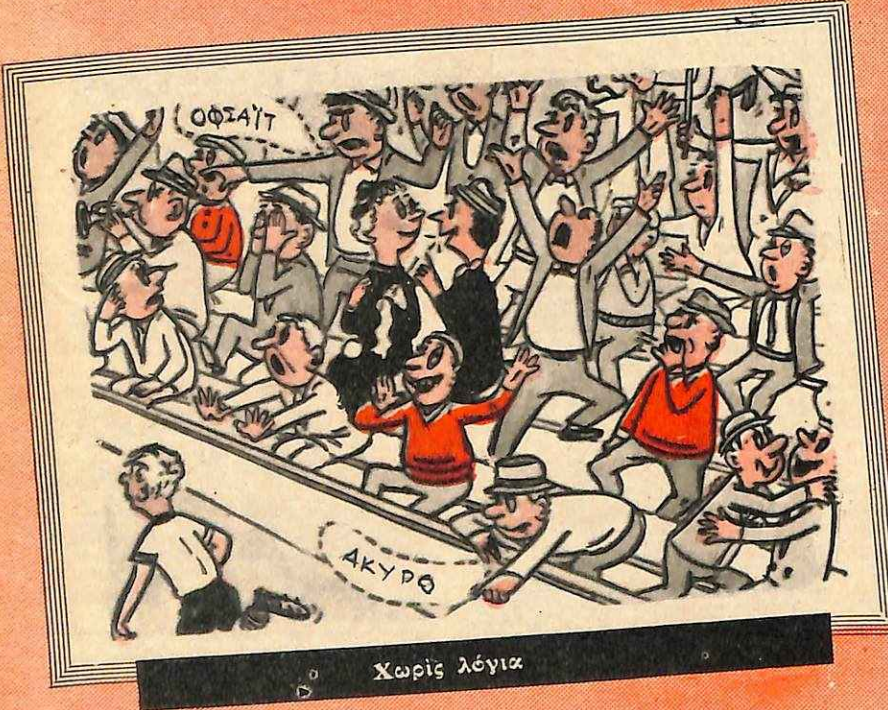
Ἄν κάνετε ὅσα σᾶς εἶπαμε μεχοι ἐδῶ, θὰ ἔχετε πολὺ περποιημένες γάμπες. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ διορθώσετε ἀκόμα καὶ τὸ σχῆμα τους, λεπταίνοντας τοὺς ἀστράγαλους σας. Ὑπάρχουν βέβαια πολλοὶ τρόποι, ἰδιαίτερος ἀποτελεσματικὸς, ὅπως τὸ μασάζ ἢ ἡ γυμναστικὴ. Μὰ στοιχίζουν ἀκριβὰ καὶ σᾶς τρώγῃ τὴν ὥρα.

Γι' αὐτὸ, θὰ σᾶς δώσουμε μιά μέθοδο ἀπὸστοιχὴν εἰκόλη, ποὺ φέρνει πάντα θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Πάρτε ἀρεκτὸ μπαμπάκι, βουτήξτε το σὲ πολὺ ἀλατισμένο νερό (μιά χούφτα γοντοῦ ἀλάτι σ' ἓνα κίλο νερό) καὶ τυλίξτε τοὺς ἀστράγαλους σας. Γιὰ νὰ σταθῇ στὴ θέσι του, τὸ μπαμπάκι, βάζετε ἀπὸ πάνω ἓναν ἐπίδεσμο ἢ μιά ταβία λευκοπλάστη. Ἡ κομπούσα αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα.

Ἄν, πάλι, δὲ θέλετε νὰ σᾶς βλέπῃ ἔτσι ὁ ἄντρας σας, κάντε κάθε βράδυ ἓνα ποδόλουτο με πολὺ ζεστό καὶ πολὺ ἀλατισμένο νερό. Τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ θὰ ἔχετε, θὰ εἶναι ἐπίσης θαυμάσια, ἀλλὰ πιὸ ἀργά.

Καὶ τώρα μὴν πῆτε πὸς δὲν ἔχετε καιρὸ ν' ἀκολουθήσετε τίς συμβουλές μας. Ἀλλοῖμονο στὴ γυναῖκα ποὺ παραιλεῖ τὴν ὁμορφιά της ἀπὸ τεμπελιά. Ἄν δὲν ἔχῃ βοή ἄντρα, δὲ θὰ βοή ποτὲ καὶ ἂν ἔχῃ, τὸ πιθανώτερον εἶναι πὸς θὰ τὸν χάσῃ!

Στό ποδόσφαιρο

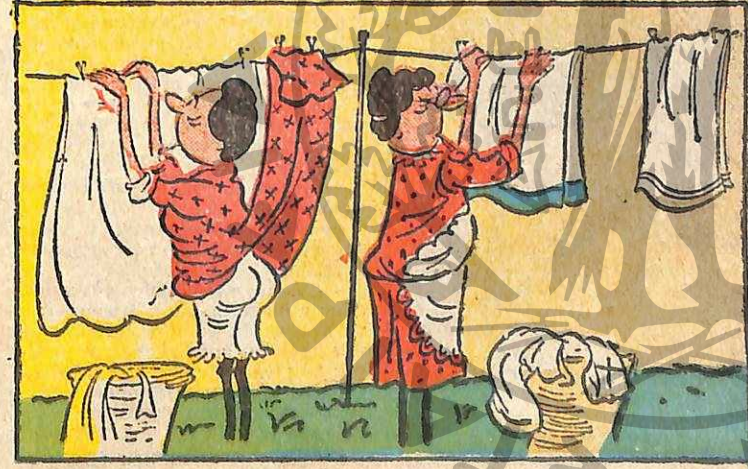
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Ο πληγωμένος Ρομέρο και οι φίλοι του αντιστέκονται ηρωικά στις λυσσώδεις επιδρομές των Ισπανών, που προσπαθούν να κερφύουν την αγροικία. Επιχειρούν μακροταχώς την τσεκούρα στον αέρα και γκρεμίζουν ένα μεγάλο τοίχο της. Ο Χάνγκ-Το, ελευθέρως την απελευθερωτική καταστάσι των πολιορκημένων, αποφασίζει να σωση τον Ρομέρο και παρουσιάζεται στον «μαγιστό» του 'Αλκάθαρ. Για να τον τουφεκίσουν, με τον ορο γ' αφήσουν ελεύθερους τους επαναστάτες, που βρίσκονται στην αγροικία. Αλλά ο πατέρας της ιερειάς υελεί να συλλάβη και να τουφεκισή τον Ρομέρο, γιατί αυτο σπαιτεί το καθήκον του. Ο Χάνγκ-Το γυρίζει ελεύθερος κοντα στους φίλους του και μόλις φτάνουν οι ενισχυείς τους, κάνουν μια επίθεσι και πιάνουν αιχμάλωτο το «μαγιστό» του 'Αλκάθαρ. Οι επαναστάτες βελουν να τον βασανίσουν, πριν τον εκτελέσουν, αλλά επεμβαίνει ο Ρομέρο για να τον σωρη...

— Είναι ο άνθρωπος που μωο!
— Ναι, λοιπόν, σκοτώσε με!
...απελπισία του Ρομέρο ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Κινέζος συγχωρησε. Εγγενε στους ομιμούς να σταματήσουν, αλλά κανένας δεν υπάκουσε. Αντιμετα, βλέποντας πως η λεία θα τους ξέφυγε, διαζόνταν να τελειώσουν. Μια λαμψη λίσσας και ασυγκράτητης οργης περάσε απ' τα ματια του Χάνγκ-Το. Ευχαλε απ' τη ζωή του την τρομερή «κατανία» του, το σπαθί του, κι' όρμησε πάνω τους, φωνάζοντας:
— Έδω διατάζει ο Χάνγκ, ο άρχηγος των Κιτριόνων!... Ανοίξετε!...
Όλοι όπισθοχώρησαν μπροστά του, εκτός από έναν. Ήταν ο άξιοματικός που είχε την εμπνευσι να κλεισουν τον «μαγιστό» στο κλουβί του μπαμπού. Αύτος ο γίγαντας δέ φανόταν πρόθυμος να υπακούση.
— Φύγε!... του φώναζε ο Χάνγκ-Το.
— Όχι, άρχηγέ, του απάντησε, μάζ παραδίδωσες αυτόν τον άνθρωπο και θα πεθάνη!
— Φύγε, του ξανάπε ο Χάνγκ-Το, με τρομερή φωνή, φύγε, είδεμη σε σκοτώνω σά σκυλί!...
— Δέ φεύγω!
Η βαρεία λάμια του σπαθιού του άρχηγού των μυστικών οργανώσεων διέγραψε στον αέρα ένα γογγό κυκλο κι' έπεσε άδυσώπητα σάν αστραπή στο κεφάλι του γίγαντι Κινέζου. Ο άνθρωπος κούνησε σπασμωδικά τα χέρια του και κήλησε βαρεία χάλμου. Κι' το κεφάλι του που κήλησε στά δύο χύθηκε μαύρο αίμα μαζί με κοιλμάτια από μυαλό.
— Έτσι πεθαίνουν εκείνοι που δέν υπακούουν στους άρχηγούς της επαναστάσεως! φώναζε ο Χάνγκ-Το, οίχοντάς στους άνδρες του ένα τρομερό βλέμμα, που τους έκανε να όπισθοχωρήσουν.
Επειτα ο Χάνγκ, πλησιάζοντας το κλουβί όπου ήταν ο «μαγιστό», του είπε:
— Η ζωή σας είναι στά χέρια του Ρομέρο Ρουθ, άλλ' ελπίζω να την αποσπάσω απ' αυτόν.
Εγγενε στο Ρομέρο και πήγαν κι' οι δύο τους παρούμερα.
— Και τώρα οι δύο μας! του είπε με σοβαρή φωνή, σχεδόν απειλητική.
Κύτταξε το Ρομέρο στά μάτια και ξανάπε:
— Τι ζητάς, Ρομέρο;
— Να τον σώσω, απάντησε ο μυγάς.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

πει να εκδιχθή το χειρότερό του έχθρο:
— Γιατί, Χάνγκ, ο έχθρός αυτός σου έσωσε κάποτε τη ζωή. Γιατί το έζηνας αυτό, Χάνγκ;
— Δέν ξεχνώ τίποτα.
— Χάνγκ, πρέπει να σώσω τον πατέρα της κοπέλλας, που αγαπώ.
— Αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ τη λευκή κόρη για να θέλεις να ελευθερώσης έναν απ' τους πιο τρομερούς έχθρους της επαναστάσεως;
— Την αγαπώ! Τη λατρεύω!
— Φαντάζεσαι πως δέ θα μπορέσης να την ξεμάσης;
— Ποτέ, Χάνγκ!
— Ούτε και για την... Τάν-Κιού; ρώτησε ο Κινέζος με άγνοια.
— Η Τάν-Κιού... φώναζε ο Ρομέρο. Την αγαπώ...
— Την αγαπάς! φώναζε με τη σειρά του ο Χάνγκ, ανατοιχιάζοντας από χαρά.
— Ναι, την αγαπώ... σάν αδελφή!
Ο Κινέζος είχε γίνει χλωμός κι' ένοιωσε με μιάς τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείψουν. Ψιθύρισε μ' απελπισία:
— Α! Ναι, δέ μπορείς ν' αγαπήσης τις γυναίκες της πατρίδας μου, δέν είναι λευκές σάν το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας».
Σηκώθηκε απότομα και φάνηκε σά να γύρισε κάποιον γύρω του.
— Τι θέλεις, αδελφέ; ρώτησε ο Ρομέρο.
— Περίμενε με, απάντησε ο Κινέζος.
Στην πόρτα του σπιτιού, ήταν άκοιμημένη η Τάν-Κιού. Αφού διάταξε λίγο, ο Χάνγκ πήγε κοντά της. Το πρόσωπό του ήταν τόσο σκοτεινό, που η νέα δέ μπόρεσε να συγκαρτήση μιά κραυγή εκπλήξεως.
— Χάνγκ, του φώναζε, τι έχεις;
— Τίποτα, απάντησε ο Κινέζος. Πές μου, θέλεις ο πατέρας της λευκής κόρης να ζήση ή να πεθάνη;
— Η Τάν-Κιού δέν απάντησε. Κύτταξε μόνο τον Χάνγκ-Το, σά να θέλε να μαντέψη τις προθέσεις του.

— Ακούσες τί σε ρώτησα; Ξανάπε ο Κινέζος.
— Ναι.
— Η ζωή αυτού του ανθρώπου βασίζεται στα χέρια σου.
— Ο Ρομέρο τί λέει;... ψιθύρισε η νέα, με πνιγμένη φωνή.
— Εσύ πρέπει ν' αποφασίσης. Σκέψου πως, αν τον καταδικάσης, θ' ανοίξης ένα βάραθρο ανήμες στη λευκή γυναίκα και το Ρομέρο, γιατί δέ θα είναι ο Χάνγκ-Το, που θάχη σκοτώσει το «μαγιστό» του 'Αλκάθαρ, άλλ' οι επαναστάτες, που τους διοικούν ο Χάνγκ-Το κι' ο Ρομέρο Ρουθ. Διάλεξε!...
— Με κάνεις να φοβάμαι...
— Διάλεξε! Ξανάπε ο Κινέζος.
— Δέ μπορώ ν' αποφασίσω το θανάτο του. Είμαι γυναίκα. Η καρδιά μου δέν είναι τόσο σκληρή σάν τη δική σου.
— Απαιτείς, λοιπόν, τη χάρι του;
— Ναι. Ο Ρομέρο θα σ' εγγυονομή γι' αυτό.
— Ο' αγαπήη όμως πάντα το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας»...
— Ίσως να σκέφτεται και μένα λ'γω...
— Γελέσαι, Τάν-Κιού.
— Ας γίνη ό,τι προστάζει η μοίρα μου!... ψιθύρισε η νέα.
— Γέγονε! είπε ο Χάνγκ-Το. Ξαναγύρισε στο Ρομέρο.
— Τη ζωή του πατέρα της λευκής γυναίκας, του είπε με υπόκοψη φωνή, δέ θα τη χρωστάς ούτε σε μένα, ούτε στην επανάσταση. Θα τη χρωστάς στην Τάν-Κιού.
— Σ' ευχαριστώ, Χάνγκ.
— Μη μ' ευχαριστήσης, Ρομέρο. Τη στιγμή αυτή σώζω έναν άνθρωπο, αλλά συντομία μιά χαριτωμένη ύπασι και σβίνω για πάντα ένα όμοιο και γλυκό όνειρο.
— Εβγάλε την «κατανία» του απ' τη θήκη του και πλησίασε στο κλουβί, όπου ήταν κλεισμένος ο «μαγιστό» του 'Αλκάθαρ. Ο Ρομέρο σηκώθηκε παρακολουθώντας τον με φανερό άγωνα. Νόμιζε πως ο Κινέζος, αθετώντας το λόγο του, θακοβε το κεφάλι του 'Ισπανού.
— Χάνγκ-Το! φώναζε μ' απελπισία.
Ο Κινέζος τούγγενε για να τον καθήσυχαση και με μιάς έκοψε τ' αγαθωτά μπαμπού. Έπειτα έκοψε τα σκυλιά του «μαγιστού» και, πλάνοντας τον απ' το χέρι, τον όδήγησε κοντά στο Ρομέρο, λέγοντάς του με περηφανή ευγένεια:
— Είναι δικός σου, αδελφέ μου, πάστον!
Ο μυγάς πλησίασε το «μαγιστό», που φανόταν κατάληκτος, βλέποντας πως τούσε ακοή, και δείχνοντάς του ένα όλογο, που βρισκόταν εκεί κοντά τους, του είπε:
— Μαγιστό του 'Αλκάθαρ, είσθε ελεύθερος!
Στην άσχη, ο 'Ισπανός απόμεινε βουδός. Κατόπιν καβαλλίκεψε το όλογο και, πλησιάζοντας το Ρομέρο, τούδωσε το χέρι του, λέγοντάς του, με συγχωρημένη φωνή:
— Σ' ευχαριστώ, Ρουθ! Μιά τέτοια γενναιοφροσύνη δέν ξεχνιέται ποτέ!

Σκορπίστε γύρω σας
άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

μέ **BAC**

**Τό BAC σταματά
την κακοσμία του ιδρώτα**

* Μία μόνη κίνηση τό BAC - stick, σάς απαλάσσει από κάθε σωματική όσμη πού ένοχλεί τό περιβάλλον σας.

* Μό τό BAC - stick, άκόμα και στίς πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού αισθάνεσθε σιγουριά σέ κάθε σας συναναστροφή. Στή δουλειά, στή διασκέδαση, στό λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Ζητήστε θήμερα

BAC-stick κόκκινο μέ άρωμα δροσερό
BAC-stick πράσινο μέ πιο έντονο άρωμα
σέ 3 διάφορα μεγέθη (ταβάντα, κανονικό, αλμυρικό),

και την μοντέλινα συσκευασία

Bac Spray

Μόνο τό BAC περιέχει τό βακτηριοκτόνο άποσηπτικό BAC-43 πού έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

"Επειτα σπηρόνισε τ' άλογό
του και γάηκε γρήγορα μέσα στό
πυρρά δέντρο του δάσους.

Η ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟΣ

Μιά ώρα άργότερα, οι έπαναστάτες έγκατελειψαν τό δάσος και συνέχισαν τό δρόμο τους στην πεδιάδα. 'Ο Ρομέρο, πού, έπειτα άπ' τη βίαιη αυτή συγκίνηση, ένοιωσε ξανά πυρετό, ήταν και πάλι ξαπλωμένος στό φορείο. 'Η Τάν - Κιού, όπως πάντα, άγρυπνούσε πάνω του, καθάλα στ' άλογό της. "Όλοι διάζονταν γιατί φοβόνταν μήπως τους προλάβουν οι 'Ισπανοί του στρατηγού Λασάμπιο. Είχαν άρχίσει τίς επιχειρήσεις εκεί κάτω στίς όχθες του ποταμού Ζαπατέ, για να διώξουν τους άντάρτες άπ' τό Σάν Νικόλα.

'Ο Χάνγκ-Τού είχε δώσει διαταγή να μένουν μακριά άπ' τους δρόμους όπου βόσκονταν ίσως οι έμποροσφυλακτές των 'Ισπανών και να οδεύουν άνάμεσα άπ' τίς φυτείες και τά δάση. "Ήθελε ν' άπορύνη με κάθε θυσία τη μάχη. Ήξερε τώρα πως τό Σάν Νικόλα δέν άπείχε παρά έφτά ή όχτώ μίλια. "Ήθελε με κάθε τρόπο οι άντρες του να φτάσουν εκεί χωρίς καμιά άπώλεια. Οι έπαναστάτες δέν διέθεταν παρά πολύ λίγες δυνάμεις για την υπεράσπιση αυτού του όχυρου.

Κατά τό βράδυ, ύστερ' από τρείς ώρες πορείας, οι άντάρτες κατασκήνωσαν σ' ένα μικρό δάσος, όπου από πάνω του δέσποζε ένας λόφος. Άπ' τό λόφο αυτό μπορούσες να βλέπης πολύ μακριά κι' ο Χάνγκ-Τού διέκρινε, προς βορράν, πέρα άπ' τον ποταμό, πολλά φωτεινά σημεία, πού έλάμπαν μέσα στό σκοτάδι.

Θα είναι χωρίς άλλο, τά φωτά των συντρόφων μας, πού έχουν κατασκήνωσει γύρω άπ' τό Σάν Νικόλα, είπε ο Χάνγκ-Τού σέ μερικούς μιγάδες, πού ήταν κοντά του.

Ναι, απάντησε ένας άπ' αυτούς, άγρυπνούν για τό φόβο νικητρίνης επιθέσεως.

Άντίο τό πορτί θα φτάσουμε στην πόλη, είπε ο Χάνγκ-Τού, φτάνει οι 'Ισπανοί να μην έχουν καταλάβει τίς όχθες του Ζαπατέ.

Αυτό είναι ακριβώς εκείνο πού φοβάμαι, παρατήρησε ένας μιγάς. Βλέπω φωτά να λάμπουν κατά μήκος των όχθων του ποταμού, ακριβώς απέναντί μας.

'Ο Χάνγκ - Τού κίτταξε προς τον ποταμό, πού τά νερά του έλαμπαν από τον δόξαν, κάτω άπ' τό φεγγάρι. Πραγματικά, ξεχώρισε μερικά τρέμοντα φωτά κάτω άπ' τη σκιά των δέντρων. Τό μέτωπο του Χάνγκ συνοφρυώθηκε.

"Αραγε ο έχθρος προσηγήθηκε; ψιθύρισε. Δέν φαντάζομαι πως τό Σάν Νικόλα μπορεί ν' άντισταθή και πολύ στά νικηφόρα στρατεύματα του στρατηγού Λασάμπιο, τέλος πάντων, θα όργανώσουμε την άντίστασή μας. Φαντάζεσθε πως αυτά τά φωτά, - ρώτησε τους άντρες του - είναι τά φωτά των 'Ισπανών;

Τό πιστεύουμε, άρχηγε, απάντησαν.

Λέτε, λοιπόν, να μάς έξοψαν τό δρόμο;

Θα μπορούσαμε να στείλουμε, άν θέλετε, μερικούς προπομπούς.

Αυτό σκέπτομαι να κάνω. Δώστε διαταγή να σβύσουν όλα τά φωτά, για να μην τραβήξουμε την προσοχή του έχθρου και καθένας μας να είναι έτοιμος γι' άναχώρηση. Τέσσερις θαρραλέοι άντρες από σάς άς άνεθούν στ' άλογά τους κι' άς πάνε ν' άνχνεύσουν τίς όχθες του ποταμού.

Είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, απάντησαν τέσσερις μιγάδες μαζί.

— Πηγαίνετε λοιπόν να δήτε τι συμβαίνει κι' έλάτε πίσω να μού πείτε τί είδατε. Φροντίστε πού πάντων να μην σάς άντιληφθούν και να μη σάς συλλάβουν.

'Ο Χάνγκ-Τού μπήκε έπειτα σέ μία καλύβα πού την είχαν φτιάσει με κλαδιά δέντρων κι' όπου ήταν πλαγιασμένος κι' ο Ρομέρο. 'Ο μιγάς, πού ήταν πολύ καλλίτερα, μιλούσε με την Τάν-Κιού, πού καθόταν κοντά του. 'Ο Χάνγκ-Τού, βλέποντάς τους τον ένα κοντά στον άλλον, συνοφρυώθηκε. "Αλλά αυτό κράτησε μία στιγμή. "Επειτα ξαναπήρε τό ήρεμο ύφος του.

Μου φαίνεται πως είσαι καλύτερα άπόψε, είπε στο Ρομέρο.

Ναι, αδελφέ, απάντησε ο μιγάς δίνοντάς του τό χέρι, πού ο Χάνγκ όμως τό απέφυγε.

'Ο Ρομέρο τό πρόσεξε και τού είπε:

Χάνγκ-Τού, μου βαστάς κακία, δέν είν' έτσι; Δέν άπαντάς, λοιπόν; Τάχεις μαζί μου, γιατί σ' άνάγκασα να χαρίσεις τη ζωή στον «μαγικό» του 'Αλκάθω.

'Ο Κινέζος και πάλι δέν άπάντησε. 'Η Τάν-Κιού κατάχλωμη, είχε σηκωθεί άπ' τη θέση της και κίτταξε τους δυο άντρες με ζωνη άνησυχία.

Χάνγκ! ψιθύρισε.

Ακούοντας τη φωνή της νέας, ο Κινέζος σηκώσε τό κεφάλι του και άκούμπησε τό χέρι του στό μάτι του σά να θέλε να σκουπίσει ένα δάκρυ ή ν' άπομακρύνει μία θλιβερή όπτασία. 'Η Τάν-Κιού τον άντλήθηκε και πλησιάζοντάς τον έσπασε στ' αυτά του και τον ρώτησε:

— "Εκλαμψε, Χάνγκ;

— Όχι, απάντησε ο Κινέζος με φωνή πού μόλις άκουγόταν, σεφετόμουν...

— Όχι, Χάνγκ, θες να με γελάσης και ίσως έκλαμψε για μένα. Σώπα, Τάν-Κιού!

"Επειτα, γυρίζοντας προς τό Ρομέρο, ο Χάνγκ είπε ήσυχα:

Δέν σ' άκούσα, Ρομέρο. "Όχι, ο Χάνγκ δέν έπαυε ν' άγαστά τον αδελφό του πού άγωνίζεται τον ίδιο άγώνα. Θέλησε να σώσει τον πατέρα της λευκής γυναικας, κι' ίσως νάκανε καλά. "Ας μη ξαναμιλήσουμε πιά γι' αυτό.

Μου φαίνεται συγκινημένος, Χάνγκ.

— Όχι, είμαι άνησυχος, γιατί φοβάμαι για τό μέλλον.

Τί θες να πής;

— Πώς ή ψυχή μου άρχίζει να χάνη τό θάρρος της. Τά όνειρά μας ίσως διαλυθούν.

— Έννοείς την επανάσταση;

— Ναι, κι' άλλα πράγματα.

— Έγώσες λοιπόν την πίστι σου στον άγώνα μας;

— 'Ο Χάνγκ-Τού διαβάζει κάποτε τό μέλλον και τό βλέπει τώρα πολύ σκοτεινό.

— Πάθαμε μήπως νέες καταστροφές;

— Όχι, αλλά προσοθάνομαι πως ή επανάσταση θα τελειώσει με καταστροφή.

Δέν τό πιστεύω αυτό, Χάνγκ-Τού.

— Ξέρεις, Ρομέρο, πως ο στρατηγός Λασάμπιο έφτασε στίς όχθες του Ζαπατέ και πως οι ταξισάρχες του έχουν στρατοπεδεύσει δυο μίλια μακριά από μάς;

— Είναι κιόλας τόσο κοντά; φώναξε ο Ρομέρο άπογοητευμένος.

— Μάλιστα, και προσθέτω πως ή πολιορκία του Σάν Νικόλα δέν είναι παρά ζήτημα ώρων.

— Μα θα τό υπερασπίσουμε με κάθε θυσία.

— Πούθι θα μάς άνοίξη μία δίοδος άνάμεσα άπ' τίς 'Ισπανικές γραμμές; Δέν θα είναι βέβαια οι δυο ομάδες μας όπου δέν άντάρχουν ούτε καν δέκα μιγάδες στους

άποίους μπορούμε να ύπολογίζουμε. Ξέρεις τί άείζουν οι 'Ινδονήσιοι και οι Κινέζοι.

— Μάς έξοψαν, λοιπόν, τό δρόμο;

— Αυτό λένε όλοι.

— Τί σκοπεύεις να κάνης;

— Θάθελα να διασχίσω τον ποταμό χωρίς να δώσω καμιά μάχη.

— Κι' άν δέν τά καταφέρης;

— Τί άλλο μπορώ να κάνω; Σ' αυτό τό μέρος δέν ύπάρχει πιά ούτε ένα χωριό όπου να μπορούμε να συμπληρώσουμε και ν' άμυνθούμε άπελπισμένα!

— Ε, λοιπόν, Χάνγκ, θα πάμε στην Καβίτε! Έκεί χτυπάει ή καρδιά της επανάστασεως.

— Θα τό καταφέρουμε; Τό ξέρεις πως τά στρατεύματα του στρατηγού Πολαβιέθα προχωρούν στη χερσόνησο;

— Θα προσπαθήσουμε να τ' άποφύγουμε.

— Κινδυνεύουμε να μάς πιούν και να μάς τουφεκίσουν.

Μάς μένει ή θάλασσα, Χάνγκ - Τού.

— 'Ο λιμένας φρουρείται από τον 'Ισπανικό στόλο πού έχει άποκλείσει στενά την Καβίτε.

— Αυτό είναι αλήθεια, αλλά μερικοί θαρραλέοι άνδρες μπορούν, μία σκοτεινή νύχτα, να σπάσουν τον άποκλεισμό, και ν' άποβιβάστούν στόν αίτη της πόλεως.

— Πραγματικά, ψιθύρισε ο Χάνγκ-Τού, μερικοί άνδρες άποφασισμένοι μπορούν να τό επιχειρήσουν αυτό. Πηγαίνω να δω άν γυρίσαν οι άνδρες μας από την άνίχνευση. Άπό τίς πληροφορίες, πού θα μάς φέρουν, έξαρτάται ή τύχη μας και ίσως και ή τύχη εκείνων, πού υπερασπίζοντο τό Σάν Νικόλα.

Άποχαρέτισε τό Ρομέρο και την Τάν-Κιού και βγήκε. "Όλα τά φωτά στο στρατόπεδο ήταν σβυστά, αλλά δέν κοιμόταν κανείς. Κινέζοι και 'Ινδονήσιοι, πλαγιασμένοι κοντά στ' άλογά τους, με τά όπλα δίπλα τους, ήταν έτοιμοι σέ κάθε στιγμή να ξεκινήσουν.

'Ο Χάνγκ-Τού έκανε την επιθεώρησή του, είδε πως οι φρουροί ήταν στή θέση τους, και ξαναγύρισε. Κάθισε πάνω σ' ένα δάκρυ άπ' όπου μπορούσε να διακρίνη εύκολα τίς φωτιές, πού άναβαν στίς όχθες του Ζαπατέ. Περίμενε με άνυπομονησία τό γυρισμό των άνδρων, πού είχαν πάει γι' άναγνώριση.

Μισή ώρα πέρασε, έπειτα μία ώρα, χωρίς τίποτα τό νέο. 'Ο Χάνγκ άρχισε να άνευρίζεται, όταν είδε πολλές σκιές να καλπάζουν άνάμεσα στην πεδιάδα και να κατευθύνονται προς τό λόφο, όπου ήταν οι άντάρτες. Νόμισε στην άρχή πως είχε να κάνει με 'Ισπανούς, αλλά πρόσεξε και είδε πως ήταν οι τέσσερις μιγάδες. Σηκώθηκε άπ' τη θέση του κι' έτρεξε κοντά τους.

— Λοιπόν;... Οι 'Ισπανοί;...

— Μάλιστα, άρχηγέ, απάντησε ένας άπ' τους μιγάδες. Έχουμε άπέναντί μας μία ταξισαρχία του στρατηγού Λασάμπιο.

— Α! δυστυχία! φώναξε ο Χάνγκ. Έτοιμάζονται να επιτεθούν εναντίον του Σάν Νικόλα.

— Πιθανόν ή επίθεσι ν' άρχισή αύριο την αύγή. Ένα μέρος άπ' τά στρατεύματά τους πέρασε κιόλας τον ποταμό.

— Λέτε να τά καταφέρουμε κι' έμείς να τον περάσουμε χωρίς να μάς άνακαλύψουν;

— Ίσως, άπ' τό μέρος πού είναι οι δάλοι.

— Θα πάμε λοιπόν από κεί, απάντησε ο Χάνγκ, πού φάνηκε νάπαυσε μία ξαφνική άπόφασι. "Ας ξεκινήσουμε άμέσως.

Οι Κινέζοι και οι 'Ινδονήσιοι

σηκώθηκαν εδώς και σχημάτισαν δυο φάλαγγες. "Ο Λάσ-Λου διέλεξε άνάμεσα τους είκοσι άνδρες για να σχηματίσουν την έμποροσφυλακή, κι' έπειτα έδωσε τό ήμια της ξεκινήσεως. Οι διακόσιοι άνδρες ξεκίνησαν με άπολυτή σιωπή και χαθήκαν σέ λίγο μέσα στίς φυτείες.

'Ο Χάνγκ-Τού, επί κεφαλής, άναγνώριζε τό έδαφος, βαδίζοντας με προφυλακή, γιατί φοβόταν μήπως πέση σε καμιά παγίδα. Ήθελε να διασχισή τον ποταμό χωρίς να τον άντιληφθούν, γιατί αν τον καταλάβαιναν θα τον συνέτριψαν, αυτόν και τους άνδρες του, χωρίς μάχη.

Όταν έφτασε έξακόσια περίπου μέτρα μακριά άπ' τον ποταμό, διέταξε τους άνδρες του να κατεβούν άπ' τ' άλογά τους και να τυλίξουν τά κεφάλια των άλόγων με κουβέρτες για να τά έμποδίσουν να χλιμντρίσουν. Έπειτα προχώρησε τομήρα σ' ένα λασπώδες έδαφος, πού προμηθούσε πως κάτω εκεί ήταν έξη. Οι άνδρες τον άκολουθούσαν σε άπόσταση τριακοσίων μέτρων, προχωρώντας άργά πάνω στο έδαφος πού γινόταν όλο και πιο δύσβατο. Τ' άλογα βυθίζονταν ως τη μέση σχεδόν σέ μία γλοιώδη λάσπη.

'Ο Χάνγκ, ώστόσο, έξακολουθούσε να βαδίζει. Άκούγε τον ποταμό να κυλά μπροστά του και δεξιά του έβλεπε να λάμπουν, άνάμεσα άπ' τά δέντρα, οι φωτιές των 'Ισπανικών στρατοπέδων. Άλλοιμονο σ' αυτόν άν τον άντιλαμβάνονταν μέσα σ' αυτό τό βάλτο! Θα χάνονταν όλοι χωρίς μάχη!

Ώσταρα, τ' άλογα μερικων άνδρων, πού είχαν προχωρήσει πάρα πολύ, βυθίστηκαν άποτομα ως την κοιλία μέσα στη λάσπη. Οι ίππείς τους, χωρίς να προσπαθήσουν να τά βγάλουν άπ' τη λάσπη και να τά ελευθερώσουν, συμπληγήκαν, κλονώντας χειρονομίες τρόμου. 'Ο Χάνγκ-Τού έτρεξε άμέσως κοντά τους:

— Τί τρέχει; φώναξε.

— Ή κινούμενη άμμος! τού απάντησαν. Μην προχωρήτε άλλο!

— Κατάρα! φώναξε ο Κινέζος, πού τό αίμα του πάγωσε. Ή κινούμενη άμμος μπροστά και οι 'Ισπανοί πίσω. Αν τά καταφέρουμε να δροθούμε άπ' αυτό τό άδιέξοδο, θα σωθούμε!

Έρριξε ένα βλέμμα πίσω του. Ή φάλαγγα είχε κιόλας άρχίσει να βαδίζει στο βάλτο. Μ' όλο τό μεγάλο θάρρος του, ο Χάνγκ ένοιωσε μιά άνατοχήλα τρόμου.

— 'Ο Βούδδας άς μάς προστατέψη! ψιθύρισε.

Δέν έπρεπε να άπισθοχωρήσει, γιατί τότε θα τραβούσε την προσοχή των 'Ισπανών. Έπρεπε να προχωρήσουν με κάθε θυσία, γιατί σέ λίγο ή μέρα θα χάσασε. Δέν μπορούσαν όμως να περάσουν από κεί, όπου είχαν διησθή τά κακόμοιρα τ' άλογα και είχαν κιόλας χαθή. Ή ίδια τύχη περίμενε όποιον θα διακινδύνευε να περάσει άπ' τό ίδιο μέρος.

— Ας λοξοδρομήσουμε, είπε ο Χάνγκ, ίσως δορουμε ένα μέρος πιο στερεό, άκολουθώντας την όχθη. Δυο άντρες θα πάνε μπροστά και δυο άλλοι θα είδοποιήσουν τους άλλους για τον κίνδυνο και θα τους συστήσουν άπολυτή σιωπή. Πρόκειται για τη ζωή όλων μας.

Ή άγωνία έσφιγγε την καρδιά του Χάνγκ. Τ' άστέρια χλωμασαν γρήγορα και ή αύγή θα διέλεγε τά σκοτάδια.

— Γρήγορα! Γρήγορα! φώναξε ο Χάνγκ-Τού. "Αν μάς άνακαλύψουν, χαθήκαμε.

Οι δυο άντρες, πού πήγαιναν μπροστά, βαδίζαν άργά, άναχτητώντας ένα πέραςμα προς τον ποταμό. Τέλος, ένοιωσαν κάτω άπ'

"ΑΤΟΜ."

γνωστό, όμως, μυστικό σέ κάθε γυναίκα...

Με τό KOTEX, πού κατασκευάζεται με όλους τους κανόνες της έπιστήμης και της συγχρόνου τεχνικής, ή γυναίκα αισθάνεται άνετα όσο και κάθε άλλη ήμερα.

Έργάζεται χωρίς ενοχλήσεις και άπολαμβάνει άφοβα τη χαρά της έκδρομής, του χορού, των κοσμικών συγκεντρώσεων.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ KLEENESE

τὰ πόδια τους. Ένα έδαφος πιο στεγνό.

— Έμπρός! φώναξαν. Σωθήκαμε!

Όλοι έδωσαν πίσω τους. Τη στιγμή αυτή, η άγνη ροδέει τόν δοξίζοντα και οι Ισπανικές σάλπιγγες σηματοδοτούν έγκυριο. Οι δυο άδελφοί βρίσκονταν λίγα βήματα απ' την όχθη του ποταμού, όταν μια φωνή άκούστηκε από μακριά:

— Τίς εί;

— Σιωπή! διάταξε ο Χάνγκ τους άνδρες του. Σιωπή και βιαστήτε.

— Τίς εί; Ξαναφώναξε πιο άπειληχτικά ο σκοπός.

Ο Χάνγκ-Του, αντί ν' άπαντήση, πήδησε στ' άλογό του και πήρε το τουφέκι του. Όλοι οι άνδρες του τον μιμήθηκαν. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε κι ένας απ' τους άδελφους τέλειωσε τα χέρια του κι έπεσε χλωμό, σφαδάζοντας. Ο Χάνγκ-Του, μ' ένα σπρονίσμα, έωρσε με τ' άλογό του μπροστά. Ένας δεύτερος πυροβολισμός άντηχησε, αλλά δε λαβώθηκε κανείς.

— Έμπρός! ουρλιαξε ο Κινέζος.

Όλοι έδωσαν πίσω του και μαζεύτηκαν στην όχθη του ποταμού, με τα τουφέκια στα χέρια τους. Σε τριακόσια μέτρα άποστασι, κομμένο απ' τα δέντρα, βρισκόταν ένα Ισπανικό φάλαξο. Δεν ήταν παρά μερικοί άνδρες, αλλά αυτοί, χωρίς να φοβούνται, είχαν άνοιξει πιο έναντίον των επαναστατών.

Δεν ύπηρχε καμιά γιά χάσιμο, γιατί, από στιγμή σε στιγμή, οι Ισπανοί θάρονταν από παντού να έπισχύουν τους συντρόφους τους. Ο Χάνγκ-Του ήπιε επί κεφαλής των άνδρων του, κρατώντας το σπαθί του. Ήθελε, με κάθε τρόπο, να νικήση αυτή τη μικρή έχθρη ομάδα, ώστε να μπορούσαν μετά οι επαναστάτες να περάσουν άνερόχλητοι τόν ποταμό, με κατεύθυνσι προς τόν Σάν Νικόλα.

Γνώρισε, ως εκ θαύματος, από δυο άποβροντίες, πού δημιούργησαν πάρα πολλά κενά γύρω του. Μά όταν είδε τους άνδρες του να σκοτώνονται δίπλα του, ο Χάνγκ-Του λύσσαξε απ' τόν κακό του κι άδιαφορώντας γιά τόν θάνατο, έωρσε σά λιοντάρι έναντίον των Ισπανών πού, βλέποντας πώς δεν θά γλύτωναν, άναγκάστηκαν να τόν σκάσουν γιά να σωθούν.

— Κατεβείτε απ' τ' άλογά σας! φώναξε ο Χάνγκ-Του στους άνδρες του. Πιάστε την όχθη και αντίσταθτε στον έχθρο. Από λεπτά μου φτάνουν!...

Έπειτα, καθώς οι Ιππείς πηδούσαν γάμω απ' τ' άλογά τους κι άρχιζαν να πυροβολούν έναντίον των Ισπανών, πού έρχόνταν να έπισχύουν τους συντρόφους τους, ο Χάνγκ-Του έαναγνώρισε πίσω γιά να άδανώση τόν πέρασμα τόν ποταμού.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

Οι περισσότεροι επαναστάτες είχαν φτάσει άταχτα στην όχθη τού Ζαπατέ. Νόμισαν πως τους έπεφτε από πίσω, αλλά κανένας δεν τόλμησε να πείση στó νερό. Ο ποταμός, πού είχε φοιτισθεί απ' τα νερά των τελευταίων βογών, κυλούσε ήρεμα και οι λόγες των Ινδονήσιων δεν έβοισσαν τόν βάθος του. Ο πανικός είχε άρπάξει να κυριεύει τους άντρες.

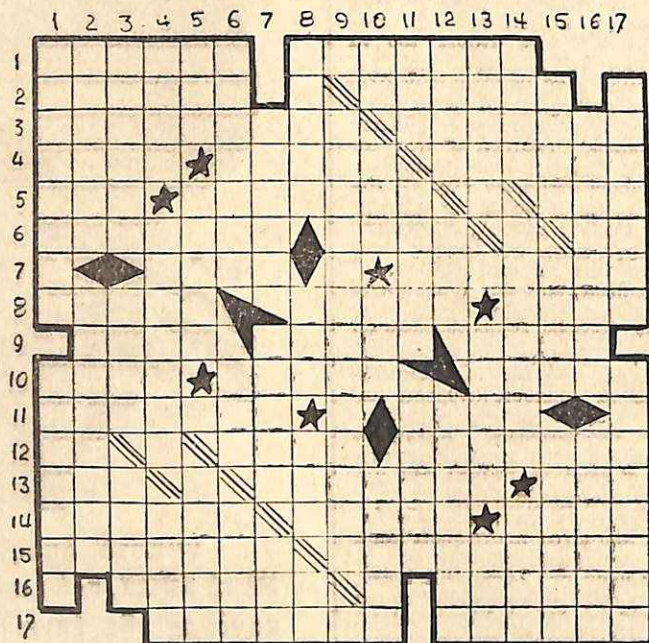
Μ' ένα βλέμμα, ο Χάνγκ-Του είχε άντιληφθή τη σοβαρότητα της καταστάσεως. Δεν έπρεπε άπό τόν να διατάξουν. Έπρεπε να προάσουν, χωρίς άναποσία, τόν ποταμό, είδημ θα έξοντώνονταν απ' τὰ Ισπανικά στρατεύματα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΕΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 906

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Έθρικόν σύμβολον. — 'Η μουσική τού είναι άγνωστη και δεν τόν συγκινεί.
 - 2 Παρουσάζον κενά. — Έξασφαλίζουν είσόδημα σ' ένα γεωργό.
 - 3 Νησί των Άντιλλών, πατρίδα της συζύγου τού Ναπολέοντος Γ' ασηφίνας. — Άνθρωπος κακοήθης, φαύλος.
 - 4 Επαίνω. — Αποτελείται από

- της Παλαιστίνης επί ρωμαιοκρατίας. — Έλλην καπνοδόχου. — Νάος πρὸς τιμήν άρχαίας θεάς. — Γυναικεία με έκαίρετική άμορφία.
- 3 Ποταμός της Γαλλίας. — Ρήμα, πού μας άροοίζει. — Μύτη βελόνας.
 - 4 Ζητώ. — Νηματοουργικό όργανο. — Γίνεται νόστιμη σαλάτα.

άρκατες δεκάδες. — Έφεύρεσι τού τελευταίου πολέμου, πού θεωρείται πιά άσφαλίτη σέ κάθε μεγάλο πλοίο.

5 Κίνησις ύγρου. — Υπάρχουν πολλές σέ κάθε λεωφορείου άγροαμψ. — Προηγείται συμπεράσματος.

6 Συνοδεύει συνήθως τά έπίσημα έγγραφα. — Πάθος κόσμου (γεν.). — Άγγλικά σημαίνουν έν τάξει.

7 Τό όνομα γούσης τού Χόλλυγουντ. — Φίλμ τού Χίτσκοκ, πού άπετέλεσε μία μεγάλη έπιτυχία της Τζόαν Φονταίν.

8 Στρατηγός τού Βυζαντίου, πού δολοφονήθηκε τόν 471 υπό τού Λέοντος τού Α'. — Ιερών. — Μετοχή τού ήμν.

9 Υποχωρώ (άρχ.). — Λοιμώδης άρρώστια. — Λέγεται και έλιά ή γαρφαλήθρα.

10 Άσιατικό κράτος. — Τό μικρό όνομα διασήμου ήθωποιού, πρώην συζύγου της Ρίτας Χάινγουορθ. — Έθνικός ευεργέτης.

11 Έρωτεύονται εύκολα τὰ πρόσωπα αὐτά. — Διάσημος Γάλλος ποδοσφαιριστής (έπών.).

12 108. — Μένει στην πόλι (θελ.). — Έκαίρετικός.

13 Πρόθεσις. — Παλαιός κάτοικος της Δ. Σιθρίας. — Συνεχόμενα στί Ναυτίλιον.

14 Άψυχο σώμα. — Πολύ μορφωμένο. — Χλωμά (άνορθ.).

15 Έλλην έπικός ποιητής τού 8ου π.χ. αιώνας. — Προορίζονται γιά ήλικιωμένους, πού δε μπορούν πιά να έργαστούν.

16 Καταστροφή τὰ φορέματά μας. — Κάτοικοι περιοχής της Πελοποννήσου.

17 Σχετίζεται με τους κατοίκους των πόλεων. — Έπανόστασις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μία από τις τέσσερις άπαρχίες

5 Προκαλούν σοβαρές άρρώστιας. — ... Στεφανίδου: ήθοποιός τού θεάτρου μας. — Απ' τὰ άραιότερα νησιά μας.

6 Άξέπαινον. — Μηδ' ενός έκαίρουμένου. — Κοντό παντελονάκι.

7 Άκρια. — Συνένωσις όμοειδών έπιχειρήσεων. — Ράτσα

8 Κάτοικος περιοχής της Πελοποννήσου. — Όργανον αίσθησεως. — Πρακτορείον είδήσεων. — 220.

9 Δεν έφερε καμένα άποτέλεσμα.

10 Άναφορική άντανυμία. — 'Η όποια. — Άδελφός, άπειτιθήδεις (άρχ.).

11 Συντομεμένο ύπερκεάεινιο. — Νεκρό σώμα. — Λέσλυ ... : Γελλίδα στήρ.

12 Χώρα της Δ. Γερμανίας. — Άρχικά Υπουργείο. — Ποταμός, πού διέσχισε άλλοτε την άκμαύουσα πόλι της Άντιγίας.

13 Σωατές (καθ.). — Προστατεύει. — Πρόσταγμα.

14 Τό μικρό όνομα διασήμου καμικού. — Γλύπτης της άρχαϊότητας. — Άλμικη ένωσις (πληθ.).

15 Πρωτεύουσα όμωνύμου ελληνικού νομού. — 'Η άγταρσία τού ... : παλαιά έπιτυχία τού Χάμπερτ Μπόγκαρντ. — Γρήγοροι.

16 Μας έρχονται από χώρα της Β.Δ. Αφρικής (ουδ.). — Ευελικοί άγεμοί.

17 Πρωτεύουσα της Βενεζουέλας. — 'Η τού προσώπου προδίδει πόνο.

ΠΑΝ. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ (Λουτράκι)

Ή λύσις τού 905

στη σελίδα 72

τά Ισπανικά στρατεύματα.

Ή έμπροσθοφυλακή ύπερασπίζονταν σθεναρά πίσω απ' την όχθη, αλλά δεν μπορούσε ν' άντισταθή γιά πολύ στον έχθρο. πού όλο και αύξανε ο άριθμός του.

— Στο νερό!... Πέσατε στο νερό!... φώναξε ο Χάνγκ-Του.

Τη στιγμή εκείνη θυμήθηκε τόν Ρομέρο και την Τάν-Κιού κι έβριξε ένα βλέμμα γεμάτο αγωνία στους Ιππείς, πού συνωστίζονταν στην όχθη.

— Ρομέρο! φώναξε μ' άνησυχία.

— Έδώ είμαι! άπάντησε μία φωνή.

Ο μύγας έρχονταν να τόν συναντήση, άνοίγοντας ένα πέρασμα ανάμεσα στις ομάδες. Με τους πρώτους πυροβολισμούς είχε σηκωθεί απ' τόν ποταμό, πού όλες τις παρακλήσεις της Τάν-Κιού και των μυχάδων, πού άγρυπνούσαν πάνω του και είχε πηδήσει στο άλογό του. Είχε άντιληφθή τη σοβαρότητα της καταστάσεως και, σαν πραγματικός άσχηγός, χωρίς να δίνει ήμισία στους πόνοους, πού ένοιωσε απ' τόν τραυματισμό, έτορξε γιά να άδανώση την άμυνα και να άδηγήση τους επαναστάτες μέσα απ' τόν ποταμό. Ή Τάν-Κιού και οι τέσσερις μυχάδες τόν άκολουθούσαν, έτοιμοι να τόν ύπερασπίσουν, αν παρουσιαζόταν άνάγκη.

Βλέποντάς τον, ο Χάνγκ-Του άναστενάξε από άνακούφιση.

— Μπορείς να κρατήθης πάνω στ' άλογό; τόν ρώτησε.

— Μπορώ, άπάντησε ο Ρομέρο.

— Τάν-Κιού, άφισε τ' άλογό σου κι έλα στο δικό μου, πίσω μου.

— Τό νερό δε με φοβίζει, Χάνγκ, άπάντησε ή νέα.

Ναι, αλλά τόν ρεύμα είναι δυνατό. Άνέβα πίσω μου. Τό άλογό μου είναι περίφημο και θά μάς πάη εύκολα στην άλλη όχθη.

Ή Τάν-Κιού ύπάκουσε.

— Στο νερό!... φώναξαν οι δυο άσχηγοί.

Έπειτα έδωσαν θαρραλέα στον ποταμό. Ένθαρομένοι απ' τόν παρόδειγμά τους και φοβισμένοι απ' τους Ισπανούς πού όλο και πλησίαζαν, οι επαναστάτες τους άκολουθούσαν.

Τό ρεύμα πού ήταν όρημτικό, άπειλούσε να σκεπάση τους άνδρες και τ' άλογα, και τόν χειρότερο, ή έμπροσθοφυλακή, κορυαμένη να πολεμή, είχε πέσει κι αυτή στο νερό. Οι Ισπανοί, πού βρίσκονταν στην όχθη, πυροβολούσαν τώρα με λύσσα, σκορπίζοντας παντού τόν τρομό και τόν θάνατο ανάμεσα στους άντάρτες.

Ο Χάνγκ-Του κι ο Ρομέρο προσπαθούσαν να άδηγήσουν τ' άλογά τους σ' ένα άμυλόλοφο πού έξείχε απ' τόν ποταμό, άκριβώς στη μέση και ή Τάν-Κιού, πιασμένη γερά απ' τόν όμο τού Χάνγκ, πυροβολούσε με τόν περιστροφό της έναντίον των Ισπανών.

Πίσω τους, ουρλιάζοντας σά δαιμονισμένοι, άκολουθούσαν οι Κινεζοί και οι Ινδονήσιοι. Κυριευμένοι από τόν πανικό, συνωστίζονταν μεταξύ τους και πάσχιναν πού να φτάση πρώτος στην άλλη όχθη. Οι φωνές των φυγάδων, τὰ ουρλιάσματα των τραυματισμένων, τὰ πυροβολισμοί δημιουργούσαν ένα πανδαμόνιο, πού έμπόδιζε τόν Ρομέρο και τόν Χάνγκ να διώσουν τις άπαραίτητες διαταγές, ώστε ή άποχώρησι να είναι λιγώτερο καταστροφική.

Μάταια φώναζαν στους άνδρες τους να είναι άποκαρυσμένοι ο ένας απ' τόν άλλον, γιά να μην έμποδίζουν τις κινήσεις των άλλων και να μη δίνουν μεγάλο στόχο

στον έχθρο. Ή φωνή τους, σκεπασμένη απ' τόν θόρυβο, δεν έφτανε στ' αυτιά τους.

Μερικοί κύλας Ιππείς, παρασυρμένοι απ' τόν δυνατό ρεύμα τού ποταμού, πάλευαν άπεγνωσμένα μακριά γιά να σωθούν, ενώ άλλοι είχαν έαναγνώρισε πρὸς την όχθη πού κατείχαν οι Ισπανοί και είχαν σκοτωθή ή άιχματωτισθή απ' αυτούς.

Ο Χάνγκ-Του, ο Ρομέρο, ή Τάν-Κιού και καμιά δεκαριά άνδρες, είχαν καταφέρει να φτάσουν στον άμυλόλοφο, στη μέση τού ποταμού. Στάθηκαν εκεί γιά ν' άφίσουν τ' άλογά τους να έξενωραστούν και να περιμένουν τους συντρόφους τους. Βλέποντας πως οι Ισπανοί δεν έπαυαν να πυροβολούν και πως ο άριθμός τους όλο και μεγάλωνε, κούφτηκαν πίσω απ' τ' άλογά τους και άπάντησαν κι αυτοί στους πυροβολισμούς. Οι επαναστάτες, πού έφταναν κοντά τους δυο-δυο ή τρεις-τρεις, τους μιμήθηκαν γιά να ύπερασπίσουν την ύποχώρησι των συντρόφων τους, πού διέσχισαν τόν ποταμό.

Οι σφαίρες διασπαρόνονταν πάνω απ' τὰ κεφάλια των μαχομένων και πολλοί ήταν αυτοί, πού έπεφταν νεκροί κι απ' τὰ δυο μέρη. Οι άπώλειες πρὸ πάντων ήταν αισθητές απ' την πλευρά των επαναστατών, πού ο άριθμός τους όλο και λιγύστενε. Ζήτημα ήταν αν άπόμειναν εκατόν πενήντα άνθρωποι από τους διακόσιους πού είχαν πέσει στο νερό γιά να περάσουν τόν ποταμό και να φτάσουν στην άλλη όχθη.

Ο Χάνγκ-Του κι ο Ρομέρο, θέλοντας να σώσουν τους άλλους και να τους προστατέψουν απ' τὰ πυρά του έχθρου, διάταξαν και πάλι να προχωρήσουν οι άνδρες τους.

Τώρα ή όχθη ήταν κοντά και τὰ δέντρα πού τη σκεπάζαν σχημάτιζαν ένα προστατευτικό παραπέτασμα. Λίγα λεπτά έφτασαν αυτή τη φορά στούς επαναστάτες, γιά να πατήσουν σέ στερεό έδαφος. Κούφτηκαν άμέσως κάτω απ' τὰ δέντρα κι ο Χάνγκ-Του τους έαναμάζεψε όπως μπορούσε. Μερικοί είχαν κύλας χάσει τ' άλογά τους και μερικοί άλλοι είχαν πετάξει τὰ όπλα τους γιά να σωθούν, κολιμπώντας. Ο Χάνγκ διάταξε τους Ιππείς να πάρουν στ' άλογά τους τους συντρόφους τους, πού είχαν χάσει τὰ δικά τους κι έδωσε τόν σημείο της άναχωρήσεως.

Έλπιζε να φτάση στο Σάν Νικόλα πριν έπιτεθή έναντίον του ο στρατηγός Λασάμπρο. Τώρα πιά δε βρίσκονταν τόσο μακριά και καλπάζοντας θά μπορούσαν να φτάσουν εκεί σε τρία τέταρτα της ώρας. Όλη ή ομάδα άκόλουθησε μία μικρή κοιλιά, όπου κυλούσε ένας παρατόματος τού Ζαπατέ. Απ' την πλευρά τού ποταμού κάθε όθρυβος είχε πάψει, αλλά, εκεί κάτω, πρὸς τόν Σάν Νικόλα, άνηκούσαν οι Ισπανικές σάλπιγγες. Σίγουρα ο στρατηγός έτοιμαζόταν γιά την έπίθεσι.

— Άές να φτάσης εύχαίρω; ρώτησε ο Ρομέρο τόν Χάνγκ, πού καλπαζε πλάι του.

— Ίσως, αν διαστούμε, άπάντησε ο Κινέζος.

— Φοβάμαι πως δεν θά άφελίσουμε σέ τίποτα με τους άνδρες μας πού έχασαν τόν ήθικό τους και είναι κατάκοποι.

— Θα γίνουμε, δ τι μπορούμε. Ή παρουσία μας ίσως να ένθαρονήη τους επαναστάτες σέ μίαν άπελπισμένη αντίστασι. Αυτό πού φοβάμαι είναι μήπως θρούνε τους Ισπανούς στο δρόμο μας.

— Θα προσπαθήσουμε ν' άποφύγουμε τις έχθρικές θέσεις. Ίσως τόν Σάν Νικόλα να μην είναι πολιορκημένο από παντού.

— Μακάρι! Πώς πάει τόν τραύμα σου;

— Έχει σχεδόν έπουλωθή. Σε δυο-τρεις μέρες θά είμαι έντελώς καλά.

Τη στιγμή αυτή άντήχησαν στο βάθος της κοιλιάς σάλπιγγες. Ο Χάνγκ στάθηκε άπότομα κι έβριξε μακριά ένα βλέμμα γεμάτο άγωνία.

— Άές οι Ισπανοί ν' άρχισαν την έπίθεσι; έλεε.

Τό φοβάμαι! άπάντησε ο Ρομέρο. Οι σάλπιγγες διατάζουν ν' άρχίση ή έπίθεσι.

Μόλις είχε τελειώσει τη φράσι του, δυο κανονιοβολισμοί, πού τους άκολουθούσε κι ένας τρίτος, συντάραξαν όλη την πεδιάδα.

— Θα φτάσουμε πολύ άργά! φώναξε ο Χάνγκ με λύσσα.

— Ή δεν θά φτάσουμε καθόλου, άπάντησε ο Ρομέρο άνησυχός.

— Γιατί; ρώτησε ο Χάνγκ.

— Κύτταξε εκεί κάτω... Δε βλέπεις τὰ Ισπανικά στρατεύματα πού προχωρούν μέσα απ' τόν δάσος; Βλέπεις πόσοι είναι; Άμέτοητοι!

Όλη ή πρώτη ταξιαρχία τού στρατηγού Λασάμπρο είναι εκεί και ή δεύτερη ταξιαρχία πιθανόν να πέρασε κύλας τόν ποταμό γιά να έμποδίση την ύποχώρησι μας.

— Τί σημασία έχει αυτό, Ρομέρο; Θα έπιτεθούμε κι άποιος σωθή, σόθηκε!...

— Έπειτα, ο Χάνγκ δροθώθηκε πάνω στ' άλογό του και βγάζοντας απ' τη θήκη του την 'εκατίνα' του, ουρλιαξε:

— Έμπρός, όσοι δε φοβούνται τόν θάνατο!...

Ή μικρή φάλαγγα όρηψε και πάτοντας πρὸς την άκρη της κοιλιάς. Όλοι διάζονταν, αλλά ή φύσι τού έδάφους τους άνάγκασε συχνά ν' άγοπορούν. Μερικοί μάλιστα Ιππείς, πού δεν ήθελαν να έρθουν σ' έπαφή με τους Ισπανούς, έμεναν επήτηδες πίσω γιά να μπορούσαν να τόν σκάσουν μπροστά στον κίνδυνο.

Άστόσο, στο Σάν Νικόλα ή έπίθεσι είχε άρχισή απ' τόν νικητή τού Σαλιτράν, τόν στρατηγό Λασάμπρο. Τό κανόνι άντηχούσε άδιάκοπα και οι σφαίρες των τουφεκιών σφύριζαν στον άέρα.

Οι επαναστάτες πού είχαν όχυρωθή μέσα στην πόλι, φαίνεται πως άμύνονταν γενναία και δεν έπαυαν να πυροβολούν. Ο Ρομέρο κι ο Χάνγκ-Του συνέχισαν την πορεία τους, μ' όλο πού είχαν άντιληφθή πως ή φάλαγγα τους είχε άραιώσει πάρα πολύ. Έλπιζαν να φτάσουν στο Σάν Νικόλα χωρίς να γίνουν άντιληπτοί, πίσω απ' τὰ Ισπανικά στρατεύματα και ν' άνοίξουν μία δίοδο ανάμεσά τους, πολεμώντας.

Έξαφνα, ο Ρομέρο κι ο Χάνγκ είδαν εκατοντάδες άνδρες να τρέχουν λαχανιασμένοι. Ο Χάνγκ κατάλαβε άμέσως μ' ένα βλέμμα τί συνέβαινε. Ήταν οι επαναστάτες τού Σάν Νικόλα, πού έφηναν κυνηγημένοι από τους Ισπανούς. Τό πλήθος αυτό των φυγάδων έφτασε σέ λίγο κοντά στον Χάνγκ και τους άνδρες του. Τό άποτελούσαν μυχάδες, Ινδονήσιοι, Κινέζοι, Μαλάισιοι, άνδρες και γυναίκες, όλοι τους κυριευμένοι από άπερίγραπτο πανικό. Ο Χάνγκ-Του κι ο Ρομέρο προσάβησαν να τους συγκρασουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

Στὰ άχνάρια της ζωής...

Γιά κάθε ήμκία

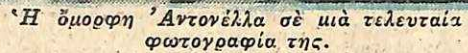
Ένα βασικό πρόβλημα είναι τόν ΓΑΛΛΑ! Ή βιομηχανία γάλακτος ΔΣΠΡΟ σάς προσφέρει τόν πιο ΦΡΕΣΚΟ... ΑΓΝΟ... ΥΓΙΕΙΝΟ γάλα ΔΙΟΤΙ:

Ή βιομηχανία γάλακτος ΔΣΠΡΟ με τὰ δουστάσιά της σέ άκτινο ενός χιλιομέτρου από τόν εργοστάσιο, συγκεντρώνει άποκλειστικά και μόνον τόν γάλα πού παράγουν οι Ολλανδικές ράτσες άγέλαδες των συνεταιριών της. Οι Κτηνίατροι, Γεωπόνοι, Χημικοί της ΔΣΠΡΟ έλέγχουν κα παρακολουθούν τόν γάλα στο δουστάσιο, στί εργοστάσια, στην βιναμίν του. Π' ΑΥΤΟ τόν γάλα ΔΣΠΡΟ είναι: ΤΟ ΠΟ ΦΡΕΣΚΟ... ΑΓΝΟ... ΥΓΙΕΙΝΟ γάλα

ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΑΓΕΛΑΔΟΤΡΟΦΩΝ ΔΣΠΡΟΝΥΡΓΩΝ

Δ Σ Π Ρ Ο

Δίγα λεπτά με τή δημοφιλή «στάρ» και εξαίρετη
σύζυγο και μητέρα

Η όμορφη Αντονέλλα κα-
τάρθωσε σιγά-σιγά να πετύ-
χη στον κινηματογράφο και
νά είναι σήμερα σε μια θέση

— Δεάνδρε!

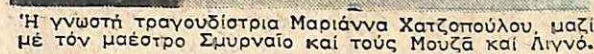
— Δέανδρε!... Τὸ τιμόνι!...

νηματογραφικό Φεστιβάλ.
★ Ο γάμος του ζεύγους
Νάνσυ Κόαν και Μα-
ξιμίλιαν Σέλ, που
είχε οριστεί για τις 19 Μαΐ-
ου, όχι μόνο ανεβλήθη, άλ-
λά καθώς φαίνεται δε θα

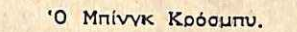
—'Επειδὴ εἶναι ἡ πρῶ-
τὴ διπλοῦν καλλιγραφίαν

φυσὸν ποὺ παίρνω μέρος
ὅτ' ἔστε σὰς παρακαλῶ τι

Πιθαντικό ρεπορτάζ

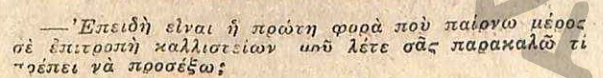
★ Στο θέατρο του λόφου Στρέφη, την ανέγερσι του οποίου ανέλαβε ο Δήμος Άλ-

Φόντα και ἡ Ἀντζέ-
λα Λάνμποπουρ. Ὁ
δευτέρος συνοδεύεται ἀπὸ
τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κό-
ρη του καὶ ἦρθε γιὰ μιὰ ὀ-
λιγόμηρη κρουαζιέρα στὰ
ἐλληνικά νησιά. Ὅπως ἀπο-
κάλυψε ὁ ἴδιος, θά ἐπισκε-
φθῶν τὴν Κινώσο, τὴ Ρόδο,
τὴν Ἑρσο, τὴ Μύκονο, τὴ
Δήλο καὶ ἄλλα νησιά μας.

Ὁ Πῆτερ Φόντα, πού εἶναι
γιὰ δευτέρη φορά παντρε-
μένος, ἦρθε μόνος του, γιατί
ἡ γυναῖκα του περιμένει
σύντομα ἓνα εὐτυχές γεγο-
νός. Ἄν καὶ ἔχει ἦδη μιὰ
κόρη δὺς χρόνων, ὁ συμπα-
θέστατος Πῆτερ ἐλπίζει πὺς
καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ παιδί
θὰ εἶναι κοριτσάκι.

★ Συνεργεῖται τὴ θειαιρέ-
σις αἱ Καρποπούλας ἀ-

37.

Ο Μάνθος είδε μια πεντάμορφη νέα να στέκεται και να τον κυτάζει...

ΤΟ τραγούδι κυλούσε παράξενο μέσα στην άσπρη, διάτικη νύχτα. Τό φεγγάρι έλαμπε ψηλά χρυσάφι. Κρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, ο Μάνθος Γιαννακός άκουγε με θαυό χτυποκάρδι το σκοπό εκείνο, που μία χαμηλώνει και μία ανέβαινε τρεμουλιαστός, λές κι' έρχόταν από έναν άλλο κόσμο. Τό τραγούδι σταμάτησε απότομα. Ο Μάνθος θύγχε τότε από την κρυψώνα του και προχώρησε αδούρδα προς τη χαράδρα του Βήκου. Κατέβηκε ένα στενόμακρο μονοπάτι κι' έφτασε γρήγορα σ' ένα πηγά, που ανάδερυζε μέσα από ένα έρμυ. Στάθηκε και κυτάζε γύρω του. Όλα ήταν ήσυχα κι' όμορφα και μόνο τό γάργαρο νερό άκούγονταν σάν γλυκεία μουσική.

Τό παλληκάρι άνάσινε θαθεία. "Ήθελε νά φωνάξη, νά πη κάτι, νά σπάση γιά λίγο την άπεραντη μοναξιά, που τον τριγύριζε. Μά ο λαϊμός του είχε στεγνώσει και δέ μπορούσε νά προφέρει λέξη. "Έμεινε κάμποσο σιωπηλός, προσπαθώντας νά ήρεμήσει τους χτύπους της καρδιάς του. "Υστερα έτοιμάστηκε νά προχωρήσει. Δέν πρόλαβε όμως. Την ίδια στιγμή άκουσε πίσω του νά τσασκίζετα ένα κλαρί. Ο Μάνθος γύρισε τό κεφάλι του και είδε: Είχε μία πεντάμορφη νέα νά στέκεται και νά τον κυτάζει μ' ένα γλυκό χαμόγελο στό χείλι. Τό φεγγάρι την έλουζε δόκλκηρη. Τά κινούμενα μαλλιά της έπεσαν σάν χρυσοί καταρράκτες στούς γυμνούς της ώμους.

Ο Μάνθος δέν έκανε την παραμικρή κίνηση. Φόβος, θαυμασμός και γοητεία τον πλημμύριζαν. "Ήθελε ν' άπλωσει τά χέρια του νά την άγγιξει. Μά διαπιστώνει άν ήταν από σάρκα και όστά τό ύπόκοιο εκείνο πλάσμα, που εξακολουθούσε νά τον παρατηρή με τό άσπυγκοτο χαμόγελο του. Μά δέν τολμούσε. Στην ψυχή του μέσα κεραιόχε τό τρόμος. Ο Μάνθος Γιαννακός δέν είχε την παραμικρή αμφιβολία. "Ήταν θεότατος πώς ή γυναίκα αυτή ή μισόγυννη, που τον κυτάζεσε με τό μεγάλω σιωπηλιά της μάτια, ήταν νε-
— Έμένα ψάχνεις νά θής; Τόν ρώτησε εξαφνικά εκείνη με την άπόκοστη φωνή της. Πέφ μου, πώς ήθερες ότι θά με θής εδώ;
Τό παλληκάρι έρεκατάμπε.
— Νύχτες δόκλκηρες καθόμουν και σέ παραμύ-

Η ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΟΥ ΒΗΚΟΥ

— Τώρα πού είδα έμένα, τί με νοιάζει ή θυγάτερά του Τσαλίκη; "Έλα, δώσε μου τό χέρι σου. Τ' άλόγό μου θάσκει λίγο πιο πέρα. Θά τό καθάλλησουμε και θά τραβήξουμε στό Γιάννενα. "Όποια κι' άν είσαι, είτε φτωχή, είτε πλούσια, γιά μένα θάσαι ή παντοτεινή βασίλισσα της καρδιάς μου. "Έχεις γονικά, Κρινούλα; "Έχεις σπύτι, άδέλφισα, συγγενείς;

— Σήκωσε τό χέρι της και τοΰδειξε δόλγυρα: — Αυτό είναι τό σπύτι μου, άποκρίθηκε. "Α δέλφια μου είναι τ' αστέρια τ' ουρανού και τ' άγρίμια τού δάσους. Τ' άγαπώ και μ' άγαπούνε. Ξέρουν τή γλώσσα μου κι' έγώ τή δική τους. Την ήμέρα, με τό φώς τού ήλιου, δέν ύπάρχω. Μά σά νυχτώση, θρίσκω τόν έαυτό μου. Γιατί είμαι πλάσμενη νά ζω μόνο τή νύχτα, μαζί με τά στοιχεία και τά φαντάσματα. "Όχι, δέ θέλω νά μ' άγγίσης, Μάνθο. "Όποιος μ' άγγίση πεθαίνει...

Τό παλληκάρουλο γλώτισσε.
— Άστε είσαι νεράιδα; ψιθύρισε.
— Ή Κρινούλα έρεκατάμπε.
— Ναι, είμαι ή νεράιδα της χαράδρας τού Βήκου, άποκρίθηκε. "Από καιρό τώρα γυρίζω τραγουδώντας τόν πόνο μου.

Τό παλληκάρι έκανε μία τελευταία προσπάθεια και κυριάρχησε στόν έαυτό του.
— Και τί είν' αυτό πού σέ θασανίζει, Κρινούλα; Θαρρούσα πώς οι νεράιδες ζούσαν πάντα εύτυχισμένες και χαρούμενες.

— Δέν έχεις άδικο Μάνθο. Οι νεράιδες ζούν εύτυχισμένες όσο έχουν τόν πέπλο τους. Μά έγώ τόν έχασα τό δικό μου. Κάποτε πέρασε από δω ένας πρματευτής, ένας όμορφος λεβέντης σάν και σένα. Με είδε πού χόρευα με τις άδελφές μου και με παραφύλαξε. Και τή στιγμή πού περνούσα άμέριμνη σιμά του, πετάχτηκε και μου άρπαξε τόν πέπλο. Τού κάκου τόν παρακάλεσα νά μου τόν δώση πίσω. Τού κάκου έπεσα στό πόδια του και τού τά φίλησα. "Εκείνος δέν ήθελε νά μ' άκούση. "Ωρκίστηκε πώς θά με λατρεύη παντοτεινά. Και πώς δέ θά γυρίση νά κυτάξει άλλη γυναίκα.

Ή Κρινούλα σάπασε γιά λίγο με σφιγμένες γροθιές. "Υστερα πρόσθεσε διαστικά:

— Κι' έγώ τόν πίστεψα. Κι' είπα πώς άφού αυτή ήταν ή μοίρα μου, έπρεπε νά τόν άγαπήσω. Και τόν άγάπησα ή δόλια. Αυτός όμως, άμα μ' έκανε δική του και χάρηκε τά κάλλη μου και την όμορφιά μου, έέχασε τά λόγια του και τούς όρκους του. Και μία μέρα με παράτησε κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί και τόν πέπλο μου. "Από τότε ψάχνω νά τόν βρω. Και κάθε νύχτα έρχομαι σ' αυτή την πηγή, τραγουδω και τόν περιμένω.

Ο Μάνθος την άκούγε σιωπηλός. Κι' όταν έ- κείνη τελείωσε, κάτι θέλησε νά της πη. "Όμως ή Κρινώ δέν τόν άφησε. Σάν νά την κάλεσε εξαφνικά κάποια άόρατη φωνή, γύρισε άπότομα, έκανε μερικά βήματα και χάθηκε μέσα στή νύχτα. Τό άρχοντόπουλο ένοιωσε πάλι νά τόν πλημμυρίζη εκείνος ο παράξενος τρόμος, πού τον θασανίζει και πιά πρίν. Γοργά, ξαναπήρε τό μονοπάτι, θρήκε τό άλόγό του, τό καθάλλησε και κίνησε καλπάζοντας προς τό χωριό. Μόνο σάν αντίκρυσε τό πρώτο χανί, κατάφερε νά ήρεμήση λιγάκι. "Αν και ήταν περασμένα μεσάνυχτα, τό χανί ήταν άνοιχτό. Μπήκε μέσα, σφουγγίζοντας τό ιδρωμένο του μέτωπο. Μερικοί χωριάτες πού βρίσκονταν εκεί, τον κυτάζαν.

— Άν θες νά καθήσης στή συντροφιά μας, μί διατάζει, ξένη, τόν είπαν. Περιμένουμε τό έμμέρισμα, γιά νά ράμε στή χαράδρα τού Βήκου. Λένε πώς φάνηκε ή θυγατέρα τού Τσαλίκη, ή Κρινούλα. "Η άμοιρη! "Από τότε πού την έγγέλασε κάποιος πρσαστικός πρματευτής, νομίζει πώς έγινε νεράιδα. Και πήρε τά θούνα εδώ και τρεις έδομάδες. "Όλο τό χωριό ψάχνει νά τή βρη. Κι' ο κύρης της πληρώνει όσα κι' όσα, γιά νά τού την ξαναφέρουν στό άρχοντικό του. Τί νά σου κάνη ο φτωχός; Την είχε μοναχοκόρη, την άγαπούσε και την κυτάζε μέσα στό μάτια μίη της λείμη τίποτα. Γι' αυτό και της συγχώρεσε τό άμάρτημα. Τόν έχεις άκουστά τόν Τσαλίκη, ξένη;

Ο Μάνθος Γιαννακός άπάντησε με δυσκολία. Στό έλέμημα τόν όμως έλαμψε κάτι θαύο και χαρούμενο.

— "Όχι, όχι, δέν τόν έχω άκούσει ποτέ μου. "Η ιστορία όμως της Κρινούλας μ' ένδιαιρεί. Γι' αυτό, άν με βέλετε, έρχομαι κι' έγώ μαζί σας. "Όσα θάνει ο πατέρας της, θάνω κι' έγώ άλλα τόσα. Θτάνει νά τή βρούμε. "Ισως, άμα ξανακυρίση στό άρχοντικό της, νά βρη τό χαμένο της λογικό. Πάμε, παλληκάρια. Κοντεύει νά ήμερώση.

Οι χωρικοί τόν κυτάζαν εξαφνιασμένοι. χωρίς νά καταλάβουν τίποτε. Είδαν όμως πώς τ' όμορφο αυτό παλληκάρι, με την κατάλευκη φουστανέλλα και τά δόλγυρα σιγκούνια, μιλούσε σόεσά. Κι' άξάρνα, σά νά διασηθάνηκαν πώς πίσω από τά λόγια του κρυβόταν κάτι άλλο, σηκώθηκαν. Και χωρίς νά προφέρουν λέξη, πήραν όλοι μαζί τό δρόμο γιά τή χαράδρα τού Βήκου.

Α. ΧΑΣΤΕΡΙΟΥ
— "Η Κρινώ άναστήσε.
— Και γιατί δέν πήγες; Την έχω άκουστά τή θυγατέρα τού Τσαλίκη. "Η όμορφιά της λένε πως μοιάζει με την Πούλια. "Έπρεπε νά πάς! Τό άρχοντόπουλο κόννησε τό κεφάλι του.

Νεράιδες και αέτες

Γιατρέ, βοηθήστε με νά διαλέξω:

ΘΑΛΑΣΣΑ Ή ΒΟΥΝΟ;

Πώς πρέπει νά γίνωνται οι υγιεινές διακοπές

ΝΑ μπορέση κανείς νά περάση τις διακοπές μακριά από τά πυκνοκατοικημένα κέντρα, όπου ζή άναγκαστικά τόν περισσότερο χρόνο, είναι άσφαλώς κάτι υγιεινό.

Είναι περιττό νά προσθέσουμε άκόμη ότι όποιοδήποτε και άν είναι ή τοποθεσία, πού θά διαλέξετε, μόνο τό γεγονός ότι δέν πρόκειται γιά μία πόλη είναι ήδη αυτό καθ' έαυτό εύεργετικό. "Αν όχι γιά τίποτ' άλλο, τούλάχιστον γιά την καθαρή άτμόσφαιρα και τις μεγαλύτερες δυνατότητες της ζώης και της κινήσεως στόν άνοιχτό άέρα.

Ο πρώτος και πιό ένδιαφέρον διαχωρισμός τών τόπων παραθερισμού, είναι εκείνος πού έχει γίνει πιά παραδοσιακός και πού τούς διακρίνει σέ τέσσερις κατηγορίες: θαλάσσιους, όρεινούς, πεδινούς και λιμναίους.

Πρίν όμως νά προχωρήσουμε σέ μία άνάλυση περισσότερο χαρακτηριστική, γύρω από τις λεπτομέρειες κάθε είδους κλίματος ξεχωριστά, θά θέλαμε νά αναφερθούμε σέ όρισμένους γενικότερους κανόνες, πού πολύ συχνά τούς ξεχνούν οι ένδιαφερόμενοι.

Πρέπει νά θυμάστε, λοιπόν, ότι τά εύεργετικά αποτελέσματα ένός παραθερισμού εξαρτώνται άπό διάφορα στοιχεία, πού είναι άνεξάρτητα από τό ίδιο τό κλίμα.

Σοβαρότερο ρόλο παίζουν, επί παραδειγματί, ή διάρκεια της παραμονής, ο τρόπος ζωής, ή υγιεινότης της κατοικίας και της διατροφής.

Είναι επίσης γεγονός ότι μία οικογένεια, στην όποία δέν υπάρχουν βρέφη, άτομα πολύ ήλικιωμένα, πρόσωπα άναρρώνοντα άπό όρισμένες ασθένειες ή άλλα με κατάστασι φυσική ή ψυχική, πού φτάνει σέ σημείο πραγματικής ασθένειας, δέν υπάρχει λόγος νά άνησυχήτε ιδιαίτερα γιά την έκλογή τού κλίματος. Γιά έναν κανονικό και υγιή οργανισμό όποιοδήποτε περιβάλλον παραθερισμού μπορεί νά είναι εξ ίσου εύεργετικό.

Επομένως, εκείνο πού ένδιαφέρει κυρίως είναι νά αναφέρουμε ποιά ακριβώς είναι τά κλίματα, πού άντενδίκνυνται σέ όρισμένες περιπτώσεις παθήσεων εξετάζοντας ταύτοχρόνως τις χαρακτηριστικές ιδιότητες έκάστου κλίματος.

Κλίμα θαλάσσιο: "Αντενδίκνυνται γιά όλα τά βρέφη και ιδιαίτερα, γιά εκείνα σά όποια δέν προσφέρεται τό μητρικό γάλα. "Ον όμως άλλες άνάγκες οδηγήσουν την οικογένεια στή θάλασσα, τά βρέφη θά πρέπει νά μένουν πάντοτε μακριά από την άκτή. Τό θαλάσσιο κλίμα πρέπει επίσης νά άποφεύγεται από τά άσθενή, πού ύποφέρουν από πνευμονική φυματίωση ή πλευριτίδες έστω και έλαφράς μορφής. Γιά εκείνους πού έχουν θεραπευθή τό κλίμα αυτό είναι δυνατόν νά επιτρέπειται ή όχι ανάλογως της σοβαρότητας της ασθένειας, από την όποια ύπέφεραν και από τό λιγώτερο ή περισσότερο πρόσφατο θάνατο. Τό θαλάσσιο κλίμα πρέπει επίσης νά άποφεύγεται και από τά νευρασθενικά ά-

τομα, τά όποια παρουσιάζουν σάν συμπτώματα της ασθένειας τους ένκνυρισμό και άνησυχία. "Αντενδίκνυνται επίσης γιά τούς έξαιρετικά άναιμικούς, τούς νεφριτικούς, τούς καρδιακούς (ιδιαιτέρα άν ύποφέρουν από ταχυκαρδία) και τούς άρτηριοσκληρωτικούς.

Οι άντενδείξεις είναι άκόμη περισσότερο σοβαρές σέ όρισμένες περιπτώσεις, όταν πρόκειται γιά θαλάσσιο κλίμα έξαιρετικά έρεθιστικό, όπως συμβαίνει γιά τοποθεσίες πολύ έκτεθειμένες στόν ήλιο και στόν άέρα με θάλασσα συνεχώς ταραγμένη. Σ' όρισμένες άκτές, πού είναι πιό ήσυχες, κι' έχουν άτμόσφαιρα πιό ύγρη, τό θαλάσσιο κλίμα χάνει άρκετές από τις έρεθιστικές του ιδιότητες.

Ή παραμονή στή θάλασσα παρουσιάζεται εύεργετική γιά τά ραχτικά και λυμφατικά παιδιά, γιά τις όχι σοβαρές άναιμίες, γιά τις χρόνιες φλεγμονές τών ώθηκών, της μήτρας, τών σαλπίγγων, της μήτης, τού φάρυγγος και τών βρόγχων, γιά τις χρόνιες ώτίτιδες, γιά τις φυματίώσεις τών όστών, καθώς και γιά τά πρώτα στάδια της ούραιμίας.

Κλίμα όρεινό: "Αντενδίκνυνται γιά όλες τις σοβαρές παθήσεις τών νέρων, γιά όρισμένες παθήσεις τών πνευμόνων, όπως τόν πνευμονικό έμφύσημα και τόν πνευμονικό οίδημα, γιά τούς όξείς ρευματισμούς, γιά τις χρόνιες καρδιακές παθήσεις.

Τό όρεινό κλίμα είναι άντίθετα εύεργετικό στό χρόνο βρογχικό άσθμα, στις σοβαρές άναιμίες, στις νευρώσεις έλαφράς μορφής με συμπτώματα μελαγχολίας, σέ όλες τις μορφές της πνευμονικής φυματίωσης.

Τό όρεινό κλίμα διακρίνεται σέ δύο διαφορετικές "ποιότητες": Στό όρεινό κλίμα με τις μετρίες έρεθιστικές επίδράσεις, τό όποιο συναντάται σέ ύψόμετρο 700 έως 1000 μέτρων και στό όρεινό κλίμα τό έξαιρετικά έρεθιστικό πού συναντάται πάνω από τά 1400 μέτρα.

Κλίμα τών λόφων (άνάμεσα σά 300 και τά 700 μέτρα): Δέν παρουσιάζει καμμία άπολύτως άντένδειξη, όμως ή υγιεινότης του από τοποθεσία σέ τοποθεσία είναι πολύ διαφορετική και άνάλογη με τή γεωγραφική θέση. Θά προσαρτησέτε ιδιαίτερα νά άποφύγετε τις πολύ ζεστές και τις πολύ ύγρες τοποθεσίες. Μ' αυτή την προϋπόθεση θά μπόρεσετε νά επιτύχετε ένα κλίμα Ι-δεώδες γιά τά πολύ μικρά παιδιά, γιά τά ήλικιωμένα άτομα και γιά όλες τις νευρικές ιδιοσυγκρασίες.

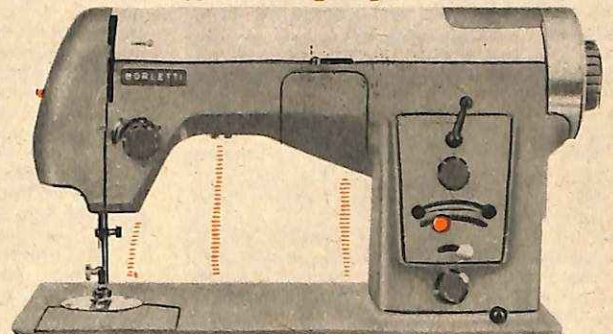
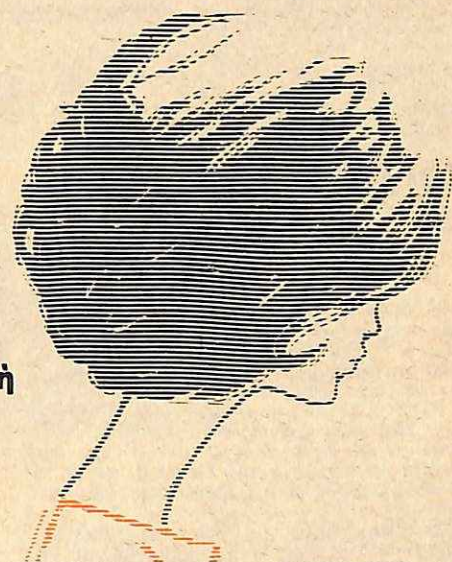
Τό κλίμα τών λιμνών: Είναι γενικά πολύ ύγρο και γι' αυτό άντενδίκνυνται στην φυματίωση τών πνευμόνων, στις χρόνιες βρογχίτιδες, στις άρθρίτιδες και στους ρευματισμούς. Είναι εύεργετικό γιά τά άτομα πού πάσχουν από άπνιες, γιά τά εύερέθιστα παιδιά και στις άσθματικές μορφές χωρίς στοιχεία βρογχίτιδος.

ΜΟΔΑ

1962

ραπτομηχανή

1962

BORLETTI

Κάνει δουλειές που δέν χωράει ο νους σας!

αυτόματως

ράβει, κάνει zig-zag, μαντάρει μπαλώνει, απλικάρει, στριφώνει, ράβει κουμπιά, κάνει μικρές ή μεγάλες κουμπότρυπες.

Με δύο ή τρεις βελόνες, σέ δύο ή τρία χρώματα, κεντάει αυτόμωτως και κάνει άπειρους συνδυασμούς σχεδίων με τό μαγικό κουμπί!..

ΑΛΕΤΑ Ε.Π.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 3, 2ος οΡΟΦΟΣ, ΤΗΛ. 30.145
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣ ΘΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ καλλιπενυχτικό

ΑΛΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΡΙΤΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΚΑΙΤΗ ΖΙΡΑ

Ἡ πρώην.. καπνεργάτρια καὶ
ἡ τραγουδίστρια ζωγράφος

ΣΤΗΝ πρώτη σειρά τῶν ἀστεριῶν τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ἐρχεται ἀναμφισβήτητα σήμερα, ἡ Ρίτα Σακελλαρίου, βασικό στέλεχος τοῦ συγκροτήματος Τσιτσάνη-Παπαϊωάννου καὶ ἀξιόλογο ἀστέρι τῶν δίσκων.

Ἡ Ρίτα Σακελλαρίου, ἔχει μιὰ παράξενη ἱστορία: Πρὶν ἑξὶ χρόνια, ἐντελῶς ἀσημὴ ἀκόμη, ἐργαζότανε ὡς καπνεργάτρια σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐργοστάσια τοῦ Πειραιᾶ, χωρὶς τίποτα νὰ προσδοῖ ὅτι κρούει ἓνα ἀξιόλογο ταλέντο.

Τὸ ἀπόγευμα ὁμῶς μιὰς Κυριακῆς, ἐνῶ διασκέδαζε οἰκογενειακῶς στὴν παραλία τοῦ Πειραιᾶ, ἦρθε σὸ κέφι καὶ ἄρχισε νὰ σιγα-νοτραγουδᾷ γνωστὰ ρεφραῖν.

Τ' ἀγόρια τῆς γειτονίας τῆς, ποὺ τὴν ἄκουσαν τότε, ἐντελῶς τυχαιᾶ, ἐφαναίστηκαν κυριολεκτικὰ.

Τὴν πλησίασαν, λοιπόν, μὲ θάρρος καὶ τῆς εἶπαν:

— Ἐσύ ἔχεις σπουδαία φωνή! Τί κάθεται καὶ χάνεις τὰ χρόνια σου, γιὰ ἓνα μικρὸ μεροκάματο;... Φρόντισε νὰ γίνης τραγουδίστρια. Θὰ βγάλεις πολλὰ λεφτά...

Αὐτὲς οἱ λίγες λέξεις ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὴν ἐπηρεάσουν. Τ' ἄλλο πρωί, ἀντὶ νὰ πάη στὴ δουλειά τῆς, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες, ποὺ πῆρε ἀπὸ ἓνα γνωστὸ τῆς μουσικῆ, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ μαέστρου Χρυσῆν.

Ὁ ἐμπνευσμένος τυφλὸς συνθέτης ποὺ ἔχει ἀναδείξει τὰ μεγαλύτερα ταλέντα τοῦ εἴδους, τὴν ἄκουσε μὲ πολὺ θαυμασμό. Τῆς ἔδωσε τὰ πρώτα μαθήματα. Τῆς ἔμαθε πῶς νὰ παίρνῃ ἀνάπνοη καὶ νὰ χρωματίζῃ τὴν ὠραία φωνή τῆς. Ἐστὶ σὲ λίγο διάστημα, ἦταν ἐντελῶς ἐτοιμὴ.

Ἡ πρώτη τῆς ἐμφάνισι πάνω σὸ πάλκο ἦταν κατὶ, παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικὴ. Κι' ἔτσι ἔγινε ἀμέσως περιζήτητὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα γνωστὰ συγκροτήματα, τοῦ Τσιτσάνη, τοῦ Παπαϊωάννου κ.ά. Μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀσσοὺς τῆς διπλοπενιᾶς συνεργάζεται καὶ φέτος τὸ καλοκαίρι σὰν δευτέρη ντεντέτα τοῦ πάλκου μετὰ τὴν Πόλυ Πάνου.

Ἡ φωνή τῆς προσεῖλκυσε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο τοὺς παραγωγοὺς δίσκων, κι' ἔτσι ἔχει ἡχογραφήσει ὡς τώρα 40 περίπου τραγούδια: «Ἐλα ἀγάπη μου, κοντά μου», «Τίποτα δὲ θὰ μὲς χωρίση», «Τὸ μεγάλο μου τὸ κρίμα», «Τί φωτιά ποὺ ν' ἀνάψης», «Σὰν τῆς μανούλας τὴν καρδιά», «Μέρα καὶ νύχτα σὲ ζητῶ», «Σκληρὲ ποὺ φεύγεις», «Φέρτε μπουζούκια». Καὶ τελευταία τὸ λαϊκὸ τραγούδι τοῦ Καπνίστη, ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φιλμ «Μὴν ἐρωτεύεσαι τὸ Σάββατο»:

«Μὴν ἐρωτεύεσαι τὸ Σάββατο,
εἶναι μυστήρια μέρα,
κράζει γὰρ μιὰ Κυριακή
καὶ σβῆνει τὴ Δευτέρα...».

«Ἐνα ἄλλο τελευταῖο σουξέ τῆς σὲ δίσκους, εἶναι τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Χρυσῆν, «Φύγε κι' ἄσε με»:

«Φύγε κι' ἄσε με
νὰ ἀπομείνω μόνος μου
φύγε κι' ἄσε με
νὰ μὲ δέροντ ὁ πόνος μου...».

Παρόλ' ἅλα ὁμῶς μὲ τὰ λαϊκὰ, ἡ Ρίτα Σακελλαρίου, χάρις σὸ κατὰλληλο τέμπο τῆς φωνῆς τῆς, ἡχογράφησε καὶ ἀρκετὰ δημοτικὰ τραγούδια. Δύο ἀπ' τὰ καλλίτερα τῆς κατηγο-

Ἡ Καίτη Ζιρά σὲ μιὰ τελευταία φωνοληψία τῆς, μαζί μὲ τὸν συγγραφέα κ. Κ. Δ. Νικολαΐδη.

ρίας αὐτῆς εἶναι τὰ ἑξῆς: «Ἄφου ἤθελες προίκα» (συρτό) καὶ «Ὅσοι λεβέντες φεύγουν» (καλαματιανός).

Τὴ συναντήσαμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταία πρωινὰ σ' ἓνα στούντιο φωνοληψίας. Παρ' ὅλο τὸ θάρρος ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ ὁ μαέστρος Ἀθηνῶς, εἶχε πολὺ τράκ.

— Νοιώθω πολὺ παράξενα, μὰς λέγει, γιὰ τὴν εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ ἀσχοιοῦνται μαζί μου δημοσιογράφοι καὶ πρώτη φορά, ποὺ δι-νω... συνεδρῶσι!

— Συνέντευξι, θέλετε νὰ πῆτε;

— Ναί, ναί, νὰ μὲ συμπαθᾶτε...

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τραγούδι;

— Τὸ νοικοκυριὸ καὶ ἡ μαγειρικὴ. Δὲ θέλω νὰ διαφημίσω τὴν ἱκανότητά μου αὐτή. Σὰς δεδαῖδ' ὁμῶς πῶς ὅσοι δοκίμασαν τὰ φαγητά μου, τὰ βρῆκαν τόσο τῆς ἀρεσκείας τους, ὅσο καὶ τὰ τραγούδια μου.

— Ἐχετε ταξιδεύει καθόλου;

— Πῆγα μόνο στὴν Κρήτη γιὰ μερικὲς ἐκτακτὲς ἐμφανίσεις. Τελευταία ἔχω πολλὲς ἐνδιαφέροντες προτάσεις καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν

Ἀμερικῇ. Λυποῦμαι, ὁμῶς, γιὰτὶ οἱ οἰκογενεια-κὲς ὑποχρεώσεις δὲ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

— Σὲ ποῖ ἀπὸ τὰ τραγούδια σας ἔχετε ἰδιαίτερη ἀδυναμία;

— Στὸ δημοτικὸ «Ἄφου ἤθελες προίκα», ποὺ σημείωσε ρεκόρ κυκλοφορίας.

— Ποιὰ εἶναι τὰ μελοντικὰ σας σχέδια;

— Νὰ χτίσω, ἀπὸ τὴ δουλειά μου, ἓνα σπι-τάκι καὶ νὰ σπουδᾶσω τὰ δυὸ μου παιδιά, ποὺ τὰ λατρεύω κυριολεκτικὰ.

Ἡ Ρίτα Σακελλαρίου, ἐτοιμάζει σύντομα καὶ μιὰ ἐκπληξί: Θὰ τραγουδήσῃ σὲ δίσκους ἓνα ξένο λαϊκὸ τραγούδι. Ὅχι, δέβαια, μὲ τοὺς γαλλικοὺς τοῦ στίχους, ἀλλὰ στὴν ἐλ-ληνική του ἀπόδοσι.

★

ἘΝΑ ἄλλο νέο ἀστέρι τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ἡ συμπαθέστατη Καίτη Ζιρά, ἡλικίας 23 χρόνων. Ἀποκάλυψι τοῦ γνωστοῦ στιχου-ροῦ καὶ ἀνιχνευτοῦ ταλέντων Μπαμπῆ Βασι-λειάδῃ, ὀνομάζεται Καίτη Κιζιράνου.

Γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Πειραιᾶ, ἡ Καίτη Ζιρά ἄρχισε τὸ τραγούδι πρὶν ἑξὶ χρόνια, πρῶτα τὸ ἑλαφρὸ, γιὰ νὰ εἰδικευθῇ ἀργότερα σὸ λαϊκὸ.

Στὸ Ἰσραήλ, ὅπου ἔμεινε πέρυσι ἀρκετοὺς μῆνες, γνώρισε μεγάλῃ ἐπιτυχία καὶ ὁ τύπος ἀφιέρωσε γιὰ τὸ ταλέντο τῆς καὶ τὸ πιὸ κολα-κευτικὰ σχόλια.

Μανία τῆς μεγάλῃ εἶναι οἱ δίσκοι. Καὶ κά-θε φορά ποὺ ἔχει φωνοληψία, δοκιμάζει τόση χαρά, ὅση ἂν κέρδιζε ἓνα σημαντικό ποσὸ σὸ λαχρῖο.

Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταία τῆς σουξέ, ἀφου ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ἡχογραφεῖ καὶ μοντέρνα τραγούδια, εἶναι ἡ «Λολίττα».

«Σπανιόλα, γλυκειά μου, Λολίττα
μικρὴ μου, θερμὴ σενοῖα
πῶς ποθῶ ξανά τὴν ἀγκαλιά σου
καὶ τ' ἀξέχαστα ἐκείνα φίλιά σου».

Ἡ Καίτη Ζιρά, παρόλ' ἅλα μὲ τὸ τραγού-δι, ἔχει μεγάλῃ ἀδυναμία στὴ ζωγραφικὴ, καὶ τὶς ὥρες ποὺ δὲν τὴν ἀπασχολεῖ τὸ τραγούδι, δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ζωγραφίξῃ. Τοπία καὶ θαλασσογραφίες, ἀλλὰ καὶ πορ-τραῖτα.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Σ' ὅλο τὸ 9ωρο ταξίδι τοῦ, ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Ἀγγλίας, ἓνας σκύλος κῦταζε συνεχῶς ἔξω, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ τρένου. Πρὲς πει δὲ νὰ πιστεύουμε πῶς ἀπομνημόνευε πιστὰ τὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦσε. Γιατί, ὅταν ἔφτασε πρὸ νέου προορισμοῦ τοῦ, τὸσκακε καὶ ξαναγύρισε πρὸ οὐ. Διέταξε 400 χιλιόμετρα, περπατώντας ἐπὶ 10 μέρες, καὶ σὸ τέλος, σωρίστικε ἐξαντλημένος ἔξω ἀπ' τὸ παλὸν τοῦ σπιτί!

Τὸν ὡδήγησε ὁμῶς ἀραγε ἡ ὁπτικὴ μνήμη, ἡ κάποιο παράξενο ἐνστικτο, ἀγνωστο σὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους;

Ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶχε μπορεῖ ποτὲ νὰ δώσῃ μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησι στὶς περιπτώσεις αὐ-τὲς — ποὺ εἶναι ἀρκετὲς ἄλλωστε.

Στὴν Ἀμερικὴ π.χ., μιὰ σκύλα διέτρεξε ὁλό-κληρη τὴν Ἀμερικανικὴ ἥπειρο, περπάτησε δηλα-δὴ 18.500 χιλιόμετρα ἐν ὅλῳ, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἀφεντικό τῆς, ποὺ εἶχε φύγει γιὰ ταξίδι. Περι-πλανήθηκε ἐπὶ 9 ὁλόκληρους μῆνες. Ἀλλ' ὅταν ὁ κύριός τῆς γύρισε σὸ σπιτί τοῦ, εἶχε μαζί του καὶ τὴ σκύλα!

Ἀλλὰ σκύλα πούληθηκαν, μεταφέρθηκαν μὲ τὸ τρένο 150 ἢ 200 χιλιόμετρα μακριὰ, κι' ὅταν ἔμειναν ἐλεύθερα ἐξαγορίσαν σὸ σπιτί τους, πεισασμένα, πετοὶ καὶ κόκκαλα, μὲ τὰ πόδια πλη-γισμένα, ἀλλ' εὐτυχισμένα.

Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι τὰ σκύλα ὁδηγοῦνται μὲ τὴν τηλεπάθεια. Ἀλλ' ἡ περίπτωση τοῦ Μούτ, ἐνὸς ἀερριῆ 6 χρόνων, διαψεύδει αὐτὴ τὴ θεω-ρία. Τὸ ζῶο αὐτὸ διέτρεξε πάνω ἀπὸ 1.600 χι-λιόμετρα, ἀπ' τὴν Ὀκλαχόμα ὡς τὴν Καλιφόρ-νια, περπατώντας 24 ἡμέρες, μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ λαγκάδια γιὰ νὰ γυρίσῃ σὸ σπιτί τοῦ ἀφεντι-κοῦ τοῦ. Ὅταν ἔφτασε ὁμῶς ἐκεῖ, βρῆκε ξένα πρόσωπα. Ὁ ἀφεντικός τοῦ εἶχε ἐγκατασταθῇ ἄλλου. Ἀν λοιπὸν τὸ σκύλι εἶχε ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὴν τηλεπάθεια, θὰ ἔπρεπε νὰ βρῇ τὸ καινούρ-γιο τοῦ σπιτί.

μας δαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΒΙΚΥ ΤΖΙΝΙΕΡΗ

Ἀπὸ τὴν ὕπερα στὴν ἐπιθεώρησι

ΜΠΟΡΕΙΤΕ νὰ φαντασθῆτε πῶς ἐρισκόσαστε στὴν ἐξωτικὴ Πολυνησία. Στὴ ζέση τοῦ τροπικοῦ ἡλίου, μὲ καυσιμένα κορμιά, μὲ πρό-σωπα σκυφτά καὶ μάτια μεγάλα, ποὺ ἐκφράζουν θλίψη, τὴν ἀμίλητὴ θλίψη τῶν μαύρων, ὁχτῶ νέ-γροι δουλεύουν ἀσταμάτητα στὴν ἀπέραντη φυ-τεία τοῦ καφέ. Κάποιο ρυθμικὸ τὰμ-τὰμ φτάνει ἀπὸ μακριὰ, μετρώντας μὲ τὴν μονότον μουσικὴ τοῦ τῆς κίτρινες ὥρες τοῦ ἀπογεύματος.

Ὁσπου, ἐξαφνικὰ, παραμερίζοντας τὰ φύλλα ἀπ' τὰ μπαμπού, ποὺ πλασιώνουν τὴν ἀπέραντη φυτεία, κἀνει τὴν ἐμφάνισι τῆς... ἡ Βίκυ Τζι-νιέρη.

Καὶ ἡ περιπέτεια ἀρχίζει. Μιὰ περιπέτεια ἐρωτι-κῇ, καφετερὴ σὰν τὸν ἥλιο τῶν τροπικῶν, παθιασμέ-νῃ σὰν τὴν καρδιά τῶν νέγων, σκληρὴ σὰν τὰ πρόσωπα τῶν λευκῶν ἀφεντάδων.

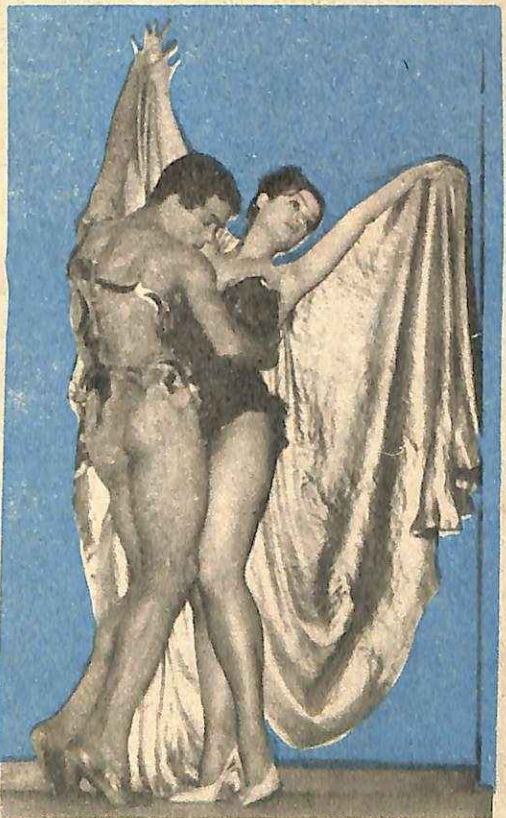
Καὶ, στὴν προκειμένη περίπτωσι, τὸ ἀφεντικό, τῆς φτείας εἶναι ἡ λευκὴ κυρία, ποὺ ὡς γῆκε μὲ τὸ μαστίγιο σὸ χέρι, καὶ μὲ ὁχτῶ σκλάβες γιὰ ἀκολουθία τῆς, περιπάτο: Ἡ Βίκυ, ἡ ἐλ-κοσάχρονη κοπέλλα ἀπὸ τὴν Πλάκα, ἔβρα Ἀθη-ναία ἀναστημένη καὶ μεγαλωμένη κάτω ἀπ' τοὺς πρόποδες τῆς Ἀκροπόλεως.

★

— Πῶς τὰ καταφέρατε ἔτσι, δεσποινίς;
Ἡ Βίκυ Τζινιέρη, εἶναι μιὰ ψηλὴ (1.70) κα-πέλλα, λεπτή, λυγρὴ, καὶ μελαχροινὴ. Μαύρα μαλλιά πλασιώνουν τὸ ὠραῖο κεφάλι καὶ γλυκὰ καφετιά μάτια σπινθηρίζουν καθὼς ἀνοίγει τὸ μικρὸ κόκκινο στόμα, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησί τῆς:

— Μὰ δὲν ἦταν καὶ δύσκολο γιὰ τὸν Φώτη Μεταξόπουλο, τὸν παρτεναῖρ μου καὶ χορογράφου μὰς νὰ κουβαλήσῃ τὴν Πολυνησία στὴν Ἀθήνα. Ἐνα κατὰλληλο σκηνοῦ, λυγρὴ μορφή σὰν σῶ-ματα τῶν 8 ἀγοριῶν καὶ τῶν 8 κοριτσιῶν τοῦ μπαλέτου, καὶ νὰ τῇ, στήθηκε ἡ τροπικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ ὑπόθεσιν τῶν κοινωνικῶν ἀγώνων γιὰ τὴν κατάργησι τῶν φετικῶν διακρίσεων.

— Καὶ θὰ δώθῃ χορευτικὰ ἡ περιπέτεια αὐτή; Ἡ Βίκυ διαπορεῖ:

Ἡ χορεύτρια Βίκυ

Τζινιέρη, ποὺ μεταπη-

δᾶ ἀπὸ τὴ Λυρικὴ

Σκηνὴ σὸ μουσικὸ

θέατρο.

— Μὰ φυσικὰ. Πῶς ἀλλοῶς, ἀφου εἶμαι χο-ρεύτρια;

— Ὑστερα ἐξηγεῖ:

— Θὰ τὴν παρουσιάσουμε φέτος τὸ καλοκαίρι σὸ θέατρο τῆς «Βέμπο», σὰν ἀνεξάρτητο χορευ-τικό, στὴν ἐπιθεώρησι, ποὺ θ' ἀνεῳξθῇ ὁ ἐκλε-κτὸς θαλασσ. Θάναί τὸ ἀντεμποῦτο μὰς, ἔμένα καὶ τοῦ Φώτη, σὸ ἑλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Ἐλ-πίζουμε νὰ πετύχουμε στὴ νέα σταδιοδρομία μὰς.

★

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε πῶς ἡ ὠραία χορεύτρια, ἀποτελοῦσε, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοβῆκε σὸ ἐπάγγελμα ὡς σήμερα, χορευτικὸ στέλεχος τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς. Μέλως τοῦ μπαλέτου πρῶτα καὶ συμπρέτα ἀργότερα, ἔφτασε σὰν δυὸ τελευταία χρόνια νὰ ἀντικαθίστᾳ τὶς σολίστες, σὲ πολλὲς περιπτώσεις.

Παρόλ' ἅλα τραγουδοῦσε στοὺς ρόλους τῆς μὲ ἀρκετὲς ἀξιώσεις κλασσικὸ τραγούδι φυσικὰ, ποὺ τὸ σπουδᾶσε καὶ τὸ σπουδάζει ἀκόμη κοντὰ στὴν τέως πρωταγωνίστρια τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς Μι-ρεῖν Φλερὺ.

Μὲ ὅλα λόγια, ἡ νεαρὴ Βίκυ, ἦταν, ὅπως καὶ εἶναι ἀκόμη, ἓνα γνήσιο παιδί τοῦ πρώτου μου-σικοῦ μὰς ἱδρυμάτος, κοντὰ σὸ ὅποιο ἀναπτύχθη-κε καὶ ἀνῆλθε σὰν ἓνα ὠραῖο λουλούδι τῆς χο-ρευτικῆς τέχνης.

Διακινδυνεύουμε μιὰ πονηρὴ ἐρώτησι:

— Πότε δὴνῆκατε σὸ χορὸ, δεσποινίς; Καὶ σὲ ποιά ἡλικία;

— Ἀντιλαμβάνεται τὸν στόχο τῆς ἐρωτήσεως, καὶ δὲ διατάζει νὰ φανερώσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν Μαῶν, ποὺ κουβαλά στὴ ράχη τῆς. Εἶναι τόσο λίγοι ὅλῳστε.

— Βῆκα σὸ χορὸ πρὸ 10 ἐτῶν, δηλαδὴ ὅταν ἦμουν 8 χρόνων. Σπουδᾶσα καὶ γνηστὴ σχολή. Καὶ ὅταν πάτησα τὰ 13 χρόνια μου, προσελήφθη-κα σὸ μπαλέτο τῆς Λυρικῆς, ὅταν ἀκόμη ἦταν σολίστας ὁ Γριμάνης. Τὸ 61 ἔγινε συμπρέτα καὶ ἔπειτα στὴ «Κρησίναν» καὶ στὴν «Κρησίναν» τῆς Τσιτσάνης. Καὶ τὸ 62...

— Μὰς τὸ εἶπατε. Θὰ βῆτε σὰν πρώτη χο-ρεύτρια σὸ ἑλαφρὸ μουσικὸ θέατρο, μὲ παρτε-ναῖρ τὸν πρώτο χορευτὴ τῆς Λυρικῆς, Φώτη Μετα-ξόπουλο... τὴν διακόπτετε.

Καὶ τῆς ὑποβάλλουμε τὴν ἐρώτησι, ποὺ ἀποτε-λεῖ τὴν αὐθρία λίθου σ' ἓνα φαινόμενο, ποὺ παρα-τηρεῖται ἀρκετὰ συχνὰ στοὺς ἑλληνικοὺς χορευτι-κοὺς κύκλους.

★

— Γιατί ἀποφασίζετε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ Λυ-ρικὴ χάριν ποὺ ἑλαφρὸ μουσικὸ θέατρο;

— Ἡ ἀπάντησι τῆς συνομιλήτριας μὰς εἶναι μο-νοψήφου καὶ ἀφορᾷ τὴ μιὰ μονάχα βῆσι τοῦ φαι-νομένου.

— Τὸ μουσικὸ θέατρο, μὰς ἐξηγεῖ, προσφέρει πρὸς τὰ μεγάλα φόντα γιὰ καλλιτεχνικὴ δημιουργία. Μ' αὐτὸ δὲ θέλω φυσικὰ νὰ πῶ, πῶς στὴ Λυρικὴ δὲν γίνεται τέχνη. Κάθε ὥρα! Ἀλλὰ πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ, στὴν ὕπερα καὶ στὴν ὀρεγέτα ὁ χορὸς πλασιώνει τὸ ἔργο καὶ κατ' ἀνάγκη νὰ χορογραφίᾳ κῶδετα καὶ ράβεται σὸ στενὰ μέτρα τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου. Δὲ μπορεῖς ν' ἀφήσῃς τὴ φαντασία σου νὰ κυνήγῃ ὅπως θέλει, οὔτε καὶ τὸ χορὸ σου νὰ ἐξελιγῇ ἀπὸ τὰ βῆσι τῶν κλα-σικῶν μετρῶν. Ἀντίθετα, σὸ μουσικὸ θέατρο, ἔ-χει τὴν ἐλευθερία νὰ δώσῃς αὐτὸ πὺρ καὶ μέσα σου, ἀν φυσικὰ ἔχῃς μέσα σου κάτι, ποὺ νὰ καίη...

Ἡ Βίκυ Τζινιέρη δὲν τὸν παρτεναῖρ τῆς Φῶ-τη Μεταξόπουλο σὲ μιὰ τελευταία χορευτικὴ τους δημιουργία.

Ἡ ἐξήγησι τῆς τάσεως τῶν χορευτῶν τῆς Λυ-ρικῆς, ποὺ τὴν ἐγκαταλείπουν χάριν τῆς σκηνῆς ἢ τῆς πίστας εἶναι σωστὴ. Ὡστόσο, πῶς ἀπὸ αὐ-τὴν ὑπάρχει καὶ μιὰ ἀκόμη ἐρμηνεία τῆς «φυγῆς» αὐτῆς. Τὸ ὅτι, δηλαδὴ, ἡ σκηνὴ καὶ ἡ πίστα προσ-φέρουν ὅλα οἰκονομικὰ ὀφέλη στοὺς χορευτὲς μὰς καὶ τὶς χορεύτριες μὰς, τόσο πολλαπλάσια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τοὺς παρέχει ἡ Λυρικὴ, ὥστε τὸ ἐλεύθερο χορευτικὸ ἐπάγγελμα ν' ἀσκή μαγνητικὴ ἐλπίδα στοὺς καλλιτέχνες τῆς Τερμινχόρης.

Τὶ σκέπτεται νὰ κάμῃ στ' ἀλήθεια τὸ πρῶτο μουσικὸ ἱδρυμα τῆς Ἑλλάδος γιὰ ν' ἀνακάμῃ τὸ κύμα αὐτὸ τῆς φυγῆς, ποὺ τὸ ἀποστερεῖ ἀπὸ ἱκα-νὰ στέλεχη τοῦ;

Ὅσο γιὰ τὴ Βίκυ Τζινιέρη, τὸ πῆδημα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας στὴν ὁδὸ Καρόλου, δὲν ἀμφι-βάλλουμε πῶς ἔγινε ἀπὸ καλλιτεχνικὰ αἷτια καὶ παρορμήσεις.

Εἶναι μιὰ ἐξαιρετὴ χορεύτρια ἡ Τζινιέρη, ἡ χο-ρευτικὴ ἐλπίδα τῆς αὔριου, τὸ ἀπαραίτητο και-νούργιο αἷμα, ποὺ θὰ ἀνανεώσῃ τὴ ρουτίνα τῶν χορευτικῶν πραγμάτων σὸ ἑλαφρὸ θέατρο. Μιὰ ἐλπίδα καὶ μιὰ ὑπόσχεσι.

Ἀς τὴν περιμένουμε μὲ τὸ χαμόγελο.

★

Γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πορτραῖτο τοῦ νέου ἀ-στεριοῦ τοῦ χοροῦ, ποὺ παρουσιάζει ἡ σελίδα μὰς, δίνουμε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Βίκυ, τὰ καθημερινὰ ἐνδιαφέροντά τῆς καὶ τὰ μικρὰ τῆς μουσικὰ.

— Ἡ νεαρὴ Τζινιέρη, γεννήθηκε στὴν Πλάκα καὶ σπουδᾶσε χορὸ μὲ μεγάλῃ δυσκολία. Αἰτία σ' αὐτὸ στάθηκε ὁ πατέρας τῆς, ποὺ ἦταν ἀστυ-νομικός κι' οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ πῶς ἡ μιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς κόρες τοῦ θὰ γινόταν καλλιτέχνισσα. Τώρα φυσικὰ, ἔχει δάξει νερὸ σὸ κρασί τοῦ καὶ χαίρεται, ποὺ ἡ ἀγαπημένη κορούλα τοῦ ἀρχίζει νὰ «φτάνη».

— Ἡ Βίκυ, πέρα ἀπ' τὸ χορὸ, ἀγαπᾷ τὸ διά-δασμα. Εἶναι κλειστός τύπος κι' ἔχει ἰδέες κά-πως περισσώστες σθεσρᾶς γι

ΑΓΕΡΑΣΤΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΛΑ λάμπουν κι' ερωδιάζουν γύρω μου. 'Η άνοιξη έγινε μιά μρωμένη άνασσα, που με μεθάει. Θεέ μου, γιατί νοιώθω τόσο άνησχη; Κυττάω στον καθρέφτη το πρόσωπό μου και μου φαίνεται πως είμαι πιο φρέσκια, πιο όμορφη. Μπορεί να υπάρχει άνοιξη τον 'Οκτώβριο; Παραλογίζεσαι, θά μου πητε. Μπορεί. 'Όστόσο, σ'ας λέω ειλικρινά πως δεν είμαι πια νέα. Είμαι μιά γεροντοκόρη σαράντα χρόνων. Με λένε Ρίτα Ρουσσώ και είμαι υπάλληλος στο υπουργείο 'Εσωτερικών.

Αυτά σκεφτόμουν, καθισμένη στην ταράτσα του ξενοδοχείου, που είναι στις όχθες μιάς λίμνης. Δεν έχω δάκρυα για τη χαμένη μου νεότητα. Κυττούσα μονάχα ένα ερωτευμένο ζευγάρι, που έκανε βόλτες κάτω στον κήπο, πιασμένο χειρί με χέρι. 'Η εύτυχία καθρεφτιόταν στα φτωχικά πρόσωπά τους, κι' αυτό μου προξενούσε κάποιο πόνο στην καρδιά.

'Αναστρέφα για μιά στιγμή, κι' είπα από μέσα μου: «Τι κουτή που ήμουν! 'Αφησα τα όμορφα χρόνια μου και πήγαν χαμένα». Ξαφνικά, μιά εφημερίδα με χτύπησε στο πρόσωπο. Την τράβηξα κι' έκπληξη, κι' είδα ένα κύριο με συμπληρωτικό πρόσωπο, πλασιωμένο με γκοτίζα μαλλιά, νάρχεται διαταχτικά προς το μέρος μου. Τον είχα δη κι' άλλη φορά. 'Ηταν ένας ένοικος του ξενοδοχείου, που περνούσε τις ώρες του διαβάζοντας στην ταράτσα. Δε γνωριζόμαστε. 'Ισως και να μη τύχαινε να γνωριστούμε ποτέ, αν δεν έμπαινε στη μέση αυτή η εφημερίδα. 'Ηρθε κοντά μου και υποκλίθηκε, με φανερό άνησιν.

— 'Ω! Νά με συγχωρήτε, κυρία μου! μου είπε. Δε φταίω εγώ... Φταίει ο άναδης άερας, που πέταξε την εφημερίδα στο πρόσωπό σας. Πόσο λυπάμαι... Φανόμαστε να ρεμβάζετε τόσο όμορφα και σ'ας διέκοψα...

— Τι καλά που έκανε ο άερας! του απαντήσαμε κι' εμείς. 'Εγώ όμως είχα μιά εφημερίδα κι' εγώ είχα μιά εφημερίδα κι' εγώ είχα μιά εφημερίδα...

— 'Ο όμορφος κύριος με τα γκοτίζα μαλλιά, γέλασε και τράβηξε τη σαλ-λόγκ του κοντά μου.

— Μου επιτρέψετε να σ'ας κάνω λίγη συντροφιά; με ρώτησε δειλά.

— Εύχαριστως, του είπα, καθίστε.

— 'Εβλεπα κι' εγώ αυτό το ζευγάρι, συνέχισε χαμογελώντας. 'Όχι όμως με μελαγχολία, αλλά μ' ένα είδος ζήλειας!

— Θά ήταν όμοιο να σ'ας άκουγε ή γυναίκα σας! του είπα γελώντας.

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος! Είμαι χήρος εδώ κι' οχτώ χρόνια. 'Όστόσο διαλογίζομαι πως ένας σαρανταπεντάχρονος είναι ακόμη άρεστος νέος για να ζήσει ένα ερωτευμένο ζευγάρι...

— 'Όχι όμως και μιά αντίπαντη γυναίκα σαράντα χρόνων, του απάντησα με πικρά.

Με κτύπησε μ' έκπληξη. Κατάλαβα τί σκεφτόταν. Τού φαινόταν άπιστευτο. Θεέ μου, πόσο είμαι κουτή! Θά μπορούσα να του πω πως ήμουν τριαντάδυο ή το πολύ-πολύ τριαντατρίων χρόνια.

— Στά σαράντα, μου απάντησε εκείνος μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, μπορεί κανείς να ποντάει στην εύτυχία δέκα φορές περισσότερο απ' αυτά τα παιδιά. Μιά γυναίκα σαράντα χρόνων, έχει άρκετη πείρα για να ξέρει τί είναι πραγματικά η άγάπη. Και το ξέρετε και σεις, δεσποινίς... 'Ω! Μιλάμε τόση ώρα χωρίς να συστηθούμε.

— Με λένε Ρίτα Ρουσσώ! του είπα χαμογελώντας.

— Ζάκ 'Ολιβιέ, είπε. Είμαι ένθουσιασμένος, που σ'ας γνώρισα...

★

— 'Όλη τη νύχτα δεν έβλεπα μάτι, κοίταζα άσυνήθιστα για μένα. Σκεφτόμουν: «'Ακουσε, Ρίτα, μην είσαι τρελή! Αυτός δε σκέφτεται

για σένα όπως θέλεις να πιστεύεις. Οι όμορφοι άντρες ξετρελαίνονται για τις μικρές. 'Αν βάλεις στο μυαλό σου μιά τέτοια ιδέα, γρήγορα θά το μετανιώσεις πικρά. Μιά κοπέλλα σαράντα χρόνων, που έχει να συντηρήσει μιά μικρή αδελφή κι' έχει τόσες ύπηρεσιακές σκοτούρες, δεν ξανοίγεται σ' ερωτικές περιπέτειες».

Προσπάθησα να πείσω τον έαυτό μου πως δε συνέβαινε τίποτα και πως έπρεπε να ηρεμήσω. Την άλλη μέρα, χωρίς να δώσουμε ραντεβού, ξανασυναντηθήκαμε με τον 'Ολιβιέ. Τί συντροφιά που μουζε γίνει άπαραίτητη. Λαχταρούσα τότε να περσίω ή ώρα να πάω να τον δω. Μετά πέντε μέρες, άρχισα να νοιώθω ένα παράξενο συναίσθημα. Τί σημασία έχει πως δεν τόχα νοιώσει άλλη φορά; Δε χρειάζεται να πνιγί κανείς δυο φορές για να καταλάβει τι είναι το πνίξιμο. Με την πρώτη καταλαβαίνει κανείς πως αγαπάει. Δεν ήταν κάτι που τόνωνε με τη σκέψη. 'Όλο μου το κορμί, όλο μου το αίμα, όλο μου το είναι, το ένοιωθε και το φώναζε. Τον αγαπούσα τρελλά, χωρίς να μπορώ να το κρύψω. Και μου φαινόταν πως κι' αυτός το διάβαζε στο πρόσωπό μου, κι' αυτό μ' έκανε άνω-κάτω.

— 'Ο φίλος μου, 'όστόσο, δεν έδειχνε τίποτα. Χορεύαμε μαζί, παίζαμε τένις ή περπατούσαμε στις όχθες της λίμνης, σά να μη συνέβαινε τίποτα. Κι' όμως αυτό ήταν μαρτύριο για μένα. 'Ηταν μιά άνεπισητή άγωνία να βλέπω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη και να συλλογίζομαι πως ήμουν πολύ μεγάλη, για να κερδίσω την άγάπη του.

Μιά μέρα με παρακάλεσε και του διηγήθηκα τη ζωή μου. Μ' άκουγε μ' εξαιρετικό ενδιαφέρον.

— Μ' άλλα λόγια, μου είπε, όταν ή μητέρα σας πέθανε και σ'ας άφησε βρέφος την αδελφή σας, σεις εγγασθήκατε για να την αναθρέψετε και να συντηρήσετε τον άρρωστο πατέρα σας δέκα όλόκληρα χρόνια. Πως ήταν δυνατό, κάτω από τέτοιες συνθήκες να σκεφθήτε για γάμο; Ρίτα, δε φαντάζεστε πόσο με συγκινεί ή αυτοθυσία σας.

— Θέλετε να με παραστήσετε για ηρωίδα, Ζάκ! είπα γελώντας. Δεν είναι ήρωισμός αυτό που έκανα. 'Ηταν μιά υποχρέωση που μου επέβαλε ή ζωή. 'Η Ζανέτ, ή αδελφή μου, είναι τώρα 19 χρόνων. Τη βλέπω και τη χαίρομαι και δε μετανιώνω για τα χρόνια, που διέθεσα γι' αυτήν...

— Κι' όμως ή θυσία αυτή, σ'ας στοίχισε πολύ. Δεν άμφιβάλλω πως θά σ'ας παρουσιάστηκαν πολλές ενκαιρίες να παντρευτήτε.

Αυτό δεν ήταν ερώτηση. 'Ηταν μιά θλιβερή διαπίστωση.

— Πως το ξέρετε, κ. 'Ολιβιέ;

— Το μαντεύω, Ρίτα. Είμαι τόσο καλή και τόσο όμορφη...

— Με κολακεύετε!

— 'Η συνομιλία μας σταμάτησε εδώ. 'Η αδειά μου τέλειωσε και μετά δυο μέρες έπρεπε να φύγω. Την άλλη μέρα, πήγαμε ένα περίπατο φύγα. Την άλλη μέρα, πήγαμε ένα περίπατο φύγα. Την άλλη μέρα, πήγαμε ένα περίπατο φύγα...

— Ρίτα, ξέρεις γιατί περιμένα ως άνωψε;

— Τί περιμενες; Δε σε καταλαβαίνω, του άποκρίθηκα, με φωνή, που έτρεμε.

— Κι' όμως, με καταλαβαίνεις. 'Εγώ το ξέρω πως με καταλαβαίνεις. Ρίτα, αλλά καθυστέρησα για να σου δώσω τον απαιτούμενο στέρεο για να σου δώσω τον απαιτούμενο στέρεο για να σου δώσω τον απαιτούμενο στέρεο...

— Νά γίνω, τί; τραύλισα, μη πιστεύοντας στ' αυτιά μου.

— Ναι, να γίνης γυναίκα μου, αγαπημένη μου! Δε μ' ένοιωσες; Νόμίζα πως τόχες νοιώσει. Δυο εβδομάδες τώρα δεν έφυγα από το πλευρό σου.

— 'Ω! Ζάκ! ψιθύρισα.

Και παρά λίγο να βάλω τα κλάματα.

Δεν ήθελα να δη, να καταλάβη πόσο πολύ τον αγαπούσα. 'Εγείρα το κεφάλι μου στον ώμο του. Δε μπόρεσα να κρατήσω τα δάκρυά μου, κι' αυτό ήταν ή πιο φανερό ήμολογία.

— Ρίτα, γλυκειά μου αγάπη!

Τράβηξε το κεφάλι μου προς τα πίσω και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου, έτσι, που ή γη μου φάνηκε πως στριφογύριζε και πως έγω βρισκόμουν μέσα σ' έναν άλλο κόσμο. 'Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Νόμίζα πως θά πέθαινα στην άγκαλιά του εκείνη τη στιγμή.

— Μ' αγαπάει! Μ' αγαπάει! ήθελα να φωνάξω μ' όλη μου τη δύναμη.

Του είπα όμως δειλά:

— Ζάκ, ντρέπομαι να στο πω, αλλά σκέφτηκα πως θάταν προτιμότερο να περιμένουμε ακόμη λίγο, για να γνωριστούμε καλύτερα. Κι' όμως ή καρδιά μου σε γνωρίζει καλά. Ζάκ, Σε γνωρίζει σά να σε ήξερε χρόνια...

— Δε θά περιμένουμε. 'Αρεκέτ' περιμένουμε κι' οι δυο μας αυτή τη συνάντηση. Την άλλη εβδομάδα θά παντρευτούμε. Θά φροντίσω εγώ για όλα.

★

— 'Όταν είπα στην αδελφή μου τί μου είχε συμβεί, δε φάνηκε καθόλου ένθουσιασμένη.

— 'Ενθουσιάζεσαι, μωπέ ειρωνικά, σά μιά κοπέλλα της ηλικίας μου! Φοβούμαι μην απογοητευθείς γρήγορα.

Δεν της απάντησα. Προτίμησα καλύτερα ν' αφήσω τα γεγονότα να της απαντήσουν. Τί έγνοιας, που είναι τα νιάτα! Φαντάζονται πως μονάχα οι νέοι ξέρουν από άγάπη.

Την επομένη Κυριακή, εγώ και ο Ζάκ παντρευτήκαμε. 'Ο 'Ολιβιέ ήταν ένας επιτυχημένος μηχανικός. Είχε ένα ιδιόκτητο σπίτι, στο Παρίσι, θαυμάσια επίπλωμένο. Πήραμε μαζί μας και τη μικρή αδελφή μου, τη Ζανέτ.

— 'Ενα βράδυ, γυρίσαμε από μιά φιλική συγκέντρωση. Είχα ανέβει πάνω ν' αλλάξω και κατέβηκα γρήγορα. Πριν μπω στην τουαλέτα, άκουσα το Ζάκ να συζητάει ζοφρά με την αδελφή μου. Δε φαντάσθηκαν πως θά κατέβαινα τόσο γρήγορα. Χωρίς να το θέλω, σταμάτησα και κοιτάχτηκα...

— 'Ωστε, κατά τη γνώμη σου, έλεγε ο Ζάκ, εμείς είμαστε απόκληροι της άγάπης, έπειδή μ'ας πήραν τα χρόνια;

— Δε θέλω να πω αυτό. 'Απλως φοβούμαι μήπως κι' οι δυο σας γελιέστε.

— 'Ο Ζάκ κάγχασε.

— Είμαι πολύ μικρή για να μ'ας καταλάβης. 'Όταν ένας άντρας βρίσκει μιά γυναίκα σαν τη Ρίτα, είναι σά να ανακαλύπτει ένα θαύμα! 'Αγαπάει τότε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Ζανέτ, αυτό είναι το μεγαλείο του ανθρώπου. Μπορεί να γεροντι να κοιμά μας, οι καρδιές μας όμως ποτέ δε γεροντι. 'Αγαπώ την αδελφή σου με την ίδια όρμη, που αγάπησα για πρώτη φορά.

— 'Ετρεξα σάν τρελλή στο δωμάτιο και σφίχτηκα στην άγκαλιά του.

— 'Η αδελφή μου έμεινε μ' άνοιχτό στόμα.

— Ρίτα, μ'ας άκουσε; ρώτησε, γελώντας ο Ζάκ.

— Ναι! Τ' άκουσα όλα, φώναξα, και τον έσφιξα ακόμα πιο πολύ στην άγκαλιά μου...

ΖΑΝ ΠΙΕΤΑΛ

Νόμίζα πως θά πέθαινα στην άγκαλιά του εκείνη τη στιγμή...

Διαβάστε αυτές τις υποδείξεις κι' αν δεν πάτε διακοπές στην θάλασσα

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Το καλοκαίρι άρσει στις όμορφες. Και οι άλλες; Οι άλλες σηκώνουν τους ώμους, φορούν μεγάλα μαύρα γυαλιά, στέκονται μπροστά στον καθρέφτη και σκέπτονται αναστενάζοντας:

«Πώς θα είμαι τώρα με τα καλοκαιρινά φορέματα; Πώς θα είμαι με το κουστούμι του μπάνιου;»
Ιδιαίτερα αντίκρυ στο πρόβλημα για το κοστούμι του μπάνιου οι αναστεναγμοί γίνονται βαθύτεροι.

»Με αυτές τις τετράγωνες πλάτες, με αυτές τις φαρδιές περιφέρειες, με αυτές τις κοντές γάμπες, με αυτό το σχεδόν ανύπαρκτο στήθος τί να κάνω; Τί να διαλέξω; Από πού να αρχίσω;»

Εμείς, λοιπόν, σας συμβουλεύουμε: «Αρχίστε απ' αυτές τις υποδείξεις μας. Τα κοστούμια του μπάνιου δεν είναι πάντοτε όμοια. Σήμερα υπάρχουν για όλα τα γούστα και για όλα τα σώματα, φθάνει να ξέρετε να διαλέξετε το κατάλληλο.

Σ' ΕΚΕΙΝΕΣ που κάνουν ζωή πολύ καθιστική και ανησυχούν για τις «περιφέρειες», σ' εκείνες που έχουν μηρούς υπερβολικά βαρείς, προτείνουμε αυτό το μαγιώ. Είναι εφωδιασμένο με μία στενή πλισσορισμένη κορδέλλα, που καλύπτει το κατώτερο μέρος των γοφών, σκεπάζοντας τα «μαξιλαράκια» του λίκους, που σηματοδοτούνται στους χειμωνιάτικους μήνες από τις ατέλειωτες καθιστικές ώρες πάνω στην καρέκλα ενός γραφείου.

Θ' αποφύγετε: Τα μαγιώ που δε φτάνουν όσο χρειάζεται χαμηλά, τα μαγιώ με φουτίτσες, τα μαγιώ ντε-πιάς.

Α Ν έχετε στήθος κάπως υπερβολικό, θα προτιμήσετε κοστούμια μπάνιου με ντεκολτέ ψηλά και δ-βάλ και με μπρετέλλες κάπως φαρδιές προς τους ώμους.

Εξ ίσου κατάλληλα είναι και τα εξώραφα γαζιά, τα λεζάρ κομμένα δράματα σε απορρόσεις ούτε πολύ σκοδρες, ούτε πολύ ανοιχτές.

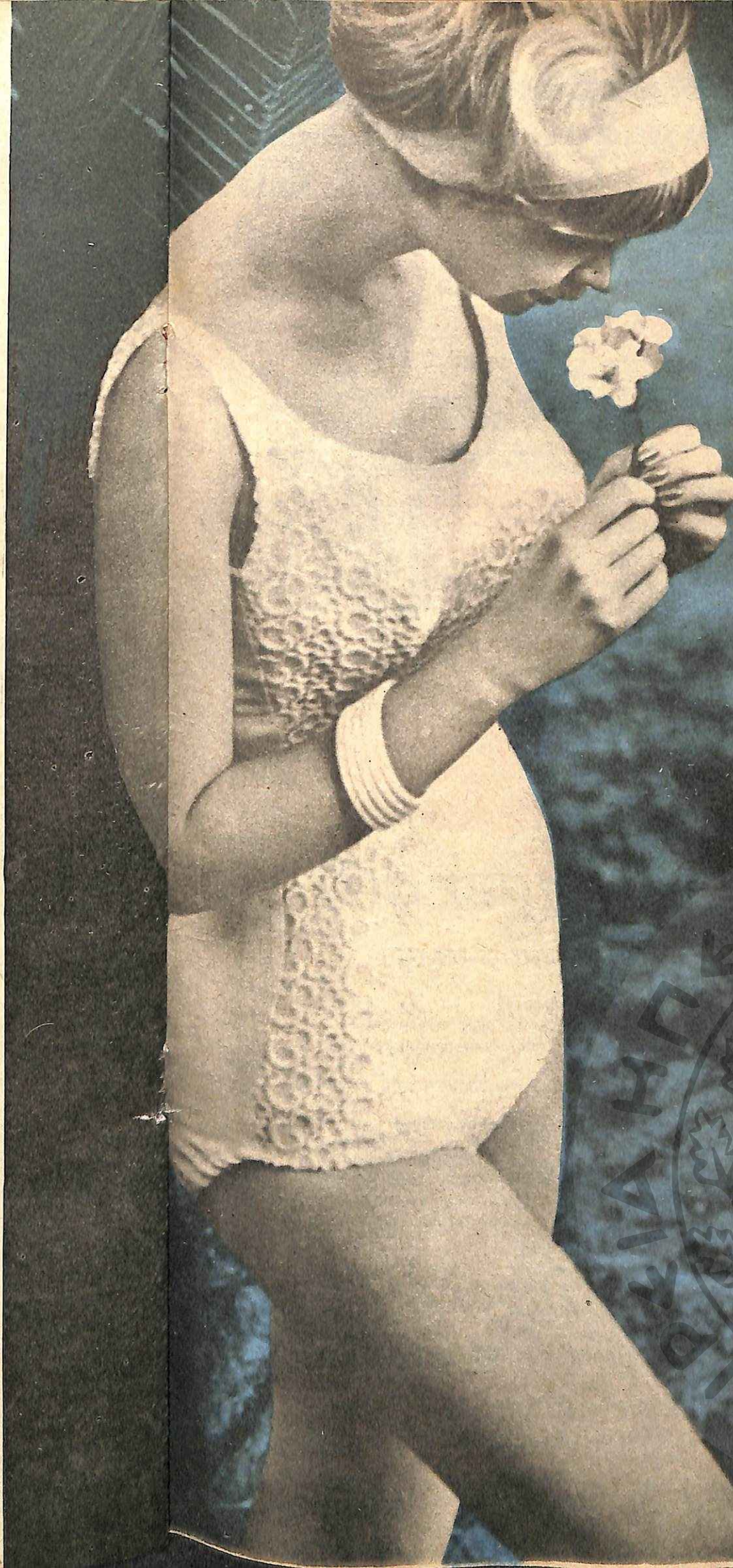
Μην πείσετε ποτέ στο σφάλμα να φορέσετε το στηθόδεσμο κάτω από το μαγιώ. Κάτι τέτοιο είναι πολύ αντιαισθητικό. Άλλωστε, τα μαγιώ του 1961 είναι τόσο ελαστικά και τελειοποιημένα, ώστε να μπορούν να συγκαταστήσουν οποιοδήποτε στήθος. Άρχει, βέβαια, να διαλέξετε ένα μαγιώ καλής ποιότητας, με κομψό στηθόδεσμο.

Για το μεγάλο στήθος, που παρουσιάζει κάποια πλαστικότητα, εδωγενικά είναι τα ψυχρά ντύσιμα.

Επίσης το κολύμπι, που βοηθάει την ανάπτυξη του μικρού στήθους, κατορθώνει να χαρίσει φρόμα και στερεότητα και στο μεγάλο στήθος.

Α Ν έχετε μέση χωρίς «κόψιμο», βαρειά και κοντή, θα πρέπει να καταφύγετε σ' αυτό το κοστούμι, που χαρίζει στο σώμα μία λυγρή όψη. Το ύφασμα έχει σχέδια κάθετα, που παίζουν αποχωρώσεις πού σκοδρες στην περιοχή της μέσης. Η γραμμή είναι κομμένη σε πολλές λουρίδες, που ενώνονται με λεπτότατα αόρατα γαζιά. Το «σημείον μέσης» δεν είναι πολύ στενό, ούτε πολύ φαρδύ. Μία άσκηση, που λεπταίνει τη μέση, είναι η έξη: Σταθήτε όρθιες και αγκυλώστε να λυγίσετε τον κορμό δεξιά κι' αριστερά, ώσπου να αγγίξετε το έδαφος με τα δάχτυλα.

Τ Ο ιδεώδης μαγιώ για τις πολύ νεαρές κοπέλλες, που είναι είτε κάπως παχουλές, είτε κάπως πολύ αδύνατες, είναι το λευκό δ-βάλ ντεκολτέ, με μπρετέλλες κυκλικές. Συνδυάζει θαυμάσια απλότητα, με μοντέρνο στυλ.

Ρ ΙΣΤΕ μία προσεκτική ματιά στους ώμους. Είναι στενοί, είναι τετράγωνοι, είναι κυρτοί; Με λίγα λόγια, δεν είναι τέλειοι; Σ' αυτές τις περιπτώσεις, όλο το ενδιαφέρον συγκεντρώνεται στις μπρετέλλες του μαγιώ. Όταν είναι, όπως στο κοστούμι της φωτογραφίας μας, φαρδιές και όσο το δυνατόν περισσότερο απομακρυνόμενες, οι ώμοι δεν παρουσιάζονται πια τόσο σε «πρώτο πλάνο».

Προσοχή ιδιαίτερη χρειάζεται στην ηλιοθεραπεία. Πολλές γυναίκες κάνουν μόνο στο πρόσωπο, διαφορώντας για τις πλάτες και τους ώμους. Μή μένετε στον ήλιο συνεχώς ανάσκελα. Σαπλώστε πρώτα με το πλευρό, ύστερα ανάσκελα, έπειτα με την κοιλιά. Απλώνετε ομοιόμορφα το λάδι για το μαύρισμα. Το σοκολατένιο χρώμα προσθέτει πάντα ομορφιά.

Ν Α και η πλάτη με όλα της τα προβλήματα. Ποιός ξέρει για ποιό λόγο, τον περασμένο χρόνο, η βελγική Αύλη σκανδαλίστηκε, όταν η πριγκίπισσα Πάολα παρουσιάστηκε σε κάποια ιταλική πλάζ, φορώντας ένα μαγιώ με ένα τέτοιο ντεκολτέ στην πλάτη.

Στήν πραγματικότητα πρόκειται για μία γραμμή, που θεωρείται πιά κλασική: Πολύ ψηλά στο λαιμό, πολύ τονισμένη στη μέση (πίσω και εμπρός).

Το μεγάλο πλεονέκτημα αυτής της γραμμής είναι, ότι δείχνει το σώμα πιο λεπτό και πιο εύλυγο. Αλλά, φυσικά, για να μπορέσει μία γυναίκα να το υιοθετήσει, θα πρέπει να έχει μία πλάτη άνοση, χωρίς «κόκκαλα», χωρίς σημάδια, χωρίς λεκέδες, χωρίς μπυμπάκια. Εδωγενικό για την ομορφιά του δέρματος της πλάτης είναι το μασάζ με τριχωτό γάντι.

Α Ν το δικό σας πρόβλημα είναι το εξαιρετικά μικρό στήθος, που μοιάζει να χάνεται μέσα στο μαγιώ, μην α'ελαίεσθε. Καί, για σας, υπάρχει κάποια λύση: Ένα μαγιώ, που δημιουργεί οφθαλμαπάτη, με τρεις πέννες στο ύψος του στήθους, όπως σ' ένα πραγματικό βοαδινό φόρεμα.

Ένα άλλο τέχνασμα είναι ν' απομακρύνετε από το στήθος κάθε τι που προσελκύει το βλέμμα σ' αυτό.

Στο μαγιώ της φωτογραφίας μας, π. χ., τα μεγάλα χρωματιστά τριαντάφυλλα σταιριούνται λίγο πάνω από τη μέση. Άλλωστε, οι διακοπές στη θάλασσα προσφέρουν μία μαγική βοήθεια σ' αυτό το πρόβλημα. Το κολύμπι, τα κουνιά, ή απλά, είναι σπό, στα όποια θα πρέπει να επιδοθήτε με ένθουσιασμό.

Τί πρέπει να ξέρετε για τον αλκοολισμό

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΠΙΡΡΕΠΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

ΓΙΑ το κρασί και γενικότερα για το οινόπνευμα επικρατούν οι πιο σφαιρικές αντιλήψεις. Αλλά ποιά είναι η γνώμη της επιστήμης σχετικά μ' αυτό το ζήτημα; Οι κατωτέρω απαντήσεις θα σας κατατοπίσουν.

1) Το οινόπνευμα είναι δηλητήριο για τον οργανισμό μας;

Όχι. Το οινόπνευμα είναι ένα διεγερτικό του νευρικού συστήματος, όπως το τσάι, ο καφές, ο καπνός, το όπιο κλπ. Δεν βλάπτει το οινόπνευμα, αλλά μόνον η κατάχρησής που κάνουμε σ' αυτό.

2) Το οινόπνευμα είναι φάρμακο;

Μόνο σε περίπτωση ώρισμένων παθήσεων της καρδιάς, π. χ. στις κρίσεις της στηθάγχης, σε μια συγκοπτική κλπ. Το οινόπνευμα μπορεί να υποβοηθήσει στο να συνέλθη ο ασθενής, αλλά δεν έχει θεορασεντικές ιδιότητες.

3) Το οινόπνευμα ζεσταίνει;

Το οινόπνευμα προκαλεί διαστολή των αγγείων και γι' αυτό έχουμε μια προσωρινή αίσθηση θερμότητας. Αλλά αμέσως έπειτα τα αγγεία συστέλλονται και κινώνουμε πιο πολύ από ποίν. Είναι αξιοσημείωτο, άλλωστε, ότι οι αλκοολικοί προσβάλλονται ευκολότερα από πνευμονία.

4) Είναι απαραίτητο να πίνουμε κρασί μαζί με το φαγητό μας;

Καθόλου. Όχι μόνο οι θερμίδες, που μας δίνει το κρασί δεν εξουσιάζονται τη μυϊκή εργασία, αλλά επί πλέον το οινόπνευμα παρεμποδίζει την κανονική καύση του σακχάρου. Σε μεγάλες δόσεις, μάλιστα, αντίθετα στην πέψη των τροφών. Όταν πίνουμε κρασί, μάλιστα, το οινόπνευμα που περιέχουν περνάει ολόκληρο σχεδόν στο αίμα. Έλαχιστο μόνον αποβάλλεται με τα ούρα και την αναπνοή. Το υπόλοιπο, που καίγεται βραδύτατα, διασπείρει τους ιστούς, όπου λιμνάζει. Και σ' αυτό όφειλεται η τοξική επίδραση, που έχει στο νευρικό και το πεπτικό σύστημα. Το οινόπνευμα αποκοιμίζει τα νευρικά κέντρα και σ' αυτό όφειλεται η ευεξία, που μας φέρνει. Έπενεργεί, δηλαδή, σά ναρκωτικό. Έτσι, ο άνθρωπος χάνει τον έλεγχο επί των κινήσεων του και το μυαλό του θαλάνει.

5) Ποιά είναι τα επιτοκικά όρια οινόπνευματος, που μπορούμε να πούμε;

Οι επιστήμονες δε συμβουλεύουν να πίνουμε οινόπνευμα. Καθορίζουν μόνο τα όρια, πέραν από τα οποία το οινόπνευμα γίνεται βλαβερό. Τα όρια αυτά είναι τα εξής:

Ημερησία δόσις. Κρασί 10 βαθμών. Γυναίκες: μισό κιλό. Άνδρες με καθιστική εργασία: ¾ του κιλού. Εργάτες ασχολούμενοι με βαριές εργασίες: 1 κιλό. Αγροτικοί εργάτες: 1 κιλό και ¼. Παιδιά τίποτα.

6) Το κρασί είναι λιγότερο βλαβερό από το οινόπνευμα;

Έπειτα που έχει σημασία δεν είναι το είδος του ποτού, αλλά η ποσότητάς του που πίνουμε. Το κρασί, που συνήθως δεν ξεπερνάει τους 10 βαθμούς, είναι

λιγότερο βλαβερό από το οινόπνευμα, γιατί το κρασί, που η αναλογία του οινόπνευματος σ' αυτά ξεπερνά τους 40 βαθμούς.

7) Τάραχει διαφορά μεταξύ αλκοολικού και πότου; Ο αλκοολικός μεθώνει με την πρώτη γουλιά κρασιού, που θα βάλει στο στόμα του, αλλά το μεθύσι του παραμένει έκτοτε σταθερό. Δεν αυξάνει. Ο πότης, τούναντιον, δε μεθάει παρά έπειτα από ώριση ποσότητα κρασιού και το μεθύσι του μεγαλώνει ολοένα. Έρχεται, τέλος, στιγμή, που δε μπορεί να πιη άλλο, ή που σωριάζεται κάτω, γιατί ξεπέρασε αυτό το όριο. Ο αλκοολικός, όμως, μπορεί, θεωρητικά τουλάχιστον, να πίνει απεριόριστα.

8) Πώς επενεργεί το κρασί; Κατά κανόνα, στον πότη η επίδραση του εκδηλώνεται περισσότερο στο πεπτικό σύστημα, ενώ στο μέθυσο το κρασί επιδρά κυρίως στο νευρικό σύστημα. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι δε συμβαίνει και το αντίθετο. Στον πρώτο, οι διαταραχές, που προκαλούνται στο πεπτικό σύστημα, εξελίσσονται με αργό και ήπιο ρυθμό, ενώ στο δεύτερο είναι περισσότερα θεαματικές.

Η κυριότερη ασθένεια, που προκαλείται από το οινόπνευμα είναι η κίρρωσις του ήπατος. Η κατάχρησις του μπορεί ακόμη να προκαλέσει καρκίνο του στομάχου (λόγω του συνεχούς ερεθισμού των βλεννογόνων) ή των αναπνευστικών οργάνων ή του πεπτικού συστήματος. Εκτός τούτων, η αλλοίωση της λειτουργίας του ήπατος παρεμποδίζει τη χρησιμοποίηση των βιταμινών από τον οργανισμό. Για το λόγο αυτό παρατηρούνται διάφορες άλλες διαταραχές: της όρασεως (έλλειψις βιταμίνης Α), της καρδιάς (βιταμίνη Β), των σεξουαλικών λειτουργιών (βιταμίνη Ε) κλπ. Πολλοί πόται καταπνέονται στείροι. Παρατηρήθηκαν, εξ άλλου, περιπτώσεις ανδρών, που παρουσιάζουν εκδηλα συμπτώματα θηλυκότητας, λόγω μεγάλης καταχρησεως οινόπνευματών ποτών.

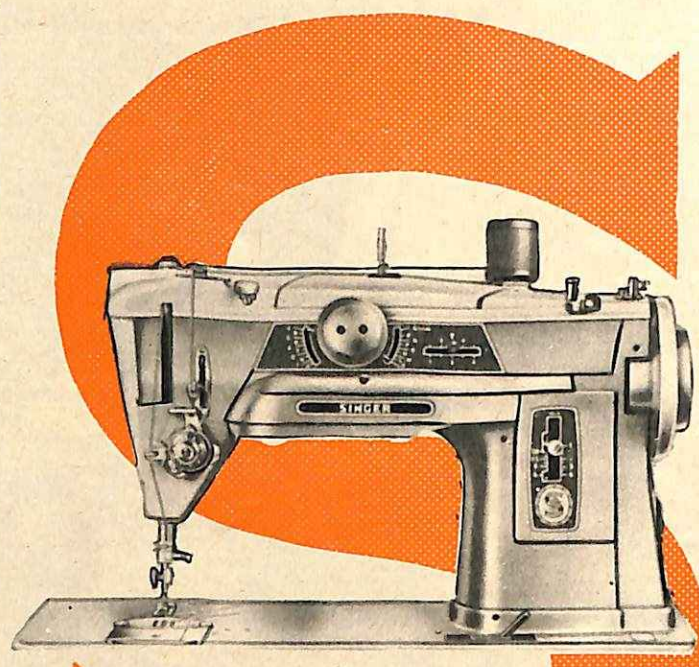
9) Ποιά είναι ειδικότερα η επίδραση του οινόπνευματος στις σεξουαλικές λειτουργίες;

Μία μικρή ποσότης οινόπνευματος επενεργεί ως διεγερτικό. Αλλά εάν εξακολουθήσουμε να πίνουμε, το οινόπνευμα προκαλεί ένα είδος νάρκης, που είναι περισσότερο έντονη στις σεξουαλικές λειτουργίες. Έχει παρατηρηθεί, ότι οι μεγάλοι πόται έχουν πολύ περιορισμένη σεξουαλική ικανότητα.

Στις γυναίκες, αντίθετα, το κρασί και γενικότερα το οινόπνευμα επενεργεί σά σεξουαλική διεγερτική, ενώ ταυτόχρονα εξαφανίζει την ήθικη αντίστασή τους. Μία γυναίκα, έπειτα από μερικά ποτήρια, χάνει τον αυτοέλεγχο και είναι αδύνατο πιά να συγκρατηθεί.

10) Οι γυναίκες είναι περισσότερο επιρρεπείς στον αλκοολισμό; Ναι. Το ευνύχινον είναι, όμως, ότι δύσκολα κάνουν το πρώτο βήμα. Αλλά αν συνηθίσουν στο ποτό, είναι δύσκολο αν όχι αδύνατο, να το σταματήσουν.

Αυτή είναι η ραπτομηχανή που χρειάζεται η σύγχρονη γυναίκα

Singer 401

(SLANT-O-MATIC)

- Είναι πανοραμική
- Ζιγκ-Ζάγκ — Τελείως αυτόματη
- Επιτρέπει άπεριόριστη ποικιλία έργων
- Λύνει όλα τα προβλήματα της ραπτικής

Αί πολλαπλαί τελειοποιήσεις της σε συνδυασμό με την στερεότητα της και την εύκολη λειτουργία της, την κάνουν απαραίτητη σε κάθε σπίτι και σε κάθε σύγχρονη γυναίκα.

Κατασκευάζεται αποκλειστικά από την SINGER, που έχει παγκόσμιο πείρα πλέον του αιώνα.

Singer 401

Προηγείται της εποχής της

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ SINGER

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Γκνερντινιό

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ

ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η αστυνομία ανακρίνει τη Μαντοννίνα, στο νοσοκομείο, για τον ένοχο της επίθεσης εναντίον της και του θανάτου της θετής μητέρας της. Αλλά αυτή εξακολουθεί να δεσάει πως της ήταν άγνωστος ο δράστης. Έτσι, ο Άττιλιο, που είχε προνοήσει για τις πιθανές συνέπειες της ατιμίας του, αρχίζει να καθιστάται. Αλλά η Τζιλέτα τον απειλεί πως αν δεν την παντρευτεί, θα τον καταγγείλει στην αστυνομία, παρουσιάζοντας ένα ιδιόμορφο γράμμα του, στο οποίο αναγράφει ο ίδιος την ένοχη του. Έπειτα από ύπδειξη του Άττιλιο, η αστυνομία πίνει ως ύποπτο το Τζοζέφ, αλλά η κατάθεση της Μαντοννίνας τον απαλλάσσει από κάθε ύποπτο. Η Νιλντα υποπτεύεται πως ο δράστης είναι ο Άττιλιο, αλλάζει όμως γνώμη κι αυτή, εφόσον η Μαντοννίνα το αρνείται. Η τραγική περιπέτεια της Μαντοννίνας δυσανασχύνει την αγάπη του Σουλνάνο γι' αυτήν. Ώστόσο, θεωρώντας την κι' αυτός ατιμασμένη πιά, παλεύει με τον εαυτό του και δεν ξέρει τι να κάνει. Βγαίνοντας απ' το νοσοκομείο, η Μαντοννίνα πηγαίνει στο σπίτι που έμενε ως τότε. Αλλά έχει τώρα εγκατασταθεί σ' αυτό, σαν κληρονόμος της κυρίας Μπέρρα, μία γριά εσέβερη της, που φέρνεται σκληρά στην άτυχη κοπέλλα και της επιβάλλει πως δεν έχει πια θέσι εκεί μέσα.

Το άταρταστο εκείνο κομπλιμέντο έβριζε τη λεπτή ψυχή της Μαντοννίνας και της ανέβασε το αίμα στο πρόσωπο. Για να βγη απ' την άμυνα της, ζήτησε την άδεια να πάη στην κάμαρα της νεκρής.

Ναι, ναι, πηγαίνετε και μείνετε όσο θέλετε, τ'ό εϊπε η γρηά. Η κοπέλλα μπήκε στο δωμάτιο εκείνο, όπως σ' ένα ιερό.

Ήταν ακατάστατο και παγωμένο απ' τον αέρα που έμπαινε απ' το μισόκλειστο παράθυρο.

Η Μαντοννίνα ανατρίχασε, έπεσε γονατιστή μπροστά στο κρεβάτι και ξέσπασε σε λυγμούς. Ύστερα θυβίστηκε στην προσευχή.

Όλα εκεί μέσα της μιλούσαν για τη «μητέρα» της και για τη στοργή της.

Είμινε σχεδόν δυό ώρες σ' αυτή τη στάση, χαμένη στις αναμνήσεις της.

Τέλος, η γρηά, άπρωώντας που δεν την έδελεπε, έειπε την πόρτα της κάμαρας και κύταξε μέσα.

Η κοπέλλα ήταν γονατισμένη κι' άκουμπουσε το μέτωπό της στο κρεβάτι της νεκρής. Έμενε ακίνητη, σαν άγαλμα.

Η γρηά πήγε κοντά της και της χαμογέλασε. Εκείνη ανησίκησε τα μάτια της. Θέλησε να σηκωθεί, αλλά δε μπόρεσε. Χρειάστηκε να τη βοηθήσει η γρηά.

Είναι τρέλλα να μένετε τόσο ώρα έτσι γονατιστή! της έειπε. Έλάτε... Σας έχω φτιάσει ένα ζεστό καφέ. Θα σας κάνη καλό. Έπειτα θα καθήσετε να ζεσταθείτε κοντά στη σόμπα.

Η Μαντοννίνα την άκολούθησε μηχανικά στη διπλανή κάμαρα. Έτρεμε, χτυπούσαν τα δόντια της. Όταν ήπιε όμως τον καφέ, μαζί με τον καφέ, συνήλθε κάπως και τραύλισε μερικές λέξεις εύχαριστίας.

Δεν πρέπει να ξαναμπήτε εκεί μέσα, της έειπε η γρηά. Τί διάβολο! Βέβαια, έχει δικαίωμα στην ευγνωμοσύνη σας ή μακαρίτισσα. Μήπως όμως θα την ά

ναστήσετε με τα κλάματα; Είναι τώρα πιο εύχισμένη από μας, πιστέψτε με!... Έλάτε, πιείτε άλλο ένα κονιάκ.

Όχι, δε μπορώ. Εύχαριστώ.

Θα το πιά εγώ τότε... Μα μη με κυττάτε έτσι άπελπισμένη! Δεν είσατε μονάχη στον κόσμο... Άχ, αν είχα εγώ τα νεύματά σας και την όμορφη σας!...

Αναστένανε, έδελε τρίτο ποτήρι κονιάκ και συνέχισε:

Στην υγεία σας!... Μ' άρέσετε και μπορούμε να ταιριάσουμε εμείς οι δυό. Εγώ δε θα μείνω σ' αυτό το σπίτι, παρά όσο χρειάζεται για να μεταφέρω άλλοι τα έπιπλα. Μου φαίνεται πως πνίγνυμαι εδώ μέσα με τη μελαγχολία που βασίλευει.

Θα πιάσω ένα ώραίο διαμερίσμα, κεντρικό, και θα σας κρατήσω μια κάμαρα, αν θέλετε. Δε θα σας άναγκάζω να δουλεύετε πολύ. Θα ζήτε έξογνιστά, χαρούμενα, όπως ταιριάζει στην ηλικία σας. Πάθατε ένα δυστύχημα, μα τί σημασία έχει;

Έπειτα πρόσθεσε, μ' ένα παράξενο τόνο φωνής, προφέροντας άργα τις λέξεις:

Ίσως είναι καλλίτερα έτσι... Τώρα δεν είσατε πιά τόσο άθώα... Κρίμα μονάχη που δεν γνωρίσατε αυτόν τον άρχείο! Μπορούσατε να του ζητήσατε άποζημίωση.

Η καυμένη η Μαντοννίνα, με την τέλεια αθωότητά της, δεν κατάλαβαινε πόσο φρικτά ήταν αυτά ύπονοούμενα.

Ενοιασε ώστόσο μια ένστικτική αντίπαθεια για τη γρηά εκείνη, που μιλούσε με τέτοια σκληρή άδιαφορία για τη νεκρή εσέβερη της. Διαισθάνθηκε πως δεν ήταν ειλικρινής και κατάλαβε πως δε θα μπορούσε να ζήσει μαζί της.

Όταν η γρηά θέλησε να την άγκαλιάσει, τραβήχτηκε, μη μπόρώντας να κατανικήση την αντίπαθειά της.

Σας εύχαριστώ για την καλωσύνη που μου δείξατε, έειπε, αλλά δε μπορώ να δεχθώ.

Η γρηά ζάρωσε τα φρύδια της.

Μα πού πρόκειται λοιπόν να μείνετε; ρώτησε.

Τό έχω κανονίσει, αυτό, δε βιάωσε η κοπέλλα.

Η γρηά, μη μπόρώντας πιά να συγκρατηθεί, άρχισε να τη λούζει με δρισιές. Καί, καθώς έκινε έκανε να φύγη, χωρίς ν' άπαντήσει, την άρπαξε απ' το μπράτσο και της φώναξε:

Ά, θέλεις να φύγης έτσι, δίχως να πάρης τα πράγματά σου, για να πής έπειτα πως σου τα κλεψα και να μου στείλεις την άστυνομία; Μα όχι, δε θα βγής από δω χωρίς το ποσούλο σου... Έπειτα θα πιά σε όλους ότι σ' έδιωξα. Κι' άργότερα θα μου το πληρώσεις!

Η Μαντοννίνα ήθελε να κλάψη, αλλά κρατήθηκε.

Δώστε μου ό,τι μου άνηκει, κυρία, της έειπε κυττάζοντάς την με θαυρία περιφρόνησι. Γρήγορα όμως, γιατί δε μπορώ πιά να μείνω εδώ... Όσο για τις φόδες σας, δεν τις λογαριάζω. Δε φοβάμαι άλλον απ' το Θεό.

Κίτρινη απ' το κακό της, η μέγαιρα έρριξε μέσα σ' ένα μπασούλο τα φορέματα και τα έσώρουχα της κοπέλλας. Φώναξε ύστερα απ' το κεφαλόσκαλο τη θυμωρό και της έειπε να φέρη ένα βαστάζο. Όταν έφτασε αυτός, η γρηά έειπε σαρκαστικά στη Μαντοννίνα:

Πήγαίνε, πήγαίνε να βρής το φίλο σου! Τα τίμια σπίνια δεν είναι για σένα... Ούτε και θα βρής άλλος δάκεκ, που να πι- στέψουνε το παραμύθι σου για τον παλιότατο!

Η Μαντοννίνα, χλωμή σαν πεθαμένη, κατέβηκε τη σκάλα. Ο άχθοφόρος την άκολούθησε, με το μπασούλο στην πλάτη.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, η κοπέλλα του έειπε:

Φανάχτε μου, σας παρακαλώ, ένα ταξί.

Δεν είχε παρά ελάχιστα λεφτά στην τσέπη της. Τί την έ-

Κι' αυτό είναι το δωμάτιο της ύπηρεσίας!...

νοιαζε όμως; Έπειτα απ' τις τόσες άγωνίες, τους πόνους και τις προσβολές που είχε περάσει, η μόνη της επιθυμία ήταν να πεθάνη!

Η ζωή δεν της πρόσφερε πιά καμιά έλπίδα. Ο θάνατος πιά φαινόταν σαν μοναδική λύσι. Μ' όλο που, πριν από λίγο, είχε δε- δαίώσει ότι φοβότανε το Θεό, τώρα είχε έγκαταλειφθή στο νοσηρό πόθο της αυτοκτονίας, όπως ο ναυαγός που άρπάζεται από ένα τελευταίο συντρίμμι...

Πληρώσε τον άχθοφόρο, ανέδθηκε σ' αυτοκίνητο και έειπε στο σωφέρ:

Πηγαίνετε με προς τη γέφυρα της Βασιλίσσας Μαργαρίτας. Θα σας πιά εγώ που να σταματήσετε.

Είχε θυμηθεί ένα μικρό ρεστωράν, κάπως έξοχικό, όπου είχε φάει μία Κυριακή, μαζί με την κυρία Μπέρρα, μετά τον περίπατό τους.

Ήταν τότε μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα. Κι' η ξενοδόχος, μία συμπαθητική γυναίκα, είχε δώσει τις δυό πελάτισσες να καθήσουν κάτω από μια κληματαριά, στην όχθη σχεδόν του ποταμού. Αφού φάγανε, είχε πιάσει κουβέντα μαζί τους. Τους είχε πη ότι ήταν μικρό το μαγαζί της, αλλά δούλευε καλά, με πελατεία από τίμιους ανθρώπους. Το καλοκαίρι, νοίκιαζε μερικά δωμάτια σε παραθεριστές.

Η Μαντοννίνα δεν την είχε ξεχάσει. Τώρα λοιπόν σκέφθηκε να καταφύγη σ' αυτήν.

Όταν έφτασε στον προορισμό της, κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο, παρακάλεσε το σωφέρ να περιμένει μια στιγμή και μπήκε στο ρεστωράν.

Η ξενοδόχος βρισκόταν στον μπαγκό. Η Μαντοννίνα την πλησίασε δειλά.

Μ' άναγνωρίζετε, κυρία; της έειπε.

Εκείνη την κύτταξε, της χαμογέλασε κι' άπάντησε:

Μα βέβαια! Ένα προσώπακι σαν το δικό σας δεν ξεχνιέται εύκολα... Τί γίνεται η μητέρα σας, δεσποινίς μου;

Τα μάτια της κοπέλλας γέμισαν δάκρυα.

Η μητέρα μου πέθανε! ψιθύρισε.

Ά, την καυμένη! Θέλετε όμως να σας πιά κάτι; Καλλίτερα που άναπαύθηκε... Τί κερδίζουμε που ζούμε; Το άσχημο είναι για σας, που μένετε μόνη στον κόσμο — γιατί μου φαίνεται πως κι' ο πατέρας σας είχε πεθάνει από καιρό.

Η Μαντοννίνα άπόδωσε ν' άπαντήση σ' αυτή την τελευταία έρώτηση. Είπε μονάχη, με θλίψη:

Ναι, έμεινα μόνη... Κι' έφυγα απ' το σπίτι, γιατί δε μπο-

...πουσα πια να ζήσω μέσα στο περικόλλειν εκείνο, όπου πέρασα τόσα ευτυχισμένα χρόνια με τη μητέρα μου. Ο' άλλωστε κατοικία. Στο μεταξύ όμως, παρά να πάω σε ξενοδοχείο, σκέφθηκα να σας ζητήσω να μου παραχωρήσετε μια κάμαρα για μερικές μέρες. Θα μου κάνατε μεγάλη χάρη, γιατί εδώ θα βρίσκωμαι κοντά στο νεκροταφείο.

Η ξενοδόχος είχε σηκωθεί κι' έλασε.

— Έχω μια καμαρούλα που βλέπει στο ποτάμι, απάντησε. Νομίζω πως είναι ό,τι σας χρειάζεται. Έλατε να τη δείτε.

— Να φέρουμε πρώτα μέσα το μπαούλο μου, για να μην περιμένη άλλο το ταξί.

— Ναι, ναι! Θα φωνάξω αμέσως τον Τσέκο.

Ο Τσέκο ήταν το γκαρσόνι που καταστήματα. Ένδ' η Μαντονίνα πληρώσε το σάφρο, αυτός σήκωσε στην πλάτη του το μπαούλο και το κουδάλισε στην καμαρούλα που του ύποδειξε η ξενοδόχος.

Το δωμάτιο αυτό ήταν μικρό, λιτό, αλλά καθαρό. Απ' το παράθυρο του φαινόταν το ποτάμι, θολό και φουσκωμένο απ' τις τελευταίες βροχές. Στην όχθη, μερικές γυναίκες πλένανε ρούχα, ενώ μακρύτερα παίζανε με τις πέτρες διάφορα παιδιά.

— Σας άρσσει; ρώτησε η ξενοδόχος τη Μαντονίνα.

— Ναι, πολύ, απάντησε η κοπέλλα. Είναι αυτό που γύρευα! Αν η ξενοδόχος καταλάβαινε τη σημασία που κρύβανε αυτά τα λόγια της, θ' ανατρίχιαζε...

Η Μαντονίνα ήταν υψιτική ακούνη. Έφαγε δυο αυγά βραστά. Ύστερα ξεκίνησε για το νεκροταφείο.

Δεν ήξερε που βρισκόταν ο τάφος της κ. Μπρέρα. Της τον έδειξε όμως ένας φύλακας, αφού συμβουλευθηκε τα βιβλία.

Η Μαντονίνα έπεσε γονατιστή και προσευχήθηκε πολλή ώρα. Όταν ξανασηκώθηκε, φαινόταν ήρεμη. Η πιο βασανισμένη ψυχή της δεν ένοιωσε πόσο σοβαρή ήταν η απόφαση που είχε πάρει...

Γυρίζοντας στο ρεστοράν, ήταν τόσο άπορημένη απ' τις απελπισμένες σκέψεις της, ώστε δεν πρόσεξε πως την παρακολουθούσε ένας νέος, από κάποια απόσταση. Δε φανταζόταν καθόλου πως μπορούσε ακόμα να ενδιαφερει κάποιος γι' αυτήν.

Έφτασε στο ρεστοράν, ανέβηκε στην καμαρούλα της, κάθισε στο τραπέζι κι' έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί:

«Δε μπορώ να ζήσω δίχως τη μητέρα μου. Πηγαίνω να τη συναντήσω. Αφίνω το μπαούλο μου, με ό,τι έχει μέσα, στην ιδιοκτήτρια αυτού του ρεστοράν. Περβαίνω ευχαριστήμενη, συγχωρώντας όσους με βλάψανε και εύλογώντας όσους μ' ευεργετήσανε.

»Μαντονίνα Μονέτα»

Δίπλωσε το χαρτί κι' έβαλε πάνω του τα λίγα λεφτά που είχε ακόμα στην τσέπη της. Ύστερα πλησίασε στο παράθυρο.

Βράδυαζε. Η όχθη του ποταμού ήταν έρημη. Μια ελαφρεία ομίχλη ανέβαινε απ' το νερό.

Η Μαντονίνα ξεκρέμασε απ' το λαιμό της το ασημένιο μενταγιόν με την εικόνα της Μαντόνας του Χιονιού, που της είχε χαρίσει η κ. Μπρέρα, γιατί το βρήκε όμοιο με το τατουάζ που υπήρχε στο μπράτσο της κοπέλλας.

Το φίλησε και μουρμούρισε:

— Παναγία μου, συγχώρεσέ με που θα βάλω τέλος στη ζωή μου! Μά έχω ανάγκη να ξεκουραστώ!... Τι να κάνω πια στον κόσμο, μονάχη κι' ατιμωμένη;... Παρθένα

μου, δέξου την ψυχή μου, όπως δέχθηκες και της δυστυχής μαμάς μου. Ένωσέ μας για πάντα!

Έκρυψε πάλι το μενταγιόν στο στήθος της, κατέθεκε και είπε στην ξενοδόχο:

— Όσοι να έτοιμάσετε τη σουπιά, πάω να κάνω μια βόλτα ως το ποτάμι.

Βγήκε και κύτταξε γύρω της. Μια μαύρη μορφή άκουμπουσε στον τοίχο, λίγα βήματα πιδ πέρας. Άλλ' η Μαντονίνα δεν της έδωσε σημασία. Προχώρησε προς την έρημη όχθη.

Όταν έφτασε εκεί, έκαμε το σταυρό της και πήκε στο ποτάμι.

Το νερό είχε ανέβει σχεδόν ως τα γόνατά της, όταν κάποιος την άρπαξε απ' τη μέση και μια φωνή συγκινημένη της είπε:

— Τι κάνετε, δεσποινίς Μπρονέτα; Δεν ξέρετε πως η αυτοκτονία είναι αμάρτημα άσυγχωρητο;

Η Μαντονίνα θέλησε να ξεφύγει απ' τα χέρια του σωτήρος της. Όταν όμως είδε το πρόσω-

πό του, οι δυνάμεις της την έγκαταλείψανε.

Συλβάνο!... μουρμούρισε σбуσημένα.

Κι' έγειρε, λιπόθυμη, στην αγκαλιά του νέου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

Ο μαρκήσιος Κάρλο ντι Μοντεπάνια ντυνότανε για να πάη στη Λέσχη, όταν μπήκε στην κάμαρά του ή γυναίκα του.

— Έσύ, αγάπη μου; της είπε χαμογελώντας ο μαρκήσιος. Τι ευχάριστη έκπληξη!

Δεν ήρθα εδώ για κομπλιμέντα, τον διέκοψε εκείνη, αλλά για να σου μιλήσω σοβαρά. Διάλεξα αυτή την ώρα, γιατί έχουν πλαγιάσει η Έλσα κι' ο πατέρας σου κι' ο Άττίλιο έχει βγή έξω.

Άλλωστε, βρίσκσαι τόσο σπάνια στο σπίτι! Την ημέρα σ' απασχολούνε τ' άλλα κι' οι γυναίκες, τη νύχτα το χαρτοπαίγιο...

Ο κόμης ζάρωσε τα φρύδια του.

— Παρατηρήσεις θα μου κάνουν τώρα; γκρίνιασε. Ξεχνάς πως έχω συμφωνήσει από καιρό να μείνουμε καλοί φίλοι και έντελώς ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι θέλουμε; Έγώ δε ρωτώ ποτέ που πηγαίνεις, όταν βγαίνεις μονάχη ή με την Έλσα, δε σε μαλώνω ποτέ για τα τεράστια έξοδα που κάνεις. Μά κι' εσύ μη μ' ενοχλές!

Δεν καταλαβαίνει λοιπόν πως συμβαίνουν εδώ πράγματα που μπορεί να μάς καταστρέψουνε, απ' τη μία μεριά στην άλλη; φώναξε η Μπρέρα. Δε σου κανα λόγο ως τώρα, γιατί έπιζα πως θα περνούσε η μπόρα.

Μά τώρα έχουν φτάσει τα πράγματα σε τέτοιο σημείο, που δε μου επιτρέπεται πια να σωπάσω! Ο πατέρας σου δεν είχε το θάρρος να σου μιλήσει. Γι' αυτό ήρθα εγώ.

Ο Κάρλο κατάλαβε, απ' την αγωνία της γυναίκας του, ότι συνέβαινε κάτι σοβαρό.

Την πήρε απ' το χέρι, την έβαλε να καθίσει σ' ένα ντιβάνι και της είπε μαλακά:

— Ξεήγησέ μου τί συμβαίνει.

— Άκουσε! Ξέρεις πως, τον καιρό που πέθανε ο θείος σου, ο πατέρας σου είχε χάσει σχεδόν την περιουσία του. Και σ' αυτό φταίγαμε κάπως εμείς οι δυο, γιατί, νέοι κι' απείρισκετοι καθώς ήμασταν, δε λογαριάζαμε τα έξοδα, προκειμένου να χαρούμε τη ζωή μας. Κι' ο πατέρας σου πάλι δε μάς έβαζε κανένα περιορισμό.

— Μη σκαλίζουμε τώρα τα περασμένα, διέκοψε ο μαρκήσιος. Ό,τι έγινε, έγινε. Καί, στο κάτω κάτω, χαρήκαμε τη ζωή μας!... Όμολογώ, ωστόσο πως έφτασε πάνω στην ώρα η κληρονομιά του θείου! Δε θα μου πής όμως πως τη σπαταλήσαμε κι' αυτή, γιατί ξέρω πως μάς δεσμεύει ένας όρος της διαθήκης, που εύτυχως λήγει σε τρία χρόνια.

— Ναι, αλλά πριν περάσουν αυτά τα τρία χρόνια, μπορεί να παρουσιασθή ή πραγματική κληρονομιά του θείου σου.

Ο Κάρλο χλώμιασε...

— Πώς!... μουρμούρισε.

— Αυτός είναι ο κίνδυνος που μάς απειλεί και που πρέπει να τον εξουδετερώσουμε!

— Αν δεν ξεγνηθής καλλίτερα, δεν καταλαβαίνω τίποτα. Μηπως τυχόν παρουσιάστηκε κι' όλας αυτή ή κληρονομιά;

— Έγώ δεν την είδα. Νά όμως τί συμβαίνει! Έδώ και λίγο καιρό, ο πατέρας σου βρίσκει στην κάμαρά του κάτι μυστηριώδη ανώνυμα γράμματα, που τον κατηγορούνε γιατί δεν έβαξε για την κόρη της Στεφανίας. Άποψε, βρήκε αυτό εδώ, πάνω στο κουτί με τα πούρα του.

Ο Κάρλο πήρε το χαρτί που τούδινε ή γυναίκα του, το ξεδίπλωσε και διάβασε:

«Πήρα όλες τις αναγκαίες πληροφορίες και ξέρω πως δεν κάνετε καμμία προσπάθεια για να ξεναβρήτε τη χαμένη κοπέλλα, που υποφέρει ίσως τώρα απ' τη φτώχεια, ενώ ο γιός σας κι' ο εγγονός σας σπαταλάνε την περιουσία που της ανήκει. Ξέρω καλά πως τα χρέη αυτών των δυο και της νύφης σας περνάνε τις 500 χιλιάδες. Έλπιζον να τα ξεφληψουνε με την κληρονομιά του θείου, μόλις μπορέσουν να πάρουν στην κατοχή τους το κεφάλαιο. Δεν ξέρουν όμως πως ή αληθινή κληρονομιά ή και πως θα παρουσιασθή στην κατάλληλη στιγμή!

»Λοιπόν, μαρκήσιε Τζάκομο, αν δε βάλετε φραγμό σ' αυτή την κατάσταση, εμπόδιζοντας το γιό σας να κάνει άλλα χρέη κι' απο-

σπώντας τον εγγονό σας απ' τα χέρια της γυνίκας, που τον σπρώχνει στην καταστροφή, θα φανερώσω στην Έλσα και στον Άττίλιο την ιστορία της Στεφανίας και την προέλευση της περιουσίας που σπαταλούνε. Θα δημιουργήσω ένα σκάνδαλο, που θα ντροπιάσει όλη την οικογένειά σας».

Η Μπρέρα κύτταζε τον άντρα της, ενώ διάβαζε το γράμμα, και τρόμαξε απ' την αλλοίωση της φυσιογνωμίας του.

Πρέπει ναμναι άτιμη φάρσα από κάποιον άνθρωπο του σπιτιού, που κρυφάκουγε στις πόρτες κι' έμαθε έτσι την ιστορία της Στεφανίας και της διαθήκης του θείου. Βάζω στοιχήμα πως αυτός θάναυ ο Άντόνιο, ο καμαριέρης του πατέρα μου.

Ούτε να το σκέπτεσαι! διαμαρτυρήθηκε η Μπρέρα. Ο Άντόνιο αγαπάει τα παιδιά μας όσο κι' ο πατέρας σου, κι' είμαι σίγουρη πως ποτέ δε θάκανε κάτι εναντίον τους. Έμαθα πως ο μπαμπάς τον ρώτησε γι' αυτά τα ανώνυμα γράμματα, κι' ο δυστυχισμένος τάχασε τότε κι' όρκισθηκε ν' ανακαλύψει όπωσδήποτε το δράστη. Είναι βέβαιος πως πρόκειται για κάποιο έχθρό του, που θέλει να τον κάνει να χάσει την έμπιστοσύνη του πατέρα σου.

Ο Κάρλο σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα είπε:

— Κι' όμως ο ένοχος βρίσκεται στο σπίτι μας! Καλλίτερα ώστόσο να κάνουμε πως δεν του δίνουμε σημασία και να μην αλλάξουμε καθόλου την τρόπο της ζωής μας, επιβλέποντας όμως συγχρόνως όσους μάς τριγυρίζουν, για να τον ανακαλύψουμε.

Η Μπρέρα έμεινε σοβαρή.

Το κακό είναι πως ο πατέρας σου γεννάει κι' αρχίζει να έχη τύψεις, είπε. Θέλει να μάθω στο μεταξύ ποσα ακριβώς είναι τα χρέη μας. Είναι άξιος να θυσιάσει το υπόλοιπο της περιουσίας του, για να τα ταχτοποιήση όλα, να μη μείνη κανένα απλήρωτο. Λέει δε πως τα εισοδήματά της κληρονομιάς του αδελφού του πρέπει να μάς φτάνουνε για να ζούμε καλά. Μου είπε επίσης πως κι' αν ακόμη, στη χειρότερη περίπτωση, αναγκαστούμε να δώσουμε τη μισή περιουσία στην κόρη της Στεφανίας, ή άλλη μισή μάς φτάνει με το παραπάνω.

Δεν ξέρει τί λέει ο πατέρας μου! φώναξε ο Κάρλο μ' αγανάκτηση.

Πάντως, πρέπει να περιορίσουμε τα έξοδά μας. Μια αξίωσι δε του πατέρα σου, που τη βρίσκω σωστή, είναι ν' αφήσω πια ο Άττίλιο τη γλεντζέδικη ζωή του και να παντρευτή τη Νίλντα Τεάνα.

Το πρόσωπο του Κάρλο ήρμησησε.

Αυτό, το εγκρίνω κι' εγώ, δήλωσε. Δεν είν' όμορφη αυτή ή κοπέλλα, έχει όμως τρανταχτή προίκα, πάνω από 2 εκατομμύρια. Θα μιλήσω στον Άττίλιο, θα του ξεξηγήσω την κατάσταση...

Η Μπρέρα έκανε μια τρομαγμένη κίνηση.

Θα του διηγηθής την ιστορία της Στεφανίας; ρώτησε.

Γιατί όχι; Ο Άττίλιο δεν έχει ανόητους ήθικους διαταγμούς, κι' είμαι σίγουρος πως, αν παρουσιαζόταν αληθινά αυτή ή περίπτωση, θα μάς βοηθούσε να την ξεφορτωθούμε... Μια και μιλάμε δε για την αποκατάσταση των παιδιών μας, σου λέω πως πρέπει να παντρεύουμε την Έλσα με το Συλβάνο Τεάνα.

Ά, όχι! διαμαρτυρήθηκε ή μαρκησία Μπρέρα. Τάχω κανονίσει, για την κόρη μου; Θα παντρευτή το γιό του δούκα Κάρλι.

Μά είναι άσχημος και θλάκας, καθώς μεθαίνω.

— Ίσως. Μά είναι και πιαμπλουτος! Κι' άλλωστε, δεν είναι καθόλου θλάκας, όπως τον λές. Μόνο που ή φυσική δειλία του δεν τον αφήνει να δείξη την εξυπνάδα του. Θα γίνη όμως ένας άριστος σύζυγος. Η Έλσα θα τον κανη ό,τι θέλει.

Η Έλσα δεν έχει το δικό σου χαρακτήρα, κι' ίσως θα προτιμούσε ν' αγαπάη τον άντρα της, παρά να τον κάνει ό,τι θέλει.

Δε θα κάνει την άνοησία να διώξη τέτοια τύχη! Θέλω να γίνη δούκισσα ή κόρη μου, και θέ γίνη! Γι' αυτό ακριβώς πρέπει ν' αποφύγουμε κάθε σκάνδαλο στην οικογένειά μας.

Θα προσέξουμε, θα πάρουμε τα μέτρα μας. Στο μεταξύ, εσύ που έχεις πολλή επιρροή στο μπαμπά, προσπάθησε να τον καθυπασχάσεις.

Και σ' δεν έννοεις ν' αλλάξής καμμιά... σκέφτηκες σου, αφού σου το ζήτησε;

Όπως οι αδύνατοι χαράκτηρες, ο Κάρλο θύμωνε εύκολα. Οι λίγες αυτές λέξεις της γυναίκας του φτάσανε για να πάρη φωτιά.

Να μ' αφήσετε ήσυχο! φώναξε. Ο πατέρας μου, στα χρόνια μου, έκανε πολύ χειρότερα πράγματα... Είν' εγκλημα αν περάσω μια ώρα στη Λέσχη, ή αν φάω στο ρεστοράν με φίλους μου;.. Μη με σκοτίζεις και σύ!

Η Μπρέρα τον κύτταζε με περιφρόνηση.

Άλλοίμονο στην οικογένειά μας, αν είχε εμένα για στήριγμα! είπε με σαρκασμό.

Ο Κάρλο έγινε κατακόκκινος, πήρε το καπέλλο του και το παλτό του κι' έφυγε.

Η μαρκησία Μπρέρα ένοιωσε μια πικρή απογοήτευση. Αυτός

ήταν λοιπόν ο άντρας που είχε παντρευτή... έρωτα, ο πατέρας των παιδιών της;

Αδιφορούσε αν καταστρεφότανε το σπίτι του, φτάνει μονάχα να μπορούσε να ικανοποιήση τα πάθη του!

Κι' ο Άττίλιο ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο...

Μά αυτή θα φρόντιζε να τα διορθώση όλα και να ξερκίση την καταστροφή που τους απειλούσε!

Ένώ συγκινώτανε για να γυρίση στην κάμαρά της, είδε ένα ροζ χαρτί, που είχε πέσει στο χαλί, απ' την τσέπη του Κάρλο.

Έσκυψε, το πήρε και διάβασε μ' ανδία:

«Νίνι μου, όμορφούλη μου! Το κολλί σου λάμπει στο στήθος μου. Κάθε που κυττάζομαι στον καθρέφτη, σε συλλογίζομαι, αγαπη μου... Πόσο όμορφα θα πηγαίνανε στην Κοκορίτα σου δυο μεγάλα σμαράγδια σ' αυτή, μεγαλύτερα σαν το κολλί! Μά είμαι τρελή που το σκέπτομαι, όπως είμαι τρελή που σ' αγαπώ τόσο!

Ο δούκας μούκανε ένα σωρό προσφορές, για να με καταξέρι. Μά μη φοβάσαι! Η Κοκορίτα σου σου είναι πιστή και δε δέχεται δώρα, παρά μόνο από σενα. Μη ξεχνάς πως θα σε περιμένω μετά το θέατρο».

Η Μπρέρα πλησίασε στο γραφείο του άντρα της, πήρε ένα χαρτί κι' έγραψε:

«Όταν ένας οικογενειάρχης και πατέρας εξευτελιζεται έτσι, δεν είναι πια άξιος να τον σεβασθύνε ή γυναίκα του και τα παιδιά του. Σου απαγορεύω να μιλήσης στον Άττίλιο, όπως είχαμε συμφωνήσει. Θά φροντίσω εγώ μονάχα για τα παιδιά μου, για την τιμή του σπιτιού μας! Έσύ απασχολήσου μονάχα με την Κοκορίτα σου και χροίζε της σμαράγδια, για να σκέπτεται πάντα το Νίνι της».

Έκλεισε τα δυο χαρτιά σ' ένα φάκελλο κι' έγραψε πάνω: «Στον άντρα μου».

Έπειτα βγήκε απ' το δωμάτιο, χλωμή από μανία.

Τ' άλλο πρωί, πήγε στον πεθερό της.

Ο γέρος φαινόταν καταβεβλημένος. Ένοιωθε μια γενική κακοδιαθεσία, κι' οι τύψεις των βασανίσανε κάθε μέρα πιο πολύ.

Μιλήσες λοιπόν στον Κάρλο; ρώτησε τη νύφη του.

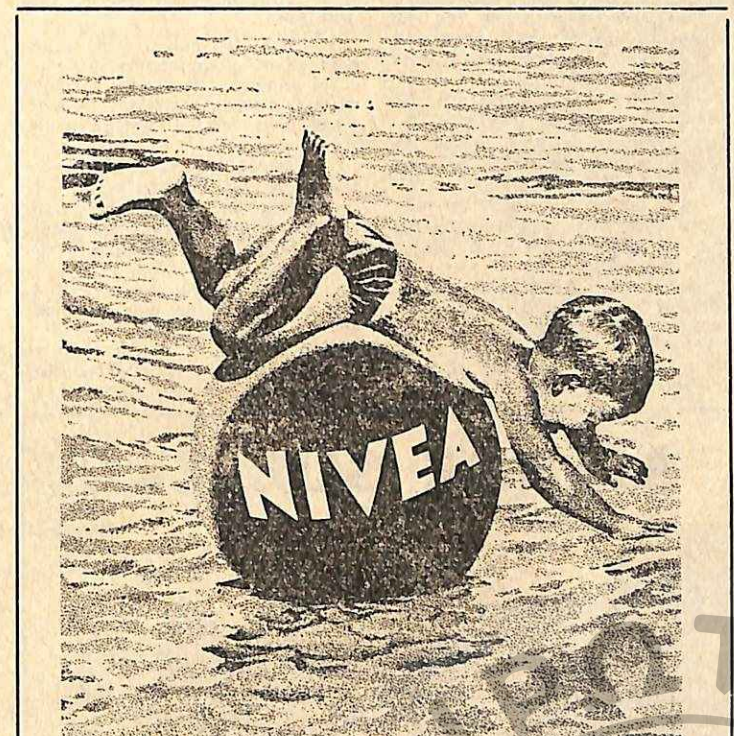
Ναι. Μά δεν πρέπει να τον λογαριάζουμε. Ο γιός σου είναι ανάξιος του ονόματος που έχει. Είναι ικανός να μάς καταστρέψη όλους μάλλον, παρά ν' αλλάξη ζωή.

— Έγώ φταίω! μουρμούρισε ο γέρος. Φάνηκα πάντα πολύ επικίχης μαζί του... Μά τί λείπει γι' αυτά τα γράμματα;

— Δεν του κάνουν πολλή εντύπωση.

— Έγώ δε συμφωνώ μαζί του! φώναξε ο μαρκήσιος, αναστηκώντας περήφανα το κεφάλι του. Είδα απόψε στ' όνειρό μου τον αδελφό μου. Μου έπαναλάμβανε αυτά που λένε τα ανώνυμα γράμματα... σαν να τάχε γράψει ο ίδιος! Ο' ακολουθήσω τη συμβουλή του! Δε θ' αφήσω το γιό μου να κάνει άλλα χρέη. Θα πληρώσω με την υπόλοιπη περιουσία μου όσα έχει ήδη κάνει. Θα σε βοηθήσω ν' αποκαταστήσης τα παιδιά σου. Κι' αν παρουσιασθή ή νόμιμη κληρονομιά, θα της δώσω ό,τι της ανήκει και θα την αναγνωρίσω για μέλος της οικογένειάς μας.

— Αυτό δε θα γίνη ποτέ, όσο ζω! φώναξε ή Μπρέρα, έξω φρενών. Έγώ λοιπόν, μονάχη, πρέπει να φυλάξω τ' όνομά μας απ' τη ντροπή και να προστατέψω την ευτυχία των παιδιών μου...

Μη φοβάστε τον ήλιο

Χαρήτε το φως, το υπαίθρο, τη θάλασσα, έχετε όμως μαζί σας Nivea.

Και πρέπει να έχετε Nivea μαζί σας, γιατί μόνον αυτή σας προφυλάσσει από εγκαύματα και σας χαρίζει καθαρό, φρέσκο και υγιές δέρμα. Για όσους δέλουν να προστατεύσουν και συγχρόνως να περιποιηθούν το δέρμα τους:

Λάδι Nivea: προστατεύει από τον καυτερό ήλιο και δίνει στο δέρμα ωραίο μελαχρινό χρώμα.

κρέμα Nivea: για την περιποίηση του δέρματος μετά το μπάνιο. Διατηρεί το δέρμα μαλακό, το τρέφει, το δροσίζει.

Λάδι Nivea με ειδικό ψεκαστήρα (SPRAY)

ΓΙΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIA Σ

Θέλω να τὰ κάνω εὐτυχισμένα. Θέλω να μὴ μᾶθῃ ποτὲ ὁ κόσμος αὐτὰ τὰ οἰκογενειακὰ μυστικά μας. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω, ἔστω κι' ἂν μοῦ λειψῇ ἡ βοήθειά σου, ἔστω κι' ἂν θυσιάσης τὰ συμφέροντά τῶν δικῶν σου, γιὰ τὸ χατήρι μίας νόθης, ποὺ δὲν τὴν ξέρεις καθόλου...

Ἡ μαρκησία Μπέρτα εἶχε ἀγγίξει τὴν εὐαίσθητη χορδὴ τοῦ γέροντος.

Κύτταξε τὴ νύφη του, τρέμοντας.

Δὲ θέλω νὰ δῶ τὰ ἐγγόνια μου, τραυλίσσε. Ὅχι!... Ὡστόσο, ἂν παρουσιαστῇ αὐτὴ ἡ κοπέλλα...

— Ἄν παρουσιαστῇ, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνης. Ἐνοια σου.

Ὁ μαρκήσιος Τζάκομο ἀρχίζε νὰ παίρνῃ θάρρος, ἀπ' τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ εἰδείχνη ἡ νύφη του.

Ἡ Μπέρτα ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀκόμη, κουβεντιάζοντας μὲ τὸν πεθερὸ της. Δὲν εἶχε τελειώσει ὥστόσο ἀκόμα τὴν ἀποστολὴ της: "Ἦθελε ν' ἀνακοινώσῃ στὰ παιδιά της, ὅτι συνέβαινε καὶ τίς ἀποφάσεις ποὺ εἶχε πάρει.

Περνώντας ἐξω ἀπ' τὸ ἀτελιὲ τῆς Ἑλσας, ἀκούσε μιά ζωηρὴ συζήτησι. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὴν κόρη της μὲ τὴ Νίλντα Τεάνα. Ἡ δευτέρη σηκώθηκε νὰ τὴ χαιρετήσῃ.

Ἡ μαρκησία τῆς χαμογέλασε, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τῆς εἶπε:

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω, καλὴ μου Νίλντα. Ἦρθες νὰ κρατήσης συντροφιά τῆς Ἑλσας;

— Ναι, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπεται. Εἶχα μείνει μόνη στὸ σπίτι... — Μπα! Πῶς αὐτό;... Κάθησε, παιδί μου! Ἑλσα, γιατί εἰσαι χλωμή;

— Μὲ συγκίνησε ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκε ἡ Νίλντα γιὰ τὴ δεσποινίδα Μπονέτα.

Ἡ Μπέρτα ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Τὴν ξαναεἶδες λοιπόν; ρώτησε τὴ Νίλντα.

— Ὅχι, ἀλλὰ πῆγε καὶ τὴ βρῆκε στὸ νοσοκομεῖο ἡ κυρία Παλμέρι. Τῆς ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτήν, ὅταν γίνῃ καλά. Ὅταν ξαναπῆγε ὕστερα στὸ νοσοκομεῖο, δὲν τὴ βρῆκε πιά ἐκεῖ. Στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε πρῶτα, τῆς εἶπαν πῶς εἶχε φύγει.

Ζήτησε τότε πληροφορίες ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Ἐμαθε λοιπὸν πῶς ὑποψιάζονται ὅτι πνίγηκε, γιὰτὶ θρῆκανε διάφορα ἀτομικὰ της πράγματα στὴν ὄχθι τοῦ ποταμοῦ. Κι' ἄλλωστε, μιά ξενόδοχα, ποὺ τῆς εἶχε νοικιάσει ἓνα δωμάτιο, παραδῶσε στὴν ἀστυνομία ἓνα γράμμα της, στὸ ὁποῖο ἔγραφε πῶς ἤθελε νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴ μητέρα της.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὑπόνοια μονάχα, ἀλλὰ βεβαίωτης, ἡ αὐτοκτονία της! φώναξε ἡ μαρκησία.

— Ἐτοί φαίνεται! Ὡστόσο, δὲ βρέθηκε τὸ πτώμα της... μούρμυρισε ἡ Νίλντα.

Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία, γιὰτὶ τὸ ποτάμι ἔχει βαθεῖς «ρουφιήτρες» καὶ δὲν δίνει πάντα πίσω τὴ λεία του... Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ θλιβερὸ θέμα. Πές μου καλλίτερα, Νίλντα, γιατί ἔμεινες μονάχη σήμερα;

— Γιατὶ ὁ ἀδελφός μου θρίσκειται, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, στὸ κτῆμα μας, στὸ Μπαλαντζέρο. Κι' ἡ κυρία Παλμέρι πῆγε σήμερα τὸ πρῶτ' ὅταν θεία, ποὺ τῆς ζήτησε κατὰ σχέδια γιὰ κεντήματα.

— Ἐκαμες πολὺ καλὰ καὶ ἡρθε ἐδῶ. Ἐχω ἄλλωστε νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ νέα κοκκίνισε.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, κυρία μαρκησία; τραυλίσσε.

— Κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ἡ Ἑλσα, ἀπάντησε ἡ Μπέρτα χαμογελώντας. Ἐρεῖς, ἀγαπητὴ μου Νίλντα, ὅτι, ἀπ' ὅλες τίς φίλες τῆς κόρης μου ποὺ συχνάζουν στὸ σπίτι μου, προτιμῶ ἑσένα, γιὰ τὴν καλωσύνη σου. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη ἂν γινόσουν ἀδελφὴ γιὰ τὴν Ἑλσα μου καὶ δευτέρη κόρη μου.

Ἡ Νίλντα, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀπ' τὴν ἀγέρωχη μαρκησία, ἐνίσωσε τέτοιον κλονισμό, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ἀκουμπήσῃ στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Δὲ μπόρεσε δὲ ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Μπέρτα τὴν κύτταξε στοργικά.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κοκκινίσης ἔτσι, μικρούλα μου, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ καταλάβῃς πῶς ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃς μέλος τῆς οἰκογενείας μας, γιὰτὶ ἀποτελεῖς τὴν ἰδεώδη νύφη ποὺ δευτερεύει καὶ γιὰ τὸν Ἀττίλιο.

Ἡ Νίλντα χλωμίσεε καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Μήπως δὲ σ' ἀρέσει ὁ γιός μου; τὴ ρώτησε ἡ Μπέρτα μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Μαμά, ἡ Νίλντα δὲ θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ σοῦ ὁμολογήσῃ πῶς τὸν ἀγαπᾷ! εἶπε ἡ Ἑλσα μὲ τσαχνινιά.

— Γιατί; Δὲν εἶναι κακὸ πρᾶγμα ἡ ἀγάπη, ὅταν μάλιστα δρίσκει ὁλους σύμφωνους.

Ἡ Νίλντα συγκέντρωσε τὸ θάρρος της καὶ ψιθύρισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Ὁ Ἀττίλιο δὲ μὲ σκέφθηκε ποτέ...

— Γελᾷσαι! δήλωσε ἡ μαρκησία. Μοῦ ἔχει μιλήσει πολλές φορές γιὰ σένα μὲ θαυμασμό. Εἶπε πῶς δάταν εὐτυχισμένος ἂν εἶχε μιά σύζυγο σὰν ἑσένα... Δὲ σοῦ κρύβω πῶς εἶναι λίγο ἐπιπόλαιος ὁ γιός μου. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁμῶς ἔχει ἀλλάξει, ἔχει συμμαζευτῇ. Ἐχω λόγους ἐπομένως νὰ πιστεύω πῶς θέλει νὰ παντρευτῇ.

— Εἶν' ἀλήθεια, μαμά! φώναξε ἡ Ἑλσα. Σὲ δεσβαῖω μάλιστα πῶς σάστισα μ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ του. Τοῦ εἶπα πῶς... θάβγαλε τὸ φρονιμίτη!

— Γίνεται ἀντρας καὶ καταλαβαίνει τώρα τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία, εἶπε ἡ μαρκησία. Εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ γίνῃ ἀρίστος σύζυγος... Ὅα ἦσουν εὐχαριστημένη, Νίλντα, ἂν ἐρχόταν στὸν ἀδελφὸ σου καὶ ζητοῦσε τὸ χέρι σου;

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε, τρομαγμένη.

— Ναι, θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη! μούρμουρισε.

Ἡ Μπέρτα θριάμβευε. Φίλησε πολλές φορές τὴ Νίλντα, τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος της καὶ τῆς εἶπε τρυφερά:

— Μόλις πάρουμε τὴν ἀπάντησιν ἀπ' τὸν ἀδελφὸ σου, θὰ σκεφθῶμε καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ἑλσας. Θάθελα πολὺ νὰ γίνουν τὴν ἴδια μέρα οἱ γάμοι καὶ τῶν δύο σας.

Ἡ Ἑλσα κοκκίνισε, πιστεύοντας ὅτι ἡ μητέρα της σχεδίαζε νὰ τῆς δώσῃ τὸ Σουλβάνο.

Κι' ἡ Μπέρτα δγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, πολὺ πρὶν εὐχαριστημένη ἀπ' ὅτι ἦταν ὅταν μῆκε.

Β.

Ὅταν βρέθηκε ἐλεύθερος ὁ Τζοβάνι, ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τρέξῃ στὴ Τζιλέτα καὶ νὰ τῆς διηγηθῇ ὅτι εἶχε συμβῇ. Στὸ δρόμο ὁμοῦ ἀλλάξε ἰδέα. Γιατὶ νὰ διατυπώσῃ ὑποψίες γιὰ τὸν Ἀττίλιο, ἐφόσον ἡ ἴδια ἡ Μαντονίνα εἶχε δεβαιώσει πῶς ἦταν ἀθώος;

«Ἀφοῦ δὲν εἶναι αὐτός, θάναί κάποιος ἄλλος— εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ὅα τὸν βρῶ ὁπωσδήποτε, καὶ τότε θάχῃ νὰ κάνῃ μαζί μου!».

Πράγμα παράξενο: Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τζοβάνι εἶχε ξαναβρῇ τὴ Τζιλέτα, ἐνοιοῦσε νὰ σβῖνῃ σιγά-σιγὰ ἡ φανατικὴ λατρεία ποὺ τῆς εἶχε ἄλλοτε. Στὴν ἀρχὴ, δὲν εἶχε λογαριάζει τὴ βαθεῖα μεταβολὴ της. Τὴν ἔφερνε ἀκόμα στὴ φαντασία του ὅπως τὴν ἤξερε μιά φορά: καλὴ, τίμια, ἠθικὴ— τὴ Τζιλέτα ποὺ εἶχε δευτερεύει γιὰ ἀγγελο τοῦ νοικοκυριοῦ του.

Ὅταν πῆγε καὶ τὸν βρῆκε γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του, μιά ἀόριστη ἐλπίδα γλῆστρησε στὴν καρδιά του. Γρήγορα ὁμοῦ διαλύθηκε. Ἀφοῦ συμφιλώθηκε ἡ Τζιλέτα μὲ τὸ φίλο της, δὲ δεχότανε πιά διαχυτικὰ τὸ σιδηρογυρῶ— σὰν νὰ ντρεπότανε ποὺ εἶχε ἀποταθῇ σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶχε δεῖξει τὸ δάδος τῆς καρδιάς της.

Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὴ βρῇ πάλι, νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀθωότητά του Ἀττίλιο καὶ γιὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ μετὰ τὴ σύλληψιν του.

Μετάνοιωσε καὶ γύρισε πίσω. Ἡ σκέψις τοῦ πέταξε στὴ Μαντονίνα. Ἡ καυμένη ἡ κοπελλίτσα! Μὲ πόση διαχυσι τὸν εἶχε ὑποδεχθῇ, μὲ πόση ἀγανάκτησι εἶχε διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴ σύλληψιν του!

Ἀναπολοῦσε μ' εὐλαβικὸ σεβασμὸ τὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο προσωπάκι, τὰ γαλανὰ μάτια ποὺ λάμπανε σὰν ἀστέρια, γεμάτα ἀγνόητα καὶ καλωσύνη!

Ἄξιζε ἀληθινὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ, νὰ τὴν προστατέψῃ ἓνας τίμιος ἄνθρωπος!

Μέσα στὴν πληγωμένη ἀλλὰ νέα πάντοτε ψυχὴ τοῦ σιδηρογυροῦ, ζυπνοῦσε πάλι, ἀνθίζε τὸ λουλουδί τῆς ἐμφυτῆς καλωσύνης του, ποὺ εἶχε μείνει τόσα χρόνια κλειστὸ, μὰ ὄχι νεκρὸ. Ἀνασταίνονταν στὴ γλυκεῖα ζεστασία τῆς ἀθωότητος τῆς Μαντονίνας...

Γύρισε στὸ σπίτι του, ἀποφασισμένος νὰ προσφέρῃ στὸ ἐξῆς τὴν προστασία του στὴ φτωχὴ ὀρφανή. Ὅα τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὴ δεχθῇ...

Ἀφίσε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες, κι' ὕστερα πῆγε στὸ σπίτι τῆς οδοῦ Κοττολένγκο καὶ ζήτησε ἀπ' τὴ θυρῶρα πληροφορίες γιὰ τὴ Μαντονίνα.

— Θεέ μου, δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν; φώναξε ἐκεῖνη. Ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα πῆγε νὰ βρῇ τὴ θετὴ μητέρα της.

— Πῶς!... τραυλίσσε ὁ Τζοβάνι, ἀσπρος σὰν πανί.

— Μὰ ναι!... Δὲν τὸ διαβάσατε στὴν ἐφημερίδα; Ἐπεσε στὸ ποτάμι καὶ πνίγηκε.

— Τὴ δυστυχισμένη!...

Δὲ μπόρεσαν ὥστόσο νὰ βεβαιωθῶν ἀπόλυτα γιὰ τὸ θάνατό της, γιὰτὶ δὲ βρῆκαν ἀκόμα τὸ πτώμα της. Φαντάζονται πῶς θὰ τὸ κατάνει κάποια τρύπα τοῦ βυθοῦ τοῦ ποταμοῦ. Ἄν εἶν' ἔτσι, δύσκολα θ' ἀνέβῃ στὸν ἀφρό.

Ὁ Τζοβάνι ἔτρεμε ἀπὸ φρίκη κι' ἀγανάκτησι.

Εἶχε προτιμήσει λοιπὸν ἡ Μαντονίνα νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ ζῇ ντροπισμένη ἀπ' τὸ ἐγκλημα ἑνὸς ἀθλίου, ἐνὸς κτήνους!

Ἐβλεπε μὲ τὴ φαντασία του

τὸ κορμί της νὰ παρυσύρεται ἀπ' τὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Τοῦ φαινόταν πῶς τὴν ἀκούγε νὰ τοῦ φωνάζῃ:

«Ἀντίο, μοναδικέ μου φίλε! Ὅα ξαναἰδωθῶμε κάποτε, σ' ἓνα κόσμο λιγώτερο κακὸ!».

Ἦταν ἡ Τζιλέτα. Τὸν περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο.

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπε.

— Περᾶστε μέσα...

Κι' ὁ Τζοβάνι τὴν πῆρε μέσα στὴν κάμαρά του.

Ἡ Τζιλέτα ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ὁ Τζοβάνι ἐνοιοῦσε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά του.

— Μάθατε τὸ δυστύχημα; τὸν ρώτησε ἡ Τζιλέτα.

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένη φωνή. Τόμαθα...

— Μὰ γιατί!... γιατί νὰ σκοτωθῇ;

— Ἐσχνάτε, δεσποινὶς Τζιλέτα, ὅτι ἡ Μαντονίνα ἔπεσε θύμα κά-

τὸν ἀθλίου; Δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἐξευτελισμὸ... Ἀ, ἂν μοῦ πέσῃ στὰ χέρια αὐτὸς ποὺ ἔκανε τέτοιο ἀπαισίον ἐγκλημα, μπορεῖ νάναί σίγουρος πῶς δὲ θὰ βγῇ ζωντανός!

Ἡ Τζιλέτα ἦταν κατάχλωμη.

— Ἴσως τὸν ἤξερε ἡ Μαντονίνα... πρόφερε.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ σιδηρογυρῶς. Εἶχα ἐγὼ μιά ὑποψία καὶ τὴν εἶπα. Ἀλλὰ μὲ δεβαιώσε ἡ δυστυχισμένη ὅτι γελιοῦμαι.

— Ὑποψιάζασατε τὸν Ἀττίλιο... τὸ ξέρω... τὸ εἶπατε στὴν ἀστυνομία...

— Δὲν τὸ κρύβω. Κι' ἂν δὲν τὸ ἀρνιόταν κατηγορηματικὰ ἡ Μαντονίνα, δὲ θὰ μούδαζε κανεὶς ἀπ' τὸ μυαλό αὐτῆς τὴν ἰδέα...

Μὰ, ἂν δὲν εἶν' αὐτός, θὰ εἶναι κάποιος ἄλλος! Καὶ θὰ τὸν βρῶ, σὰς τ' ὀρκίζομαι!...

Ὁ σιδηρογυρῶς σταμάτησε ξα-

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

- Στιλπνὴ ἐπιφάνεια
- Ἀμετάβλητα χρώματα
- Ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ
- Εὐκόλο πλύσιμο
- Ἐλάχιστο σιδέρωμα
- Ἐπεξεργασία ἐβεονκλέϊς
- Φθηνὴ τιμὴ,

ἔκαναν 1 προϊόν ποὺ ἐπιτρέπει σὲ κάθε γυναῖκα νὰ χαίρεται τὴ μαγεία τοῦ καλοκαιριοῦ

διὰ **EVERGLAZE**

Τὸ ὕφασμα γιὰ ὅλες τίς ὥρες, γιὰ ὅλες τίς ἡλικίες!

Θυμηθῆτε ἀκόμη τὴ μεγάλη ποικιλία τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σὲ ὕφασματα ἐμπριμέ καὶ χρωματιστὲς Ποπλίνες καὶ Καμπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεῖ!

Σὲ ὅλα τὰ εἶδη ζητᾶτε τὴν οὐγία:

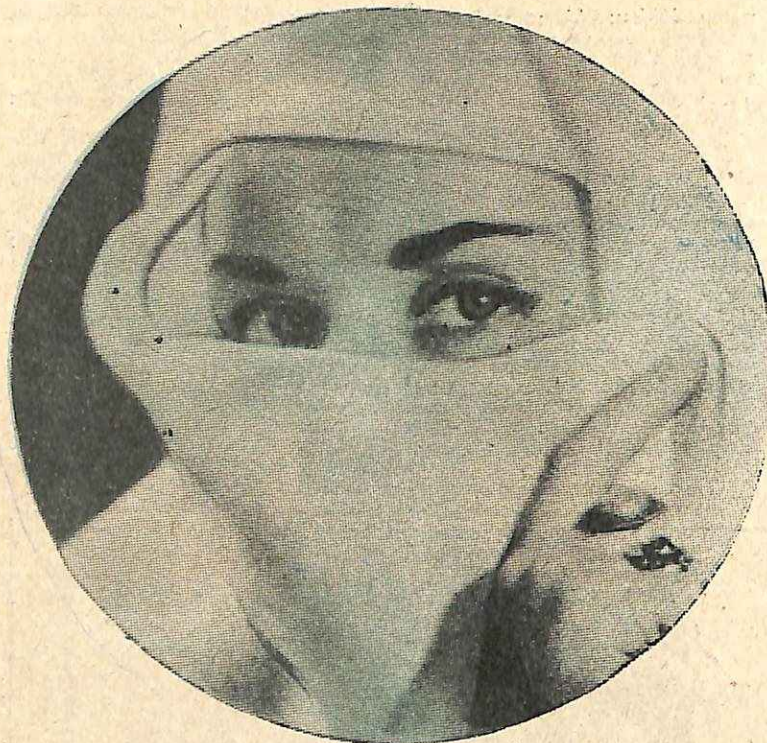
AMBRE SOLAIRE

ΜΑΥΡΙΖΕΙ
ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ
ΧΩΡΙΣ
ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Χαρῆτε τὸν
καλοκαιριάτικο
ἥλιο
μὲ *Ἀμπρ Σολαίρ*

ΔΩΡΕΑΝ: 1 ὥραῖο μαξιλαράκι πλαστικὸ γιὰ τὸ ξάπλωμα στὴν πλάζ.

Η φλογερή Ζεϊνάμπ, μία από τις γυναίκες του χαρεμιού του σείχη Αχμέτ αλ Γιαμάν.

πόν, είναι έδω, μαζί με το γορευτή της. Νομίζω, ότι θα είναι πρόθυμη να μάζεψή τη. Έπειδή, όμως, είναι δεύτερη σύζυγος του σείχη, πρέπει να ζητήσει την άδεια από την πρώτη, τη Ράια.

Αυτή η Ράια ήταν κόρη ενός καθηγητού της λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Καίρου. Έχει τη συνάντησε κάποτε ο Αχμέτ, πού, γοητευμένος από την ομορφιά της, ζήτησε να την παντρευτεί. Η Ράια είναι σήμερα 27 χρόνων και μητέρα ενός αγοριού και ενός κοριτσιού. Μετά το γάμο τους, ο Αχμέτ πήρε άλλες δυο συζύγους. Σύμφωνα με το μουσουλμανικό νόμο, είχε δικαίωμα σε τέσσερες συζύγους. Αλλά ως τη στιγμή που οφείθηκε στις τοιές, Έχει ακόμη καμιά δεκαπενταριά οδοντοδόχους, που μαζί με τις τοιές γυναίκες του, αποτελούν το ναό του.

Οι διαταραγμένες τελειώσαν γρήγορα κι' ένα βράδυ η Τζένη Ντόλινγκερ μπήκε στο χαρέμι. Έκει, την έντυσαν μ' ένα πράσινο μεταξοτό καφτάνι και της έδωσαν σανδάλια με χρυσές πόδες, για να φορέσει στα πόδια της. Η Αχμέτ την είχε παρουσιάσει σαν εξαδέλφη της.

ΕΒΓΙΑΝ ΚΡΥΦΑ

Η Ράια ήταν μία δημοφιλής μελωδίστρια, με μεγάλα μελαγχολικά

πνεύματα. Ένας μεγάλος πολυέλικτος κρημνισμένος από το ταβάνι, που ήταν από πολύτιμο ξύλο και στολισμένος με ελεφαντοστόν. Χαμηλά ντιβάνια, φορητά με μαξιλαράκια, βρισκόνταν πλάι στους τοίχους. Στο βάθος, πίσω από ένα παραπέτασμα, υπήρχε ένα μεγάλο κρεβάτι, πάνω σε μία πλατιά ξύλινη βάση. Μία μουρδιά μύσχος ήταν αλωμένη παντού.

Θα με κρίνετε άσχημα, γιατί πηγαίνω στην Ταγγέρη, για να δω το Χαφίδ, είπε η Αχμέτ στη συνομιλήτορά της. Αλλά δε μπορείτε να καταλάβετε... Πρέπει να έχετε, ότι ο Αχμέτ λείπει τον περισσότερο καιρό κι' ότι δε μένει ποτέ περισσότερο από τρεις συνεχείς μήνες έδω. Αλλά και τότε δεν καλεί πάντα έμένα... Όλο τον άλλο καιρό, μένω μόνη μου. Κι' έχω τόσο μεγάλη ανάγκη γι' αγάπη και γι' αφοσίωση! Αφού δεν την βρίσκω έδω, δεν είναι σωστό να τη ζητήσω αλλού;

Κι' οι άλλες; ρώτησε η Τζένη.

Η Αχμέτ ανασήκωσε τους ώμους της.

Η Ράια είναι φτιαγμένη από πάγο και δεν έχει ανάγκη, απάντησε. Κι' έπειτα, έχει τα παιδιά της... Οι άλλες, όμως, έχουν θάρος, γίνονται έξω από το χαρέμι, όταν η Ράια τους δίνει την άδεια.

Η Ράια ξέρετε γιατί βγαί-

ει (ή χόρσι του άριστερου στο φαγητό άπαιρούνται στις μουσουλμανικές χώρες). Δεν υπήρχαν ούτε μαχαίρια, ούτε πρησόνια.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ «ΤΖΙΝ»

Μιλάνε με τα «τζίν» τους, έξηγησε η Αχμέτ αγγλικά. Όλες οι Μουσουλμάνες και πολλοί άνδρες πιστεύουν, ότι η ζωή τους εξουσιάζεται από αυτά τα φανταστικά όντα, που στοιχειάζονται τους ελπίδες και που μπορούν να πάρουν οποιαδήποτε μορφή. Για μία Μουσουλμάνη, το «τζίν» δεν είναι μόνο ο προστάτης, αλλά κι' ο σύμβουλος της και κάποτε ο φίλος της. Σ' αυτό καταφεύγει στις δύσκολες στιγμές και συνειναιτεί μαζί του, να να το έβλεπε μπροστά της.

Καί τι τους είναι τα «τζίν» για μένα;

Ότι θέλεις να γίνης η τέταρτη γυναίκα του σείχη και γι' αυτό σε ζηλεύουν. Ξέρουν, ότι ο Αχμέτ μπορεί να πάρει και τέταρτη σύζυγο, κι' όλες διεκδικούν αυτή τη θέση. Θα έχουν τότε περισσότερα δώρα και θα ζουν καλύτερα, όπως τους σ' ένα μεγάλο κρεβάτι, όπως το δικό μου.

Αντιμετωπίζοντας τη ζήλεια από το ένα μέρος και τη δυσπι-

νά μάθη ποιές ήταν οι έντυπώσεις της από τη ζωή του χαρεμιού.

Αναρωτιέμαι πως τόσες γυναίκες μπορούν να μοιράζονται ένα μοναδικό άντρα, της απάντησε η Τζένη.

Μην ξεχνάτε, της έξηγησε η Ράια, ότι για τους Μουσουλμάνους ο άντρας είναι άνωτερος από τη γυναίκα κι' ότι η τελευταία του οφείλει τυφλή υπαταγή. Μην ξεχνάτε ακόμη πως το Κοράνιο, που επιτρέπει στον άνδρα να πάρει τέσσερες συζύγους, τον υποχρεώνει ταυτόχρονα να τις αγαπάει όλες στον ίδιο βαθμό και να μην ενοχά καμιά από αυτές εις βάρος των άλλων. Ο κανόνας αυτός απέβλεπε στο να χαλιναγωγήσει τις όρμες των ανδρών. Γιατί το Κοράνιο υποσχόταν την είσοδο του οδρανού σ' εκείνον, που περιποιόταν τη γυναίκα του κι' η είσοδος αυτή ήταν ανάλογη με τις περιποιήσεις, που της άφείρωνε. Έτσι, αντίθετα μ' ό,τι θα μπορούσατε να φαντασθήτε, ο άνδρας σινηθίζει να ενδιαφέρεται για τις επιθυμίες της συζύγου και να μην τις αφήνει άνακατοποίητες.

Αλλά πως ένας άνδρας θα μπορούσε ν' αγαπάει ταυτόχρονα και στον ίδιο βαθμό τέσσερες γυναίκες; ρώτησε η Τζένη.

Γιατί το βρίσκετε δύσκολο; απάντησε η Ράια. Μήπως δε μπορεί ν' αγαπάει τέσσερα διαφορετικά άνθη, π. χ. ένα περσικό τριαντάφυλλο, μία ντροπαλή βιο-

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ»

Η πιο ζωηρή ανάμεσα σ' όλες ήταν η Ζεϊνάμπ, που καταγόταν από την Αθηνά. Ήταν περήφανη για το αγγλικό της κορμί της, που δεν έπαινε να το επιδεικνύει.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε μία μέρα τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

ματα πουλώντας το κορμί μου—άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Η Ομάγια καταγόταν από μία νομαδική φυλή της ερήμου, τους Ουλέντ Ναίλς, που ζουν κάτω από σπηλιές, στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Μαρόκου. Οι αισθηματικοί και ήδυσθεοί χοροί τους είνε περίφημοι σ' όλη τη βόρεια Αφρική. Οι νέες αυτής της φυλής συνήθιζαν από μικρές να κερδίζουν χορήματα, πουλώντας το κορμί τους. Όσα περισσότερα χορήματα κερδίζει μία νέα υ' αυτή τον τρόπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να βρει σύζυγο. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι, ότι αποφασίζουν κατόπιν στον άνδρα της κι' ότι δε γνωρίζει να κριτάει κανένα άλλο.

Αρχισα να κερδίζω χορήματα, πουλώντας το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Πως βρίσκες το σώμα μου; ρώτησε η Ζεϊνάμπ τη Τζένη, ανοίγοντας το καφτάνι της.

Τέλειο, απάντησε η Αμερικανίδα.

Είμαι φτιαγμένο για την αγάπη, συνέχισε η Ζεϊνάμπ. Κατάγομαι από την πατρίδα της βασιλίσσας του Σαββά. Είμαι η ίδια η βασιλίσσα του Σαββά!

Είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια σ' ένα χωριό, στην καρδιά της Αθηνά. Ο πατέρας της ήταν φύλαρχος κι' είχε, εκτός από τις νομικές συζύγους του, και πολυάριθμες άλλες γυναίκες.

Όλες οι γυναίκες δόξαζαν, σε άκτινα 30 χιλιομέτρων, άφηγής της περήνα η Ζεϊνάμπ, τον εξαπείκονταν συχνά στο σπίτι, γιατί ήταν ο μεγαλύτερος ερωτικό της, που εμφανίστηκε στη γη ύστερα από το Σολομόνα. Ακόμη και στα 70 του χρόνια, μπορούσε να κάνει εντυπωσιακές δεκα γυναίκες... Έμένα με πάντοτε όταν ήμουν δεκα χρόνων. Ο άντρας μου είχε την ίδια περίπου ηλικία με τον πατέρα μου... Όταν πέθανε—πρόσθεσε ξεχωριστά—στην ηλικία—καίτοι δε μπορούσε να πη άν τον είχε διαγνώσει ήδη η τον είχε σκοτώσει με τη φλόγα μου.

ΤΕΧΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η αντίληψη της Ζεϊνάμπ ήταν η Ομάγια, που είχε τη φήμη, ότι ήξερε όσο καμιά άλλη την τέχνη της αγάπης. Γι' αυτό, όταν ο Αχμέτ, γνωρίζοντας από τα ταξίδια του, έφερνε μαζί του καμιά άμαθη νέα, αυτή ανέλαβε να τη μυήσει.

Παλιά και σύγχρονα ΧΑΡΕΜΙΑ

Πως είναι η ζωή σ' ένα σύγχρονο χαρέμι; Και ποιά ψυχολογία έχουν οι γυναίκες, που ζούν μέσα σ' αυτό;

Η απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα θα ήταν δύσκολη, χωρίς την παράξενη ιδέα, που ορίστηκε στο μυαλό μιας Αμερικανίδας να γνωρίσει από κοντά τη ζωή του σύγχρονου χαρεμιού.

Η Τζένη Ντόλινγκερ — αυτό είναι το όνομά της — ζούσε μαζί με τον άντρα της στην ισχυρή Αφρική. Πήγαυε, όμως, συχνά στην Ταγγέρη. Και κάθε φορά, οσοδήποτε τις μουσουλμανικές φίλες της πως θα μπορούσε να μπει σ' ένα σύγχρονο χαρέμι, για να γνωρίσει από κοντά τη ζωή του.

Αυτή η ιδέα της είχε γίνει ήμηση. Και κατόρθωσε, τέλος, να την πραγματοποιήσει. Μπήκε σ' ένα χαρέμι κι' έζησε τρεις περίπου εβδομάδες μέσα σ' αυτό. Τις έντυπώσεις της τις άφηγής της σ' ένα βιβλίο, που δημοσίευσε τελευταία κι' από το οποίο θα μεταφέρουμε έδω τα πιο ενδιαφέροντα σημεία. Τα σημεία αυτά δίνουν ολόκληρη τη ζωή του χαρεμιού, με την παράξενη ατμόσφαιρά του, την υποβλητική γοητεία του, τις αντιζηλίες και τα δρώμενα, που ξετυλίγονται μέσα σ' αυτό.

Σε κάποια από τις επισκέψεις της στην Ταγγέρη, μία από τις φίλες της είχε στη Τζένη Ντόλινγκερ:

Ξέρω μία γυναίκα που ανήκει σε χαρέμι. Είναι η Αχμέτ, δεύτερη σύζυγος του πλουσιού σείχη Αχμέτ αλ Γιαμάν. Και έχει ένα πολυτελέστατο ανάκτορο στην Ταγγέρη κοντά, γιατί είναι ενοικιασμένη τοις μέσιν, για να κερδίσει, τον Χαφίδ.

Το χαρέμι του σείχη

Και η συνομιλήτορά της της έξηγησε:

Οι γυναίκες των χαρεμιών επιτηρούνται ήμερα και νύχτα και δε βγαίνουν ποτέ σχεδόν έξω. Αλλά με το χαρέμι του Αχμέτ αλ Γιαμάν δε συμβαίνει το ίδιο. Ο σείχης ασχολείται με την ανέυρεση πετρελαίου και περνάει τον περισσότερο καιρό του μακριά από το ανάκτορό του, στη Σαγάρη ή αλλού. Έτσι, η Αχμέτ δραστηνείται κάπου-κάπου. Ο σείχης βρίσκεται τώρα μακριά και θα λείπει κάμποσες εβδομάδες. Η Αχμέτ, λοι-

παια. Της παρουσίασε την τρίτη σύζυγο του Αχμέτ, τη Χούρια, και κατόπιν τις άλλες γυναίκες του: Ανάγια, Αϊσά, Μαλίχα, Ζεϊνάμπ, Βανί, Φατίμα, κλπ.

Το ανάκτορο του Αχμέτ βρισκόταν πάνω σ' έναν καταπράσινο λόφο. Ήταν ένα μεγάλο πολυτελέστατο οικόσημο, με τρεις πτέρυγες, που έβλεπαν σ' έναν τεράστιο κήπο.

Η Αχμέτ οδήγησε τη Τζένη στο δωμάτιό της. Οι τοίχοι του ήταν στρωμένοι με δαμασκηνά ήφασματα και με πολύχρωμους τά-

βουν και που πηγαίνουν;

Είμαι βέβαιη, ότι ναι, αλλά κάνει πως δεν υποτινέται τίποτα. Δεν είναι κακή... Όταν λείπει ο σείχης, όλοι την ιταχθούν τυφλά μέσα στο χαρέμι. Έτσι, κάθε διαταγή της εκτελείται τυφλά.

ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ

Η Τζένη Ντόλινγκερ βρήκε την ευκαιρία να μελετήσει καλύτερα τις γυναίκες του χαρεμιού, την άλλη μέρα, κατά την ώρα του φαγητού. Οι γυναίκες του σείχη καθόνταν ανά τρεις σταυροπόδι, πάνω σε χαμηλά ντιβάνια. Η Ζεϊνάμπ ήταν μία μόνη από την Αθηνά. Είχε αγγλικό κορμί και λόγο βλεμμα. Πεπατούσε ανάλαφρα σά γάτα ή σαν τίγρις. Η Ρεβέκκα καταγόταν από τη Σουρία. Είχε πολύ ξυπνο πρόσωπο και σκότωνε την πληγή της ζωγράφοντας. Μερικοί πίνακες της, που κρέμονταν στους τοίχους, ήταν πολύ καλοί. Τηρούσε ακόμη εκεί η Τόρια, που καταγόταν από το Ρίφ και που έμοιαζε με θηρίο, κλεισμένο στο κλουβί. Η Ομάγια, που χόρευε υπέροχα το χορό της κοιλιάς, η Μαλίχα, που στις φλέδες της έτρεχε ισπανικό και μουρτανικό αίμα, η Φατίμα, που το κορμί της έμοιαζε σαν έβεννο, διάφορες άλλες ακόμη...

Τραγουδοῦσαν ὅλοι μαζί καὶ κουνούσαν τὰ «ραβδία τῆς βοοῦνης»...

ΟΙ «ΒΡΟΧΟΠΟΙΟΙ» ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΦΕΡΑΝΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ

Καὶ οἱ κινηματογραφιστὰὶ ζημιώθηκαν ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες

ΠΙΣΤΕΤΕΤΕ στους βροχοποιούς; Παράδεχσε πὼς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀλλάξῃ πραγματικὰ τὸ καιρὸ; Καὶ μάλιστα, ὅχι μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα, ἀλλὰ... μὲ χοροὺς καὶ ξορκισμὸν! «Οχι, βέβαια!»

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχαν καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ κινηματογραφιστὰὶ, ποὺ γύριζαν τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ἑγχώριου φιλμ «Καγκουρὼ», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Πητρὸ Λαφοντ, σὲ μιὰ ἀνύμνη ἔομοι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Αὐστραλίας. Θὰ δῆτε ὁμῶς πόσο πανηγυρικὰ τοὺς διαψεύσανε τὰ πράγματα...

Εἶχαν κατασημώσει σὲ μιὰ ἀπέραντη περσιχὴ, ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ κοκκινὴ ἄμμος, μερικὸι κάκτοι καὶ λίγες φυλὲς ἰθαγενῶν. Ἦταν ἡ περίοδος τῆς ξηρασίας, ποὺ θὰ κρατοῦσε γιὰ πολλὰ ἀκόμα. Ὅλη τὴ μέρα, ὁ φλογερὸς ἥλιος ἐφῆνε τὴ σκαμμένη γῆ.

Δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ χωριό, σὲ μεγάλῃ ἀκτὶνᾷ ὁλόγυρα. Οἱ Ἀμερικανοὶ πλῆττανε θανάσιμα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὀπερατὲς εἶχε τότε μιὰ ἑμπνεύσι: Στὶς ἐλεύθερες ὥρες τους, νὰ κινηματογραφῶν τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν τῶν ἰθαγενῶν.

Οἱ πρωτόγονοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, βόσκονταν ἀκόμα στὴ νεολιθικὴ ἐποχῇ. Πιστεύουν στὰ μάγια καὶ ἀπορρίπτουν συνήθως τοὺς λευκοὺς. Ἀλλ' ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς ὑποσχέθηκαν τροφὴ καὶ κακινὸ, οἱ προσετοὶ τῆς φυλῆς δέχθηκαν νὰ «παραγασθοῦν» μαζί τους.

Θὰ παρουσιάσαν ὅλες τὶς τελετὰς τοὺς ἀπρωστά στὸν κινηματογραφικὸ φακὸ, πῶς ἀπὸ μιὰ μονάχα, τὸ χορὸ τῆς βοοῦνης. Γιατὶ αὐτὴ τὴ θεωροῦσαν πολὺ ἱερὴ καὶ σεβαστὴ.

Πραγματικὰ, τὸ ἴδιο βράδυ μαζεῦθηκαν γύρω ἀπὸ τὶς φωτιὰς τους καὶ χορεύσαν τοὺς θρησκευτικὸς χοροὺς τους. Ἦταν ἕνα παρῆγε, βαρβαρὸ θέαμα, ποὺ δὲν εἶχαν ξαναδῇ ποτὲ ὁμοίῳ τοῦ οἱ κινηματογραφιστὰὶ. Κι' ὁμῶς δὲν ἐμειναν ἱκανοποιημένοι. Αὐτοὶ θέλανε νὰ δώσουν ὁποσδήποτε τὸ «χορὸ τῆς βοοῦνης».

Τὸ ἐξήγησε στοὺς ἰθαγενεῖς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ ἔξερε τὴ γλῶσσα τους. Ἐμεινοὶ ὁμῶς φέρονε καὶ πάλι ἀντιρροήσεις:

— Ἄν χορεύουμε αὐτὸ τὸ χορὸ, εἰπαν, οἱ προσεγγίσεις μας θ' ἀνεβούνε στοὺς θεοὺς. Καὶ τότε θὰ βοῆξῃ πραγματικὰ! Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔσπευσαν καλὰ πῶς, ἀνὰ μὲν τὴν βόρρη, θὰ σταματοῦσε ἀναγκαστικὰ τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ καὶ δὲν εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες. Ἀλλὰ δὲν πίστεναν

ποτὲ πῶς μποροῦσε νὰ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπιμείνανε, λοιπὸν, καὶ οἱ ἰθαγενεῖς δέχθηκαν στὸ τέλος νὰ τοὺς κἀνουν αὐτὴ τὴ χάρι.

Τὸ ἄλλο βράδυ, εἶχαν συγκεντρωθῇ καὶ πάλι ὅλοι στὴν κατασκήνωσι τῶν ἰθαγενῶν. Ἐνας κοῦος ἀνεμὸς ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἔρημο.

Οἱ θεατὰ δὲν περιμέναιν πολὺ. Εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται μιὰ θάλασσα ἀπὸ νέους, ποὺ εἶχαν τὰ προσώπα τους βαμμένα μὲ ὄχρα καὶ κρατοῦσαν τὶς ἱερὲς πέτρες καὶ τὰ ἱερὰ ραβδία τῆς βοοῦνης. Ἰονάτισαν γύρω ἀπ' τὴ φωτιά καὶ ἄρχισαν ἕνα σιγανὸ τραγοῦδι, ἐνῶ οἱ δύο μάγοι τῆς φυλῆς ἔκαναν διάφορα παρῆγενα ξορκισμὰ. Ἐπειτα πῆδησαν ὁδοὶ καὶ τὸ τραγοῦδι τοὺς ἔγινε δυνατὸ καὶ στριγγγὸ.

Μόλις οἱ μάγοι τοὺς δώσανε τὸ σύνθημα, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀνάμεσα στοὺς κάκτους καὶ ν' ἀπομιμῶνται τὰ σκουζιματα ἀπ' τὰ ἀγριοποῦλια, ποὺ φτάνουν σ' αὐτὰ τὰ μέρη μαζί μὲ τὴν περίοδο τῶν βροχῶν.

Ἐπειτα λάβανε μέρος στὴν τελετὴ καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἄντρες τῆς φυλῆς, τραγουδοῦντας ὅλοι μαζί καὶ κουνώντας τὰ ραβδία τῆς βοοῦνης. Ἦταν πασαλειμένοι μὲ ὄχρα, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, καὶ εἶχαν ζωγραφιστὰ ἐπὶ τοῦ σώματός τους γράμματα καὶ σχέδια. Εἶχαν στολιστῇ μὲ φτερά καὶ μὲ φύλλα. Τραγουδοῦσαν καὶ χορεύαν, χορεύαν καὶ τραγουδοῦσαν, κἀνοντας ἕνα μεγάλον κύκλον γύρω ἀπ' τὴν φωτιά.

Τὸ θέαμα αὐτὸ κράτησε μιὰ ὥρα σχεδόν. Ὑστερὰ, κάθε ὁρόνους σταμάτησε μεμιάς καὶ οἱ χορευτὰ ἔξαφνισθηκαν.

Ἡ τελετὴ εἶχε τελειώσει. Τὴ νύχτᾳ ἐκείνῃ, ὁ σκηνοθέτης δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ καμὴν. Ἐπηρεασμένος ἀπ' τὸ ἄλλοτερόν θέαμα ποὺ εἶχε παρακολουθήσει, σκηνοῦσαν καθε τὸσο καὶ κῦτταξε ἔξω, γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶχε ἀλλάξει ὁ καιρὸς.

Μὰ ὄχι, τὰ ἀστέρια λάμπανε πάντα στὸν ὁλοκάθαρον οὐρανόν...

Σήμερως. Ἡ καινογενεῖα μέρα ἦταν καὶ αὐτὴ ἔσθῃ καὶ ἀσυννείησι, σὺν ὅλες τὶς προηγουμένως.

Κατὰ τὶς 10 τοὺς ποιεῖ ὁμῶς, ἔγινε κατὰ ἀπίστευτον: Ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ σπαρτάζει ἀπὸ βαρὺν, μολνθέντα σύννεφα, ποὺ ἐρχονταν ἀπ' τὸ νοτιῶν. Ὁ ἥλιος κρύφτηκε καὶ τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ σταμάτησε ἀναγκαστικὰ.

Τὸ μεσημέρι, ἄνις νὰ ψυχάλῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔξασσε μιὰ βοοῦνη οὐραία, σιστὸς κατακλυσμὸς, μαζί μὲ ἀστρατὲς καὶ βοοῦντες!

Κι' ἡ νεροποντὴ αὐτὴ κράτησε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα. Κάθε ἐργασία γιὰ τὸ φιλμ εἶχε διακοπῇ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Διάφορες ἐγκαταστάσεις τοῦ συνεργείου παρασύρθηκαν ἀπ' τὸ ὀρμητικὸ νερὸ. Κι' οἱ ἐλπίδες ἀνέθηκαν σὲ ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες.

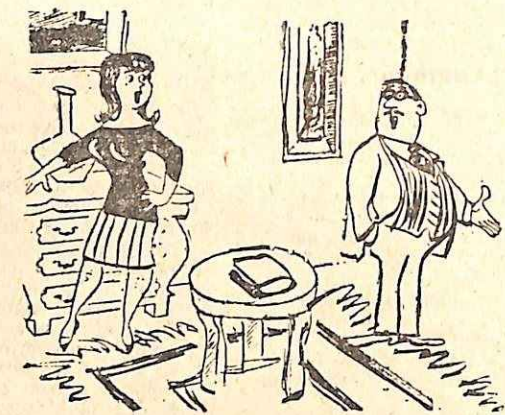
Ἡ βοοῦνὴ αὐτὴ ἔμεινε «ἀνεξήγητη» γιὰ τὴ Μετεωρολογικὴ Ἱνστιτούτ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας! «Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν προβλέψουμε. Δὲν εἶχε κανένα λόγο!», εἶπαν οἱ ἀρμόδιοι στὸν ἀντιπρόσωπο τῆς εταιρείας ποὺ εἶχε ἀσφαλίσει τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ.

Οἱ πρωτόγονοι «βροχοποιοὶ» τῆς Αὐστραλίας εἶχαν κἀμει καὶ πάλι τὸ θαῦμα τους...

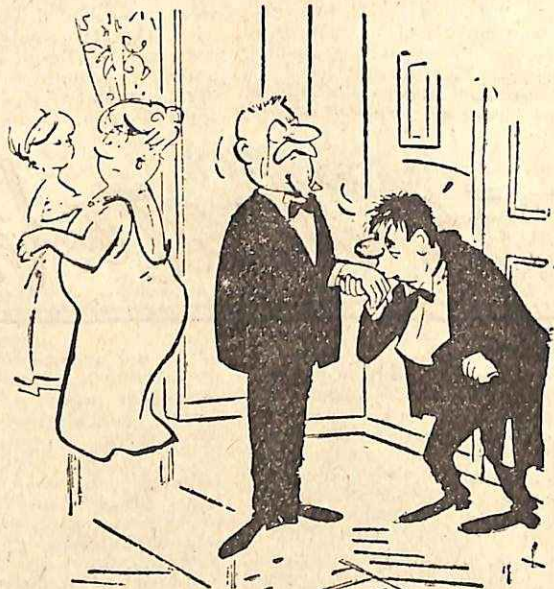
ΤΟ ΠΟΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ νέου ὑπερωκεανείου «Βόρειος Ἀστὴρ», τῶν 22.000 τόννων, ποὺ θὰ κἀνῃ τὸν Ἰούλιο τὸ παρθενικὸν του ταξίδι ἀπ' τὸ Σαούθμπτον, θὰ ἀπολαμβάνουν κάθε πολυτέλεια καὶ μοντέρνα ἀνέση. Θὰ ἔχουν στὴ διάθεσί τους 5 πλίνες, βιβλιοθήκη μὲ 3.000 τόμους, κινηματογράφον μὲ ηλεκτρονικὸ «ὄργανον», αἰθουσα διαλέξεων 600 θέσεων. Στὶς καμπίνες, ποὺ δὲν ἔχουν φινιστρίνια, θὰ ὑπάρχῃ ἕνας αὐτοματὸς διακόπτης, ποὺ ἀνάβει τὸ πρῶτὸ τὸ φῶς, ἀδυνατο στὴν ἀρχὴ καὶ τὸ δυναμώγει σιγαινὰ, μέσα σὲ διάστημα μισῆς ὥρας. Τὸ «Βόρειος Ἀστὴρ» κόστισε 6.000.000 δολλάρια.

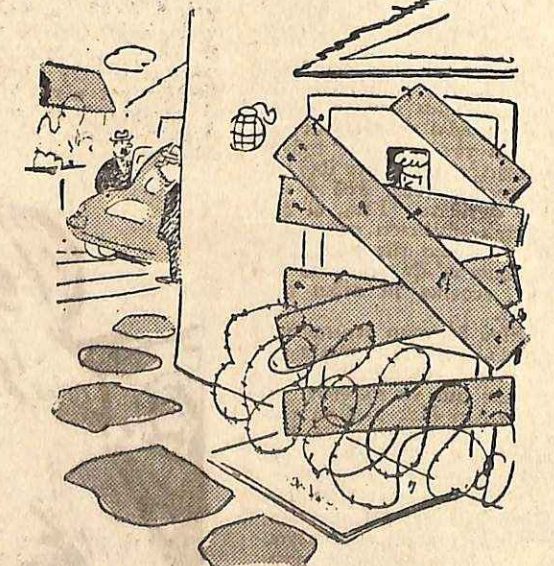
Τὸ χιούμορ δὲ εἰκόνας

— Χθὲς μοῦ εἶπες πὼς εἶμαι ἕνας ἄγγελος καὶ σήμερα δὲ θέλεις νὰ μοῦ ἀγοράσῃς μιὰ τσάντα; — Μὰ, ἀγάπη μου, οἱ ἄγγελοι δὲν χρειάζονται τσάντες!

— Ἀλλὴ μιὰ φορὰ, ἀγαπητὴ μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπέροχην βραδιά!...

— Εἶπα στὴ γυναῖκα μου πὼς θάρθῃς κι' ἐσὺ ἀπόψε σπῖτι, Κώστα, καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ χαρῇ νὰ σε δῇ!

Ἡ κακὴ ἀκοὴ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πότε πρέπει νὰ συμβουλευέσθε τὸν γιαντῶ

Εἰς ἀπὸ τὰ παιδικὰ προβλήματα, ποὺ συχνὰ παραβλέπεται ἡ καὶ ἀγνοεῖται ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, εἶναι ἐκεῖνο τῆς κακῆς ἀκοῆς. Μὰ πρόκειται γιὰ ἕνα θέμα, ποὺ χρειάζεται τὴν μεγαλύτερη προσοχή, γιὰτὶ ἡ ἐφαρμένη τῆς ἀκοῆς παίζει ἕναν μεγάλον ρόλον ὅχι μόνον στὴν ἀπόδοσι, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάπτυξι γενικὰ τῆς προσωπικότητός του. Αὐτὸ συμβαίνει πολὺ πρὸς συχνὰ ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε. Ἐνῶς μαθητῆς, ποὺ θεωρεῖται διανοητικὰ γὰρως στὴν πράγματι, ἀπὸ τὸν δασκάλον καὶ τὸν γονεῖν, δὲν ἔχει κανένα ἐλάττωμα στὴν βέλτη ἢ τὴν ἐξυμνία. δὲ, ἀλλὰ μιὰ ἐλαφρὴ βαρυκοῖα, ποὺ περνᾷ ἀπαράτηρητῃ.

Τὸ παιδί, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἀκουστικὸ ἐλάττωμα (χωρὶς οὗτε τὸ ἴδιο, οὗτε οἱ ἄλλοι νὰ τὸ ἀντιλαμβάνονται) ἀναγκάζεται γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν διδασκαλίαν νὰ ὑποβάλῃ τὰ νευρικὰ κέντρα καὶ τὶς αἰσθησεις τοῦ σὲ μιὰ προσπάθειαν καὶ σὲ μιὰ ἐνταση πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ ὑποβάλλονται τὰ συμμαθητὰ του. Οἱ ἰκανότητες τῆς προσοχῆς, ἀδυνατοῦ ἀκούῃ στὴν ἡλικία του, ὑπόκεινται σὲ σκληρὴ δοκιμὴ.

Στὶς ἐρωτήσεις τοῦ δασκάλου δὲν ἀπαντᾷ καθόλου ἢ ἀπαντᾷ ἄλλα ἀντὶ ἄλλων, ἰδίως στὶς περιπτώσεις, ποὺ κἀθετὰ στὰ τελευτὰ ἀπαντᾷ τῆς τάξεως, γιὰτὶ οἱ λέξεις φτάνουν ὡς τ' αὐτὰ τοῦ δυσνόητου. Χάνει ἡ ἀλλάξῃ συχνὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς φράσεις τῆς ὑπαγορευτικῆς καὶ ἀνὰ πρῶς κληθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παραδοσὴν τῆς μέρας δίνον τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀποδεδειγμένου, τοῦ ἀδιαφοροῦ μαθητῆ.

Στὴν πραγματικότητᾳ τὸ παιδί εἶναι ἀφρημένο καὶ ὅσον στὴν ἀντιλήψιν, αὐτὸ ὁμῶς οφείλεται μόνον καὶ μόνον στὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀκούστικὸς ἐρεθισμὸς, ποὺ δέχεται εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀσφαιρῶς. Ἐπει καὶ οἱ ἀδυνατοῖες, ποὺ τοῦ προκαλεῖ εἶναι συνεισφέρουσιν ἀπὸ τὸν ἀκούστικόν του ὁρμητικὸν ἀπὸ ἐκείνης τῶν καινικῶν παιδιῶν.

Ἡ κακὴ ἀπόδοσι στὸ σχολεῖο μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πρώτη συνέπεια γιὰ ἕνα παιδί, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ βαρυκοῖαν λιγώτερον ἢ περισσότερο, σὲ ἀκοῇ. Μὰ δὲν εἶναι μόνον αὕτη. Ἡ μείωσι τῆς ἀκουστικῆς λειτουργίας, δὲν εἶναι ἀξιοσημείωτη, καταλήγει πάντως νὰ ἐπιδρᾷ στὸν χαρακτῆρ τοῦ παιδιοῦ. Καὶ οἱ αἰτίες εἶναι φανερές. Στὴν πρῶτῃ ἀρχὴ καὶ νὰ καὶ πῶς εἶναι συνειδητὰ τὴν γνωριμὴν τῆς ζωῆς, ἡ ἀκραιότερη τὴν λειτουργίαν τῶν αἰσθητικῶν εἶναι πραγματικὰ πολὺτιμη καὶ ἀπαραίτητη.

Ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς συμβάλλει σὲ πολλὰς ἐνδιαιρέσεις λειτουργίας. Μὰς βοηθεῖ νὰ καταλαβαίνουμε τὸν πλῆστον μᾶς, μὲς χρησιμεύει γιὰ νὰ ἀντιδρούμε σὲ ὀρατικὸν ἡχοῦ καὶ θορύβους, μὰς δίνει τὴν πεποιθῆσι ὅτι ἀποτελοῦμε μέλη τοῦ ἐνδοῦ κόσμου, δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχουμε.

Ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ μείωσι τῆς ἀκοῆς ἀπομονώνουν καὶ γι' αὐτὸ τὸ παιδί κλεινεται σ' ἕναν κύκλον δυσπιστίας καὶ ἀβεβαιότητος, ποὺ ἀναγκάζονται ἀρνητικὰ στὸ ὑποσυνείδητό του καὶ τὸ κάνουν νὰ κλεινεται στὸν ἐαυτὸ του, δημιουργώντας του μιὰ κλειστὴ τὴν ἀποθάρρυνσι καὶ τὴν μελαγχολίαν.

Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ 75% τῶν ἐλαττωμάτων τῆς προφορᾶς τῶν παιδιῶν ἐξαρτῶνται ἀκριβῶς ἀπὸ ἀκουστικὴ ἀνομιλίαν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, πλεονεχία ἀνάμεσα στὰ παιδιά ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐλαφρὲς μορφὲς βαρυκοῖας τὸ 83% παρουσιάζει ἐλάττωματα στὴν προφορὰ.

Εἶναι ἀλλοῦτε εὐνόητον ὅτι ἕνα παιδί ποὺ δὲν ἀκούει καλὰ, ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν συζητήσιμην τὴν ὁμοίαν του, κοπιάζει γιὰ νὰ ἀφομοιώσῃ μιὰ προφορὰ κανονικὴ καὶ ἕνα κατὰλληλὸ λεξιπύλον.

Τὸ ἀκουστικὸ ἐλάττωμα ἐξαρτῶνται στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἀπὸ ὀργανικὲς βλάβες τῶν αὐτίων, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ προκληθοῦν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες (ὠτίτιδες, τυμπανίτιδες, νευρίτιδες τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου κλπ.). Πρόκειται, σχεδὸν πάντα, γιὰ παθήσεις, ποὺ παρουσιάζονται σὺν συνέχειᾳ μίαν ἀσθενείαν τοῦ στόματος ἢ τῆς μύτης (συναχι-ἀμυγδαλίτις) ἢ σὺν περιπτώσει μίαν γενικὴν μόλυνσιν (γρίπης, παρωτίτιδος, διστροφικίας κλπ.).

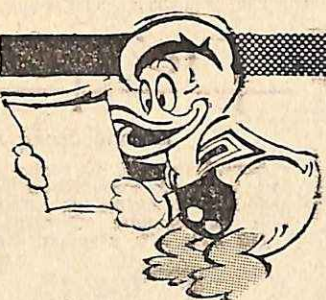
Αὐτὲς οἱ ἀσθένειες τῶν αὐτίων, δὲν παραμυθίζονται, μετὰ τὴν θεραπεία, εἶναι δυνατόν νὰ ἀφίσουν ὁλοκληρὰ μόνον μορφῆς. Καὶ αὐτὰ τὰ ὑπολείμματα δημιουργοῦν κάποια μείωσι τῆς ἀκουστικῆς λειτουργίας ποὺ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ μπορεῖ νὰ πάρῃ μορφή σταθερῆς καὶ προδεδειγμένης ἐπιεικτομένης. Ἄς μὴν ἐξισμεν ἀλλοῦτε ὅτι μερικὲς φορές φτάνει νὰ δημιουργηθῇ ἕνα φράγμα ἀπὸ τὶς ἐκκρίσεις τοῦ αὐτίου στὸν ἐσωτερικὸν ἀκουστικὸ σωλήνα, γιὰ νὰ προκαλέσῃ μιὰ κοφότητα σχεδὸν ἀπόλυτη.

Ἡ πρόληψι τῶν ἀκουστικῶν ἐλαττωμάτων τῶν παιδιῶν ἀπαιτεῖται, λοιπὸν, πρὶν ἂν ὅλα μιὰ ἰδιαίτη προσοχή, στὶς μελόμενες ἀσθένειες ποὺ εὐκόλως προκαλοῦν ἐπιπλοκάς (προσοχὴ ἀκοῆς καὶ στὴν περίοδο τῆς ἀσπάρωσας!) καὶ μιὰ διαρκὴς καὶ ἀσφαλιστικὴ ὑγιεινὴ τῶν αὐτίων. Τῆς μύτης καὶ τοῦ στόματος. Καὶ πρὶν ἂν ὅλα, φυσικὰ, μιὰ ἐγκαίρην καὶ κατὰλληλὴ θεραπεία τῶν ὀφθαλμῶν ἀσθενειῶν ἀκοῆς καὶ τῶν πρὸ ἐλαφρών.

Στὴν περίπτωσι, ὁμῶς, ποὺ θὰ ἀντιληφθῇ ἔσφαιρκα ὅτι τὸ παιδί ὑποφέρει ἀπὸ κάποιο ἀκουστικὸ ἐλάττωμα εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ παραβλεπῇ, ὅπως ἀμέσως γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καταφύγῃ στὶς κατὰλληλως ἀσθενείας, ὅσο ἀκόμη εἶναι ἐνωρίς, πρὶν δηλαδὴ ἀρχίσῃ νὰ καθ-στερηθῇ ἡ διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ.

Σὲ πολλὰ ξένα κράτη γίνονται στὰ σχολεῖα περιοδικὸι ἐλεγχοὶ καὶ τεστ τῆς ἀκοῆς μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἀνακαλυφθοῦν τὰ παραμικρὰ ἐλαττώματα στὴν ἀρχὴ τῶν. Καὶ φυσικὰ αὐτὸ τὸ σύστημα θὰ ἦταν ευεργετικὸ νὰ υιοθετηθῇ ἀπὸ ὅλες τὶς χώρες.

Ὁποσδήποτε, ὅταν θὰ παρατηρηθεῖ ὅτι τὸ παιδί σας φαίνεται ἀφρημένο, δυστροπὸν, ἀργὸν στὶς ἀπαντήσεις του, ἀξείασιν τὴν προφορὰν του, σκεφθεῖτε πάντα τὴν πιθανότητα τῆς βαρυκοῖας. Φτάνει νὰ σὰς ἐρῇ στὸ μυαλὸ αὕτη ἡ ὑπόψιν. Μιὰ ἀπλὴ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι δὲν μπορεῖ νὰ μὲν νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ ἢ νὰ τὴν διαψεύσῃ.

Τὸ «κρασί τοῦ Μάν»

Ὁ θεὸς Φλωρὸν τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ἦταν γεροντοπαλιόκαρὸ πενήνταδου χρόνων. Ἦταν ἀκόμη ἀνθηρὸς, καλοδιατηρημένος μὲ πλατεῖους ὤμους, τριανταφυλλένιον ὄμμα καὶ καστανόξανθα μαλλιά, ὅπου μολὶς ἐξεχώριζαν μερικὲς ἀσπρες τρίχες.

Οἱ μοναδικὰ του συγγενεῖς ἦταν δύο ἀνηψίες, ποὺ τὶς εἶχε ἀναλάβει κάτῃ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν του. Ὅταν αὐτὲς μεγάλωσαν, ἡ μία παντρεύτηκε τὸν ὑψιστοτέμπορον Γκροντάρ, καὶ ἡ ἄλλη ἔγινε νόμιμη σύζυγος τοῦ υποφαινόμενου.

Ἡ πρόκα τους ἦταν ἀσημαντὴ, ἐπειδὴ ὁμῶς δὲ κληρονομήσαν ὀποσδήποτε τὸ θεο Φλωρὸν, τὶς πῆραμε χωρὶς διαταγῆς. Εἶχαμε τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα—ποὺ εὐχόμεσταν νάρθῃ τὸ συντομώτερον—θὰ μὰς ἀποφαινόταν μὲ τὴν κληρονομίαν ἐκείνου. Καὶ λογαριάζαμε πὼς αὕτη θάταν ἀρκετὰ στρογγυλὴ. Γιατὶ ὁ θεὸς, οἰκόνους ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίαν, ἔδωκεν ἰσχυρὰ ἀκονίζοντα σ' ἕνα ἀπόμωρον σπῖτι. Γιὰ συντροφίαν τοῦ εἶχε τὴν ὑπέρβριαν Ρέζα, μιὰ χιρὰ τριαντά χρονῶν, παχουλὴ, ὁρσερὴ καὶ ἀρκετὰ ἐλκυστικὴ.

Γιὰ ἕνα διάστημα φοβηθήκαμε μήπως ἡ στρουμπουλὴ αὐτὴ τριαντάρα ἐμπλεκε στὸ δίχτυα τῆς τοῦ θεο καὶ τὸν καταφέρνε νὰ τὴν στεφανώθῃ. Ἀπὸ τὸ μέρος ὁμῶς ἐκείνου δὲν εἶχαμε τὸν παραμικρὸ φόβον. Εἶχε περάσει τὴ ζωὴν τοῦ μακρυὰ ἀπ' τὸν ποταγὸν. Μισογυνίης ἀδιόρθωτος καὶ δειλὸς καὶ ἀδέξιος μὲ τὶς γυναῖκες.

Ὁ θεὸς Φλωρὸν δὲν εἶχε ἄλλο ἀξιοσημείωτο ἐλάττωμα ἐκτὸς ἀπὸ κάποια συγγραφικὴ λῶσα. Καίγεται ἀπ' τὸν πόθον νὰ δῇ τυπωμένον τὸ βιβλίον του. Ἐρασιτέχνης βοτάνος καὶ φίλος τῆς κηπουρικῆς εἶχε γράψῃ δύο ἐπιστημονικὲς μελέτες. Τὶς ἀνέγραψε ὁ ἴδιος καὶ τὶς φυλάγε σὺν κορῇ ὀφθαλμοῦ. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ

χειρόγραφα εἶχε τίτλον: «Πραγματεῖα περὶ τῶν ποικιλιῶν τῆς μπλεῖας καὶ τῆς ἀλφιδέας». Τὸ ἄλλο ἐπιγραφόταν: «Μονογραφία περὶ τοῦ φυτοῦ Ἀσπέρουλα Ὀντοράτα».

Εἶχε μεγάλη ἐπιθυμίαν νὰ δημοσιεύσῃ τὶς μελέτες αὐτές. Μὰ καθὼς ἦταν σφιχτοχέρης, ἤθελε νὰ βρῇ ἐκδότη, ποὺ νὰ τὴν ἀναλάβῃ μὲ ἐξόδα του, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ πληρῶσῃ δεκάρα. Κι' ἀφοῦ πᾶψε καιρὸν μετὰ τὴν ἐπιταγήν καὶ φιλοδοξίας, βρῆκε στὸ τέλος τὸν τρόπο νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἔργον του στὴ δημοσιότητα χωρὶς νὰ δοῦσῃ τίποτα.

Καθὼς ἦταν μέλος τῆς Φυτοκομικῆς καὶ Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τῆς πόλεως του, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις τῆς διάδοσῃς τῆς μελέτης του. Τὶς διδάσκει μάλιστα μὲ τέτοιο οἶστρο, ποὺ καταγοῦνται τὸ ἀκρόατήριον. Ὅσοι τὸν ἀκούσαν βρῆκαν πὼς στὴν πρώτη πραγματεῖα ἀθροῦσαν οἱ πρωτότυπες παρατηρήσεις, ἐνῶ στὴ δεύτερῃ ἀνοίγει νέους ὁδούς στὴν ἐπιστήμην. Ἐστὶ ἀποφασίστηκε νὰ τὶς τυπώσων μὲ δαπάνη τῆς ἑταιρείας.

Ἐστὶ μιὰ ὥρα καὶ μέρα βγῆκε νὰ πρὸ ἀκόμῃ ἀπ' τὸ τυπογραφεῖον ἕνα φυλλάδιον. Ἀμέσως παραδόθηκαν στὸν θεο Φλωρὸν πενήντα ἀντίτυπα ἀριθμημένα μὲ τὴν μακροσκελὴ ἐπιγραφή: «Πραγματεῖα περὶ τῶν ποικιλιῶν τῆς μπλεῖας καὶ τῆς ἀλφιδέας συνοδευομένη ἀπὸ μονογραφίαν περὶ τοῦ φυτοῦ Ἀσπέρουλα Ὀντοράτα» μετὰ ἐπεξηγήσεως περὶ τῆς χρήσεώς του, συγγραμὴν ὑπὸ Φλωρὸν Μουζῆν, ἱπποκόου τῆς τάξεως τοῦ Ἀγίου Σιλδόστρου καὶ μέλους πολλῶν ἐπιστημονικῶν σωμάτων.

Ἐ, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν ὁ θεὸς Φλωρὸν ἔγινε ἀνώνυμος! Κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους τῆς γενετικῆς τῶν κρατῶντας ἕνα πακέτιον μὲ τὰ πολυτίμα φυλλάδιον τοῦ καὶ χτυπώντας τὶς πόρτες τῶν ἐπιστημονικῶν συμπολιῶν, γιὰ νὰ τοὺς ἀρθεῖ ἕνα ἀντίτυπον μὲ πομπὴν ἀφιερώσει.

Φυσικὰ, οἱ ἀνηψίες του κι' ἐμεῖς δὲν ἐξοστήκαμε κατὰ τὴν διανομήν. Πρῆτε μάλιστα νὰ προσέχωμε πῶς ὑπομένουμε τὴν μαρὰ τοῦ θεοῦ κατερκῆκα, κάθε φορὰ ποὺ τὸν καλοῦσαμε σὲ γεῦμα, γιὰτὶ μὰς διδάσκει τὶς μελέτες του. Ὑποφέρουμε χριστιανικὰ τὴν ἀδυναμίαν του μὲ τὴν ὑπερδουλοῦ σκέψιν πὼς ἡ κληρονομία, ποὺ περιμέναμε, ἔλκει μὲ τὸ παραπάνω λίγη πλησί...

Ἀλλὰ—γιατὶ νὰ τὸ κρύψω;—ὁ θεὸς τὸν παρακάνε. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα ἔξαψε ἀπ'

με για το γειτονικό δάσος απ' όπου κάναμε πολλές «Βασίλισσες των δασών». Γυρίζοντας στο σπίτι, έβαλα τη γυναίκα μου να τις ανακατέψει με παλιό κρασί. Την άλλη μέρα το σερβίραμε στο βείο θριαμβευτικά.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε εκείνος άγγίζοντας με τα χείλη το ποτήρι, που του είχαμε γεμίσει.

— Αυτό, βέε Φλωράν, του άποκρίθηκα, δέν είναι άλλο από το «Κρασί του Μάρη». Το οτιάζαμε σύμφωνα με τις οδηγίες του βιβλίου σας, για να το πιούμε σήμερα στην υγεία σας...

Ο θεός μου φάνηκε πως βρέθηκε για μια στιγμή σ' άμχανία. Πιστεύω πως το περίφημο αυτό ποτό δέν το ήξερε παρά θεωρητικά. Γι' αυτό κι έβρεξε τα χείλη του με κάποια δυσπιστία. Μα κι' εγώ ο ίδιος το δοκίμασα δίχως ένθουσιασμό...

Για να πώ την αλήθεια δέν ήταν και τόσο σπουδαίο. Ο θεός Φλωράν παρασυρμένος από τον συγγραφικό του εγωισμό κατέβασε το ποτήρι και έζητησε να του το ξαναγεμίσουμε. Κατέληξε στο τέλος να βεβαιώσει πως το ποτό αυτό μύριζε άνοιξη, πως ήταν άληθινή άνθρωμια. Κι' όταν άδειασε ή μπουκάλα, είχε έρθει τόσο στο κέφι, ώστε τραγούδησε κάτι τολμηρούς στίχους, που έκαμε τις άνηψίες του να κοκκινίσουν ως τ' αυτιά...

Μισομεθυμένος γύριζε στο σπίτι του εξακολουθώντας να σιγοτραγουδάει. Η μαγιάτικη όμως νύχτα ήταν χλιαρή και το κεφάλι του θείου ήταν ζαλισμένο από το άρωμα του κρασί. Η Ρόζα ντυμένη ελαφρά, του φάνηκε δροσερή και προκλητική. Έχασε τότε τη δειλία του κι' έγινε μπροστά της όμιλητικός, περιποιητικός, στο τέλος επιθετικός. Η ύπηρετρία του, τόσο για το περίεργο του πράγματος, όσο και από ύπολογισμό, άφέθηκε να παρασυρθεί και έγειρε στην άγκαλιά του ηλικιωμένου κυρίου της, που δέν ήξερε τί έκανε από το κρασί...

Έτσι τουλάχιστον υποθέτω πως έγιναν τα πράγματα, αν κρίνω από τη διαπίστωση ότι ο θεός Φλωράν άλλαξε ριζικά από την καταραμένη εκείνη βραδιά.

Η Ρόζα άρχισε να παίρνει ύφος οικοδόποινας και σε μερικές βδομάδες ο θεός μας, που εξακολουθούσε να παραμένει έντιμος άνθρωπος, βρέθηκε στην ανάγκη να πάη για τις άδειες του γάμου.

Το χειρότερο είναι πως έννιά μήνες άκριβώς μετά τη γιορτή του Αγίου Φλωρεντίου, η πράνη υπηρέτρια του θείου μας έφευγε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, που μάς έσβυσε και την τελευταία έλπιδα σχετικά με την κληρονομιά!

Είναι άνάγκη να προσέξω πως ο σύγγραφέας μου, ο Γκραντ, δε με συγχώρεσε ποτέ για κείνη την άθλια έμπνευσί μου.

— Μαρό, τί θέλαμε να τον ποτίσωμε εκείνο το παλιόκρασι; μου είπε. Δέν τον ποτίσαμε άκουσάφρτες; Και δέν είχε άδικο!

ANTRE TER: E

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ— ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετόικησ οδός Χαρ. Τρικούπης 50.
Τηλ. 612.515. Ώρα επίσκεψης 11-1 και 5-7.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

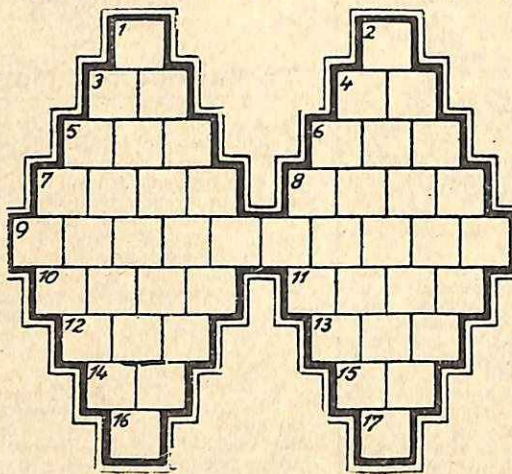
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συγγενέσει. Χαρ. Τρικούπης 113. — Τηλ. 613.610. ΟΙ κία 70.752.

Γιά μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο σύμφωνο, συμπληρώστε το σχέδιο με λέξεις των οποίων σας δίνουμε τις σημασίες πιο κάτω.

Για κάθε λέξη μέχρι την ενάτη θα χρησιμοποιήσετε

όλα τα γράμματα της προηγούμενης, άναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούριο.

Έν συνεχεία δε ή κάθε λέξη θα σχηματίζεται με τα γράμματα της προηγούμενης της, μείον ένα, για να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο σύμφωνο, που είχατε δώσει και στα δύο πρώτα (1 και 2).

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Σύμφωνο.
- 3) Προσωπική άντωνυμία.
- 4) Νότα.
- 5) Τίτλος εύγενείας σε εύρωπαϊκή χώρα.
- 6) Νησί του Αιγαίου.
- 7) Θεά (γενική).
- 8) Μέρος συνόλου.
- 9) Παίξε σπουδαίο ρόλο στο ώρσκόπιο.
- 10) Κινηματογραφική προσωπικότης.
- 11) Όμοιος σε διαστάσεις.
- 12) Αφρικανός φύλαρχος.
- 13) Ράτσα.
- 14) Δηλώσει συγκατάβασι.
- 15) Άναφορική άντωνυμία.
- 16) Σύμφωνο.
- 17) Σύμφωνο.

Συστό - Λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δέν ταιριάζει:

- 1) Το ύψος του Λευκού Όρους ύπερβαίνει τις 4000 μέτρα: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ο Βόλγας, το ποτάμι που διασχίζει τη Μόσχα, χύνεται στη Βαλτική: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 3) Κονιάκ είναι το όνομα μιας γαλλικής πόλεως: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ο Μέγας Μογγόλος, ήταν ένας περίφημος ηγέτης των Ταρτάρων: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο πρώτος Ρώσος τσάρος ήταν ο Ίβάν ο Τρομερός: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 6) Η Μαρία Άντουανέττα όταν άπληχονίσθη το 1793 ήταν 28 χρόνων: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 7) Ο θρυλικός γόης του άμερικανικού κινηματογράφου Ροδόλφος Βαλεντίνο πέθανε το 1936: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 8) Ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής έάφτισε το Χριστό: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 9) Ο Φράντς Λέχαρ ήταν Άστριακός: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 10) Η Δουνκέρκη έρίσκατε στο Βέλγιο: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 11) Οι Ίνδοι, κάτοικοι της Άσίας, άνήκουν στη λευκή φυλή: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 12) Ποποκατεπέτλ είναι ο ήρωας ενός μυθιστορήματος του Ίουλιού Βέρν: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 13) Η πυραμίδα του Χέοπος στην Αίγυπτο έχει τετράγωνη βάση: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 14) Ο Μωυσής έζησε πολλούς αιώνες πριν από τον Όμηρο: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Με νέο κεφάλι

Προσθέστε στην άρχη των λέξεων αυτών ένα νέο γράμμα, σαν κεφαλή, έτσι ώστε όχι μόνο να σχηματιστούν ισάριθμες νέες λέξεις, όλες ούσιαστικά και όχι επίθετα, άλλα και τα νέα άρχικά τους, διαθεζόμενα στη σειρά να σας επιτρέπουν να σχηματίσετε μια σοφή ελληνική παροιμία:

1) ΑΓΟΣ	17) ΗΛΟΣ
2) ΣΑΛΟΣ	18) ΡΙΟΝ
3) ΕΡΑΙΑ	19) ΜΑΤΙΑ
4) ΟΔΟΣ	20) ΑΣΙΑ
5) ΔΥΤΗΣ	21) ΦΟΡΟΣ
6) ΡΟΜΠΑ	22) ΟΥΡΙ
7) ΑΓΑΣ	23) ΜΑΤΙ
8) ΕΛΟΣ	24) ΕΞΙΣ
9) ΟΝΟΣ	25) ΠΑΔΟΣ
10) ΚΑΚΙΑ	26) ΙΣΟΣ
11) ΑΦΗ	27) ΝΤΑΜΑ
12) ΒΟΛΟΣ	28) ΟΠΗ
13) ΦΑΣΜΑ	29) ΛΥΣΙΣ
14) ΕΠΤΑ	30) ΟΥΑΗ
15) ΩΤΑ	31) ΩΝΙΑ
16) ΩΝΙΑ	

Για να σας διευκολύνουμε σας δίνουμε πιο κάτω κατ' αλφαβητική σειρά τα γράμματα που θα χρησιμοποιήσετε:

ΑΑΑΑΑ - ΒΒ - Γ - ΕΕ - Ζ - Η - ΙΙΙΙ - ΚΚ - ΛΛ - ΜΜ - ΟΟ - Π - ΡΡΡ - Τ - ΥΥ.

Η κρυμμένη παροιμία

Από καθεμιά των 13 κάτωθι δημοσιευμένων λέξεων λείπουν τρία συνεχόμενα γράμματα, αυτά που έχουν αντικατασταθί με στιγμίες.

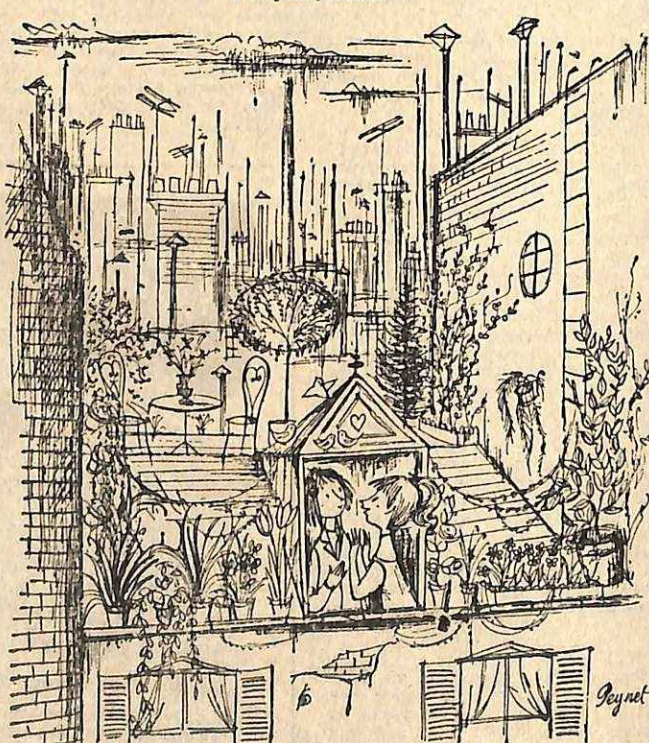
Προσπαθήστε να συμπληρώσετε τις λέξεις αυτές, έχοντας υπ' όψη ότι τα γράμματα που θα προσθέσετε, διαθεζόμενα στη σειρά, θα σας επιτρέψουν να σχηματίσετε μια γνώστη ελληνική παροιμία:

1) Πο...ος	8) Πλ...μος
2) Σκο...ος	9) Λ...διατός
3) Εμδρ...ια	10) Μα...ος
4) Δια...μια	11) Καρ...δα
5) Το...ας	12) Κοσμ...της
6) Άμπ...ος	13) Προ...άντης
7) Υπο...ος	

Λεξιγρίφος

Τι έλέπετε όταν νύχτα κυττάς τον ούρανό; Χριστούγεννα, τι τρώνε ψητό και γεμιστό; Στο πόδι κάτω-κάτω, τα έρίσκες και τα δυό

Μαγική εικόνα

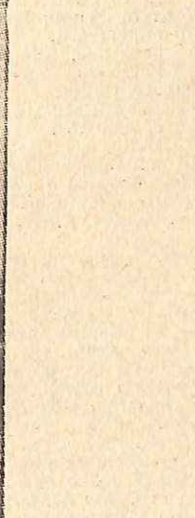
Οι δυό αυτοί έρωταυμένοι νομίζουν πως είναι μόνοι στον κόσμο κι' όμως τη στιγμή αυτή δυό γείτονες παρακολουθούν τις κινήσεις τους, χωρίς καν να το υποψιάζονται.

Πρέπει να έρθετε και τα δυό αυτά πρόσωπα, έναν άντρα και μια γυναίκα, μέσα σε έναμια λεπτό, το πολύ, αν θέλετε να υπερφανεύσετε για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 72

ΔΤΟ Γερμανοί άστυνομικοί, ο διευθυντής της άστυνομίας του Λάντσπεργκ, Ζέττελε, και ο συνεργάτης του Στάγγκε, άπειλούνται με απόλυση από το άστυνομικό σώμα ή, στην ευνοϊκότερη των περιπτώσεων, με άσστηρη πειθαρχική ποινή, για την άσυγχώρητη άμέλεια, που δέειανε στις έρευνες για την έξιχνίαση ενός έγκληματος, με θύμα τη δεκαπεντάχρονη Ντόρις Χάουσλιντ. Ο πατέρας της δολοφονημένης, που τους μίσησε — όπως μίσησε, επίσης, και τη διευθνή του Ξενοδοχείου, όπου δολοφονήθηκε ή κόρη του — άφίνει, στις κατηγορίες που διατυπώνει, να έννοιση πως οι δυό άστυνομικοί δε δέειανε ενδιαφέρον για την έξιχνίαση του έγκληματος και την ανακάλυψη του δολοφόνου, για να μη δυσφημισθί το Ξενοδοχείο του, που ο έγκληματίας ήταν υπάλληλός του. Πράγμα που, αν άποδειχθί πως άληθύνει, σημαίνει, βέβαια, πάρα πολλά, και δέν άποκλείεται να στοιχίση και την ποινική άκόμη δίωξη των δυό άξιωματικών της άστυνομίας.

Γυρίζοντας από την Ίταλία, όπου είχε ταξιδέψει με τη γυναίκα του και την κόρη του, ο Χάινς Χάουσλιντ, άντιπρόσωπος μιας άλλαν-

Το έγκλημα ιού ξενοδοχείου «Γκόγκλ»

Ο πατέρας της δολοφονημένης Ντόρις Χάουσλιντ κατηγορεί τους άστυνομικούς για άμέλεια και την διέυθυνση του Ξενοδοχείου για άπείριερα να συγκαλύψη το έγκλημα.

διχής ναυτιλιακής εταιρείας, άποφάσισε να περάσουν οι τρεις τη νύχτα τους σ' ένα Ξενοδοχείο του Χάντμπεργκ, που ήταν στο δρόμο τους, πριν συνεχίσουν το ταξίδι της επιστροφής. Κράτησαν, λοιπόν, δυό δωμάτια στο Ξενοδοχείο «Γκόγκλ», ένα για το άντρούγγο κι' ένα δεύτερο, πλάι στο πρώτο, για τη Ντόρις.

Το άλλο πρωί, στις 11 Απριλίου, ο Χάινς Χάουσλιντ κι' η γυναίκα του έβησαν νωρίς και κατέβηκαν να πάρουν το πορτίο τους στην τραπεζαρία του «Γκόγκλ». Η Ντόρις άγορεύσε να έμφανισθί, μα οι γονείς της δέν άνηούχσαν, γιατί ήξεραν πως ήταν κοιμισμένη από το ταξίδι και πως είχε άνάγκη από ύπνο. Μόνο στις 9.30' στέλειανε την καμιοτέρα να την ξυπνήσει, για να μην καθυστερήσουν περισσότερο την αναχώρησή τους. Η καμιοτέρα, όμως, ήρθε σε λίγο να τους ανακοινώσθί πως το δωμάτιο της Ντόρις ήταν άδειο!

Ανήσχυοι, οι Χάουσλιντ ανέβηκαν άπάνω. Το κρεβάτι, όπως διαπιστώσαν, ήταν χρησιμοποιμένο, ενώ ή βαλίτσα και όλα τα ρούχα της Ντόρις είχαν έξαφανισθί. Λογικά, εκείνο, που θάλαρετε να υποθέσθί κανείς, σε άλλη περίπτωση, ήταν πως ή νέα είχε άποφασίσει να το σκάσει από τους γονείς της και πως είχε ξυπνήσει κι' είχε φύγει νωρίς από το Ξενοδοχείο, παίρνοντας μαζί και τις άποσκευές της. Μα ή Ντόρις δέν ήταν από τα κορίτσια, που θα σκεπτόντουσαν ποτέ να κάνουν κάτι τέτοιο, ούτε είχε καμμία δυσαρέσκεια με τους γονείς της, που θα μπορούσε να δικαιολογήσει μια τέτοια φυγή. Έξέ άλλου, απ' όσους υπάλληλους του Ξενοδοχείου άούθησε ο Χάινς Χάουσλιντ, κανείς δέν την είχε δει να βγαίνει από το δωμάτιό της ή να φεύγει.

Μή άμφιβάλλοντας πιά πως κάτι τραγικό είχε συμβή στην κόρη του, ο Χάουσλιντ τηλεφώνησε στην άστυνομία. Ο ίδιος έλει πώς τηλεφώνησε άμέσως μόλις διαπίστωσε την ανιχνιατική έξαφάνισή της. Οι άστυνομικοί, άντίθετα, ισχυρίζονται πως δέν πήραν τηλεφώνημα του Χάουσλιντ, παρά στις 11.40', ενώ από το Ξενοδοχείο διαβεβαιώνουν πως δε θυμούνται πια όσα τηλεφώνησε ο πελάτης τους!

Όσοσδήποτε, ο Ζέττελε και ο Στάγγκε δέν έμφανίσθηκαν στο «Γκόγκλ» παρά μετά το μεσημέρι. Και, στο μεταξύ, ή διέυθυνση του Ξενοδοχείου είχε δώσει το δωμάτιο της Ντόρις σε άλλον πελάτη και μια καμιοτέρα του είχε, μ'

έντολή του διευθυντή, σιγνησίσει, έξαφανίζοντας έτσι κάθε πιθανό ίχνος ή ένδειξη, που θα μπορούσαν να βοηθήσουν την άστυνομία στο έργο της!

Γιατί αυτή ή καθυστέρηση των άστυνομικών, που δέν ήσαν στο Ξενοδοχείο παρά δυο ώρες μετά το τηλεφώνημά του; διερωτάται ο Χάινς Χάουσλιντ. Και γιατί ή τόσο σπουδή του Ξενοδοχείου να δώσει σε άλλον το δωμάτιο και να διατάξη την καμιοτέρα να το σιγνησίσει;

Η άμέλεια, όμως, των δυό άστυνομικών δέν περιωρίστηκε σ' αυτό μόνο. Ξεκινώντας από τη βεβαιότητα — βεβαιότητα, που τη θεωρεί έσχεμμένη και άνελεγκή ή μνηστή πατέρας — πως δέν ύπoχρε έγκλημα στη μέση, άλλα έκούσια άπόδρασι της Ντόρις από το Ξενοδοχείο, δέν έκαναν τη λεπτομερή και σχολαστική έρευνα που επιβάλλεται. Άν την είχαν κάνει, θα βόλσκανε τη βαλίτσα και όλα τα ρούχα της Ντόρις στο άνταρροποικό καταφύγιο του

Ντόρις, στο άνταρροποικό καταφύγιο του Ντόρις, που τα είχε κούψει ο δολοφόνος, «Γκόγκλ», όπου τα είχε ποσοποιηθί από την πρώτη στιγμή, όπως έλπισε θα είχε ποσοποιηθί πως ο έγκληματίας ήταν μέλος του ποσοποιηθί! Άντι γι' αυτό, όμως, ή άστυνομία έπιωχε να βοή τη Ντόρις ζωντανή στο Χάντμπεργκ και στη γύρω περιοχή!

Με τις συνθήκες αυτές είναι βέβαια πως το έγκλημα θα έμενε σκοτεινό μέχρι τέλους, αν ο δολοφόνος δέν έκανε το λάθος, χάνοντας την ψυχραιμία του, να προσδοή μόνος του. Όχι! Ήμέρες μετά το έγκλημα, ένας υπάλληλος του «Γκόγκλ», ο Κλάους Χάιμαν, που, σ' όλο αυτό το διάστημα, εξακολουθούσε όπως και πριν τη δουλειά του, χωρίς να δείχνη κανένα φανερό σημείο έννευρισμού, έξαφανίσθηκε, κλεβώντας 350 μάρκα από το πλυντήριο του Ξενοδοχείου. Η διέυθυνση, δόστόσο, του «Γκόγκλ» — άνεξάρτητα από το ποσό που χάνονταν — δέν κατάγγειλε χηναστό και πάλι γιατί... — δέν κατάγγειλε στην άστυνομία την κλοπή αυτή και την έξαφάνισή του κλέφτη παρά τέσσερες μέρες άργότερα! Προφανώς — συμπεραίνει, στο κατηγορητήριο του έναντιον του Ξενοδοχείου, ο Χάινς Χάουσλιντ — επειδή ο Ξενοδόχος άποπεινούται, ή ήξερε, πως ο δολοφόνος της Ντόρις και ο κλέφτης ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο και προτιμούσε να έξαφανισθίον από την Χάιμαν και να χάσει αυτός τα 350 μάρκα του, παρά να έπτεθί ή έπιχείρησι με το έγκλημα του υπαλλήλου της! Άλλά ο Χάουσλιντ διατυπώνει

1) Ο δολοφόνος Κλάους Χάιμαν. 2) Η Ντόρις Χάουσλιντ, λίγες μέρες πριν από το τραγικό τέλος της. 3) Ο πατέρας της νέας Χάινς Χάουσλιντ, που έχει μίσησει τους άστυνομικούς για άμέλεια και την διέυθυνση του «Γκόγκλ» για άπείριερα συγκαλύψεως του έγκληματος.

και άλλη κατηγορία, άκόμη βαρύτερη: Το ποινικό μητρώο του Κλάους Χάιμαν ήταν βεβαυμμένο, πράγμα που το ήξερε ο Ξενοδόχος, που τον είχε προσλάβει, όπως, φυσικά, και ή άστυνομία, χωρίς, ωστόσο, να τον άντιμετώπισουν ως ύποπτο!

— Ο κ. Χάουσλιντ, άπαντάει σ' αυτό ο άστυνομικός Ζέττελε, δε μπορεί να έξη ποιον ύποπτεύουν και ποιον όχι. Η αλήθεια είναι πως ύποπτεύομαι τον Χάιμαν, μα ήθελα να τον άρίσω να κάνει το αφάλμα, που θα τον έφοριζε στα χείρα μας. Δέν ύπoχρε, άλλωστε, λόγος να βιασθί, αφού έτσι ή άλλοις, ή Ντόρις Χάουσλιντ δε θα έαναγνωρίσει στη ζωή.

Ο Κλάους Χάιμαν, ένας νεαρός 22 ετών, με νικητή φυσιογνωμία έγκληματία, πιάστηκε από την άστυνομία στις 29 Απριλίου δεκαοχτώ ήμέρες μετά το έγκλημά του. Στο μεταξύ, είχε κλέψει κι' ένα αυτοκίνητο κι' άλήτεψε μ' αυτό από πόλη σε πόλη της Γερμανίας.

Οι άστυνομικοί δέν κοινοστήσαν ποιά για να τον κάνουν να όμολογήση την πράξη του. Ο Χάιμαν πως άποκάλυψε πως είχε κρυφθί κάτω από το κρεβάτι της Ντόρις, με το σκοπό να της έπιτεθί μόλις θα την έπαινε ο ύπνος, και να τη βιάσει. Εκείνη, όμως, όταν τον άντίκρινε κοντά της, άντιτάθηκε με πέρισμα, κι' ο Χάιμαν, φοβισμένος πως θαάσει τις φωνές και θα τον ποδινε, την έπνιξε με το μαξιλάρι της. Έπειτα, σκέφτηκε να σιγνησθήση τη φωνή της. Στις 4 το πρωί, έκοψε το πράγμα της νεκρής στο καταφύγιο και κατέβασε το πτώμα της στο γκαράζ, όπου το φότωσε στο αυτοκίνητο ενός από τους πελάτες του Ξενοδοχείου. Μια ώρα άργότερα, είχε έξαφανισθί, αφού έθωσε τη Ντόρις σε μια έρημη.

— Ήμουν σίγουρος, κατέληξε, πως είχαν πάει όλα καλά και πως δέν ύπoχρε κινδύνος να ή ανακαλύφουν. Άκόμη δε μπορού να καταλάβω τον παράνομο φόβο, που μ' έπιασε και μ' έκανε να παρατήσω το Ξενοδοχείο...

Ο ΣΩΤΗΡΗΣ κοιτούσάθηκε έξω από το μαγαζί του Κώστα, που γάζωνε τη στιγμή εκείνη ένα παντελόνι στη μηχανή.
— Γεια σου, Κώστα.
— Γεια σου, Σωτήρη, κάτι νωρίς σκόλασες απόψε.
— Άλλη ή δουλειά ή δική μου κι άλλη ή δική σου.
— Έτσι είναι, προτιμότερο να-σαι υπάλληλος, παρά άεμεντικός! Παρ' όλο που η κουδούντα του Κώστα είχε κάποια πίκρα, ώστόσο οι δυο φίλοι γέλασαν, κι' ο Σωτήρης τόν ρώτησε:
— Θα πάμε πουθενά αύριο;
— Αύριο; Όχι, Σωτήρη.
— Θα δουλέυης κι' αύριο;
— Όχι, αλλά...
— Κατάλαβα, κανένα κορίτσι θα ναι στη μέση...
Ο Κώστας δεν απάντησε. Χαμήλωσε το κεφάλι και συνέχισε να γάζωνε στη μηχανή.
— Άς είναι, είπε ο Σωτήρης μ' ένα χαμόγελο. Εγώ, με τ' άλλα τα παιδιά θα πάμε για τη Βουλαγμένη. Θάρρη κι' ο Μήτσος με την κιθάρα του. Αν άλλες γνώμη, στis έπτά θα ξεκινήσωμε.

Με το Σωτήρη ο Κώστας είχε παλιές φιλίες. Μαζί πήγαιναν σχολείο, στην ίδια γειτονιά, μα όταν τελείωσαν το δημοτικό, οι γονείς του Κώστα δεν είχαν τα μέσα να σπουδάσουν το παιδί τους και το έβαλαν υπάλληλο σ' ένα ραβδόδικο. Μαζί με τα θελήματα, ο Κώστας μάθαινε σιγά — σιγά την τέχνη, κι' έβρισκε μάλιστα ένα μικρό μεροκάματο, που βοηθούσε στα έξοδα του σπιτιού.

Ο πατέρας του Κώστα ήταν κλητήρας σε μία εταιρεία κι' έβρισκε ένα μικρό μισθό, μα και η μητέρα του, που έφερε από ράφιο, έραβε κανένα φορεματάκι σε καμιά γειτόνισσα, και τάφερναν βόλτα. Εύτυχως, που δεν πλήρωναν νοίκι, γιατί το σπίτι, που καθόνταν τόχον από κληρονομιά της γυναίκας, και δεν ήταν μικρό. Είχε δυο δωμάτια προς το δρόμο κι' άλλα δυο συνέχεια σε μία αυλή, με μία κληματαριά και αρκετές γλάστρες, που τις περιποιόταν η μητέρα του Κώστα.

Βέβαια, ήθελε κι' ο Κώστας να προχωρήσει στα γράμματα, και τόν ζήλευε το Σωτήρη, που συνέχιζε τις σπουδές του στο γυμνάσιο. Αναστέναζε που τον έδλεπε να πηγαίνει με τη σάκκα στο χέρι, μα ήταν λογικό παιδί και καταλάβαινε τη φτώχεια του σπιτιού του. Και παρηγοριόταν, όταν συλλογιζότανε, πως όταν θα γινόταν κι' αυτός ένας καλός τεχνίτης, θα έπαιχνε ένα μαγαζί και θα βόγαζε πιά πολλά από το Σωτήρη.

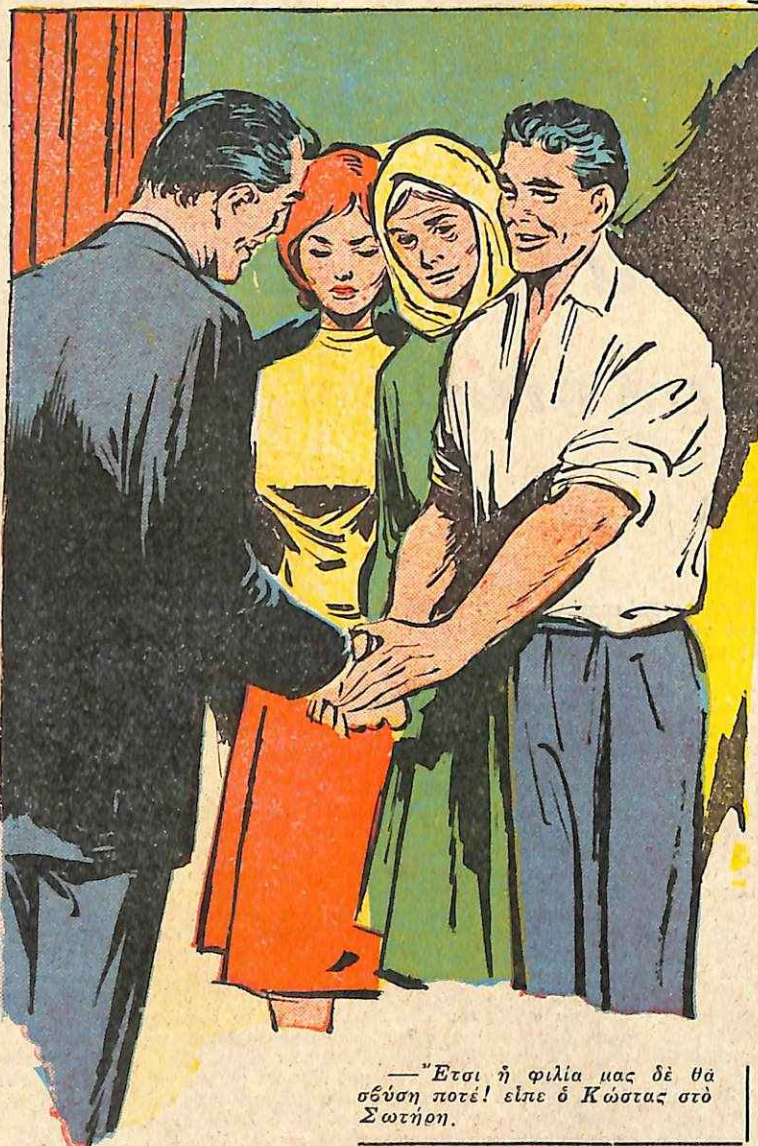
— Αν χάρισαν από το σχολείο κι' από τα γράμματα, ώστόσο δε χάρισαν από φίλοι.
Τis Κυριακές, ιδίως τα καλοκαίρια, με τ' άλλα παιδιά της γειτονιάς, συμφωνούσαν και πήγαιναν έκδρομες από το πρωί. Έτσι η φιλία τους έμεινε στέρεη.
Τα χρόνια πενούσαν, ο Κώστας προώδευε στην τέχνη κι' ο Σωτήρης τελείωσε το γυμνάσιο.
— Ός εδώ είναι, Κώστα, έλεγε ο Σωτήρης. Ο πατέρας μου δε μπορεί να με σπουδάσει πιά πολύ. Θα ψάξω να βρώ καμιά θεσούλα.
Τη βρήκε τη θεσούλα ο Σωτήρης. Πήγε υπάλληλος σ' ένα γραφείο με μικρό μισθό, ελπίζοντας πως με τον καιρό κάτι θα εύρισκε πιά καλό.

— Κάνε υπομονή, του έλεγε ο Κώστας. Νάσαι προκομμένος στη δουλειά, που σου δίνουν και με τον καιρό, θα καταλάβουν την Ικανότητά σου και θα σε Ικανοποιήσουν.
Ο Σωτήρης αναστέναζε, γιατί έβλεπε, πως ο Κώστας, που δεν πήγε στο Γυμνάσιο κέόδιζε τώρα πιά πολλά απ' αυτόν.

Κάτι, που δεν ήξερε, όμως, ο Σωτήρης ήταν η πονεμένη και όδυστηχη οικογενειακή ζωή του Κώστα. Γιατί όσο και να τους συνέδεε η φιλία, ο Κώστας δεν είχε πιά ποτέ τα μυστικά του σπιτιού του στο Σωτήρη. Έτσι δεν ήξερε πως ο πατέρας του Κώστα ήταν ξαναπαντρεμένος κι' ότι αυτός, ήταν από την πρώτη του γυναίκα. Δεν ήξερε ότι η μάνα

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Έτσι η φιλία μας δε θα σέδση ποτέ! είπε ο Κώστας στο Σωτήρη.

του Κώστα ζούσε σε κάποιο χωριό, μια όρα έξω από την Αθήνα, κι' ότι η δεύτερη γυναίκα του πατέρα του ήταν αστεφάνωτη, γιατί η πρώτη δεν τούχε δώσει ποτέ το διαζύγιο.
Ο Κώστας τ'άμαθε δ'αυτά σε μεγάλη ηλικία, γιατί όταν ο πατέρας του χώρισε από τη μάνα του, αυτός ήταν ενός χρόνου άκμης. Ο πατέρας του τότε ζευγαλιάστηκε με την άλλη, την Αθηνά, και έφυγε ένα βράδυ από το χωριό, παίρνοντας μαζί του κι' αυτόν.

Ο Σωτήρης, επίσης, δεν ήξερε πως η νέα μητέρα του Κώστα ήταν φιλάσθενη κι' ότι πάνω στο τραπέζι της βρίσκονταν πάντοτε διάφορα μπουκαλάκια με γιατρικά.
— Όλα αυτά, που νά τα πιά στο Σωτήρη ο Κώστας. Δεν ήθελε να μάθω τα ρεζιλίκια τους ή γειτονιά...
Κι' όταν μια μέρα πέθανε η δεύτερη γυναίκα του πατέρα του, την έκλαψε κι' αυτός σαν μητέρα του. Τότε ήταν που του μίλησε ο πατέρας του, γιατί κι' αυτός από το στεναχώρια του έπεσε στο κρεβάτι, κι' από φόβο μην πεθάνη κι' ο γιος

του δε μάθω το μυστικό της πραγματικής του μητέρας τα ξομολογήθηκε όλα σ' αυτόν.
Είχε δίκιο, μάλιστα, που τα είπε όλα στον Κώστα, γιατί σε τρεις μήνες πέθανε κι' αυτός.
— Έτσι έμαθε ο Κώστας σε ποιο χωριό βρισκόταν η πραγματική του μητέρα κι' ότι ο πατέρας του είχε αφήσει εκεί και μία πατρική κληρονομιά αρκετά μεγάλη.
Ο Κώστας ήταν τότε είκοσι ενός χρόνων.

Μια Κυριακή, λοιπόν, λίγες μέρες μετά το θάνατο του πατέρα του, πήρε το λεωφορείο και πήγε στο χωριό, όπου έμενε η μητέρα του.
Ρώτησε από δα κι' από εκεί και στο τέλος τη βρήκε. Ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα, σαρανταπεντάρας, που ζούσε μόνη της στο πατρικό της σπίτι.
— Η συνάντησι μητέρας και γιου ήταν σπαραχτική. Δεν χόρταινε να τον καμωρώνη η κυρά Σοφία και ν' αγκαλιάζη το παιδί της.
— Όλη την ημέρα την πέρασαν με

την Ιστορία των χρόνων που είχαν φύγει.
Τώρα όλα θα διορθωθούν μητέρα, της είπε στο τέλος ο Κώστας.
Θα διορθωθούν, παιδί μου... Έμένα δε με νοιάζει πιά, μα σκέπτομαι έσένα. Ο κόσμος σε γνώρισε άλλοιωτικά, δεν ξέρει τίποτα για τον πατέρα σου και τη ζωή του. Γι' αυτό πρέπει να κρατήσωμε μυστική την Ιστορία μας. Μπορεί να σε βλάψω, έσένα! Σε λαχταρώ, σε θέλω κοντά μου, μα έσύ έχεις μέλλον μπροστά σου, μεθαύριο θα παντρευτείς. Δεν πρέπει να δώσουμε αφορμή στον κόσμο για κουτοσμπολιό.
— Έχεις δίκιο, μητέρα. Σε δυο μήνες θα πάω στρατιώτης κι' όταν απολυθώ τα ξαναλέμε.

Πραγματικά, αφού ο Κώστας έκανε τη θητεία του ξαναγύρισε ένα πρωινό στη μάνα του.
— Και τώρα πές μου τα σχέδια σου, Κώστα, του είπε η κυρά Σοφία.
— Θα σε πάρω στην Αθήνα.
— Όχι, γυιέ μου, όχι. Σου τ'όχι πα κι' άλλοτε, δε θέλω να γίνω έμποδος στη σταδιοδρομία σου και στην καλή φήμη, που απέκτησες. Θα φύγης με το καλό. Θ' ανοίξης μαγαζί δικό σου. Θα σε βοηθήσω κι' εγώ. Και θάρχεισαι κάθε Κυριακή να με βλέπης. Το μυστικό μας θα μείνει μυστικό! Κι' όταν θα προκειται να παντρευτείς, πάλι εγώ θα σου βρώ ένα καλό κορίτσι από δα και τότε... θα μπορώ να δικαιολογηθώ και νάρθω στην Αθήνα, γιατί ο κόσμος δε θα μπορή να ξέρη, ούτε θα δώσουμε λογαριασμό τίνος από τους δυο σας είμαι η μητέρα.

Τη γνώμη της τη βρήκε λογική ο Κώστας κι' όταν γύρισε στην Αθήνα, άνοιξε πόρτα σ' ένα από τα δυο δωμάτια του δρόμου κι' έβγαζε μαγάκι. Με τα λεφτά, που τούχε δώσει η μητέρα του πήρε τα επίπλα και τα υφάσματα. Έτσι άρχισε τη δουλειά του κι' έγινε άεμεντικός.
*
Το Σαββατόβραδο εκείνο, που πέρασε ο Σωτήρης μπρός από το μαγαζί του, έπρεπε να τελειώσει τη δουλειά του, να παραδώσει ένα κοστούμι, γιατί την άλλη μέρα, την Κυριακή, θα φεύγε πρωί για το χωριό. Τάχε ετοιμάσει όλα η κυρά Σοφία και τόν περίμενε. Είχε βρή μάλιστα και τη νύφη, μια φτωχή, όμορφη, αλλά προκομμένη κι' όμορφη, την Έλενισσα.

Μια βδομάδα έμεινε κλειστό το μαγαζί του Κώστα, έπειτα από εκείνο το Σαββατόβραδο.
Ο Σωτήρης που περνούσε ταχτικά, τέσσερις φορές την ημέρα από μπροστά, κοιτούσε κείνη κι' αναρωτιόταν τι νάχε άραγε συμβή στο φίλο του.
Τέλος, κατά το άλλο Σαββατόβραδο, που περνούσε ο Σωτήρης, φεύγοντας από τη δουλειά του, είδε το σπίτι φωτισμένο.
Χτύπησε και περίμενε.
Μια γυναίκα ηλικιωμένη ήρθε και τού άνοιξε. Ξαφνιάστηκε ο Σωτήρης και ρώτησε:
— Πού είναι ο Κώστας;
Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο φίλος του.
— Σωτήρη, πέρασε μέσα. Νά σου συστήσω τη μητέρα μου!...
— Τη μητέρα σου;
— Ναι πρόλαβε κι' είπε η κυρά Σοφία. Είμαι η μητέρα της άρραβωνιαστικιάς του. Κι' από δα η Έλενισσα μου...
— Καλά τ'όλεγα εγώ! πρόσθεσε ο Σωτήρης, μ' ένα χαμόγελο. Κάποιο κορίτσι ήταν στη μέση και δεν έρχοσσαν μαζί μας τ'τις έκδρομες! Και πότε με το καλό ο γάμος;
— Μόλις βρούμε τον κουμπάρο, είπε πονηρά η κυρά Σοφία.
— Κουμπάρο; Μά δε φαντάζομαι να μη με κάνη κουμπάρο του ο Κώστας! απάντησε ο Σωτήρης.
Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του νέου κι' έδωσε το χέρι του στο φίλο του.
— Σύμφωνοι! Έτσι η φιλία μας δε θα σέδση ποτέ!

Κι' η κυρά Σοφία, που κράτησε το μυστικό της, έμεινε τώρα με τόν Κώστα, σαν μητέρα και τών δυο τους...
MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΣΙΑ, ΚΛΟΣ ΚΑΙ ΦΑΡΔΥΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΘΑ γοητευθήτε ασφαλώς από τα πρακτικά, απλά μοντελάκια, που προσφέρει η έφετεινή μόδα και που πηγαίνουν σε κάθε γυναίκα. Όλα τα φορέματα αυτά υπογραμμίζουν, με διαφορετικά μέσα κάθε φορά, άλλα αδιάσπαστα πάντα, τις γραμμές της σιλουέτας σας και κυρίως τη μέση.
Για να το πετυχαίνετε αυτό, θα διαλέξετε ανάμεσα στη στενή ζώνη, που κλείνει με μεγάλη άγκυρα ή με μικρούς φλόγγους, και στην κοιλιά «πρενεσές» με γραμμή, που άνοιγει λίγο είτε στους γοφούς, είτε πιά κάτω.

Η κοιλιά της φούστας έχει άρκετη ποικιλία: Δίπλα στα φύλλα, που άνοιγουν έλαφρά προς τα κάτω, θα βρήτε το ευθύγραμμο στύλ ή τα πλισέ ή ακόμη και πιάτες. Η ευθύγραμμη φούστα ταιριάζει καλύτερα εκεί, που η μπλούζα του φορέματος έχει κάποιο ιδιαίτερο γαονίσμα.

Το μακρος βρόικεται γύρω από τα γόνατα. Έξαοτάται, βέβαια, από τις γάμπες σας, αν θα δείξετε τα γόνατά σας ή αν θα τα σκεπάσετε έλαφρά. Προτιμήστε πάντως το σκεπαμένο γόνατο, αν δεν έχετε σιλουέτα και γάμπες σε «στύλ μαννεκέν».

ΜΟΝΤΕΛΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Τα περισσότερα μοντέλα είναι χωρίς μανίκια. Αν η μόδα του γυμνού μπράτσου σας ένοχλη τώρα, γιατί θα φαίνονται κάποια σημάδια από μπόλι ή άλλα, τότε χρησιμοποιήστε ένα ειδικό μακιγιάρισμα, για να σκεπάσετε τα έλαττωματικά μέρη, όπου θα έχετε άρκετά μαυρίσει από τον ήλιο και δε θα έχετε να φοβηθήτε πιά τίποτε.

Τα άνοιγματα στο λαιμό παραμένουν απλά. Τις περισσότερες φορές είναι στρογγυλά, άρκετά ψηλά ή πάρα πολύ μεγάλη, με άπαλές γραμμές.

Το αποτέλεσμα των καινούργιων τάσεων της έφετεινης μόδας, είναι μιά γραμμή, με πολλή θηλυκότητα, όπου διαγράφονται (περισσότερο από πέρσι) όλες οι καμπύλες.

Ένα φόρεμα σε στύλ «πρενεσές» δίνει ήθος στις πολύ κοντές. Αν είσθε όμως πιά αδύνατη πάνω από τη μέση, παρακάτω από αυτήν, να προτιμήσετε πάντα ένα φόρεμα με ζώνη και με όχι πολύ έφαρμοστό κορσάκι.

Οι έπνυχμένες κοπέλλες με τις τέλειες αναλογίες, θα διαλέξουν βέβαια (όσο είναι ακόμη καιρός για να τα χαρουν) φορέματα γαρονισμένα με φάσες ή άπλκασιον γύρω στους γοφούς.

Και μιά συμβουλή, πριν πάτε ν' αγοράσετε ένα θάσασα ή ένα έτοιμο φόρεμα για το καλοκαίρι: Νά προτιμήσετε πάντα τα θάσασα «λαβάντλα» και εκείνα, που δεν είναι υπερβολικά άκριβα. Γιατί το μεγάλο μυστικό είναι: Καλύτερα δυο άνάλαφρα, ευάριστα, πάντα φρέσκα φορέματα στην ντουλάπα σας, παρά ένα άκριβό, που άπαιτεί κάθε φορά για το φρεσκάρισμά του τη βοήθεια του καθαριστηρίου! Το πλίσσιμο, στέγνωμα και σιδερώμα του καλοκαιρινού φορέματός σας, δεν πρέπει να άπαιτεί ούτε μεγάλη τέχνη, ούτε πολύωρη άπα...

Ο συνδυασμός του βαθύχρωμου φορέματος με το λευκό γιακά.

- 1) Ένα φόρεμα για τις δρασερές καλοκαιρινές ημέρες, χωρίς μανίκια, με κλειστό ντεκολτέ, με στρογγυλό σχήμα, με φούστα σε φύλλα, που ανοίγουν λίγο προς τα κάτω, γαρνιρισμένο με τρέσσες και μεταλλικά κουμπιά, σε μπλε μαρέν νάυλον.
- 2) Άπλο σε ίσια γραμμή φορεματάκι από πλισσέ δολόν, πολύ δρασερό, σε λευκό (ή αν προτιμάτε, σε χρώμα παστέλ), με μακριά στενή ζώνη, που δένει στη μέση ή γύρω στους γοφούς.
- 3) Ένα πρωτότυπο και ωραίο τρόπο να συνδυάζονται το μαύρο και το καφέ παρουσιάζει αυτό το φορεματάκι σε γυαλιστερό βαμβακερό ύφασμα. Έχει όχι πολύ κλειστό ντεκολτέ, μακρύ κορσάκι και σε ίσια γραμμή, με αρκετά φαρδιά φούστα.
- 4) Ένα μοντελλάνι παριζιάνικο σε ολόασπρο βαμβακερό πικέ για το άπγευμα, με μεγάλο ντεκολτέ, εφαρμοστό κορσάκι και γραμμή «ζιγκ-ζαγκ» στους γοφούς. Η φούστα έχει απαλές πιέτες.
- 5) Κομψό πρωινό φόρεμα σε κούπ «πρενσές», που φοριέται και το βράδυ. Οι ασιδέρωτες πιέτες ανοίγουν χαμηλά και δίνουν αρκετό φάρδος στη φούστα. Μια εσάρπα ασορτί συμπληρώνει την τουαλετίτσα.
- 6) Μονοκόμματο φόρεμα από λαβάμπλ ύφασμα, που μιμείται τα «ντέ-μιές». Το μακρύ κορσάκι είναι οριζόντιο (μπλε και άσπρο), η φούστα μονόχρωμη μπλε και έχει πέντε φύλλα.
- 7) Το φόρεμα αυτό από ρεγιόν «λαβάμπλ» είναι σε χρώμα ζεστό κοραλλί. Ταιριάζει ιδιαίτερα για την πόλη και συμπληρώνεται επίσης με μια εσάρπα στην ίδια απόχρωση.
- 8) Ένα άπλο φορεματάκι χωρίς μανίκια από άσπρο βαμβακερό τζέρεσέ με μπλε μικρά καρδιά. Είναι πολύ κλειστό στο λαιμό, έχει ψηλά στο κορσάκι δυο μικρές τσέπες και ίσια φούστα. Θα το βρείτε πολύ άνετο για μικρά ή μεγάλα ταξίδια.
- 9) Νεανικό μοντελλάνι για κάθε ώρα της ημέρας, από ύφαντο ρεγιόν σε ζεστό ροζ χρώμα, με χαμηλή μέση και φούστα σε τέσσερα φύλλα.
- 10) Φορεματάκι με σχέδιο από μεγάλα λουλούδια σε χρώμα ροζ πάνω σε άσπρο φόντο, για κάθε ηλικία. Το συνθετικό του ύφασμα από τεργυλν πλένεται πολύ εύκολα και χρειάζεται μόνο ένα άπλο σιδερώμα.

σχόλησι, για να μπορέ να γίνεται συχνά και να ελπί πάντα υπέρκομψη!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΗΣ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑΣ

Για ν' ανανεώσετε τη γκαρνταρόμπα σας χωρίς πολλά έξοδα, ακολουθήστε αυτές τις μικρές συμβουλές:

Ξηλώστε τα μανίκια από το περυσινό σας φόρεμα και στριψώστε τα ξεφτισμένα τώρα ανοίγματα, για να πλησιάσετε τη μόδα του 1962. Κόψτε επίσης τους γιακάδες και ό,τι άλλο στόλισμα έχει το ντεκολτέ και δώστε στο άνοιγμα του λαιμού του παλαιού φορεματός σας μοντέρνα όψη, με ένα άπλο στρογγυλό. Ακόμη και οι γιακάδες, σε σχήμα ανδρικό, συγχρονίζονται: Θα ξηλώσετε το γιακά και θα ενώσετε τα δυο πέττα στο λαιμό, με μια ωραία καρφίτσα ή με διακοσμητικές καρφίτσες σε σχήμα παραμάνας.

Προσθέστε, όπου μπορείτε, τρέσσες — γύρω στο άνοιγμα των μανικιών, στο λαιμό, στο στρίψωμα, στα μανίκια (αν υπάρχουν), στις τσέπες... παντού!

Αντικαταστήστε τα παλιά κομπιά με μοντέρνα από κίτρινο ή άσπρο μέταλλο.

Αν τα καταφέρετε καλά με τις επιδιορθώσεις, τότε ξηλώστε επίσης τη φαρδιά φούστα του φορεματός και δώστε της λιγότερο φάρδος, κόβοντας από το μπόλικο ύφασμα έξω φύλλα, που ανοίγουν κάπως προς τα κάτω.

Αγοράστε μια καινούργια ζώνη, περίπου 10 πόντων φάρδους, αν το φόρεμα (και η μέση σας) είναι στενό. Άλλοιώς, προτιμήστε μια ζώνη πιο φαρδιά μπροστά και στενότερη στα

πλάγια και πίσω. Σε κάθε περίπτωση, όμως, προσέξτε να ταιριάζει η ζώνη στον τόνο με το φόρεμα.

Τις αντιθέσεις των χρωμάτων τις αποφεύγει εφέτος η μόδα.

Όταν πλένετε τα καλοκαιρινά σας φορέματα από μαλακό βαμβακερό ύφασμα, από ραγιόν ή από συνθετική ύλη, καλό είναι να προσθέσετε στο τελευταίο νερό λίγη κόλλα ύφανση ή σε σκόνη, για να πάρουν καλύτερη φόρμα στο σιδερώμα.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Το καλοκαίρι, βέβαια, είναι η εποχή, που ενοεί κάθε ανοιχτόχρωμη απόχρωση και, κοντά στα άπια χρώματα, ιδιαίτερα και το λευκό. Άνάμεσα στα ανοιχτόχρωμα κυριαρχεί εφέτος το κίτρινο σε απαλές αλλά και σε έντονες αποχρώσεις. Το ίδιο και το μπλε στους τόνους του παστέλ.

Έξέ άλλων, το μαύρο, όπως και μια πολύ απαλή απόχρωση του ροζ, προσφέρουν με αυτά τη συμμετοχή τους.

Με όλη την ενοία ωστόσο της μόδας στα ανοιχτά χρώματα, θα δούμε και βαθύχρωμα, όπως πολλά καφέ, μπλε μαρέν, γκρενά.

Άλλα δε μην ξεχνάμε και τη μεγάλη φετεινή μόδα των συνδυασμών των χρωμάτων. Ασχεται με τα διάφορα φανταζι ύφασματα, που βασίζονται αυτά τα ίδια σε συνδυασμούς χρωμάτων. Θα δούμε και συνδυασμούς δυο διαφορετικών μονόχρωμων ύφασμάτων σε ένα και το αυτό φόρεμα.

Άλλοτε ο συνδυασμός αυτός θα γίνεται ανάμεσα στο ντε-πιές και τη μπλουζα, άλλοτε

ανάμεσα στο φόρεμα και το έπαυφόρι, άλλοτε ανάμεσα στη φούστα και την καζάκα και άλλοτε ανάμεσα στο σύνολο του ντυσίματος και τα διάφορα αξεσουάρ.

Κοντά σ' όλους αυτούς τους συνδυασμούς, θα δούμε να κυριαρχούν το μπλε-μαρέν με το άσπρο, το μαύρο με το άσπρο, το σαρμόν με το μπλε, το κίτρινο με το καφέ, το πράσινο με το κίτρινο και γενικώς οι χτυπητές αντιθέσεις, όπως π. χ. το μπλε φωτεινό και το κόκκινο.

ΣΧΕΤΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ας σας δώσουμε όμως μερικά παραδείγματα με ώριμα μοντέλα, που είδαμε στις καλοκαιρινές συλλογές.

Η μεγάλη μόδα της πιέτας μας εμφανίζεται σ' ένα φόρεμα από λεπτή μονόχρωμη κοτογιάντ σ' ένα φωτεινό μπλε. Τόσο το κορσάκι, όσο η φούστα είναι πλισσέ, με λεπτές πλαγιαστές πιέτες της μηχανής. Τα μανίκια είναι κοντά και στη μέση μια ζώνη με άγκυρα να κοντά και στη μέση μια ζώνη με πλισσέδωτο σφίγγει, σε τρόπο που να κάνει το πλισσέδωτο κορσάκι ένα ελαφρύ μπουφάν.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι μπροστά και εδω παρεμβαίνει ο μοδάτος συνδυασμός του μπλε με το λευκό. Ένας μεγάλος γιακάς, σε γαντικός, από δογκαντί, είναι γαυνορισμένος με μπλε ρέλι. Στο τέλος του γιακά δένει ένας φιόγκος από το ίδιο το δογκαντί επίσης με ρέλι.

ΑΛΛΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Δύο άλλα μοντέλα εμφανίζουν τα τόσο μοδάτα ντε-πιές σε σχετική κόνη, αλλά σε διαφορετικό συνδυασμό χρωματισμών. Το ένα έχει φούστα κλός και βέστα κοντή με τρουά-κάρ μα-

νίκια. Είναι και οι δύο από ένα ζεστό χρώμα σαρμόν και συνδυάζονται με μια ριχτή μπλουζα-καζάκα, από οριζόντιο κοτονάντ, σε διχρωμία: μπλε και σαρμόν. Η βέστα μένει ανοιχτή μπροστά, αφήνοντας να φαίνεται η καζάκα, όπως και το κάτω μέρος των μανικιών της καζάκας. Δύο κομπιά στο κάθε πλάι της καζάκας, επιτρέπουν σ' ένα χουσαφι κορδόνι να διαστειρώνεται και να σχηματίζει ένα είδος κλεισίματος της βέστας.

Το άλλο ντε-πιές, σε σχετική με αυτό κόνη, διαφέρει στο ότι έχει τη φούστα με φύλλα, που καταλήγουν κάτω σε κορυφές.

Εδω τα χρώματα διαφέρουν. Το ντε-πιές έχει ένα χρώμα πράσινο, ενώ η μπλουζα-καζάκα έχει χρώμα σαρμόν, με ραβδώσεις πράσινες. Ένα κορδόνι όπως στο προηγούμενο σύνολο, συγκρατεί το κλείσιμο της βέστας. Επί πλέον, τα αξεσουάρ, δηλαδή το καπέλλο, τα γάντια, η διπρόελλα, συνδυάζονται με αυτά με το χρώμα της καζάκας, ή με το χρώμα του ντε-πιές.

ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΜΟΥΣΕΛΙΝΕΣ

Για τις άμπιγιέ εμφανίσεις σας, μη διστάσετε να χρησιμοποιήσετε τις σταμπάτες μουσελίνες, που είναι τόσο της μόδας εφέτος. Θα τις δούμε σε μεγάλη ποικιλία συνδυασμών χρωμάτων, άλλοτε να σχηματίζουν ένα ανοιχτόχρωμο σύνολο κι' άλλοτε πάλι ένα σύνολο σε φωτεινές αποχρώσεις.

Πολλά βραδυνά φορέματα, θα εφαρμόσουν το μεγάλο μήκος της φούστας ως το έδαφος, και πολλά όμως θα είναι κοντά. Ανεξάρτητα από το μήκος, όλες οι μουσελινένιες τουαλετ

τες είναι φαρδιές και πολύ πλούσιες. Τα ντεκολτέ είναι μεγάλα, ιδίως στην πλάτη. Στρογγυλά, οβάλ ή μπατά. Φυσικά, μανίκια δεν υπάρχουν σ' αυτές τις τουαλέτες, αλλά μερικώς συμπληρώνονται με μιά ομοιόμορφη βέστα ριχτή, με γκοτσί και λίγο μακρύτερη πίσω. Έτσι, η τουαλέτα σας μπορεί να φοριέται απόγευμα με τη βέστα και τη βράδυ χωρίς τη βέστα. Και έχετε την ντεκολτέ τουαλέτα σας.

Τη μόδα της βέστας ως συμπλήρωμα φορέματος θα τη δούμε όλο το καλοκαίρι, σε λογικών-λογικών φορέματα. Σχεδόν κάθε φόρεμα, είτε άμπιγιέ, είτε απλό, φθάνει να έχει μεγάλο άνοιγμα λαμού και να αφήνει τα μπράτσα γυμνά, για να ζητάει τη συμπλήρωση της βέστας.

Η βέστα αυτή μπορεί να είναι και κοντή σά μπλερό ή πιο μακριά, ριχτή. Στη δεύτερη περίπτωση μένει άνοιχτη και αφήνεται να πέφτει ελεύθερα. Έτσι, μπορούν όλα σας τα φορέματα να έχουν μεγάλα ανοίγματα στους λαιμούς, πράγμα που εντάσσεται για το καλοκαίρι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Είναι γνωστόν, ότι, ιδιαίτερος για τον τόπο μας, τα βαμβάκερα υφάσματα είναι τα κατάλληλα για τους καλοκαιρινούς μήνες. Είναι όμως επίσης γνωστό, ότι είχαν ως τώρα το μεγάλο μειονέκτημα: να τσαλακώνονται πολύ εύκολα. Λέμε «ως τώρα», γιατί ο αμερικανικός Οίκος Μπράνκορφ βοήθη κάποιον νέο τρόπο επεξεργασίας των βαμβάκερων υφασμάτων και το μειονέκτημα αυτό έπαψε να υπάρχει.

Η Πειραική-Πατραϊκή, που παρακολουθεί όλα τα νεότερα της βιομηχανίας υφασμάτων, κατόρθωσε να πάρει το προνόμιο για την Έλ λάδα της πολυτιμής αυτής επεξεργασίας, της γνωστής σ' όλο τον κόσμο με την ονομασία «Έβεργκλέϊτ».

Σε πρόσφατη δε επίδειξη μας δόθηκε η ευκαιρία να προσέξουμε τα υφάσματα αυτά υφάσματα, που έσπευσαν να υιοθετήσουν όλοι οι γνωστότεροι παρισινά Οίκοι Μόδας.

Η διευθύντρια του Οίκου Μπράνκορφ, κ. Έλένη Ρούφ, περιέγραψε τα πλεονεκτήματα της νέας αυτής επεξεργασίας και έδειξε σειρά μοντέλων, κατασκευασμένων με υφάσματα «Έβεργκλέϊτ».

Όλα ήταν χαριτωμένα και σε διάφορες ποικιλίες: χοντρά, λεπτότερα και έντελως λεπτά, σαν μεταξωτά.

Η νέα αυτή επεξεργασία των βαμβάκερων υφασμάτων θα προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στις γυναίκες, γιατί το καθημερινό σιδερώμα των φορεμάτων και τυραννικό ήταν και καταστροφικό για τα υφάσματα.

Έτσι, με την αποκλειστικότητα αυτής της επεξεργασίας, η Πειραική-Πατραϊκή έχει και άλλα πολυτίμητα προϊόντα να προσφέρει στους καταναλωτές της.

ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Το ομοιόμορφο ντύσιμο για τις αδελφούλες είναι μιά πολύ παλιά μόδα. Αυτό όμως δεν επιδοίξει να μιά ξαναρχεται έφετος. Και τη βολύσκομε χαριτωμένη. Δύο κοριτσάκια, που έχουν μικρή διαφορά ηλικίας και φορούν ίδια φουστανάκια, δεν παρουσιάζουν διόλου μονοτονία, γιατί το καθένα έχει τη δική του χάρι και διαφέρει από το αδελφάκι του.

Έτσι, οι μαμάδες θα σπείρουν ν' ακολουθήσουν τη μόδα και στα άλλα φορεματάκια των παιδιών τους και στις τουαλετίτσες.

Τα άλλα φορεματάκια χρησιμοποιούν τις κοτονιά, τις βατίστες, τα ημίλινα. Και οι τουαλετίτσες λενζέρι και χρωματιστές βατίστες με ποιά.

Γίνονται πλισσεδωτά και κλός μονοκόμματα, αλλά συνήθως είναι πολύ και τα ντε-πιάς από ριγώτες κοτονιά ή ποπλίνας μονόχρωμες. Θα δοίμε δε και συνδυασμό δύο χρωμάτων σ' ένα και το αυτό ντε-πιάς: Ροζ και μπλε παστέλ κίτρινο και μαρόν, ή κόκκινο και λευκό. Στις δύο αδελφούλες μπορεί ο συνδυασμός να είναι διαφορετικός.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Τα πουλόβερ θα παίξουν ρόλο όλο το καλοκαίρι. Βέβαια, τις ζεστές ημέρες, θα προτιμούνται οι δροσερές κοτονιά με τα μεγάλα ανοίγματα λαμού και τα γυμνά μπράτσακια. Στην έξοχη όμως υπόχουν και πολλές δροσιές, ιδίως τα βραδάκια. Η γκαρνταρόμπα, λοιπόν, των παιδιών θα περιλαμβάνει πάντα πλισσεδωτές φουσιτίτσες τεργκάλ και πουλόβερ από το συνθητικό «Κρυλόρ», που είναι ελαφρύ και πλένεται, χωρίς να χάνει τη φόρμα του — προσόν ανεκτίμητο για τα παιδιά.

Τα περισσότερα πουλόβερ είναι λευκά, με ριγωτά γιανθάκια, αλλά δεν αποκλείονται και αυτά, που είναι όλα με ραβδώσεις οριζόντιες και φορούνται με μονόχρωμες φουσιτίτσες.

Τα λευκά φορούνται με σκουσέζικες φουσιτίτσες.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τα πίνουρα στο μπάνιο

Τα πίνουρα αποτελούν πολύ τις ελαστικές επιδερμίδες. Χρησιμοποιείτε τα λοιπόν στο μπάνιο σας. Βάλτε μέσα σ' ένα σακουλάκι από τουλάχιστον 2 κιλά πίνουρα, ράψτε το σφιχτά και αφήστε το βουτηγμένο στο νερό του μπάνιού σας, όταν ώρα θα είσαστε μέσα.

Με τα πίνουρα μπορείτε επίσης να καθαρίσετε τα έπιπλα με τον εξής απλό τρόπο: Παίρνετε 50 γραμμάρια πίνουρα, τα ζεματάτε με 2 κιλά βραστό νερό, τα σουρώνετε, προσθέτετε κρύο νερό, τόσο ώστε να γίνει άλλο χαλαρό, και μ' αυτό τρίβετε τα έπιπλα.

Καθαρισμός του δέρματος

Ένας καλός τρόπος καθαρισμού του δέρματος είναι ο εξής: Κάθε βράδυ, πριν πάσετε να κοιμηθείτε, πλύνετε καλά το πρόσωπό σας με λεμόνι καθαρό, κάνοντας συγχρόνως μασάζ, ώστε να στεγνώσει σιγά - σιγά, χωρίς να το σκουπίζετε.

Συνταγή για άμυγδαλωτά

Τα άμυγδαλωτά είναι ένα γλυκόμα που κάνει πολλή φιγούρα, είναι νοστιμώτατο και φτιάχνεται εύκολα. Παίρνετε 600 γραμμάρια ζάχαρη, άλλη τόση άμυγδαλόψαλα περασμένη απ' τη μηχανή, 4-5 άσπράδια αβγού (δωα τραβάει ή ζυμώ), 2 κουταλιές της σουπας ριζόλευρο. Τα ζυμώνετε όλα μαζί, γρήγορα — γρήγορα, και τα βάζετε σε λαμαρίνα, φαρμαρισμένα σε μικρά κερφεδάκια λίγο πατημένα. Τα ψήνετε στο φούρνο σε μέτρια φωτιά, ώπου να ροδίσουν.

Με λίγες γραμμές

Τα κρατάει πάντα ελκυστικά με μιά βρεγμένη βούρσα. *Υστερα τα τρίβετε μ' ένα στεγνό και μαλακό δέμα.

*Όταν τα ξύλινα κουτάλια της κουζίνας έχουν βράξει, από φρούτα κλπ., τ' αφήνετε μιά βδομάδα μέσα σε κρύο νερό με τριανά, για να καθαρίσουν τελείως.

*Τα λουστρίνια πρέπει να διατηρούνται σε μέτρια θερμοκρασία. Το καθαρισμός τους γίνεται με μιά ειδική αλοιφή ή με γάλα.

*Μην αφήνετε το τσάι επί πολλές ώρες μέσα σε μεταλλικές τσαγιέρες. Αν άσπασο έχει μείνει κι έχει σχηματίσει ένα σκούρο λεχέ με έσωτερικό της τσαγιέρας, την καθαρίζετε με υδρί και αλάτι.

Πώς νεδεύεται το βούτυρο

Υπάρχουν πολλοί τρόποι, για ν' ανακαλυφθεί πρόχειρα η νοθεία του βούτυρου. Οι ενοχλωότεροι και αποτελεσματικότεροι απ' αυτούς είναι οι εξής:

1) Γίνετε λίγο βούτυρο μέσα σε βραστό νερό. Αν είναι άγνο, δε χωρίζεται σε πολλά μικρά σταγονίδια. Αν περιέχει μαργαρίνη, οι σταγονίτες του θα είναι αρκετά μεγαλύτερες.

2) Βάζετε ένα κομμάτι στο στόμα σας. Το άγνο λιώνει άμεσα, αφήνοντας μιά ευχάριστη γεύση. Το νοθευμένο σχηματίζει κόκκους στερεούς πάνω στη γλώσσα κι' αφήνει τη χαρακτηριστική μυρωδιά του κοκκοκαρυδιού.

3) Ρίχνετε λίγο πάνω σε μιά πυρσώδη λαμαρίνα. Αν καίει ευχάριστη μυρωδιά, είναι άγνο. Αν μυρίζει σαν ψημένο κρέας, περιέχει μαργαρίνη.

4) Λιώνετε λίγο βούτυρο, βουτάτε μέσα ένα στυπ και το πλησιάζετε στη φωτιά. Αν άγνο και καίει ως το τέλος, είναι άγνο το βούτυρο. Αν σβύσει, είναι νοθευμένο.

*Αλλά κι η υπερβολική ύγρασία του βουτύρου αποτελεί νοθεία. Διακρίνεται απ' τα σταγονίδια που παρουσιάζονται στην επιφάνειά του, όταν το κόβετε με το μαχαίρι.

Πώς νεδεύεται το τυρί

Το τυρί νεδεύεται συνήθως: 1) Με πατάτα ή άλλες άμυγδαλές οσίδες. Για να τις ανακαλύψετε, τρίβετε ένα κομμάτι απ' αυτό μέσα σε λίγο νερό και προσθέτετε μερικές σταγονίτες διαλύσεως ιωδιούχου καλίου (που σας τη φτιάχνουν στο φαρμακείο). Το νοθευμένο τυρί παίρνει τότε ένα χρώμα μωβ. 2) Με άρκετες οσίδες (γούο, κιμωλία, κλπ.), που ανακαλύπτονται μόνο με χημική ανάλυση.

Για τις ψάδες

Για να καθαρίσετε τις ψάδες που στρώνονται στο πάτωμα, τις απλώνετε σ' ένα πλακόστρωτο δάπεδο και τις τρίβετε με μιά βούρσα και με πολύ ζεστή σαπουνιάδα. *Υστερα τις ξεπλένετε με νερό της βροχής, πολύ καθαρό.

Μη βάζετε τις γλάστρες

Μη βάζετε απ' έξω τις γλάστρες σας, για να φαίνονται πιο όμορφες. Γιατί κλείνουν έτσι οι πόροι τους, δεν περνάει ο αέρας και υποφέρουν τα φυτά. Για να τις κάμψετε πιο διακοσμικές, τις βάζετε μέσα σε «κάσ» — πόσ η τις τυλίγετε με λεπτό χαρτί πλινό, δίνοντάς τους ένα καλλιτεχνικό σχήμα.

Συνοπτικό ιστορικό μυθιστορήμα από Τζέιμς Τζέιμς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Νούτλεϊ Εξοχότατος τον Τόστερ ότι ο Ο' Μπρίντλιν έκανε διάφορες ύποπτες δουλειές. Φαίνεται δε ότι τρέμει κυριολεκτικά τον Άρτ Γκαλγκόνο, το μυστηριώδη ιδιοκτήτη της «Μί-κρης Ταβέρνας». Ο Τόστερ τον αφήνει να κοιμηθεί, σκοπεύοντας να του αποσπάσει κι' άλλες πληροφορίες, την άλλη μέρα. Το πρωί όμως, τον βρίσκει δολοφονημένο. Ο δολοφόνος του σκότωσε επίσης και το θυγάτηρ του ξενόδοχειού. Ο Τόστερ φαίνεται από κει, χωρίς να τον δη κανείς. Γεμίζει στο σπίτι του και βρίσκει να τον περιμένει εκεί η Λούσυ. Του εξηγεί πως ήρθε για να μάθει ποιά είναι η λύση που της τηλεφώνησε ότι βρήκε, κι' επίσης για να του ανακοινώσει ότι την επισκέφθηκε ο εκδότης της εφημερίδας Λεφτά. Πιέζει δε τον Τόστερ να του τα δώσει οπωσδήποτε, για να σωθούν κι' οι δύο τους. Η τούση όμως επιμονή της τον παρασυνέει και τον γεννάει ύποψης. Της δηλώνει πως δεν πρόκειται να δώσει πενήντα. Πάνω στη λογαριαχία τους, πέφτει μέσα απ' την τσάντα της μιά άσπρη δολοφονική σφαίρα. Απ' τη προσπάθειά να την κρούσει, αλλά ο Τόστερ παλεύει άγρια μαζί της και της την παίρνει. Η άσπρη είναι σ' όμοια μ' αυτής, και μάλιστα αρκετά παλιά. *Επομένως ήξερε να σφαίρη, κι' ήταν κόλπο της που ζητούσε απ' τον Τόστερ να τη μάθει. Αυτό ένωχίει τις ύποψεις του, μολονότι εκείνη του δικαιολογείται πως κατέφυγε σ' αυτό το μέσον για να τον πληρώσει, επειδή τον είχε αγαπήσει κεραυνόβολα.

— Τώρα που μου δώσατε την εξήγηση που θεωρείτε σωστή, επιτρέψτε μου να την εξετάσω λεπτομερέστερα. Λοιπόν, είναι δυο χρόνια που σφαίρη; *Βοήθεια! Ξαφνικά τις γροθιές της.

— Ό, όχι, καθόλου! Είπε. Είχα την άδεια, αλλά χωρίς να σφάξω. Ο Ρότσερ δεν ήθελε ν' άγχιζω τ' αυτοκίνητά του. Δεν δόθηκεσά παρά μόνο μιά βδομάδα, στην άσπρη. *Υστερα ισχυρίσθηκε πως έτρεχα πολύ και μου απαγόρευσε να ξαναπαίξω το βόλιν.

Της γαμογέλασα. Είχε μυστική την αγάπη και την απόφυγε. — Άστε, όταν μου ζητήσατε να σας δώσω μαθήματα, Ξαγαρχίζατε απ' την άσπρη, στην ουσία:

— Ναι, βέβαια. Πέταξα την άδεια πάνω στα γόνατά της.

— Έλπίστε... να υποπτεή να τ' αποδίδετε... Εύχνοια να δεχθή να ψευδοποιήσει ο σωφές του άντρός σας, όταν τον ρωτήσουν αν χρησιμοποιήσατε τ' αυτοκίνητό του. Γιατί υποπτερούνα πως τα οδηγούσατε; Λούσι! Καταλαβαίνετε δε τι θα πει αυτό;... Το να ζήσει ένα άντισυνέτακτο ένας άρχοντας άδικο, είναι κάτι παλιό και λογικό. *Αλλά αν όμως τα πράγματα, προσεγγίζον για ένα ευχέλαιο άγνο, *Όταν δη ό δικαστής την άδεια σας, άμειβάλλω αν θα υποπτερετε να τον πείσετε για την άθωότητά σας.

— Γιατί το λέτε, αυτό; διαμαρτυρήθηκε. Προσπαθείτε να με φτιάξετε:

Την κίτταξα στα μάτια κι' απάντησα:

— Δεν είναι τόσο εύκολο να σας πείσω. Είσατε τόσο σίγουρη πως θα γλυτώσετε!...

Για πρώτη φορά είδα στα μάτια της πως άρχισε να γάνη έδωσας και να ένεννοείται.

— Δεν έρω τι έννοείτε, γυνώνασε.

— Έτσι, έ; Λούσι, θα μεί κάποτε τώρα μεγάλη γάι, αν γυρίσετε στο σπίτι σας!... *Οιολογία, πόσ σας ερωτεύθηκα, όταν σας είδα με το νυχτικό, στην κάμαρά σας. *Έξακολουθήσα, όταν σας βρήκα μέσα σ' αυτοκίνητο

μεν. Και Ξετρολλάθηκα, όταν έαπλωθήκατε την άμμουδιά και φανήκατε προθυνη να γίνετε δική μου.

*Αργότερα όμως σχέσθηκα με καλά... Δε μ' ενδιαφέρετε πια. Ξέσω πως λέτε ψέματα! Είμαι σίγουρος πως χορεύσατε λεφτά, για κάποιο λόγο που τον ξέρετε σεις μονάχα... *Αλλά δεν πρόκειται να σας τα δώσω εγώ! Ψάγτε να βοηθή κανένα άλλο χορόδο.

*Πάρο-γουνε χιλιάδες, που μπορεί να πείσουν στα δικά σας, όπως εγώ. Κάμψτε μιά καλονύχια δοκιμή! Διαλέγτε όμως κάποιον άλλο, όχι πολύ έξυπνο. *Όσο για μένα, περάσατε με στα «κέρδη και ζημιές».

Την άφισα ελεύθερη. — Δε μπορείτε πια να με ξεγελάσετε, είπα. Με παρουσιάζετε με πονηριά σε κείνη την έσηνη άσρο-νιχία. Δεν ήπιογε νυχτή εκεί!

Πήγα χτες κι' έφαξα. Δε βοήχα άλλες παρηγοσιές απ' τις δικές μας, και βεβαιώθηκα πως ήταν αδύνατο να ξερω πώς ήταν ο Ρότ.

*Ήξερε ό,τι έγινε, γιατί του το είπατε σεις. Βαλθήκατε οι δυο σας να μου πάρετε τις 20 χιλιάδες δολάρια που πρόκειται να καταθέσω στην επιχείρησή του άντρός σας. Σας είχε μιλήσει ο ίδιος για αυτά τα λεφτά... δεν είν' έτσι; Γι' αυτό μου κάνατε τόσες άδικότητες έρωτήσεις, την πρώτη φορά που ιδωθήκαμε.

*Τα διηγήθηκα στο Ρότ και σχεδιάσατε οι δυο σας να με γυρίσετε, μ' ένα εκβίασμα. *Όταν σας τηλεφώνησα, πως είχα βοη μιά λίστα, δε σφάηκα ευχαριστημένη. Το κατάλαβα απ' τον τόνο σας. Μόλις έβλεπα εγώ το τηλέφωνο, σπέννατε να είδοποιήσετε το Ρότ.

*Ήθε εδω γυνώνα, για να δη τι είπατε σεις.

— Τού το είπατε λοιπόν; *Βοήθεια τα χέρια της άνάμεσα στα γόνατά της.

— Ναι, αλλά που ξέφυγε... δεν τόθελαν...

— Για ποιά λόγο σας έξεβίασε από μίνες;

— Αιστάνα λίγο κι' ύστερα απάντησε:

— Δε υποπώ να σας το πώ, Τσές. Είναι... είναι άτοιμη μου ύπόθεσι... Κάτι που έκανα...

— Δε πώμς ένα περίπατο μ' ένα κνισό, σε μιά έσηνη άσρο-νιχία;

— Όχι, ποτέ! Ποτέ άλλοτε δεν είχα κάνει ένα τέτοιο παύση!

— Τελοςάπταν! *Ότε σας έξεβίασε... κι' όμως στήνατε κοινο-δεντοίλα μαζί του και του μιλούσατε για τους υπάλληλους του συ-

Μιά άγρια μανία παραμόρφωσε τη φυσιογνωμία της. Θέλησε να μου ξεσκίση τα μάγουλα με τα νύχια της, αλλά αυτή τη φορά το πεποιημένο μ' ήπιον προετοιμασμένο. Της έπιασα το χέρι και της τούττωσα πίσω απ' την πλάτη. *Βγάλτε μιά φωνή! πονού.

— Απάντησε μου λοιπόν! μούγκρισα, τραντάζοντάς την. Από πότε έχει άρχισει η συνεργασία σας;

Προσπάθησε ν' απαλλαγεί απ' το σφιγμό μου, αλλά την κρατούσα γερά.

— Γεμάστε! απάντησε λαχανιασμένη. Δεν έχω καμιά σχέση μ' αυτό τον άνθρωπο. Πως φαντασθήκατε ένα τέτοιο πράγμα;

— Θέλετε λοιπόν να με κάνετε να πιστέψω πως ο *Όσκαρ σας εκβίασε από πολλούς μίνες;

— Ναι.

— Και σκεφθήκατε πως θάταν θανατώσιμα ιδέα να μ' εκβιάσετε και μένα;

— Δε υποοόσα να κάγω άλλοι-ως, σας λέω! *Ευχα πως είχατε αυτά τα λεφτά...

— Τούταβε δηλαδή από σας! — Όχι, όχι, σας τ' δοκίμο-ζουμαι!... Δεν ξέρω πως το πληροοποίησε.

Με κίτταξε. Τα δάχτυλά της κυλούσαν άκόμα στα γλωιά μάγουλά της.

— Μά επιτέλους, άφίστε τις άπληστες ψευτιές! διαμαρτυρήθηκε. Δε μπορεί να τούταβε απ' άλλο.

Μονάχα ο *Αίτζεν και σεις το ξέ-οσατε. Δε μπορεί να το είπε ο *Αίτζεν. *Επομένως, πρέπει να το είπατε σεις.

Στοιχογύρισε στην πολυθρόνα της, προσπαθώντας απελπισμένα ν' άμυνθή με άλλα ποιαιήδια.

— Δεν... δεν ήθελα να του το πώ, Τσές. Πιστεύετε με... Πάνω στην κουνέτνα μας, άναφερα τυ-χαία πως ήξερα κάποιον πλοίσιο και πως θάθελα ναχα κι' εγώ πολ-λά λεφτά... Δε σκεφθήκα πως...

Το είπα έτσι, στην τυχή. Μου ξέφυγε...

— Τού το είπατε λοιπόν; *Βοήθεια τα χέρια της άνάμεσα στα γόνατά της.

— Ναι, αλλά που ξέφυγε... δεν τόθελαν...

— Για ποιά λόγο σας έξεβίασε από μίνες;

— Αιστάνα λίγο κι' ύστερα απάντησε:

— Δε υποπώ να σας το πώ, Τσές. Είναι... είναι άτοιμη μου ύπόθεσι... Κάτι που έκανα...

— Δε πώμς ένα περίπατο μ' ένα κνισό, σε μιά έσηνη άσρο-νιχία;

— Όχι, ποτέ! Ποτέ άλλοτε δεν είχα κάνει ένα τέτοιο παύση!

— Τελοςάπταν! *Ότε σας έξεβίασε... κι' όμως στήνατε κοινο-δεντοίλα μαζί του και του μιλούσατε για τους υπάλληλους του συ-

Αριστοτέλης: Δευκή φουσιτίτσα και πουλόβερ. Δεξιά: Σκούρα φουσιτίτσα και ριγέ πουλόβερ.

Στο Λούνα - Πάρκ.

βεβαιώσει πως υπάρχει μια ρουλέτα, στο πρώτο πάτωμα.

Ο Μπουζλέβ έβρισε τον πηγούνι του, με φανερό ενδιαφέρον.

— Μία στιγμή! είπε ξαφνικά, κοιτάζοντάς με. Αυτός ήταν ο τομέας του Ο' Μπουζλέβ. Ίσως τον δοροδοκούσανε για να κλείνουν τα μάτια και να τους προστατήνουν... Λέτε να ανακαλύψωμε το μυστικό; Απ'όχι, έβγαλε τόσα λεφτά;...Θα δούμε! Πηγαίνετε συχνά σ' αυτό το μαγαζί!

— Όχι. Κάπου-κάπου μονάχα. — Θα μπορούσε όμως να εξαγορεύσει αν υπήρχε αληθινά χαρτοπαίγνιο... δεν είν' έτσι; επέμεινε ο Μπουζλέβ.

— Χαρά στο θρόνο σου! τον έκοψε ο Τζέι. Για ποιά λόγο ο Τζέι θα κάνει τη δική σου βρωμοδουλειά;

Ο Μπουζλέβ τον σταμάτησε με μια ανυπόμονη χειρονομία.

— Αν βαλθώ εγώ να ανακαλύψω μια ρουλέτα, δε θα τα καταφέρω καλύτερα απ' την αστυνομία. Μα αυτός εδώ είναι πελάτης του μαγαζιού. Αν θέλει, μπορεί να μου προσφέρει σπουδαία βοήθεια.

Είχα σκεφθώ στο μεταξύ κι' απάντησα:

— Τό θέλω. Φτάνει να υποσέσω... Θα πάω σήμερα τ' απόγευμα κι' αν φανώ τυχερός, θα σας κάνω ένα τηλεφώνημα.

Ο Τζέι με χάρωσε σαν να απειλούσε για τα λόγια μου. Άλλ' ο δημοσιογράφος με χάρωσε φιλικά στο μπράτσο.

— Σας βεβαιώνω πως η εφημερίδα μου θα σας χωστάει χαίρει! Θα σας κάνουν γενναία έκπτωση, όταν θα μας φέρονε ρεζιλάμε το πρακτορείο σας.

Εβγάλε απ' το πορτοφόλι του μια κάμερα και μου την έδωσε.

— Αν δε με βρείτε εκεί, ζητήστε το Τζακ Χέμινγκς, προσέθεσε. Θα κάνει αυτός ό,τι πρέπει...

Αν υπήρχε αληθινά χαρτοπαίγνιο στη «Μικρή Ταβέρνα», θα χαλάρωζε ο κόσμος... Μα έλατε πρώτα απ' το γραφείο μου να σας δώσω μια φωτογραφική μηχανή. Αν υποσέσετε να τραβήξετε μια φωτογραφία της ρουλέτας, θα τους ζητάμε πίσ!

Δεν πιστεύω να μ' αρίσουνε να πάρω φωτογραφίες.

Ο Μπουζλέβ χαμογέλασε.

Περιμένετε να δώσω πρώτα τη μηχανή, είπε. Είναι τόσο μικρή, που την περνάτε στη μπουτονιέρα. Έχετε χρονίσιμα στην τσέπη σας το κορδόνι με το κουμπί της. Το πατάτε... κι' ο φακός και το φίλμ αναλαμβάνουν τα υπόλοιπα... Φέρετε μας μια φωτογραφία της ρουλέτας. Σκότ, και θα μας σκαλοβάσετε!

Θα κάνω ό,τι μπορώ, υποσχέθηκα.

Μοιραίωσε το χέρι.

Πάμε τώρα να τα κοιθεντιάσουμε με το διευθυντή μου, είπε.

Καθώς σηκώνονταν, ο Τζέι μ' έπιασε απ' το μπράτσο.

Μία στιγμή, Τζέι. Σκέφτον πως θα πάω να χωθή σε ασφαχοφιλία! Θες ναρθώ μαζί σου;

— Όχι, Τζέι. Θα μ'ας προσέχανε, αν ήμασταν δυο... Ένοιμα σου, δεν κινδυνεύω καθόλου. Ξέρω να τα βγάλω πέρα.

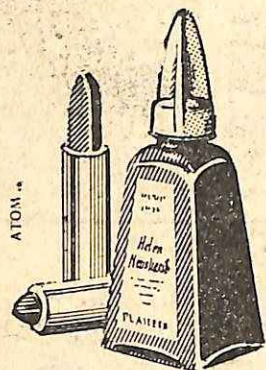
Μα βέβαια, δεν υπάρχει κίνδυνος, συμφώνησε ο Μπουζλέβ. Εγώ είμαι βέβαιος πως δε θα βοηθήσω. Μα δε δοκιμάσαμε... Αν τυχόν πετύχουμε, ο διευθυντής της αστυνομίας θα πάει απολύτως απ' το κακό του!

— Ωστόσο, θα προτιμούσα ναρθώ μαζί σου, επέμεινε ο Τζέι. Δύο άνθρωποι αξίζουν πάντα καλύτερα από έναν!

— Όχι, Τζέι. Αν είμαστε δυο μαζί, δε θα μπορούσαμε ποτέ να

Helen Neushaefer

"Οδες οι γυναίκες συμφωνούν:"

στην ποιότητα του θερμικού HELEN NEUSHAEFER

— Δεν θγαίνει από τα νύχια και διατηρείται περισσότερο από κάθε άλλο γιατί περιέχει PLASTEEN.

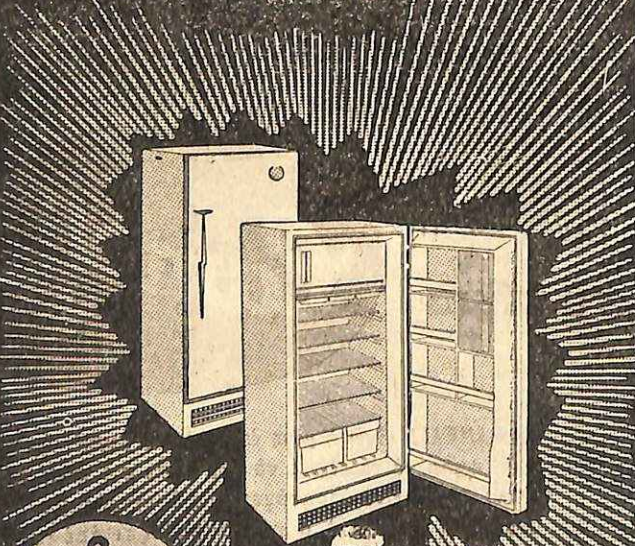
— Κυκλοφορεί σε 40 υπέρχρες αποχρώσεις.

Η HELEN NEUSHAEFER είναι η πρώτη που έκανε το θερμικό κτήμα κάθε γυναίκας

και στο άσυναγώνιστο κραγιόν HELEN NEUSHAEFER. Χείλη βελουδένια, υγρά, γυαλιστερά. Προσφέρεται σε 20 μοντέρνους χρωματισμούς. Είναι το μόνο κραγιόν που περιέχει PLASTEEN. Με κραγιόν HELEN NEUSHAEFER κάθε γυναίκα γίνεται έλκυστική.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΗΝΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Η έκρηξη της βαφής

2 ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ 8 & 9 κυβ. ποδών

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ ESKIMO

άνεβοιμε άπαινο. Κι' εγώ άζόμα, μονάχος μου, δεν είμαι σ'όνοφος αν θα τα καταφέρω... Κι' έστερα, ίσως να μη λειτουργή η ρουλέτα τ' απόγευμα.

Σηκώθηκα. Ο Τζέι έκανε το ίδιο.

— Θα σε συνοδέψω. Τάζε, δηλώσε. Έστο κι' αν θα μείνω απ' έξω, να σε περιμένω.

— Σου είπα πως δε σε θείλω μαζί μου, Τζέι. Πήγαινε μαζί τα χαλάσεις όλα.

— Έχει δίκιο, συμφώνησε κι' ο Μπουζλέβ. Άφησέ μας να κάνουμε τη δουλειά μας. Πήγαινε εσύ να πάσης τον άέρα σου!

Χτύπησε φιλικά στον ώμο το Τζέι. Έπειτα μ' έπιασε απ' το μπράτσο και με συνόδευε ως τ' αυτοκίνητό μου.

Καθώς πηγαίναμε μαζί προς την εφημερίδα, τον ρώτησα: — Έχει καμιά ένδειξη η αστυνομία για το δολοφόνο της Ντολφίν Λέιν;

— Δεν ξέρουνε τ' όνομά του, αλλά τον έχουν ανακαλύψει. Έχουν την περιγραφή του, τα δακτυλικά του αποτυπώματα... Η τρελλός πρέπει να είναι ο φίλος, η άτακτη έρασιτέχνης. Άφησε παντού αποτυπώματα. Τον είδαν να φεύγει απ' το διαμέρισμα του θύματος. Βοήξαν τα αποτυπώματά του στις κάμερες της Ντολφίν και του Νουτλντ... Φαίνεται πως είναι ψηλός, μελαγχρόνιος, δημοφιλής, στην ηλικία σας.

Ο αστυνομικός Γουέστ δήλωσε πως η σύλληψή του ήταν ζήτημα ώρων.

Ένοιωσα ένα δυννηρό σφίξιμο στο στομάχι.

— Άλθθθθ...μουρούρησα, κυττάζοντας το παμπρίξ, με καρδιόχτυπι.

— Είν' όπως σας το λέω! Έχουν βάλει να γυρίσει στη γειτονιά μια κοπέλλα που τον είδε να φεύγει, με την έλπίδα πως θα τον συναντήσει κάποιος. Αν συμβεί αυτό, δε θίγουν πιά παρά η συζήτηση τα αποτυπώματά του, για να τον στείλουν άναυλα στο θάλαμο άερίων!

Β'.

Έφτασα στη «Μικρή Ταβέρνα» λίγο μετά τις 2. Είδα κι' έπαθα για να βοθ όθει να παρκάρω τη Μπουζλέβ.

Ήταν μια μέρα ζεστή, πνιγηρή, από ζέινες, που δε φυσάει το παραμικρό άεράκι, που η σκόνη χώνεται κάτω απ' το ποικαμισό κι' ερεθίζει το δέρμα, που οι άνθρωποι νευριάζουν και γνωσούν καννιά.

Η βροάντα ήταν γεμάτη κόσμο, άντρες και γυναίκες, με έλαφρό από ντύσιμο.

Ανέβηκα τα σκαλοπάτια. Καίεις δε μοιόδιση προσοχή, έντός απ' το θυρωρό. Αυτός μ' άναγνώρισε, με χαρέτησε και μου άνοιξε την πόρτα.

Η κοπέλλα της γκαρνταόμπας μ' άναγνώρισε κι' αοθή. Μα δεν έκανε τον κόπο ναδοθή με να υποδεχθί. Μου χαμογέλασε ζαία και χάρταξε άλλοι. Ένας πελάτης χωρίς κατέλεια δε μπορούσε να την ενδιαφέρει καθόλου.

Προχώρησα προς το υπάθ, αλλά δε μπήκα σ' αυτό. Ήταν πλημμυρισμένο απ' τους σινηθισμένους πελάτες του Σαββατοκύριακου, που έπιναν το καταπέτσιαμα, μιλούσαν φωναχτά και έόδεναν λεσά κερδισμένα με κόπο, προσπαθώντας να κάνουν έντύπωση στις ξανθές, τις μελαχρόνιες ή τις κοκκινιάλλες ντάγκες τους.

Ο Όσκαρ Ρός σεοβόιζε στο υπάθ. Το ίδιο κι' οι δυο Μεζάνινο. Όλοι τους είχαν δουλειά. Ο Ρός άπασχολείτο ίδιος με τη γυναικεία πελατεία. Και μόρεσα να

διαπιστώσω πως είχε κάποια έντυχία με τρείς μικρούδες, που πίνανε χοχιάτης.

Τραβήχτηκα λίγο πίσω, γιατί δεν ήθελα να με δώ. Κι' έροιζα μια ματιά γύρω, άναζητώντας τον άγνωστο της περασμένης βροδνιάς. Τον ανακάληψα, καθώς έρχόταν προς το μέρος μου.

— Καλησπέρα, του είπα, όταν με πλησίασε. Μ' άναγνώριζετε; Ήταν μισομεθυμένος. Άλλ' άφου με χάρταξε καλά, μου χαμογέλασε μ' ένα τρόπο πουδειχνε πως με είχε θυμηθί.

— Καλώς τον! μου είπε. Ήρθατε να πνίξετε τους καύμους σας;

— Ήρθα να δώ αν θα καταφέρω να κερδίσω λίγο χαρτίχλιν, άπάντησα, τραβώντας τον παρσίμερα. Λέτε να μωρεσώ να παίζω εκεί πάνω;

— Γιατί όχι; Έλάτε μαζί μου! Έχει πάω κι' εγώ.

— Μα δε χρειάζεται καμιά διατύπωση;

— Όχι, άφου θάσαστε μαζί μου. Έμένα με ξέρουνε καλά, έδώ... Πώς λέγεσθε;

— Σκότ.

— Έλάτε λοιπόν, Σκότ, να χάσετε και το ποικαμισό σας!

Διασχίσαμε το χάλ, Άνοιξε μια πόρτα. Περάσαμε ένα διάδρομο και μπήκαμε στο άσαναφί.

Μου φωνάτων άληθινά πολύ εύχολος αυτός ο τρόπος είσοδου σ' ένα κορυφ χαρτοπαίγνιο. Είχα χαριτωμένη πίσω απ' το πέτο του σακακιού μου τη μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή, που μου δάνεισε ο Μπουζλέβ. Ο φακός της προεξείχε ελάχιστα απ' τη μπουτονιέρα μου. Ήταν άδύνατο

να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

Ήταν άδύνατο να τραβήξω φωτογραφία χωρίς να αναλάβω το ποικαμισό μου.

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

"Όπως όλοι, έτσι κι εσείς ΨΥΓΕΙΟ ΙΣΟΛΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟ

Ματιά σε όλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η Ναρριμάν ξεναγώρηκε την ευτυχία

Θυμάστε τη Ναρριμάν; Ήταν μόλις 17 χρόνων κι' εργαζόταν ως πωλήτρια σ' ένα κομμωτοπωλείο του Χαϊρού, όταν την είδε ο Φαρούκ και

παρξένες άγγλικές άγγελίες

Στους «Τίτις» του Λοιδίνου δημοσιεύθηκε η καλύτερη άγγελία: «Η κόμηση Άντιλ (πρόκειται για τη σύζυγο του τωσ πρωθυπουργού) έλασε το σημειωματάριο των ραντεβού της. Παρακαλεί, λοιπόν, τα πρόσωπα που είχε προσκαλέσει στο σπίτι της ή τα όποια έπρεπε να έπισκεφθί να εοφραστηθούν να της τηλεφωνήσουν».

Και μια άλλη στο «Ήθιν Νιούς» του Μάνσεστερ: «Παρακαλούνται οι γονείς του μικρού, που έβρισε ένα μύλο σ' έναν άλλο μικρό γι' άτυπύλαγμα του τρικύκλου ποδηλάτου του, να έπιστρέψουν χωρίς άνασάλη το ποδήλατο».

Αν μπορέ, ως το κάμη!

Ο κανονισμός της Διεθνούς Ένώσεως Ένσεριων Μεταφορών περιέχει την άκόλουθη περίεργη διάταξη: «Όποιος δεν επιτρέπεται να εισέλθει να προσπαθήσει να εισέλθει σ' ένα άεροπλάνο εν πτήση».

Ο τρίτος σύζυγος της Σάρκς Τσάρτλ

Η Σάρκς Τσάρτλ έδωσε ως τώρα στον πατέρα της μωρο άφορμές στενοχωρίας. Η φίλη που δημιούργησε γύρω στ' όνομά της ήταν άόληθη. Πολλές φορές, οι άστυνομικοί την άδύνησαν στο τιμήμα μεθύσμεν. Στο ποικατικό της έχει έπίσης πολλές συμπλοκές με όργανα της τάξεως. Άλλά, τελευταία, άνακοινώθηκε ότι θα παντρευθί το λόρδο Άντλεϊ, πράγμα που φαίνεται ότι ευχαρίστησε πολύ τον πατέρα της. Ο Τσάρτλ άκούστηκε να λέη: «Νά μια φορά που η Σάρκς άποφάσισε να σκεφθί με το μωαλό της».

Η Σάρκς Τσάρτλ είναι σήμερα 47 χρόνων. Έχει άσχοληθί με το

να τον προσέξει κανείς, αν δεν τ'έξερε.

Ο Μπουζλέβ μου είχε συστήσει να τραβήξω μονάχα μια φωτογραφία, γιατί δε θα πρόφταναν ν' αλλάξω το μικροσκοπικό φίλμ. Με είχε παρακαλέσει ακόμα να μη βιασθώ. Μου τόνισε ακόμα μια φορά πόσο πολύτιμη θα ήταν αυτή η φωτογραφία — αν κατάφερα να τη βγάλω.

Ένα μονάχα είχε παραλείψει να μου πη: Τι θα πάθαινα, αν με τσакώνανε, τη στιγμή που θα τραβούσα τη φωτογραφία!

Τό άσαναφρ σταμάτησε μαλακά κι' η πόρτα του άνοιξε μ' ένα άθροινό γλίστρημα.

Ο Γουέλλιβερ πέρασε πρώτος στο χάλ, όπου φιλάνανε δυο μωράδια με τετράγונες πλάτες, σαν πυγμάχοι πρώτης κατηγορίας.

Ρέσανε μια διαπεραστική ματιά στο σύντροφό μου κι' ύστερα κύτταξαν έμένα, μ' ένα ύψος φιλιόποπο.

Ο Γουέλλιβερ προχώρησε γρήγορα προς τη δύρλλη πόρτα, που βρισκόταν στην άκρη του χάλ. Τον άκολούθησα κι' εγώ, παθονοντας όσο μπορούσα πιο φυσικό ύψος.

Μά με σταμάτησε ο ένας από τους φύλακες, φωνάζοντάς μου βροαχνά:

— Έ, που πάτε έσεις;

Σταθήκαμε στο κατώφλι. Ο Γουέλλιβερ στράφηκε και έάρωσε τα φρύδια του. Σά γνωστός πελάτης που ήταν, δεν περιμενε να του φερθούν έτσι.

— Σε μένα μιλάτε; μούγκρησε.

— Όχι, Σ' αυτόν εκεί... άπάντησε ο φύλακας, δείχνοντάς με. Που πάτε λοιπόν;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Τένυ Άρμστρενγκ δεν είχε τρόπους...

Νέα άτυχία στο σπίτι Άρμστρενγκ Τζέιν ή καλύτερα στο κόμπος Σάουντον: Ο «φαίτρο» έφυγε. Και πρόκειται για τον τρίτο. Ο πρώτος ή

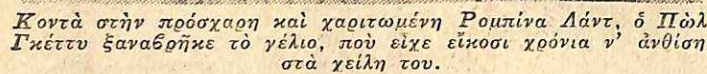
ταν ο Κρόνιν, που δεν έκρυψε το λάθος που τον άνάγκασε ν' αφήσει το σπίτι της άδελφής της βασίλισσας της Άγγλίας. Ο τέτος φωτογράφος, που παντρεύτηκε τη Μαργκαρέτ, έλειπε δεν είχε τρόπους πνίγματος και γινόταν πολλές φορές άναπόφευκτο. Προσέλαθη καθότι κάποιος κάποιος Μίσελ, που θεωρείται σαν ένας από τους ικανότερους «φαίτρο» του Λονδίνου. Άλλά κι' αυτός έφυγε έπειτα από μερικούς μήνες, βρισκοντας πως ο Τένυ δεν είχε τρόπους.

Στο τέλος, η Έλσαβέτ άναγκάστηκε να παραχωρήσει στην άδελφή της το φαέτορικ Κόλλετζ. Έγινε από τους καλύτερους της βασίλισσας οικογενείας της Άγγλίας. Άλλά και ο Κόλλετζ δε μωρεσε να παραμείνει περισσότερο από μερικούς μήνες στο σπίτι του κόμπος Σάουντον. Φεύγοντας, δεν κατηγόρησε κανέναν, έλειπε μόνο: «Είμαι σήμερα 70 χρόνων και σινηθισα να ζω κοντά σε ανθρώπους με καλή άνταρση. Μου είναι άδσκαλο ν' αλλάξω τις συνήθειές μου στα 70 χρόνια, που μου μένουν άκόμη να έρω...». Τα λόγια αυτά λένε πολλά...

ταν ο Κρόνιν, που δεν έκρυψε το λάθος που τον άνάγκασε ν' αφήσει το σπίτι της άδελφής της βασίλισσας της Άγγλίας. Ο τέτος φωτογράφος, που παντρεύτηκε τη Μαργκαρέτ, έλειπε δεν είχε τρόπους πνίγματος και γινόταν πολλές φορές άναπόφευκτο. Προσέλαθη καθότι κάποιος κάποιος Μίσελ, που θεωρείται σαν ένας από τους ικανότερους «φαίτρο» του Λονδίνου. Άλλά κι' αυτός έφυγε έπειτα από μερικούς μήνες, βρισκοντας πως ο Τένυ δεν είχε τρόπους.

Στο τέλος, η Έλσαβέτ άναγκάστηκε να παραχωρήσει στην άδελφή της το φαέτορικ Κόλλετζ. Έγινε από τους καλύτερους της βασίλισσας οικογενείας της Άγγλίας. Άλλά και ο Κόλλετζ δε μωρεσε να παραμείνει περισσότερο από μερικούς μήνες στο σπίτι του κόμπος Σάουντον. Φεύγοντας, δεν κατηγόρησε κανέναν, έλειπε μόνο: «Είμαι σήμερα 70 χρόνων και σινηθισα να ζω κοντά σε ανθρώπους με καλή άνταρση. Μου είναι άδσκαλο ν' αλλάξω τις συνήθειές μου στα 70 χρόνια, που μου μένουν άκόμη να έρω...». Τα λόγια αυτά λένε πολλά...

Τὸ ὄψιμο εἰδύλλιο τοῦ κροίσου Πῶλ Γκέττυ μὲ τὴ νεαρὴ νομικὴ σύμβουλό του Ρομπίνα Λάιντ

στικά, στὰ τεράστια πλούτη του. Τὸ πῶς χαρακτηριστικὸ ἐπισηδίο στὴ ζωὴ τοῦ Γκέττυ, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ δείχνει πῶς ὁ «ψυχρὸς» καὶ «κυνικὸς» αὐτὸς μπήζεσαν εἰναι, ἴσως, ἐνας «κρυπτοισθηματίας», ποὺ τὸν σκλήρυνε ἡ σκληρότητα τῶν ἄλλων, συνέβη τὸ 1929, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐξέσπασε ἡ μεγάλη οἰκονομικὴ κρίσις τῆς Ἀμερικής. Ὁ Γκέττυ εἶχε χωρίσει δύο φορές ὡς τότε καὶ ἦταν, μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο, παντρεμένος μὲ τὴν τρίτη γυναίκα του.

Με τὸ ξέσπασμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 3 κυρία Πωλ Γκέττυ, προβλέποντας —ἐσφαλμένα, ὅπως ἀποδείχθηκε ἐκ τῶν ὑστερῶν— πῶς ὁ ἄνθρωπος τῆς θὰ καταστρεφόταν, ἐγκατέλειπε τὴ συζυγικὴ στέγη καὶ γύρισε στὸ Βερολίνο, κοντὰ στοὺς δικούς της. Τότε ὁ Γκέττυ ἔκανε κάτι, ποὺ κανεὶς ἄλλος μεγαλοεπιχειρηματίας δὲ θὰ εἶχε κάνει: τὴν θέσι του. Παρήγγειλε τὴς ἐπιχειρήσεις του στὴν ὥρα ἀκριβοῦς τοῦ μεγαλοῦ κινδύνου, κι' ἔτρεξε στὸ Βερολίνο, γιὰ νὰ πείσει τὴ γυναῖκα του νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ του!

Ο χαρακτήρας του Γκέττυ έγινε ακόμη πιο κλειστός, πιδό αντισκεπλωτικός, από μονόχωνος, όταν, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1911, ἔχασε τὴ μητέρα του. Μ' ὅλο που ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, 50 χρόνων, τὸ χτύπημα στάθηκε φοβερό γιὰ κείνον.

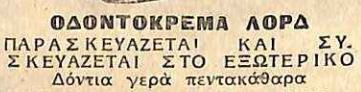
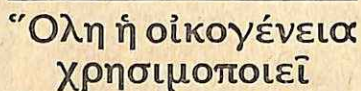
Οι γυιοί του, όσο μεγάλωναν, αποδεωνώνονταν εντέλως από τον λιγομίλητο και φαινομενικά αδιάφορο πατέρα τους. Οι τρεις μεγαλύτεροι δεν άργησαν να νάρθουν σε άνοιχτη ρήξη μαζί του και σήμερα, στις σπαίνες συνατησίης τους μ' εκείνον, δεν τόν προσφώνουν «πατέρα», αλλά «σέρο». 'Ο μόνος, πού του έμεινε πιστός, ήταν ο μικρότερος, ο Τιμόθεο, ή ιδιαίτερη αδυναμία του πάλι Πάωλ Γκέττυ. Μά, σαν αποκούφωμα τής κα-

κοτιχίως του 'Αμερικανικού Κρόι-
σου, ο Τίμοθυ προσδόληθηκε, έδω-
κά λίγο καιρό, από καρκίνο!
'Η έγχείρησι, που του έγινε στη
Νέα 'Υόρκη, του έσωσε πρω-
τινιά τη ζωή, μά δε μπορεί να
γίνει λόγος για θεραπεία.

Έτσι, ο Πάλλ Γκέτιν έφαγε
στά 70 χρόνια του απφενναίει-

Ὁ «βασιλιάς» τοῦ πετρελαίου» εἶπε πᾶσι στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν παλιό φίλο του, τὸν δικηγόρο Λάντ, ποὺ ἐκπρωσώπεῖ στὴν Ἀγγλία τὰ συμφέροντά του. Καὶ στὸ γεῦμα, ποὺ τοῦ παράθεσε ὁ Λάντ, γνώρισε τὴν εικοπεντάχρονη κόρη του, τὴν Ρομπίνα, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναθεῖ παρὰ μιὰ φορὰ μόνο, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, ὅταν ἦταν ἀκόμη υἱοὶ.

ΤΟΚΑΛΟΝ είναι άεροπ
ημένη, δηλαδή σε κάθε μ
ριο πούδρας υπάρχουν μ
κρές φυσαλλίδες άε
πού την κάνουν απολύτ
έλαφρά. "Ετσι, η έπιδερμ
σας αναπνέει κανονικά
τό πρόσωπο μένει όλη τή
ήμέρα μ'άτ καί βελουδένι
Δοκιμάστε την νέα πο
δρα ΤΟΚΑΛΟΝ καί δ
ένδουσιασθήτε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣ Α ΎΓΝΑ ΚΥΛΟΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλάτεια Βάθης)
Τηλέφ 532 563

Μέ μια καλή Πούδρα, το πρόσωπό σας θα είναι πάντα καθαρό και βελούδινο. Πρέπει όμως ή πούδρα σας να κρατάη και γι' αυτό δεν πρέπει να φράξη τους πόρους. 'Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδή σέ κάθε μίριο πούδρας υπάρχουν μικρές φυσαλλίδες άέρος που την κάνουν απόλυτως έλαφρά. Έτσι, ή έπιδερμίς σας αναπνέει κανονικά και το πρόσωπο μένει όλη την ήμέρα μάτ και βελουδένιο. Δοκιμάσετε την νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και θα ένδουσιασθήτε.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ- ΦΑΝΤΑΣΜΑ

»'Ο Θεός νά μὲ συχωρέσῃ, ἀλλὰ τὸ πταίξιμο δὲν εἶναι δικό μου. Ὅλους, πάνω στὸ χαράκι, μᾶς τρέλλανε ἡ διψα τοῦ πλοῦτου...
»Μὰ πρέπει νά τὰ πῶ μὲ τὴ σειριά.

»Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ψήνομαι ἀπ' τὸν πυρετό. Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Καὶ τὸ καρδιὰ μὰς ἔχει καταπνίξῃ φάντασμα, ἀνάμεσα στὰ μανιασμένα κήματα τοῦ ὠκεανοῦ.

»Παίει ἕνας μῆνας τώρα, ποὺ φοροῦσμαι ἀπ' τὴν Καλιζουτὰ ἐμπορευμάτων γιὰ τὸ Λονδίνο. Ξεμνήσμαι, χαροῦμαι, γιὰτὶ γινώσκω μὲ στὴν πατρίδα καὶ ἀνυπολόγιστας νὰ φτάσουνε μὲ ὅρα ἀρχι-τροπ...

»Τὸ τρίτο βράδυ, ἐνῶ κατάντιζα
ξαπλωμένος στὴν πλώρη, ἤρθαν
κοντά μου ὁ ἀρχιμηχανικὸς κ' ἕ-
νας ναύτης. ἤμαστε φίλοι. Μὲ
πλησιάσανε, λοιπόν, κ' ἀρχισε με-
ταξὺ μας μιὰ πολὺ περιεργὴ κου-
βέντα.

Ὁ ἀρχιμηχανικός μᾶς ἐμπιστεύθηκε πῶς, στὴν Καλκούτα, κάποιος πολὺ πλούσιος ἔμπορος, εἶχε ἐπισκεφθῇ μιὰ μέρα τὸν καπετάνιο μας.

»Δὲ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ πολλὰ
 πράγματα ἀπ' τὴν κουδέντα τους
 ὁ μηχανικός. Κατάλαβε ὠστόσο,
 ἄκρες-μέσες, πὼς ὁ ἔμπορος θά-
 φερνε στὸ πλοιοῦ ἓνα μπαουλό μ'
 ἕναν ἀμύθητο θησαυρό!

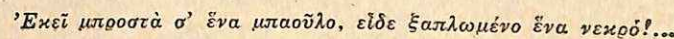
»Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, δέκα Ἰνδοὶ χαμάληδες εἶχαν μεταφέρει μὲ πολὺν κόπο ὥς τὸ πλοῖο τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο μπαγύλο.

»Θυμήθηκα τώρα πώς τὸ εἶχα
δῆ κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ δώσω πολ-
λὴ σημασία. Τὰ λόγια ὅμως τοῦ
μηχανικοῦ κεντήσανε τόσο τὴν πε-
τιόραξί μας, ὥστε μπήκαμε σὲ
πειρασμό...

» Άλλωστε, ο αρχιμηχανικός ε-

— Τί γίνεται μέ τὸ γάλα,
— Ἐπὶσε μέσα θνας ποτι
γὰ γὰ τὸν πιάση! . . .

με και μεθύσαμε, ἀπ' τὴ χαρ-
μας. Πάνω στὸ γλῆνι ὅμως, μ-
λωσε ὁ ἀρχιμηνικιὸς μὲ το
τὴ καὶ πιάστηκαν σὰ χέρια. Δι-
ξέρω πὼς κυλίστηκαν χάμω, πῶ-
σπορεύει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, καί
λος, πὼς βρέθηκαν κι' οἱ δύο το
στὴ θάλασσα!

«Τὸ καρδιὴ προχωροῦσε ἀκόμ-
μὲ τὴ λίγη φωτιά, ποὺ τοῦ εἶ-
πομνεῖν, ἀνιβερόντο, καὶ μὲ μ-
να μεθύσαμε, ἐντελὼς μόνο π
πάνω του!

»"Όταν ξύπνησα την άλλη μέ-
ρα, ξεμέθυστος, τότε μονάχα σκα-
φθήκα τη θέση μου.

» Ποιος θὰ μὲ πιστεῦε, ἂν
βρίσκανε μονάχο σαὸ καράδι;
» Ποῦ θὰ πηγαίνα; Ποῦ θὰ
ραῖα; Τί θάκανα;...

» Σίγηθ' ἵνα νὰ μὴ σὲ μὰ βά-
κα καὶ μόλις θ' ἀντίκρουσα ξη-
ρὰ πάροῦ μαζί μου ὅσα μποροῦ-
σα ἀπ' τὸ θησαυρὸ τοῦ μπαούλ-
καὶ νὰ βγῶ στὴ στεριά.

τὰ λεπτὰ, πὺν θὰ εἶχα, θὰ πρ
ροῦσα νὰ ἔξω σὲ μιά ἄλλη, ἔ
νη πολιτεία. Ἀργότερα, θάπαι
να κοντά μου τὴ γυναῖκα μου κ
τὰ παιδιά

» Πῆγα, λοιπόν, ν' ἀνοίξω τὴν
μπαούλα καί... τί νομίζετε πᾶν
βοῆκα μέσα; Ἐνα πέτρινο ἄγαλμα
τοῦ Βούδδα, μὲ μὴ ἄγρια, ἀλλὰ
συνήθιστη ἔκφρασι!

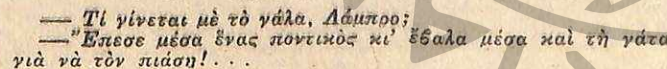
Ἡ ἀπελπισία μου δὲν περ
γράφεται. Εἶχε σκοτωθῇ τόσος
κόσμος γιὰ ἓνα πέτρινο παλιό
γαλμα..

»Και τώρα τι έπρεπε να κάνω
★
»Έχω τρεις μέρες που με ψ

»Θά πεθάνω! Ὁ Θεός ἄς
σημειώσῃ!

και τα παιδιά μου, αν μάθουν π
 τὴν ἱστορία μου...».

Τ. ΖΩΜΠΙΤΑΤ

»Εχω τριεῖς μέρες πὺν μὲ ἀ-
νι ὁ πυρετός. Καίω. Καταλαβ-
ω πὺς εἶναι οἱ τελευταῖες μ-
σιγνές.
»Θά πεθάνω! Ὁ Θεός ἄς
συχωρήσῃ! Ἄς μὲ συχωρήσῃ
καὶ τὰ παιδιά μου, ἂν πάθουν π-
τὲ τὴν ἱστορία μου...».

T. ZOTMIEP

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ένας ψαράς είχε οίσει τα δίχτυα του στο ποτάμι και τραβούσε μ' όλη τη δύναμή του τα κοιλιά, για να φάσει χοιρόσκατο στην όχθη. Μά, ξαφνικά, ο ποταμός φούσκωσε, σκέπασε τα χοιράκια, που ήταν σίς όχθες και παρέσυρε ό,τι βρήκε μπροστά του.

Σ' ένα κομμάτι γης, πούχε παρασύρει, είχε καταπνίξει ένα φίδι, για να γλυτώσει απ' το πνίξιμο. Μά γλύτωσε για λίγο, γιατί στη στεριά δε μπορούσε να βγεί, αφού δεν ήξερε κοιλιά.

Θα φορούσε, λοιπόν, εκεί πάνω στο ιμάδι κομμάτι γης, από την πεύνα. Έτσι καθόταν κουλουριασμένο και συλλογισμένο, όταν είδε κοντά τη βάση του ψαρά.

«Νά, ή σπηλιά μου», σκέφτηκε.

— «Ε, ψαρά! φώναξε.

— Τι με θέλεις; αποκοιμήθηκε εκείνος.

— Σε παρακαλώ, δεν με παίρνεις στη βάση σου να με βγάλεις έξω στην όχθη;

— Γίνεται κι' αυτό... του είπε ο ψαράς, αφού σκέφτηκε λίγο.

Ζύγωσε, λοιπόν, τη βάση και το φίδι πήδησε μέσα. Κι' όταν πιά φατάναν στην όχθη, ο ψαράς έβγαλε το φίδι στη γη κι' εκείνος πήγε να ξεπλυνθεί, γιατί ήταν κουρασμένος. Μά το φίδι του φώναξε:

— «Ε, ψαρά, πού πιά; Έγώ πεινάω και θά σε φάω... Κάνε, λοιπόν, την προσέγγισή σου, πριν πεθάνω...»

— Καταραμένο φίδι! του είπε εκπληκτός και τρομαγμένος ο ψαράς. Έγώ σου έσωσα τη ζωή και συ θές να με φάς;... Αυτή είναι η ευγνωμοσύνη σου;

Και το φίδι του αποκόιθηκε:

— Σέρεϊς, ψαρά, τί λέει ή παροιμία; «Ένα καλό πληρώνεται μ' ένα κακό». Έτσι, λοιπόν, είναι και το σοστό, να σε φάω.

Ο καυμένος ο ψαράς τ'α χροιάστηκε και βλαστήμησε την ώρα, που έφαγε το καλό στο φίδι. Όστόσο, προσπάθησε με γλυκόλογα να μαλακώσει την καρδιά του έρπετος.

— Φίλε μου, του είπε, δίκιο έχεις. Τα λόγια σου στάζουν σοφία. Μά γιατί να φας έμένα;... Νά, δυο βήματα από πέρα από δό, θα βρής λαγούς, κουνέλια, κατσίκια, ό,τι κινήσι λαχταράει ή ψυχή σου με νόστιμο κρέας, κι' όχι σαν το δικό μου, που θάνα σκληρό και δυσκολοζώνευτο...

Το φίδι άκουσε με ύπομονή ως το τέλος τα λόγια του βαρζάρη κι' έπειτα του είπε μελαζά:

— Φίλε μου, το καταλαβαίνεις κι' εσύ... Είσαι καταδικασμένος από την παροιμία, δηλαδή από τη φύσι των πραγμάτων... Μόνο μην άρ-

— «Ε, ψαρά, πού πιά; Έγώ πεινάω και θά σε φάω... του είπε το φίδι.

γής, και κάνε την προσέγγισή σου...

Την κρίσιμη εκείνη στιγμή πέρασε από κει μια άλεπου, που γλυτώνοντας κι' αυτή από την πλημμύρα, έτρεχε άγνήνη να δει τί είχε απογίνει ή οικογένειά της. Το φίδι, που την είδε πρώτο, της φώναξε:

— Κύρι' άλεπου, του λόγου σου, πούσαι σοφή, έλα μια στιγμή εδώ...

Η άλεπου ζύγωσε με προσφύλαξι κι' ερώτησε τί την ήθελαν.

— Νά, κύρι' άλεπου, είπε το φίδι. Του λόγου του από δό, ο ψαράς, μούκανε τη χάρι και μ' έβγαλε στη στεριά, σώζοντάς μου τη ζωή. Έγώ, λοιπόν, τώρα, για πληρωμή, θέλω να τον φάω. Μά του ψαρά του φαίνεται αυτό παράξενο. Βγάλε εσύ τη σοφή σου κρίσι...

— Μια στιγμή, καλό μου φίδι, είπε σκεπτική και σοβαρή ή δικαστής ή άλεπου. Κατάλαβα την ήπιοθσι, μά πριν βγάλω άποφαςι, πρέπει να γίνω, όπως λέμε έμεις οι δικαστές, «άναπαράστασι της πράξεως»...

— Άλλά γιατί να γίνω αυτό που λές; Δεν πιστεύεις πως ο ψαράς μ' έβγαλε με τη βάση του στην όχθη;

— Πως δεν πιστεύω! Πιστεύω, μά οι διατυπώσεις του νόμου, βλέπεις, φίλε μου, έτσι είναι. Άν, λοιπόν, δε βιάζεστε, άναπαράστατε

την πράξι, να βγάλω σωστή άπόφαςι, πού να μην παίρνω έρεσι...

— Έτσι, είπε το φίδι... Ψαρά, πάρε με στη βάση να με πιάς και να μ' άφισς εκεί πού με βρήκες κι' ύστερα να με ξαναπαράς και να με φέρης εδώ, μπροστά στον κω-χοιτή...

Ο ψαράς, τοέμοντας, πήρε το φίδι στη βάση και, σιγα-σιγά, το πήγε και τ' άφισε στο κομμάτι της γης, στη μέση του ποταμού. Το φίδι ξεπλώθηκε στη γλή και φώναξε στην άλεπου:

— Νά, έτσι, εδώ ήμουν... Τώρα θά με πάρη ο βαρζάρης, να με φέρη αττού...

— Μια στιγμή, φώναξε ή άλεπου, άφισε πρώτα τον ψαρά νάρθη εδώ κοντά, να του πω κάτι.

— Καλά, ής έρθη! είπε το φίδι. Και κουλουριαστηκε στη γλή, περιμένοντας.

Όταν ο ψαράς απομακρύνθηκε από το φίδι και ζύγωσε στην όχθη, ή άλεπου του είπε:

— Βρέ, άνόητε ψαρά, άφισε το φίδι να φοφήσει εκεί πού είναι...

Ο ψαράς, που δεν είχε άντιληφθή άμέσως το έξυπνο κόλπο, κατάλαβε, τέλος πάντων, και είπε στην άλεπου:

— Μ' έσωσες, άγαπητή μου άλεπου, μ' έσωσες από τη φαμακερή άχαριστία του φιδιού... Μά έγω δεν είμαι άχαριστός. Σου χροιστάω τη ζωή! Πήγαινε, λοιπόν, στη γυναίκα μου, εδώ στο κοντινό χοιρό, και πές της να σου διαλέξη έξη παχειές κοττές από το κοττίτσι, να σου τις δώση, γιατί τις αξίζεις. Πές της πως μ' έσωσες!...

— Μπαρό, ψαρά! φώναξε ή άλεπου. Είσαι άνθρωπος ενγνώμων και σ' εύχαριστώ.

Κι' έτρεξε να πάη στο χοιρό, γλείφοντας από τώρα τα χείλη της με λαμαογία, για τις παχειές κοττές, που θα ξεκοκάλιζε με τα παιδιά της.

Μά, όταν πήγε στο χοιρό του ψαρά, οι χοιράδες την κινήγησαν με τις πέτρες και τα σκυλιά άρχισαν να ουλοιάζουν. Άλλά ή άλεπου, έχοντας πεποήθει στο δίκιο της, ζήτησε την κωά-ψαρού, να της πη τί έτρεξε και να πάρη τις κοττές. Μά κι' ή γυναίκα του ψαρά, μόλις την είδε, βγήκε μ' ένα κοντόξυλο στο χέρι και της σαζάτωσε τα πλευρά!...

Έτσι, ή καυμένη ή άλεπου, που παρό τοίχα γλύτωσε, άρχισε να τρέξη κούτσα-κούτσα.

Σά ξεμάχονε από το χοιρό και γλύτωσε, στάθηκε και είπε με το νου της: «Το φίδι είχε δίκιο. Ένα καλό πληρώνεται μ' ένα κακό. Ο ψαράς έσωσε τη ζωή του φιδιού, κι' εκείνο ήθελε να τον φάη. Έγώ έσωσα τη ζωή του ψαρά κι' εκείνος μ' έστειλε στη γυναίκα του να με σκοτώση. Το κεφάλι μου, που κάνει το σοφό, ήθελε σπάσιμο, κι' όχι τα πλευρά, που μούσπασε ή ψαρού»...

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΗΣ ΒΡΕΪΚΕΙ ΤΟ ΔΑΒΚΑΛΟ ΤΟΥ

— Γίνετε συγγραφείς, για να κερδίσετε ολοκληρωμένη περιουσία... Μάθετε σε όλα τα μαθήματα πως να γράφετε ένα μυθιστόρημα.

— Θα μπορούτε να γράψετε με μεγάλη ευκολία μυθιστορήματα, που θα σημειώσουν τεράστια κυκλοφοριακή επιτυχία.

— Μια και ξέρει το μυστικό γιατί δεν τα γράφει ο ίδιος;

— Όσοι τα γράφουν...

— Το ήνερό μου ήταν πάντα να γίνω συγγραφέας.

— Κεφάλαιον πρώτον Μάθετε να άφηγήσθε σύντομες ιστορίες

— Όσοι γράφουν πολύ, ποτίζουν το στιλό «Άλφα». Είναι το καλύτερο και το ταυτότερο του κόσμου!...

— Ό!... Ό!...

— Μου άρεσε επειδή είναι διαφανές και βλέπεις το μελάνι...

— Ό!... Δυστυχία σου. Το βλέπω το μελάνι και μάλιστα πάνω στο σακάκι σου!...

— Έδώ το θαυματουργό ι-γού που καθαρίζει όλους τους λεκέδες, ακόμα και τους λεκέδες από μελάνι!...

— Εύτυχός του βρέθηκες αποστα μου!...

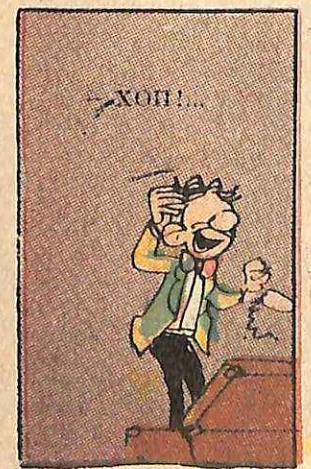

— Άγοράζεις, Ριόη, ένα σωρό πράγματα από άγνώστους και δεν φωνίζεις ποτέ σου τίποτα από το τίλο σου των Άντωνη.

— Α, όχι!... Έχουμε βάσει στοίχημα πως δε θα με ξανακαταφέρη ποτέ πιά ν' αγοράσω κάτι απ' αυτόν!...

— Έδώ τα θαυμάσια ψεύτικα μουστάκια, γένια, γυαλιά και περούκες, που θα σας επιτρέψουν να ξεγελάτε μ' εύκολα άκουα και τους πιο καλούς φίλους σας!...

— ΧΟΗ!...

— ΧΟΗ!...

— Γειά σου, Ριόη. Στην έ-σκάσα!...

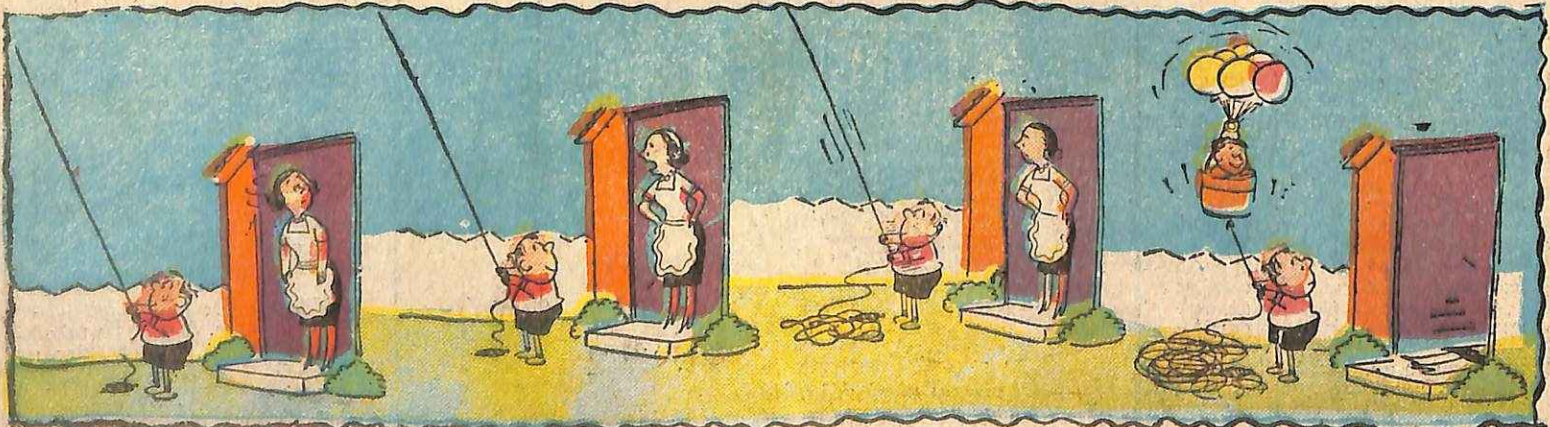

— Έσύ ήσουν, βρέ κατεργάση Άντωνη;

— Όχι και να κάνης εγώ το στοίχημα το κέρ-δισα!...

— Όχι!...

— Πού είναι το άδερφάκι σου, Ντίνο;

75

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΦΗΜΗ του είχε ξεπεράσει τα νησιά του Ειρηνικού. Από στερία σε στερία, έφτασε και στην Ισπανία.

Ο Κουρσάρος της Αγάπης!... Μιλούσανε γι' αυτόν με τρόπο. Κανείς δεν ήξερε το πραγματικό του όνομα, ποιάς ήταν, πού γεννήθηκε. «Ολοι, όμως, ήταν βέβαιοι πως πέ- τοι, τέρως δε θα θύγικε από κοιλιά μιάνας. Η κόλαση μονάχα θα μπορούσε να τον είχε ξεράσει. Ναι, κανείς από τους εύγενεις της Ισπανίας δε μπορούσε να υποπτευθί ότι, πριν από λίγα χρόνια, ο κακοδόμος αυτός ήταν ο δόν Πέδρο Αλμπάνιεθ, ένας από τους πιο κομψούς νέους της Μαδρίτης, περιζήτητος στα σαλόνια.

Κι' αυτά ακόμα τα παλληκάρια του άγνω- στανε το παρελθόν του. Τον ήξεραν μονάχα με τ' όνομα Κουρσάρος, σύμβολο ανδρείας και ανα- ληψίας.

Το καράβι του, ελαφρό, στενόμετρο, γρήγορο, με μούρα πανιά και πλαμπούρα, είχε γίνει θρύλος, φόβος και τρόμος για τους ναυτικούς, που ταξί- δευαν σε μακρινές θάλασσες. «Όταν φαινόταν ά- πό μακριά, να πηδά σαν δελφίνι στ' άφριμένα κύματα, οι θαρρείς Ισπανικές γαλέρες άνοιγαν ό- λα τα πανιά, για να ξεφύγουν.

Κανείς, όμως, δεν γλύτωνε. Το πειρατικό πλεύριζε τη γαλέρα, την κρα- τούσε ακίνητη με γάντζους και χυμούσαν στο κατάστρωμά της οι κουρσάροι, μ' έπικεφαλής τον άρχηγό τους. Τα σπαθιά τους έπεφταν αλύπη- τα, άνοιγαν κεφάλια, έσκιζαν στήθη, έκοβαν νέ- ρια. Ο Κουρσάρος χοροπηδούσε στο σωρό των πτωμάτων, με άνεμισμένα μαλλιά, με φλογερά μάτια, με πρόσωπο ώχρω σαν νεκρού, ούρλια- ζοντας ματωμένα:

«Μην τούς λυπόσαστε τους Ισπανούς εύγε- νείς.

Τά παλληκάρια του, — άγριεμένα από τη ζωή που έκαναν, μεθυσμένα από τον καπνό του μπα- ρουτιού και από τη μυρωδιά του αίματος, — στρέφονταν από χαρά, προ παντός όταν το κουρ- σάρο καράβι είχε γυναίκες.

«Ήσαν πώς ήταν δικές τους. Ο άρχηγος τους άφηνε να τις πάρουν και να γλεντήσουν μαζί τους, ανάμεσα στο σωρό των πτωμάτων, ενώ εκείνος, άκουμπώντας στο μεσά- νο κατάρτι και με σταυρωμένα τα χέρια, παρα- τών συντρόφων του. Εκείνος δεν άγγιζε ποτέ γυναίκα.

Ο Έστεμπάν, ο ύπαρχηγός του, ένας τερατό- μορφος, ελαιοκοκκινός και μονόβραχος πειρα- τής, προσπάθησε πολλές φορές να μάθι την αΐτια της άποστολής του για τις γυναίκες. Εκείνος, όμως, δεν καταδεχόταν να του δώσει εξηγήσεις. ... Πριν από λίγα χρόνια, ο δόν Πέδρο Αλμπά- ζοθ του, Η δόνα Ισαβέλλα, μία από τις ό- ραότερες κοπέλλες της Μαδρίτης, που την είχε άπαρθήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του, τον άπαρθήκε, για να παντρευθί το μαρκιόμο δόν Κορτέζ, γέρο και καμπούρη, αλλά με τεραστιά- περιούσια.

Ο Κουρσάρος τράβηξε άπότομα το βέλο, που σκέπαζε το πρόσωπό της...

σίασε την άγνωστη, άπλωσε το χέρι του και τράβηξε άπότομα το βέλο που σκέπαζε το πρό- σωπό της. Και όταν την είδε καλά, ένα ξεφωγητό που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο θύγικε από τα γτήθη, του:

«Ισαβέλλα!... Η άγνωστη, άκούοντας τ' όνομά της, άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε τον Κουρσάρο. Το πρόσωπό του, αλλοιωμένο από θαλασιές ρυτίδες, παραμορφωμένο από τον πόνο, δεν της θύμιζε τίποτα.

Ο Κουρσάρος τράβηξε το σπαθί του. Εκείνη, που την είχε άποκαλέσει Ισαβέλλα, νομίζοντας πως ήθελε να την σκοτώσει, είπε χα- μογελάοντας μελαγχολικά:

«Καλύτερα αυτό, παρά η γτροπή! Ο Κουρσάρος, όμως, έσπρωξε πέρα με το ένα χέρι τον Έστεμπάν, θρονοφανίζοντας:

«Κανείς δεν θ' άγγιξη τη γυναίκα αυτή! Οι άλλοι πειρατάι κύτταξαν κατάπληκτοι τον άρχηγό τους. Πρώτη φορά τον έδλεπαν να έν- διαφερείται για γυναίκα. Και μαζεύτηκαν όλοι γύρω του, χωρίς να μπορούν να μαντέψουν τί γινότανε μέσα του. Είχαν λησμονήσει τις γυ- ναίκες που αϊχμαλωτίσαν.

Μά ο Έστεμπάν, μεθυσμένος από ρούμι και πόθο, τράβηξε κι' αυτός το σπαθί του. — Είναι πολύ θαρρείς, θρυλήθηκε, η προσβολή που μου έκανες, να μου πάρης γυναίκα από τα χέρια!

Και χύμηξε στον άρχηγό του. Τά σπαθιά πετούσαν σπίνες στον άέρα, καθώς διασταυρώνονταν με άπασιον κρότο.

Πιο πολύ, όμως, έλαμπαν τά μάτια των άτι- πάλων.

Και ο δόν Πέδρο, που είχε πιστέψει στους όρκους της για μία αιώνια αγάπη, όταν είδε τα όνειρά του να διαλύονται σαν καπνός, έγκατέλειψε τά πάντα, — πατρίδα, συγγενείς και φίλους, — και άποτραβήχθηκε στα νησιά του Ειρηνικού. Δεν άρ- γησε ν' άκουστή με το νέο του όνομα: ο Κουρ- σάρος της Αγάπης. Η καρδιά του όμως ήταν πλημμυρισμένη από άσθυστη φλόγα ένδικήσεως, από θανάσιμο μίσος για κάθε γυναίκα.

Όσας, λοιπόν, γυναίκες έπεφταν στα χέρια του τις παρέδιδε στα δάγκωσα χάρδια των παλλη- κариών του και εκείνος άπολάμβανε από μακριά, με άγρια χαρά τη σκηνή του έξουτελισμού τους.

«Ένα άνοιξιάντιο πρωινό, οι πειρατές του Κουρ- σάρου αϊχμαλώτισαν με γάντζους, ύστερ' από φο- βερή πάλη, μία Ισπανική γαλέρα, κάπου στον Ειρηνικό, ανάμεσα ούρανού και θάλασσας. Ούρλια- ζαν από άγρια χαρά, όταν είδαν γυναίκες. Πε- τάζαν στη θάλασσα όσους από τήν πληρώμα του έμειναν ζωντανοί και άρχισαν να τράβαν τη λεία τους, — πολυτιμώτερη και από διαμαντικά, — στο δικό τους καράβι.

Τά σπαρτακτικά ξεφωνητά των γυναικών, τά μουγκρητά των εξαγριωμένων κουρσάρων άντιλα- λούσαν πένθιμα κάτω από το γοαλό, άσυνέφια- στο ούρανό. Λίγες ήταν οι γυναίκες, και οι άν- τρες μάλιναν ποιάς να προλάβει ν' άρπάξει μία δικιά του.

Τελειωτά, έσφραν στο κατάστρωμά μία λεπτά- σωμη γυναίκα, με πρόσωπο σκεπασμένο από βέ- λο. Κάτω από το μισοσκιαμένο φρεμά της φαί- νονταν έδω κι' εκεί ένα σώμα μ' εξαιρετικές γραμ- μές.

Αντιστεκόταν με όλες της τις δυνάμεις. Δε μπορούσε, όμως, να ξεφύγι από τα χέρια δύο κουρσάρων, που είχαν γαντζωθεί έπάνω της. Σε μία στιγμή, φάνηκε το στήθος της. Ο Έστεμπάν, που έτυχε να έρρισκεται εκεί κοντά, μ' ένα φλασκι- ρούμι στο χέρι, το είδε και τά λαμπερά μά- τια του πέταξαν άγριες σπίνες.

Χύμηξε και τράβηξε τη γυναίκα από τά χέρια των συντρόφων του, ούρλιαζοντας:

— Αυτή είναι δική μου!... Εκείνη, σήκωσε το κεφάλι της και όταν αντί- κρουσε τον τερατόμορφο, θλογοιοκόμενο Έστεμπάν έδωλε μία σπαρτακτική κραυγή τρόμου και ά- πελνίσιας.

Ο Κουρσάρος δεν έλαβε μέρος κείνη τη μέ- ρα, στην έπίθεση. Ήσαν άκουμπόμενος με τις πλάτες στο μεσάνο κατάρτι. Δεν είχε ά- κόμα γυρίσει να κύτταξη τί γινότανε στην κου- κόμα γυρίσει ν' άρχισι το «γλέντι», για να πα- έβερτα. Περιμενε ν' άρχισι χαρά, όπως πάντοτε, — ρακολουθήσει — με άγρια χαρά, όπως πάντοτε, — το θέαμα της γτροπής και του μερτυρίου των γυναικών.

Όταν όμως, άκούσε την κραυγή της γυναίκας που σπαρταρούσε στα θάνασσα χέρια του Έστεμ- πάν, τράβηξε ολόκληρος, σαν να έγινε σει- σμός μέσα του. Με δύο πηδήματα, θρέθηκε στο «ατάστρωμα». Προχώρησε, παραπατώντας, πλη- ρά...

Οι άλλοι πειρατές παρακολουθούσαν άμίλητοι τη μονομαχία αυτή μέχρι θανάτου.

Η Ισαβέλλα κύτταξε κι' αυτή, με δάκρυμα- χαμένα, χωρίς να καταλαβαίνει τί γινότανε.

Σε μία στιγμή, το σπαθί του Έστεμπάν ξέ- σχισε τά πλευρά του άρχιπειρατού.

Κουρσάρος έννοιωσε τά γόνατά του να λυ- γίζουν.

Συγκέντρωσε, όμως, όλες του τις δυνάμεις, σήκωσε το σπαθί του και τό άφησε να πέση στο κεφάλι του Έστεμπάν, που τού τό άνοιξε στα δύο.

Ο Έστεμπάν σωρίστηκε κάτω, νεκρός. Μά και ο Κουρσάρος ξεπλώθηκε θαρρείς στο κατάστρωμα, που τό έδαψε κόκκινο με το αίμα της πληγής του.

Η Ισαβέλλα πλησίασε μηχανικά και έσκυψε πάνω από εκείνον, τον παράξενο πειρατή, που θύσισε τη ζωή του, για να την σώσει από τον άλλον, τον θλογοιοκόμενο.

Ο Κουρσάρος κάρφωσε τά σθεσμένα μάτια του στα δικά της.

Ισαβέλλα! ψιθύρισε με φωνή, που έτρεμε ά- πό αγάπη.

Κάποιος παράξενη αλλαγή είχε γίνει στο πρό- σωπό του. Τά τραχεία χαρακτηριστικά του μαλά- κωσαν εαφνικά, π'ήσαν άσυνήθιστη έκφρασι γλυκύ- τητος και εύγενείας.

Και τότε, η Ισαβέλλα τον άναγνώρισε. Ήταν ο δόν Πέδρο Αλμπάνιεθ, ο άνθρωπος που την είχε άσπησησε τόσο πολύ, στην Ισπανία, πριν από λίγα χρόνια.

Τά ώχρα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα. Έπεσε άπάνω του, τον άγκάλιασε και κόλλησε τά χείλη της στα δικά του, σαν να ήθελε να του δώσει πνοή.

Τά μάτια του, όμως, την κύτταξαν ακίνητα, γυαλένια, ενώ στα χείλη του άνιχνι ένα χαμόγελο εύτυχίας.

Ο Κουρσάρος της Αγάπης δε ζούσε πιά.

M. ROMIE

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΕΡΡΟΥΚΑ

Η μεγαλύτερη, ψηλότερη, βαρύτερη και άκρι- βότερη περρούκα του κόσμου ήταν αυτή που φό- ρεσε τελευταίως ένα μανεκέν του Μιλάνου, η Κά- τυ Ντοσένα. Έργο του Ιταλού κομμωτού Έρνέ- στο Μπαντέλι, άποτελείται από νάυλον, ζυγίζει 4 κιλά και έχει ύψος 112 μέτρου και πλάτος 90 πόντων. Στοιχισι πάνω από 80 χιλιάδες δραχ- μές. Και μπορεί... να προφυλάξει από κάτω δύο ανθρώπους απ' τη βροχή!

Ο κατασκευαστής της έμπνεύσθηκε από ένα σχέδιο του κομμωτού της Βασιλίσσας Μαρίας Άντουανέτας. Τόβαλε πέλσμο, όταν τού είπαν πως ήταν αδύνατο να το πραγματοποιήσι. Έρ- γάσθηκε ένα χρόνο κι' έφτιασε επί τέλους αυτό το άριστούργημά του.

ΜΟΛΙΣ έγινε γνωστό πως η Έ- λίζαμπεθ Τάιηλορ δεν τά πη- γαίνει καλά με τον τελευταίο της σύζυγο, τον Έντυ Φίσερ, γεννήθηκε το έρώτημα αν, σε περίπτωση διαζυ- γίου θα της πάρουν το κοριτσάκι, που είχε υιοθετήσει το ζεύγος Φίσερ, πριν από λίγο καιρό, τη μικρή Μαρία.

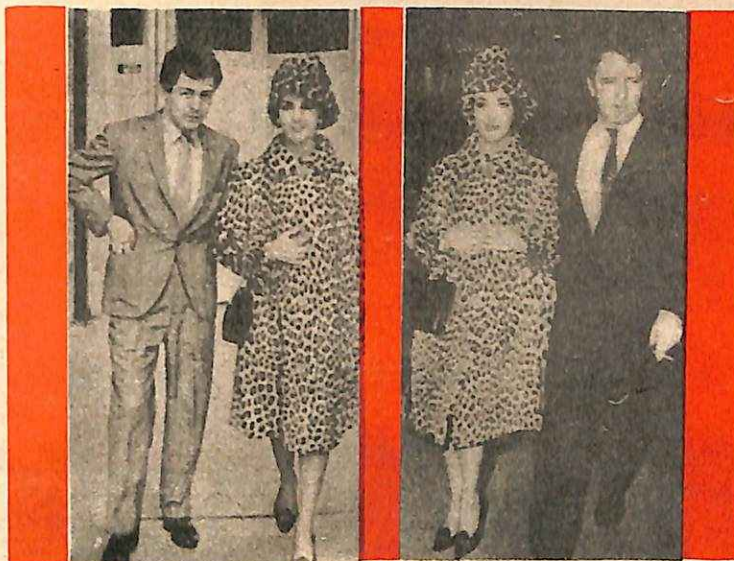
Ίσως στην άπόφασι του δικαστή- ριου να παίξει σημαντικό ρόλο η δη- λωσι, που έκανε στους άντιπροσώ- πους του τύπου η μητέρα του παι- διού, μία πάμπωχη Γερμανίδα:

«Έξω από η Λίζ Τάιηλορ αγα- πεί το μωρό μου και πιστεύω άπό- λυτα στο άδωδο φερβή, σαν καλή μη- τέρα στο άδωδο πλασματάκι, που ά- νογκάστηκε να έγκαταλείνω λίγες μέρες μετά τη γέννησι του.

Ο κόσμος τη θεωρεί έγωίστρια, άκαρδη κι' άντροχωριστή, αλλά έ- γώ έχω την προαίσθησι πως είναι ά- κριδώς η γυναίκα που χρειάζεταν το κοριτσάκι μου, κι' άς λένε ό,τι θέ- λουν οι κακές γλώσσες. Σε ένα τη- λεγράφημά της, με δεσάωσε πως θα παλέψι μ' όλες της τις δυνάμεις για το μωρό, πως το άσπασει και δε θα το άσπαρωςι ποτέ. Χάρηκα πολύ μ' αυτά τά λόγια, γιατί θα ή- ταν φοβερό, αν στερούσαν το κορι- τσάκι μου από όλα όσα μπορεί να του προσφέρει η Λίζ Τάιηλορ.

Τις νύχτες ξαγρυπνώ και σκέ- φτομαι τη Μαρία μου να μεγαλώνι στη Ρώμη, σ' ένα μεγάλο ήλιόλου- στο σπίτι γεμάτο ύπηρετες. Σκέ- φτομαι το καλό σχολείο, που θα τη στείλουν, τις χώρες που θα δει, το εύ- τυχισμένο περιβάλλον, που θα άπο- τελή την οικογένειά της. Ύστερα κυττάζω γύρω μου, το μικρό δωμα- τιάκι όπου μένω με τον άντρα μου και τ' άλλα δύο μας παιδιά, την Ά- νελόρε, έννια χρόνων και την Κορ- νηλία τεσσάρων. Τά έπιπλά μας είναι έτοιμόρροπα, οι σιδηροδρομικές γραμ- μές περνούν έξω απ' την πόρτα μας και άνασταίνουμε τις κανιέρες του δι- πλανού έργοστασίου, όπου δουλεύει ο άντρας μου.

Διάβασα στις έφημερίδες πως η Λίζ Τάιηλορ δεν τά πηγαίνει καλά με το σύζυγό της, τον Έντυ Φί- σερ. Είδα φωτογραφίες της μ' έναν άλλο άντρα. Άκούω παντού άσχημα σχόλια. Μά δε με νοιάζει. Η Λίζ Τάιηλορ είχε δικά της παιδιά και

Τα ρούχα είναι τα ίδια, όπως κι' η όμορφη γυναίκα που τα φοράει. Αλλά ο καθαλλιέρος άλλαξε. Στην άριστερη φωτογραφία είναι ο σύζυγος Έντυ Φίσερ και στη δεξιά — δύο βδομάδες άργότερα — ο ήθοποιός Ρίτσαρντ Μπάρτον.

Η Θετή κόρη της Λίζ Τάιηλορ

Κινδυνεύει να ξαναγυρίσι στο όρφανοτροφείο!

δεν ύπηρε λόγους να υιοθετήσει και το δικό μου, αν δε το άγασσεσε πραγματικά. Μία γυναίκα μπορεί να πάψι ν' αγαπάι τον άντρα της, αλλά μία μητέρα δε μπορεί ποτέ να πάψι ν' αγαπάι τά μωρά. Είμαι σίγου- ρη πως, όποιον κι' αν παντρευθί, η Λίζ Τάιηλορ θα ένδιαφέρεται πάντα για τη Μαρία μου.

Θεμώνα πολύ όταν άκούω τους γείτονές μου, έδω στη μικρή πόλι Μέρλινγκ της νοτίου Γερμανίας, να λαχυρίζονται πως η υιοθετισι έγι- νε για λόγους διαφημίσεως και πως ήφαμε πολλά λεπτώ για να δώσου-

με το παιδί μας. Είναι ψέματα. Κα- νείς δε μας έδωσε λεπτώ. Άρκει να ρίξετε μία ματιά στο μοναδικό μας δωμάτιο, για να δήτε πως είμαστε φτωχοί.

Το μωρό μου γεννήθηκε πριν ά- πό δεκατέσσερις μήνες και μόνο πριν λίγες βδομάδες έμαθα πως το είχε υιοθετήσει η Λίζ Τάιηλορ. Βλέπετε, είχαμε άποφασίσει απ' την άρχη να μην το κρατήσουμε, γιατί μας ήταν αδύνατο να θρέψουμε άλλο ένα στό- μα. Έμεινα μαζί του έξη μέρες στο μαιευτήριο κι' ύστερα το έστειλαν σ' ένα όρφανοτροφείο στο Μόναχο, σα-

ράντα μιλία μακριά από δώ. Πή- γαινα κάθε τόσο στο μαιευτήριο και ζητούσα ειδήσεις του άσπου ένας γιατρός μου είπε πως είχε κάποιον έλάνταμο στο νοσητόκι μου στο γύ- ψο μέχρι τα πένη της χρόνια του- λάχιστον. Χρειάζεταν έγχευσι, άλ- λά δεν είχαμε λεπτώ να δώσουμε και το όρφανοτροφείο δεν άναλάμβανε τά έξοδα.

Ένα άπ' τά πρώτα πράγματα που έκανε η Λίζ Τάιηλορ ήταν να πληρώσι γι' αυτή την έγχευσι. Ύποσχέθηκε πως οι καλύτεροι για- τροι και η συνεχής περιποίησι θα έξασφάλιζαν την τέλεια θεραπεία του μωρού μου.

Πρώ καιρού έμαθα πως δυο πλού- σιοι έννοι υιοθέτησαν την Πέτρα, — έτσι τη φωνάζαμε έμεις — πολύ άρ- γότερα μας είπαν πως η καινούργια μητέρα της ήταν η Λίζ Τάιηλορ και πως την είχε μετονομάσει Μαρία. Έ- μαθα επίσης πως τις τρεις πρώτες μέρες, μετά την έγχευσι, δεν άπο- μακρυνόταν ούτε στιγμή από το μω- ρό μου. Καθόταν κοντά του, το έ- θγαζε με το καρποτάκι στον κήπο και κοιμόταν σε μία πολυθρόνα στο προσέφυλό του. Μπορούσε να φέρε- ται έτσι μία γυναίκα, που δεν αίσθα- νεται σαν μανά; Όχι! Έψαξα πολ- λές φορές στην καρδιά μου και δε θήρκα την παραμικρή άμφιβολία. Χαιρόμαι που το παιδί μου έρρισκε- ται στα χέρια της Λίζ Τάιηλορ και θάλω να το κρατήσι. Προσεύχομαι να μην της το πάρουν ποτέ.

Κανένα παιδί δεν μπορεί να έχη δυο μητέρες. Ήμουν μητέρα της Μαρίας τους μήνες, που την είχα στα σπλάγχνα μου και τις έξη πρώ- τες μέρες της ζωής της. Από δώ και μπρος μητέρα της θα είναι η Λίζ Τάιηλορ. Ο Θεός άς τις ελπίωνι και τις δύο.

Αυτή είναι η γνώμη της φτωχής Γερμανίδας, που άναγκάστηκε να έγ- καταλείψι το μωρό της, γιατί δε μπορούσε να το ζήσει. Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία πως ένδιαφέρεται για την τύχη του και πως σκέφτηκε πολύ πριν μιλήσει. Δεν έξορουμε, ό- μως, αν συμφωνή μαζί της η διέυ- θυνσι του όρφανοτροφείου, που έχει το δικαίωμα να ζητήσει την άκύρωσι της υιοθεσίας.

ΚΟΥΙΣΤΟΣ

Διπλής ένεργείας
H ΝΕΑ *Lasting* LANOLINE melpan

ΜΕΓΙΣΤΗ ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΣ!
Παρατεταμένος χρόνος δραστικότητας!

melpan

LANOLINE

Η LASTING LANOLINE MELPAN έμπλουτισμένη τώρα με νέα συστατικά - έπιτεύγματα των εξελίξεων της Βιοχημείας και της σύγχρονου αισθητικής - παρέχει:

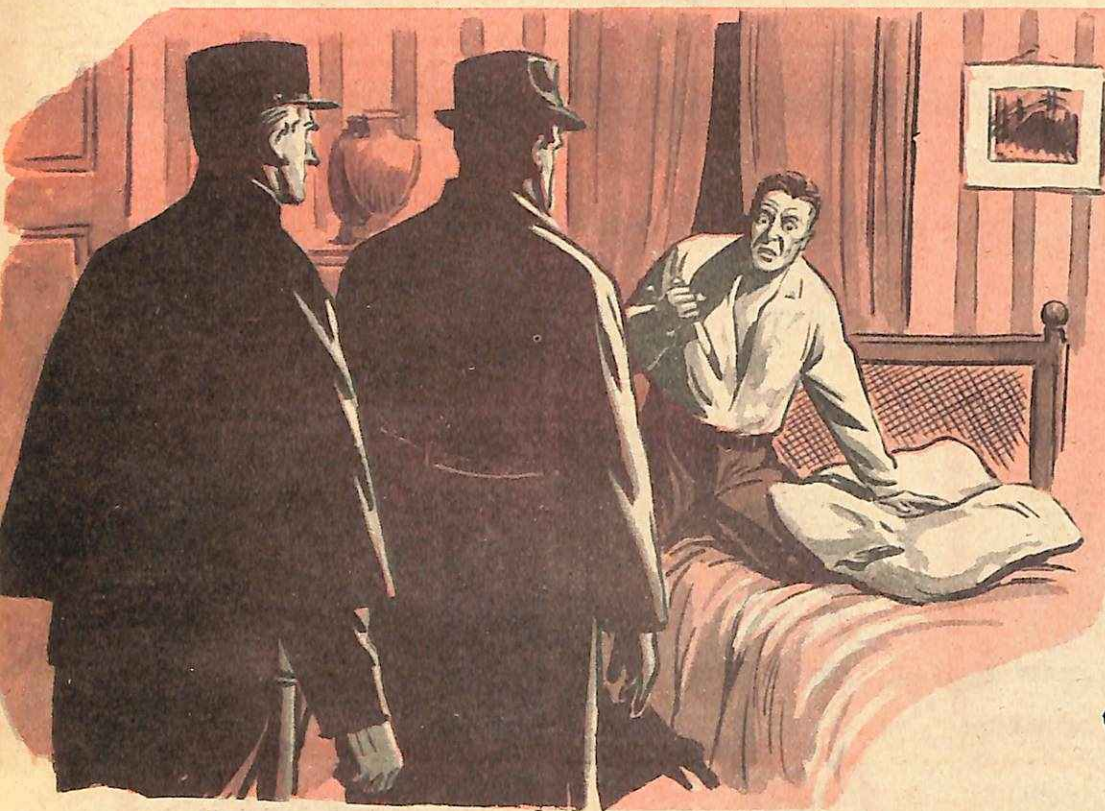
* ΜΕΓΙΣΤΗ ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

* Παρατεταμένο χρόνο δραστικότητας

Ένας φορέυς των δραστικών συστατικών της κρέμας, με ένισχυμένη διεισδυτική ικανότητα, είσχωρει εις τά βαθύ- τερα στρώματα του δέρματος και με τον παρατεταμένο χρόνο δραστικότητας (LASTING) ένεργοποιεί τά αδρανή και εξηοδονημένα κύτταρα, και άναπλάδει τους χαλαρωμέ- νους ιστούς του δέρματος.

Επαναφέρει την όμαλή λειτουργία των έκκρίσεών του και ίσορροπεί τους χυμούς του έμποδίζοντας έτσι την άφυδά- τωσι των επιδερμίδος που προκαλεί την ξηρότητα-πρόδρο- μον των ρυτίδων.

Χρησιμοποιήστε και σεις LASTING LANOLINE MELPAN. Καμία άλλη κρέμα στον κόσμο δεν έχει τόσοον εύεργετικά άποτελέσματα για το δέρμα σας.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Είδαν το Ζορντάν γά χτυπή μ' ένα μαχαίρι τα μαξιλάρια του...

-ΖΟΡΝΤΑΝ! Έ, Ζορντάν! άκούστηκε μία δυνατή κραυγή, μέσα στη νύχτα.

Οι δρόμοι του χωριού ήταν έρημοι. Όλος ο κόσμος είχε τραβηχτεί από νωρίς στα σπίτια του. Ποιος φώναζε λοιπόν αυτό τ' όνομα; Και γιατί;

Όταν ξαναντήχησε ή ίδια φωνή, ένα τρεμύλασμα έπιασε όσους την άκουσαν. Ή καρδιά τους χτύπησε δυνατά...

Ξαφνικά, άκούστηκε ένας γδοῦπος, σά νάπεσε κάτι βαρύ, κ' ή πόρτα του σπιτιού του παπά άνοιξε διάπλατη. Το κορμί του ξένου είχε άκουμπήσει πάνω της, μ' όλο του τό βάρος, κ' είχε σπάσει τη σαραβαλιασμένη κλειδαριά.

Ποιος νάταν αυτός;... Οι τολμηρότεροι άπ' τους χωρικούς βγήκαν άπ' τα σπίτια τους, πλησιάσανε... και διακρίνανε προσάντων δυο γουρλωμένα μάτια. Άπ' τή χείλη του άγνωστου, βγαίνανε άφροί και κρατούσε στο χέρι του ένα ματωμένο μαχαίρι.

— Έγώ τή σκότωσα! Έγώ! μούγκρισε. Όταν ο παπάς θέλησε να τόν πάρη τό μαχαίρι, αυτός άγρίωσε ακόμα πιο πολύ.

— Έγώ τή σκότωσα! Ξαναείπε. Δέ με ξέρετε;... Είμαι ο Ζορντάν! Πιπίλισε τό αίμα της, τό όσαιο της αματιά!

Κατάλαβαν όλοι πως είχαν να κάνουν με τρελλό, κ' ο παπάς έγεννε στους άλλους να τόν άφοπλίσουν με τρώπα και να τόν δέσουν. Άγωνίστηκαν πολύ για να τόν πάρουν τό μαχαίρι. Όταν τό κατάφεραν, είχε λιποθυμήσει.

Τόν ξάπλωσαν σέ δυό τάβλες κ' έμειναν δίπλα του δυό νέοι, για να τόν φυλάνε.

Κανείς δέν κοιμήθηκε, τή νύχτα εκείνη. Είχε κυριέψει μία φρίκη όλο τό χωριό. Τους φαινόταν πως δέ θα έημέρωνε ποτέ...

Τέλος, τό πρωί, έξηγησησαν τόν τρελλό. Αιτός τινάχτηκε και κύταξε γύρω του.

— Ζορντάν! Ζορντάν! ψιθύρισε.

Ο παπάς προσπάθησε να τόν ήμερέψη, για να μάθω την αλήθεια.

— Πώς σέ λένε; τόν ρώτησε. Άπό πού έρχεσαι;

Έβεινος τόν κύτταξε, γούρλωσε τή μάτια του, προσπάθησε να θυμηθί. Ώστερα κούνησε τό κεφάλι του. Τίποτα! Ή μνήμη του δέν τόν βοηθούσε καθόλου.

Κύτταξε πάλι γύρω του, έορίξε μία ματιά στα ματωμένα ρούχα του, στα χέρια του. Σηκώθηκε.

— Πώς βρίσκομαι έδώ; ρώτησε. Τί θέλετε άπό μένα;

— Άπό πού έρχεστε; Ποιος είσαστε; τού

είπε πάλι μαλακά ο παπάς.

— Είμαι ο τραπεζίτης Ζορντάν, άπ' τή Λυών. Πού βρίσκομαι;

— Άνάμεσα σ' καλούς ανθρώπους. Μά πως θα μάς άποδείξετε, ότι είσαστε ο τραπεζίτης Ζορντάν;

Ο δύστηνος άνθρωπος ψάχτηκε, για τό πορτοφόλι του, την ταυτότητά του. Δέ βρήκε τίποτα.

— Μά γιατί είμ' έτσι, ματωμένος; άπόρησε πάλι.

— Αυτό ζητάμε να μάθουμε κ' έμεις. Χτές τή νύχτα, βαστούσατε ένα μαχαίρι, πού έσταξε αίμα... Για θυμηθήτε τί σας συνέβη!

— Άδύνατον! Χτές τό βράδυ, ήμουν στή λέσχη μου. Πήγα ύστερα σπίτι μου, κοιμήθηκα... και τώρα πού ξύπνησα, βρέθηκα έδώ, πολύ μακριά άπ' τό κρεβάτι μου. Είμαι χάλια, ρακένδυτος... και με ήποπεύεσθε για ένα έγκλημα. Δέν καταλαβαίνω τίποτα.

Ποιος μπορούσε να τόν πιστέψη; Τόν πήγανε όστόσο σ' τό γραφείο του άστυνόμου. Κι' εκείνος, με τό πολλά, συγκατατέθηκε να τόν παραχωρήσει τό τηλέφωνό του, για να συνεννοηθή με τήν Τράπεζα. Ήταν πραγματικά ο τραπεζίτης Ζορντάν.

Σέ μισή ώρα, έφτασε ένα μεγάλο αυτοκίνητο και τόν παρέλαβε. Δέ μπορούσε να τόν κρατήσει περισσότερο ή άστυνομία, χωρίς νάχη άλλα στοιχεία άπ' τό μαχαίρι και τό αίμα. Τ' άποδώσανε όλα σέ ύπνοβασία, κ' άπό τότε οι δικοί του κλειδώναν καλά πόρτες και παράθυρα, για να μη τού ξανασιμύη δυστύχημα.

Ένα Σαββατόβραδο, διόγταν έπίσημος χορός στό Δημαρχείο τής Λυών. Άνάμεσα στους καλεσμένους ήταν ο Ζορντάν, ή γυναίκα του κ' οι δυό κόρες του, 12 και 15 χρονών.

Χόρευαν ως τή μεσάνυχτα. Ο τραπεζίτης ήμνε πολλή σαμπάνια και ξαφνικά έπαθε μία μικρή λιποθυμία.

Τόν πήγαν με τ' αυτοκίνητο στό σπίτι του. Τόν περιποιήθηκε ή ίδια ή γυναίκα του και τόν ξάπλωσε στό κρεβάτι του. Σέ μισή ώρα, είχαν σβύσει όλα τή φώτα τού μεγάρου.

Κόντευε να έημερώσει, όταν μία άστυνομική περιπόλος, περνώντας άπ' έξω, άκουσε μουνγκή και φωνές.

— Τι να συμβαίνει, άραγε; ρώτησε ο ένας άστυνομικός τόν άλλο.

— Δέν ξέρω... Κάποιος θάνα άρρωστος.

— Μά τότε θ' ανάβαινε τό φάτα.

— Έχεις δικιο. Άς ρωτήσουμε...

Χτύπησαν τό κουδούνι, κ' δέν πήραν άπάντηση. Τά μουνγκήτά όμως κ' οι πνιγμένες φωνές εξακολουθούσαν. Ο ένας άστυνομικός

έμεινε εκεί, για να φυλάη. Ο άλλος έτρεξε να είδοποίηση τόν άστυνόμο, πού έφτασε σέ λίγο, λαχανιασμένος. Χτύπησε την πόρτα πολλές φορές, κ' επί τέλους διάταξε να τή σπάσουνε.

Μπήκανε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Οι φωνές και τά μουνγκήτά άκούγονταν τώρα δυνατότερα.

Οι άστυνομικοί προχώρησαν με προφύλαξη. Έφτασαν έξω άπό μία κλειστή πόρτα. Στάθηκαν γ' άκούσουν. Οι φωνές εξακολουθούσαν, μαζί με κάτι χτυπήματα.

— Άνοιχτε! φώναξε ο άστυνόμος.

Καμιά άπάντηση και πάλι.

Ή πόρτα ήταν ξεκλειδωτή, τό δωμάτιο σκοτεινό. Μόλις όμως άναψαν τό φώς, ένα τρομερό θέαμα παρουσιάστηκε στό μάτια τους.

Οι δυό κόρες τού τραπεζίτη ήταν κατατρυπημένες άπό μαχαίριες, πάνω στό κρεβάτι τους! Ο δολοφόνος τους είχε κούβει τά κεφάλια και τάχε πετάξει χάμω, στό πάτωμα.

Ο άστυνόμος διάταξε να μην άγγίξη κανείς τίποτα και προχώρησε στή διπλανή κάμαρα. Ήταν τό δωμάτιο τής γυναίκας τού τραπεζίτη. Μά κ' εκεί τους περίμενε κάτι φριχτό: Τό κορμί τής δύστηνης γυναίκας ήταν κομματιασμένο, σέ λουρίδες!

— Σίγουρα, θα σκότωσαν και τόν τραπεζίτη, για να τόν ληστέψουν! είπε ο άστυνόμος.

Έσπασε με μία-δυό κλωτσιές τήν κλειδωμένη πόρτα τής άλλης κάμαρας. Κι' είδαν τότε με φρίκη τό Ζορντάν, με γουρλωμένα μάτια, γά χτυπή μ' ένα μαχαίρι τά μαξιλάρια του. Ήταν καταματωμένος όλος και φώναζε διαρκώς:

— Τή σκότωσα... έγώ τή σκότωσα... έγώ...

Τρελλάθηκε, ψιθύρισε ο άστυνόμος στους άδελφους του. Προσέχτε μη σας χτυπήσει, καθώς θα τόν πιάνετε!

Τή νύχτα εκείνη, ο τραπεζίτης κοιμήθηκε ήσυχά στή φυλακή. Όταν ξύπνησε, τό πρωί, σάστισε και διαμαρτυρήθηκε για τί βρισκόταν εκεί μέσα. Ο άστυνόμος τού έξηγησε με λίγα λόγια πως τόν βρήκανε βουτηγμένο στό αίμα τής γυναίκας του και τών παιδιών του!

Δέν ήταν τρελλός, ο τραπεζίτης Ζορντάν. Άλλά, τή νύχτα, έχανε τόν έαυτό του, χωριζόταν ή προσωπικότητάς του και έπικρατούσε τότε τό δεύτερο «έγώ» του.

Όχι, δέν ήταν τρελλός!

Τρελλάθηκε όμως, άπ' τή στιγμή, πού αντίκρουσε τίς κομματιασμένες σάρκες τής γυναίκας του και τών παιδιών του!

T. ΡΑΤΧ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 14 - 20 Ιουνίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Στρέψτε όλη σας τήν προσοχή προς τόν οικονομικό τομέα και φροντίστε τή έξοδα να μη υπεραβούν σε καμιά περίπτωση τή έσοδα. * Περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά πρέπει να έργαστήτε τίμια και εύσυνεργά.	* Άγαπημένο πρόσωπο περίμενει άπό σας άποδείξει τής άγάπης σας. * Καταπολεμήστε τή δειλία, ή οποία τελειν' αύξηθή άπό τήν επίδραση των άστρον. * Επικίνδυνος αντίηλος πολιορκεί πρόσωπο, πού σας ενδιαφέρει.	* Άποφύγετε κάθε κόπωση, φυσική ή πνευματική, και μη χάνετε καμιά ευκαιρία για άγάπης. Μόνο έτσι θα εξασφαλίσετε στό νευρικό σύστημα τις απαραίτητες προϋποθέσεις, για μία γενική ίσορροπία.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Άκολουθήστε τις συμβουλές, πού σας δίνουν και εξασφαλίστε τή βοήθεια, πού θα σας έπιτύχει, να φτάσετε στην έπιτυχία. * Συνεργάζεστε με πρόσωπο τού Ζυγού εξασφαλίσετε μεγαλύτερες πιθανότητες έπιτυχίας.	* Δυσάρεστο περιστατικό άπειλεί με ρήξη τόν αισθηματικό σας δεσμό. Για ν' άποφύγετε αυτόν τόν κίνδυνο, προσέχετε τή λόγια σας και άποφύγετε τις αισθηματικές συναντήσεις σε στιγμές έκνευριασμού. * Νέα γνωριμία.	* Τά νεφρά είναι κατά τήν περίοδο αυτή τό πιο εύαίσθητο σημείο τού οργανισμού. Άποφύγετε κάθε είδους καταχρήσεις και επί ένα μήνα, τούλάχιστον, βγάλτε άπό τό τραπέζι σας τά οινόπνευματώδη ποτά. * Τυχρό τό 7.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Κίνδυνος να πέσετε θύμα άσυνειδήτου συνεταίρου, συνεργάτου ή συναδέλφου. Θα έπιδώκη να ρίξη σε σας τις εύθιμες και ίσως κατορθώση να πείσει μερικούς πως έχει δικιο. Γρήγορα όμως θα λάμψη ή αλήθεια.	* Δυνατότης ν' αναζωογονήσετε μία φλόγα, πού είχε άρχισι να σβήνη. Ή Άφροδίτη έπηρεάζει ευνοικά τόν αισθηματικό τομέα, άλλα ή δυσμενής επίδραση τής Σελήνης μπορεί να άδηγήση σε ρήξη μία ευχάριστη συνάντη.	* Προφυλάξτε τή μάτια σας άπό τόν ήλιο και μη κυκλοφορήτε ποτέ χωρίς μαύρα προστατευτικά γυαλιά. Σκεπάζετε τα μ' ένα μαύρο πανί κατά τή διάρκεια τής ήλιοθεραπείας σας. * Τό άσπρ σας φέρνει τύχη.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Τά άστρα και ιδιαίτερα ή Πανσέληνος εύνοούν τήν πραγματοποίηση πολλών σχεδίων. * Μη άφίστε τήν έπιτυχία να σας μεθύση και πρό παντός να σας παρσύρη σε έπιχειρήσεις πού απαιτούν διακρίσεις πολλών χρημάτων.	* Περίοδος γεμάτη ενδιαφέρον και ευχάριστες γελιές, τόσο για τούς έρωτευμένους, όσο και για τούς παντρεμένους. * Οι έλεόθεροι και άδέσμευτοι θα συναντήσουν πρόσωπο, με τό όποιο θα θέσουν τις βάσεις μιας εύτυχίας.	* Λίγη συστηματική γυμναστική και περπάτη στην έξοχη θα ώφελοσαν τήν υγεία και πρό παντός τό κυκλοφορικό σας σύστημα. Μη χάνετε καμιά ευκαιρία, για να περπατάτε. * Τό άσπρ σας κολακεύει. Τυχρό τό 2.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Συγκεντρώστε όλες τις προσπάθειες προς μία κατεύθυνση. Φροντίστε όμως να είναι ή καλή. * Μη βασιστήτε σε ύποσχέσεις προσώπων, τών οποίων δέν έχετε δοκιμάσει τήν ειλικρίνεια. * Διαβάστε προσεκτικά πριν υπογράψετε κάτι.	* Τά άστρα και ή Πανσέληνος άδηγούν στην έπιτυχία τά σχέδια, πού θα καταστράψετε με τή άποφάσεις, πού θα πάρτε. Ίδιος άν πρόκειται για ένα μελλοντικό γάμο. * Μη παρασυρθήτε άπό τις πρώτες έντυπώσεις.	* Ντυθήτε καλά τά βράδια και προφυλάξτε, γιατί ένα κρυολόγημα θα προκαλούσε τήν έποχή αυτή δυσάρεστες έπιπλοκές. * Μεταλλικό νερό και χυμός λεμονιού θα ώφελοσαν πολύ τό σκύο σας. * Τυχρό τό 13.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Άπρόβλεπτες δυσχέρειες παρουσιάζονται στην επαγγελματικό τομέα. Όφελονται μάλλον σε άδέξιο χειρισμό κάποιος ύποθέσεως, κατά τό πρόσφατο παρελθόν. * Λίγη διπλωματία θα σας βοηθήση να έπαναφέρετε τήν όμαλότητά.	* Άποφύγετε να μιλήσετε ειρωνικά ή μ' ένα τρόπο, πού θα μπορούσε να πηγώγη πρόσωπο, πού σας άγαπάει. * Οι γυναίκες άς προσέχουν τή διαγωγή τους, για να μη τους γίνουν δυσάρεστες και προσβλητικές παρατηρήσεις.	* Ή Πανσέληνος δημιουργεί νέους κινδύνους για τήν υγεία. * Άν υιώθετε κάποια άθονία, πάρτε ένα δυναμικό φάρμακο και πιείτε κάθε πρσί, μελις έξηγησησε, τό χυμό έως λεμονιού. * Σας άπειλού, άλλεργικές άνωμαλίες.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Συγκεντρώστε όσο τό δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί θα σας δοθή ή ευκαιρία να κάντε μία έξαιρετικά σμφέρουσα άγορά. * Ό ύπάλληλοι δύναν σ' άποφύγουν τις προσπάθειες με προεταμένους και συναδέλφους.	* Ή τολμή θα έξυμπερτούσε πολύ κατά τις ήμέρες αυτές τά αισθηματικά σας ζητήματα, πού σας άγαπάει. * Άν άναβάλλετε περισσότερο τήν έξομολόγησι των αισθημάτων σας σε πρόσωπο, πού σας ενδιαφέρει, θα σας προλάβη κάποιος άλλος.	* Προσέχετε τό φαγητό και μη ξεφύγετε άπό τή δίαιτα, πού ακολουθείτε, για ν' άποφύγετε μία δυσάρεστη ύποτροπή των ήπατικών έννοήσεων. * Αύτό θα είχε έννοϊκό αντίκτυπο και στή λειτουργία τού πεπτικού συστήματος.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Αναπτύξτε δραστηριότητα. Μόνο αυτή θα σας άνοίξη τό δρόμο προς τήν έπιτυχία. * Θα βρήτε εύκολα τή βοήθεια, πού σας χρειάζεται, για να πραγματοποιήσετε πολλές φιλοδοξίες σας. * Έχετε έμπιστοσύνη στις ικανότητές σας.	* Τά άστρα σας κάνουν πού εύέαπτο και άνησυχο από συνθήκες. Είναι πολύ πιθανόν να προκαλέσει μία σκληρή έλλειψη, πού δέ φαίνεται να έχη καμιά λογική βάση. * Η τακτική σας θα κούραση άγαπημένο πρόσωπο.	* Μικροανωμαλίες, πού δέν πρέπει να σας θορυβήσουν, γιατί θα έχουν παροδικό χαρακτήρα. * Όι ζώες θα περάσουν άν προσέχετε τό φαγητό και μακάρετε καλά τις τρέφες σας, γιατί φαίνεται πως είναι στομαχικής προελεύσεως.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Έργαστήτε με σύστημα και άποφύγετε κάθε σπατάλη χρόνου και χρημάτων. Ύπομονή και έπιμονή θα σας άδηγήσουν τελικά στην έπιτυχία. * Ή Πανσέληνος προκαλεί έγνοιες οικονομικής φύσεως. Θα είναι όμως παροδικές.	* Ευχάριστη περίοδος στό συνόλο της. Ύπάρχουν όμως και μερικά σκοτεινά σημεία. Είναι πολύ πιθανόν να στεγοχωρήσει άγαπημένο πρόσωπο κάνοντας του παρατηρήσεις, για κάτι πού δέν είναι ύπεύθυνος. * Απαιτείται ειλικρίνεια.	* Άν ή καρδιά παρουσιάση κάποια άνωμαλία περισσότερο τό κίνησας και μετριάστε τό τσάι και τόν καφέ. Σε περίπτωση, πού οι άνωμαλίες συνεχιστούν, συμβουλευτήτε ένα καρδιολόγο και ακολουθήστε τις αστασεις του.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Περίοδος κατά τήν όποια θα χρειαστή ν' αναπτύξετε δραστηριότητα και να όπλιστήτε με θάρρος, για να υπερπήδηστε τά εμπόδια, πού θα παρουσιαστούν. * Πρόσωπο, πού ζηλεύει τις έπιτυχίες σας, προσπαθεί να σας βλάψη.	* Παρουσιάζεται ένα λεπτό πρόβλημα τού όποιο ή έννοική λύση θα έξαπτηθή από τόν όλο χειρισμό εκ μέρους σας. * Χρειάζεται έπιστάσεις και διπλωματία, για να υπερηγήσετε όρισμένες δυσχέρειες, πού δέν έχετε προβλέψει.	* Έπιβάλλεται μία έπίσκεψη στην άδοντογοιστρό σας, για ν' άποφύγετε άδοντογενή πόνους και δυσάρεστες έπιπλοκές. * Κατά τή έλλά ή υγεία δέ διατρέχει κανένα κίνδυνο, άρα κ' άποφύγετε τήν υπερκόπωση. * Χρόμα τό άσπρ.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Σημαντικές μεταβολές θα σημειώθουν στην επαγγελματικό τομέα. Μη διαστέγε να προβήτε σε παραχωρήσεις, γιατί τελικά έσείς θα βγίτε κερδοσώτες. * Μη δείξετε άχαριστία σε πρόσωπο, πού σας προσέφερε βοήθεια.	* Φαίνεται άμείλικτος άπέναντι άγαπημένου προσώπου, για άσημαντες παρατηρήσεις του, ενώ ή δική σας διαγωγή είναι κάθε άλλο παρά άμειπτη. * Μεταβάλλετε στάσι, γιατί ή άπάλη της άγάπης του θα είναι όριστική.	* Προσέχετε τό φαγητό. Φροντίστε, ότι πρώτα να είναι φρέσκο και καθαρό. Άποφύγετε τό πολύ κρέας και τρώτε άφθονα φρούτα. * Ο οργανισμός έχει άνάγκη από μία κούρα άποτοκίνωσης. * Τυχρό τό 3.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Μελετήστε προσεκτικά μία πρότασι, πού φαίνεται πολύ δλεαστική. Πιθανόν να μην είναι κατά βάθος και ή πιο συμφέρουσα, άπό όσες σας γίνονται. * Μη βασιστήτε σε έξην βήσεις και σε ύποσχέσεις, πού σας δίνουν.	* Τά άστρα και πρό παντός ή Πανσέληνος εύνοούν τις αισθηματικές σχέσεις και δημιουργούν μία άτμοσφαίρα εύνοϊκή, για συμφιλίωσης και συμφέτος. * Ο γάμος, πού σχεδιάζεται, θα σας έξασφαλίση μία σταθερή εύτυχία.	* Τά άστρα μειώνουν τήν αντίδρασι τού οργανισμού και έπιβάλλεται άσκήσι των προφυλάξεων. * Παρακαλούμε κατά φαντασίον άσθενής και ν' άσχοληστε διαρκώς με τήν υγεία σας.

Για
τὰ ΠΕΝΤΕ
ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ

ROL

ΔΩΡΟΝ

ΕΚΔΩΣΕΙΣ